Tom CLANCY

Duel la înălțime

Tom CLANCY

Duel la înălţime
**

Traducerea: George Salomie

V.2.0

ISBN:
973-98761-7-x

TOM CLANCY
The Sum of All Fears
1991
Editura RAO
1998

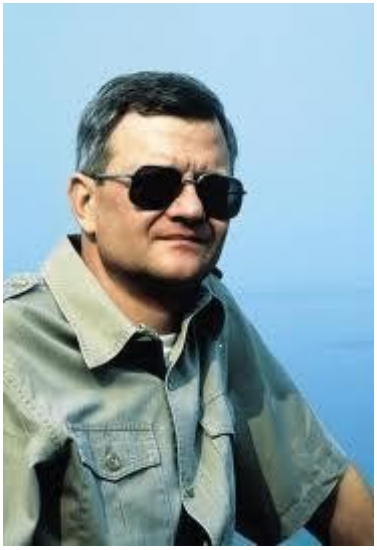

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii însăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

„— E mai mult decât o minciună, observă după un moment ministrul apărării.

Cum adică?

— A accentuat din nou că interesul lui este salvarea victimelor din zona Denver, dar ştim că şi-a plasat forţele strategice în alarmă totală. De ce nu ne-a spus despre asta?

— Pentru că-i este teamă să nu ne provoace…? întrebă Narmonov.

— Nu, răspunse Kuropatkin din centrul lui de comandă. Sunt obligat să nu fiu de acord.

— Cu greu am putea ignora unii dintre indicatori. Ei ar trebui să ştie că suntem conştienţi de anumite aspecte ale alarmei lor strategice.

— Dar nu de toate.

Ministrul apărării se întoarse să-l privească pe Narmonov.

— Trebuie să luăm în calcul varianta că s-ar putea ca preşedintele american să nu mai fie în toate minţile.”

22
Repercusiuni

— La dracu', Ryan, nu poţi face aşa ceva!

— Să fac ce? întrebă Ryan.

— Te-ai dus la Capitol Hill fără acordul meu.

— Ce vrei să spui? Tot ce-am făcut a fost să le sugerez lui Trent şi Fellows că s-ar putea să fie o problemă. Sunt obligat să fac asta.

— Nu e confirmat, insistă directorul.

— Şi ce-i cu asta, e ceva vreodată pe deplin confirmat?

— Uită-te la asta.

Cabot îi înmânã un dosar nou.

— E de la SPINNAKER. De ce nu l-am văzut până acum?

— Citeşte-l, lătră ca răspuns Cabot.

— Confirmă scurgerea…

Era un mesaj scurt şi Jack îl citi în grabă.

— Doar că el crede că punctul nevralgic se află în ambasada din Moscova. Poate un funcţionar de la cifru.

— Pură speculaţie din partea lui – esenţa mesajului e alta: vrea să transmită rapoartele prin curieri. Ăsta-i singurul lucru precis pe care ni-l spune.

Cabot se eschivă:

— Ştiu că am făcut asta şi înainte.

— Da, admise Ryan. Acum, cu linia aeriană directă New York-Moscova, ar fi chiar mai uşor.

— Cum arată acum linia şobolanilor?

Ryan se încruntă. Lui Cabot îi plăcea să folosească jargonul Agenţiei, deşi termenul „linia şobolanilor", care semnifica lanţul de persoane şi metode care transportau un mesaj de la agent la ofiţerul de caz, nu mai era la modă.

— Destul de simplu: Kadişev lasă mesajele în buzunarul unei haine. Garderobiera de la Congres recuperează mesajele şi le strecoară unui om de-al nostru. Simplu şi direct. Şi destul de rapid. Nu m-a încântat niciodată, dar funcţionează.

— Deci, doi dintre cei mai importanţi agenţi ai noştri nu agreează deloc sistemele de comunicaţii pe care le folosim, iar eu trebuie să zbor până în Japonia ca să-l întâlnesc pe unul din ei.

— Nu-i chiar atât de neobişnuit ca un agent să dorească o întâlnire cu un înalt oficial al Agenţiei, domnule director. Oamenii ăştia devin nervoşi şi au nevoie să ştie că cineva sus-pus are grijă de ei.

— Voi pierde o săptămână întreagă, obiectă Cabot.

— Oricum, trebuia să pleci în Coreea la sfârşitul lui ianuarie,

sublinie Ryan. Îl prinzi pe prietenul nostru la întoarcere. Nu cere să te vadă imediat, doar cât mai curând.

Ryan reveni la raportul SPINNAKER, întrebându-se de ce se crampona Cabot de fleacuri. Bineînţeles, motivul se desluşea uşor: omul era un diletant şi încă unul leneş, căruia nu-i plăcea să piardă în controverse.

Noul raport spunea că Narmonov era cu adevărat foarte îngrijorat că Vestul va descoperi cât de disperată era situaţia lui vizavi de militarii sovietici şi KGB. Nu erau informaţii suplimentare referitoare la armele nucleare lipsă, dar erau din plin despre noile modificări în loialităţile parlamentare. Raportul îi dădu lui Ryan impresia de improvizaţie. Decise să i-l arate lui Mary Pat. Dintre toţi oamenii de la Agenţie, era singura care-l înţelegea cu adevărat pe tip.

— Presupun că-l vei duce la preşedinte.

— Da, cred că trebuie.

— Dacă pot să fac o sugestie, aminteşte-ţi să-i spui că, de fapt, nu am confirmat nimic din ceea ce spune Kadişev.

Cabot îşi ridică privirea:

— Zău?

— E adevărat, domnule director. Când ai ceva de la o sursă unică, mai ales ceva care aparent este foarte important, le spui asta oamenilor.

— Eu îl cred pe tipul ăsta.

— Eu nu sunt chiar atât de sigur.

— Tipii de la departamentul rus sunt de acord, notă Cabot.

— Adevărat, au fost de acord, dar m-aş simţi mult mai bine dacă am avea o confirmare independentă, răspunse Jack.

— Ai o bază solidă ca să te îndoieşti de aceste informaţii?

— Nimic din ce-aş putea arăta. Doar că, până acum, ar fi trebuit să fim în stare să confirmăm ceva.

— Deci, te aştepţi să bat drumul până la Casa Albă, să prezint asta şi apoi să admit că ar putea fi o greşeală?

Cabot îşi strivi trabucul, spre uşurarea lui Ryan.

— Da, domnule.

— N-o s-o fac!

— Trebuie, domnule. Trebuie să o faceţi pentru că, întâmplător, este adevărat. Asta-i regula.

— Jack, devii cam plictisitor când începi să-mi explici care sunt regulile aici. Ştii, eu sunt directorul.

— Uite, Marcus, spuse Ryan, încercând să nu lase exasperarea să-i apară în voce, de la tipul ăsta n-avem decât nişte informaţii, cu adevărat fierbinţi, care, dacă sunt adevărate, ar putea afecta modul în care tratăm cu sovieticii. Dar nu sunt confirmate. Vin doar de la o singură persoană, OK? Dacă greşeşte? Dacă a înţeles greşit ceva?

Dacă minte?

— Avem vreun motiv să credem asta?

— Nici unul, domnule director, dar când este vorba de ceva atât de important, este prudent sau rezonabil să afectezi politica guvernului pe baza unei scurte scrisori de la o singură persoană?

Ăsta era întotdeauna cel mai bun mod de a-l influenţa pe Marcus Cabot, apelul la prudenţă şi raţiune.

— Am priceput, Jack. OK. Maşina mă aşteaptă. Voi fi înapoi în circa două ore.

Cabot îşi înşfăcă haina şi ieşi spre ascensorul rezervat directorilor. Maşina Agenţiei aştepta. Ca director la Central Intelligence, beneficia de *o* pereche de paznici personali, unul la volan şi celălalt pe scaunul pasagerului din faţă. Altfel, trebuia să se descurce cu traficul la fel ca oricare altul. Ryan, spumegă el în gând, în drum spre George Washington Parkway, îl călca pe nervi din ce în ce mai tare. OK, era nou aici. OK, nu avea experienţă. OK, îi plăcea să lase chestiile de zi cu zi subordonaţilor. La urma urmei, era director şi nu trebuia să se ocupe de fiecare blestemat de fleac. Începea să-l obosească reamintirea regulilor de comportare, o dată sau de două ori pe săptămână, începea să fie iritat de trecerile lui Ryan peste capul lui, plictisit să i se explice analizele de fiecare dată când apărea ceva cu adevărat suculent. Când intră la Casa Albă, Cabot era foarte supărat.

— Bună dimineaţa, Marcus, îl întâmpină Liz Elliot în biroul ei.

— Bună dimineaţa. Avem un alt raport SPINNAKER. Trebuie să fie citit de preşedinte.

— Ce mai vrea Kadişev?

— Cine ţi-a spus numele lui? mârâi directorul Agenţiei.

— Ryan… nu ştiai?

— La dracu'! înjură Cabot. Mie nu mi-a spus despre asta.

— Stai jos, Marcus. Avem câteva minute. Eşti mulţumit de Ryan?

— Uneori uită cine-i directorul şi cine-i adjunctul.

— E cam arogant, nu-i aşa?

— Un pic, acceptă cu răceală Cabot.

— Se pricepe la ceea ce face – în anumite limite – dar am început să fiu obosită de atitudinea lui.

— Înţeleg ce vrei să spui. Îi place să facă pe profesorul, să-mi impună ce linie să adopt – în chestia asta, de exemplu.

— A, nu are încredere în judecata ta? întrebă consilierul pentru securitatea naţională, alegându-şi cu grijă acul.

Cabot îşi ridică privirea:

— Mda, asta-i atitudinea pe care o afişează.

— Ei, nu am fost capabili să schimbăm tot ce-a lăsat administraţia precedentă. Sigur, este un profesionist…

Vocea ei se pierdu treptat.

— Şi eu nu sunt? întrebă Cabot.

— Sigur că eşti, Marcus, ştii că nu asta am vrut să spun.

— Îmi pare rău, Liz. Ai dreptate. Uneori mă calcă pe nervi. Asta-i tot.

— Hai să-l vedem pe şef.

— Cât de solidă este chestia asta? întrebă preşedintele Fowler, cinci minute mai târziu.

— Cum aţi auzit deja, acest agent lucrează pentru noi de mai bine de cinci ani şi informaţiile au fost invariabil corecte.

— Le-aţi confirmat?

— Nu în totalitate, replică Cabot. E improbabil că vom putea să o facem, dar departamentul nostru rus le crede şi eu sunt de acord cu ei.

— Ryan are îndoieli.

Cabot începuse să obosească să tot audă de Ryan.

— Eu nu, domnule preşedinte. Cred că Ryan încearcă să ne impresioneze cu noile lui aprecieri asupra guvernului sovietic, încearcă să ne arate că nu mai este un adept al Războiului Rece…

Din nou, Cabot insista asupra fleacurilor, îşi zise în sinea ei Elliot.

Ochii lui Fowler se deplasară spre ea.

— Elizabeth?

— Sigur, e plauzibil că aparatul de securitate sovietic încearcă să revendice o poziţie mai bună, toarse vocea femeii cu timbrul ei cel mai rezonabil. Nu le convine liberalizarea, nu le convine reducerea puterii pe care o au şi nu le convine eşecul lui Narmonov în calitate de conducător. Deci, aceste informaţii sunt în concordanţă cu o mulţime de alte fapte pe care le avem. Cred că ar trebui să le considerăm reale.

— Dacă e adevărat, atunci trebuie să-i reducem sprijinul lui Narmonov. Nu putem fi părtaşi la revenirea la o conducere centralizată, mai ales dacă este produsă de elemente care, evident, nu ne iubesc.

— De acord, spuse Liz. Mai bine să-l pierdem pe Narmonov. Dacă nu-i poate ţine pe militari în frâu, atunci altcineva trebuie să o facă. Desigur, trebuie să-i acordăm o şansa… cum vom face asta, e destul de dificil. Nu vrem să aruncăm ţara în mâinile militarilor, nu-i aşa?

— Glumeşti? observă Fowler…

Stăteau pe o pasarelă în hangarul masiv unde erau pregătite submarinele Trident pentru mare, urmărind echipajul lui USS *Georgia* care încărca nava pentru următoarea cursă.

— Te-a dus cu vorba, Bart? întrebă Jones.

— Explicaţia lui avea sens, Ron.

— Când m-ai prins ultima dată cu o greşeală?

— Există un început pentru toate lucrurile.

— Nu de data asta, domnule căpitan, spuse cu o voce scăzută doctorul Jones. Am o presimţire.

— OK, vreau să stai mai mult timp la simulator cu trupele din sonar.

— Bine.

Jones rămase tăcut câteva secunde.

— Ştii, ar putea fi distractiv să ies pe mare, măcar o dată…

Mancuso se întoarse:

— Te oferi voluntar?

— Nu. Kim s-ar putea să nu înţeleagă absenţa mea timp de trei luni. Două săptămâni e destul de mult. Prea mult, fiindcă veni vorba. Am ajuns să fiu foarte domestic, Bart, îmbătrânesc şi devin respectabil. Nu mai sunt tânăr şi cu ochi sclipitori ca puştii aceia.

— Ce părere ai despre ei?

— Băieţii de la sonar? Sunt buni. La fel e şi echipa de urmărire. Tipul pe care l-a înlocuit Ricks a fost Jim Rosselli, nu?

— Adevărat.

— I-a antrenat bine. Pot să-ţi spun ceva neoficial?

— Sigur.

— Ricks nu-i un căpitan bun. E prea dur cu trupa, le cere prea mult, este prea greu de satisfăcut. Nu-i deloc cum erai tu, Bart.

Mancuso evită complimentul:

— Toţi avem stiluri diferite.

— Ştiu asta, dar n-aş vrea să navighez cu el. Unul din maiştrii lui şi-a cerut transferul. La fel a făcut o jumătate de duzină de subofiţeri.

— Toţi aveau probleme de familie.

Mancuso aprobase toate transferurile, inclusiv cel al tânărului maistru torpilor.

— Nu, nu aveau, spuse Jones. Aveau nevoie de o scuză şi au folosit-o.

— Ron, uite, eu sunt comandantul escadrei, OK? Pot să evaluez ofiţerii comandanţi doar pe baza performanţelor. Ricks nu a ajuns aici fiindcă e un ratat.

— Tu priveşti de sus în jos. Eu privesc de jos în sus. Din perspectiva mea, omul nu e un căpitan bun. N-aş spune asta altcuiva, dar noi am fost pe aceeaşi navă. OK, eu am fost un peon, doar un prăpădit de E-6, dar tu nu m-ai tratat niciodată aşa. Tu ai fost un şef bun. Ricks nu este. Echipajul nu-l place, nu are încredere în el.

— La dracu', Ron, nu pot permite ca astfel de chestii să-mi afecteze judecata.

— Mda, ştiu. Annapolis, cravata vechii şcoli, inelul, chestii importante pentru voi, absolvenţii de la Subacvatice. Trebuie să abordezi altfel problema. Cum am spus, nu aş vorbi aşa cu nimeni altcineva. Dacă aş fi pe nava asta, aş încerca să mă transfer.

— Am navigat cu unii căpitani care nu mi-au plăcut. E mai ales o problemă de stil.

— Aşa spui tu, şefule.

Jones făcu o pauză.

— Aminteşte-ţi doar un lucru, OK? Sunt o mulţime de căi pentru a impresiona un ofiţer superior, dar există una singură ca să impresionezi un echipaj.

Fromm insista ca fazele operaţiunii să se deruleze conform programului. Mulajul se răcise de mult şi acum era scos din matriţă, în atmosfera inertă a primei maşini-unelte. Masa metalică, grosolan modelată, fu fixată la locul ei. Fromm verifică personal codurile calculatorului, care-i comandau maşinii ce avea de făcut şi apăsă pe primul buton. Sistemul robotic se activă. Braţul mobil alese capul de aşchiere potrivit, îl fixă pe axul rotativ şi reveni pe poziţie. Zona închisă fu inundată cu argon, iar freonul începu să fie pulverizat pe plutoniu pentru a menţine mediul caloric izoterm adecvat. Fromm atinse ecranul calculatorului, selectând programul iniţial. Axul începu să se rotească, atingând peste o mie RPM şi se apropie de masa de plutoniu cu o mişcare care nu era nici umană, nici mecanică, ci cu totul altceva, ca o caricatură a acţiunii reale a unui om, în timp ce ei urmăreau de după scutul de protecţie din Lexan, primele şpanuri de metal argintiu începură să se desprindă din masa principală.

— Cât pierdem? întrebă Ghosn.

— A, totalul se va ridica la mai puţin de douăzeci de grame, estimă Fromm. Nu-i un motiv de îngrijorare.

Privirea lui Fromm se fixase pe un alt indicator, cel care măsura presiunea relativă. Maşina era total izolată de restul încăperii, iar presiunea în interiorul incintei ceva mai scăzută decât afară. Faptul că argonul era mai greu decât aerul va ţine oxigenul departe de plutoniu. Asta prevenea o posibilă combustie. Combustia ar fi generat pulbere de plutoniu, care avea efecte mortale, cum îi avertizase Fromm. Un metal greu, toxic, plus pericolul suplimentar al radioactivităţii – mai ales alfa de joasă energie – făceau doar moartea mai rapidă şi, oarecum, mai puţin plăcută. Frezorii se apropiară pentru a prelua supervizarea procesului. Se dovediseră extrem de buni, aprecie Fromm. Calificarea pe care o aveau se desăvârşise sub tutela lui cu o viteză remarcabilă. Erau aproape la fel de buni ca oamenii pe care îi antrenase în Germania, în ciuda unei pregătiri teoretice inadecvate. Erau multe de spus în favoarea muncii practice, în raport cu cea teoretică.

— Cât va dura? se interesă Qati.

— De câte ori să-ţi spun? Suntem exact în program. Faza aceasta a programului consumă cel mai mult timp. Produsul pe care-l facem

acum trebuie să fie perfect. Absolut perfect. Dacă această parte a dispozitivului nu funcţionează, nimic nu va merge.

— Asta-i adevărat pentru tot ce am făcut, sublinie Ghosn.

— Corect, tânărul meu prieten, dar şansele de a rata sunt mult mai mari în această fază. Metalul este dificil de prelucrat şi transformările în fază metalică fac procesul şi mai delicat. Acum, hai să vedem acele blocuri explozive.

Ghosn avea dreptate. Totul trebuia să funcţioneze. Explozibilii fuseseră aproape în întregime problema lui, după ce Fromm stabilise specificaţiile proiectului. Luaseră TNT normal şi-i adăugaseră un întăritor, un plastic care făcea materialul suficient de rigid, dar fără să-i afecteze proprietăţile chimice. În mod normal, explozibilii erau, prin natura lor, plastici şi uşor maleabili. Această proprietate trebuise să fie eliminată pentru că forma blocurilor era crucială pentru modul de furnizare a energiei lor explozive. Ghosn modelase şase sute de astfel de blocuri, fiecare un segment dintr-un elipsoid complet. Şaptezeci dintre ele se vor îmbina exact, formând un inel exploziv cu un diametru exterior de 35 centimetri. Fiecare bloc avea o amorsă, iniţiată de comutatoare kriton. Cablurile, care duceau de la sursa electrică la comutatoare, trebuiau să aibă exact aceeaşi lungime. Fromm ridică unul din blocuri.

— Spui că toate astea sunt identice? întrebă el.

— Perfect. Am urmat exact indicaţiile tale.

— Alege şaptezeci la întâmplare. Voi lua unul din modelele din oţel inoxidabil şi îţi voi testa munca.

Bineînţeles, locul era deja pregătit De fapt, era un crater erodat, lăsat de o bombă de fabricaţie americană Mark 84, lansată cu câţiva ani înainte de un Phantom F-4 israelian. Oamenii lui Qati ridicaseră o structură prefabricată din stâlpi de lemn şi grinzi, al cărei acoperiş era constituit din trei straturi de saci de nisip. Fuseseră adăugate reţele de camuflaj pentru a reduce şansa descoperirii.

Asamblarea durase trei ore şi un dispozitiv electronic de măsurare a forţei fusese introdus în modulul de oţel. Un cablu ducea până la următorul crater – la o distanţă de două sute de metri – unde Fromm aştepta cu un osciloscop. Terminaseră chiar înainte de amurg.

— Gata, spuse Ghosn.

— Dă-i drumul, ordonă Fromm, concentrându-se asupra ecranului. Ibrahim apăsă pe buton. Structura se dezintegră în faţa ochilor lor. Doar câţiva saci de nisip supravieţuiră, zburând prin aer, restul fiind transformat într-o ploaie de ţărână. Pe ecranul circular, presiunea de vârf se stabilizase cu mult înainte ca suflul undei de şoc să treacă peste capetele lor. Bock şi Qati erau oarecum dezamăgiţi de efectele fizice ale exploziei, în cea mai mare parte atenuată de sacii de nisip. O detonaţie atât de mică era suficientă ca să aprindă un dispozitiv

nuclear?

— Ei? întrebă Ghosn, în timp ce un om alerga spre craterul proaspăt adâncit.

— O abatere de zece la sută, răspunse Fromm, ridicându-şi privirea. Apoi zâmbi.

— Zece la sută prea mult.

— Ce înseamnă asta? întrebă Qati, dintr-o dată îngrijorat că făcuseră ceva prost.

— Înseamnă că tânărul meu student şi-a învăţat bine lecţiile.

Cinsprezece minute mai târziu, orice îndoială dispăruse. Fu nevoie de doi oameni ca să descopere carcasa de wolfram şi de jumătate de oră pentru a o separa de miez. Ceea ce fusese o masă de oţel solidă, la fel de mare ca pumnul unui om, era acum un cilindru deformat, cu un diametru nu mai mare decât al unei ţigări de foi. Dacă ar fi fost plutoniu, ar fi avut loc o reacţie nucleară. Germanul n-avea nici un dubiu în privinţa asta. Fromm o cântări în mână şi i-o prezentă lui Ibrahim.

— Herr Ghosn, spuse el pe un ton oficial. Ai talent la explozibili. Eşti un inginer bun. În RDG ne-au trebuit trei încercări ca să iasă bine. Tu ai făcut-o dintr-una.

— Câte mai facem?

Fromm dădu din cap.

— Foarte bine. Vom face încă una mâine. Bineînţeles, vom încerca toate modelele de oţel inoxidabil.

— De asta le-am făcut, aprobă Ghosn.

La întoarcere, Bock îşi revăzu calculele proprii. După Fromm, forţa exploziei finale va fi mai mare de patru sute cinzeci de mii de tone de TNT. Deci, îşi va baza estimările doar pe patru sute de mii. Bock era totdeauna conservator în estimarea victimelor. Stadionul, cu tot ce se va găsi în el, urma să fie vaporizat. Nu, se corectă el. Asta nu era chiar aşa. Arma asta nu avea nimic magic. Era doar un dispozitiv exploziv de mare putere. Stadionul va fi total distrus, dar vor exista o mulţime de resturi care vor fi catapultate pe sute, poate mii de metri. În apropierea dispozitivului, pământul va fi pulverizat în particule de dimensiuni moleculare. Particulele de praf vor fi absorbite în mingea de foc. Fragmentele de reziduuri din ansamblul bombei se vor fixa pe pulberea în fierbere care se răspândea în aer. Ăsta era materialul căderilor radioactive, aflase el, praf cu reziduuri de bombă fixate pe el. Natura exploziei – declanşată la nivelul solului – va creşte pulberea radioactivă, care va fi purtată de vânt. Cea mai mare parte din pulbere va cădea pe o rază de treizeci de kilometri de la locul exploziei. Restul va fi o jucărie a vânturilor care o vor duce spre Chicago, St. Louis, sau, poate, chiar Washington. Câţi vor muri din cauza asta?

Bună întrebare. Estima aproximativ două sute de mii în explozia propriu-zisă, cu siguranţă nu mai mulţi. Încă cincizeci până la o sută de mii din cauza efectelor secundare, numărul acesta incluzând decesele în timp din cauza formelor de cancer care vor avea nevoie de ani pentru a se manifesta. Cum remarcase Qati mai devreme, numărătoarea morţilor era oarecum dezamăgitoare. Este atât de uşor să-ţi imaginezi bombele nucleare ca pe nişte arme de distrugere cu puteri magice, dar nu asta erau. Erau doar bombe extrem de puternice, cu efecte secundare interesante. De asemenea, erau cele mai bune arme teroriste concepute vreodată.

Terorist? se întrebă Bock. *Asta sunt?*

Desigur, totul depindea de ochiul privitorului. Bock decisese de mult care era măsura respectului său pentru părerea altora. Acest eveniment va fi cea mai bună expresie a ei.

— John, am nevoie de o idee, spuse Ryan.

— Ce anume? întrebă Clark.

— N-am făcut nimic. Primul ministru japonez va fi în Mexic în februarie, apoi zboară aici ca să-l vadă pe preşedinte. Vrem să ştim ce va discuta în avion.

— Domnule doctor, nu am picioare de stewardesă. În plus, nici n-am învăţat vreodată ceremonia ceaiului.

O pauză de câteva clipe şi Clark continuă pe un ton serios.

— Dispozitive de ascultare într-un avion...? Sună ca o provocare tehnică reală.

— Ce ştii despre asta?

John îşi examină cafeaua.

— Am mai plasat dispozitive de culegere a informaţiilor, dar întotdeauna pe sol. În avion e zgomot ambiental din belşug, o problemă care-ţi dă suficientă bătaie de cap. Trebuie să şi intuieşti unde intenţionează subiectul să stea. În sfârşit, cu un avion prezidenţial trebuie să te gândeşti la securitate. Totuşi, partea tehnică este cea mai grea, decise el. Nu cred că sunt ameninţări reale în privinţa securităţii tipului – numai dacă nu face o escală la Detroit, am dreptate? Mexico City, OK, se vorbeşte spaniola, iar eu mă descurc destul de bine în limba asta. Bineînţeles, îl voi lua cu mine pe Ding... Ce fel de avion va folosi?

— Am verificat. Va zbura cu un JAL 747. Puntea superioară din spatele cabinei e amenajată ca sală de conferinţe. Au instalat şi paturi. Acolo va fi. Primului lor ministru îi place să-i chibiţeze pe piloţi. Ştie ce înseamnă să călătoreşti cu avionul, aşa că doarme cât poate ca să anuleze oboseala datorată diferenţelor de fus orar.

Clark dădu din cap.

— Sunt fel de fel de operaţiuni curente de întreţinere. E puţin

probabil să aibă o bază a forţelor aeriene care să se ocupe de toate cerinţele serviciului la sol, cum facem noi. Dacă JAL face curse regulate în Mexic, înseamnă că au echipe locale pentru asistenţă. O să verific datele în privinţa 747-ului… Cum am spus, asta-i partea uşoară. Cred că pot să mă infiltrez. Aş putea chiar să-l trimit pe Ding cu un set bun de acte şi să obţină o slujbă. Asta ar uşura lucrurile. Presupun că acţiunea are aprobarea executivului?

— Preşedintele a spus „găseşte o cale”. Va trebui să aprobe planul final de operaţiuni.

— Trebuie să vorbesc cu băieţii de la S&T.

Clark se referea la Directoratul Ştiinţă şi Tehnologie al CIA.

— Adevărata problemă este zgomotul… Cât de repede?

— Repede, John.

— OK.

Clark se ridică.

— Tii, ajung din nou spion activ. Mă găseşti în clădirea nouă. S-ar putea să-mi ia câteva zile ca să-mi dau seama dacă este posibil sau nu. Asta înseamnă că nu mai am cum să merg în Regatul Unit.

— Te deranjează? îl întrebă Jack.

— Deloc. Mai degrabă aş sta acasă.

— Corect. Trebuie să fac nişte cumpărături de Crăciun la Hamley’s.

— Ştii ce noroc ai că ai tăi sunt mici? Fetele mele nu vor decât rochii, iar eu habar n-am ce să le cumpăr.

Clark avea oroare să cumpere îmbrăcăminte de damă.

— Sally are îndoieli în privinţa lui Moş Crăciun, dar micuţul Jack încă crede.

Clark clătină din cap.

— După ce încetezi să crezi în Moş Crăciun, lumea întreagă începe să coboare panta.

— Aşa e.

23
Opinii

— Jack, arăţi al dracului de rău, observă Sir Basil Charleston.

— Dacă îmi mai spune cineva asta, îl omor.

— Ai avut un zbor prost?

— M-a hurducat ca naiba toată traversarea. N-am dormit aproape deloc.

Cearcănele de sub ochi, mai închise la culoare ca de obicei, stăteau mărturie.

— Ei, vom vedea dacă prânzul ajută.

— E o zi frumoasă, remarcă Ryan, în timp ce păşeau pe Westminster Bridge Road spre Parlament.

Era o zi de iarnă timpurie, atipic englezească, cu un cer senin, albastru. Un vânt subţire sufla de-a lungul Tamisei, dar lui Ryan nu-i păsa. Avea un pardesiu gros şi un fular în jurul gâtului şi suflul îngheţat în faţă îl trezi.

— Necazuri la serviciu, Bas?

— Am găsit un dispozitiv de ascultare, un blestemat de microfon, două etaje mai jos de biroul meu. Acum se scotoceşte întreaga clădire.

— Lucrurile sunt dure peste tot. KGB-ul?

— Nu-i sigur, răspunse Charleston în timp ce traversau podul. Necazuri cu faţada, înţelegi, blestemăţia a început să se năruie – cum s-a întâmplat acum câţiva ani la Scotland Yard. Zidarii au găsit un cablu care n-avea ce căuta acolo şi l-au urmărit... Prietenii noştri ruşi nu şi-au redus activităţile şi mai sunt şi alte servicii. În prăvălia ta, vezi aşa ceva?

— Nu. Ajută şi faptul că suntem mai izolaţi decât Century House.

Jack voia să spună că Secret Intelligence Service-ul britanic era amplasat într-o zonă atât de populată – foarte aproape se afla un bloc de locuinţe – încât un dispozitiv de ascultare de foarte mică putere putea transmite datele. Asta era mai puţin probabil la cartierul general al Agenţiei de la Langley, care era izolat într-un campus împădurit, de mari dimensiuni. În plus, construcţia mai nouă permisese instalarea unor complicate mijloace de protecţie împotriva surselor radio interne.

— Ar trebui să instalaţi ghiduri de undă, exact cum am făcut noi.

— Ar costa o avere, pe care, pentru moment, n-o avem.

— La dracu', ne dă şansa să facem o plimbare. Dacă cineva ne poate asculta aici, am pierdut deja.

— Nu se termină niciodată, nu-i aşa? Am câştigat Războiul Rece,

dar nu se termină niciodată cu adevărat.

— Cine-a fost grecul? Cel al cărui iad personal era să rostogolească o stâncă spre deal şi, de fiecare dată când ajungea în vârf, ticăloasa se rostogolea la vale în partea cealaltă.

— Sisif...? Sau poate Tantal? E mult de când am spus adio Oxfordului, Sir John. În orice caz, ai dreptate. Urcă-te pe vârful unui deal şi-o să vezi că urmează un alt deal blestemat.

Continuară să meargă pe chei, îndepărtându-se de Parlament, dar îndreptându-se către râu. Întâlnirile ca aceasta aveau regulile lor. Nu puteai să treci la afaceri decât după pălăvrăgeala de rigoare şi o pauză semnificativă. În acest caz, existau câţiva turişti americani extrasezon care făceau fotografii. Charleston şi Ryan făcură un ocol pentru a-i evita.

— Avem o problemă, Bas.

— Ce anume? întrebă Charleston fără să se întoarcă.

În spatele lor, se aflau trei ofiţeri de securitate. Alţi doi îi precedau.

Jack nu se întoarse nici el:

— Avem un tip la Kremlin. Se întâlneşte din când în când cu Narmonov. Pretinde că Andrei Ilici este îngrijorat de o lovitură a armatei sau a KGB-ului şi că s-ar putea să denunţe tratatul asupra armelor strategice. Mai spune că unele dispozitive nucleare tactice ar putea să lipsească din inventarul lor din Germania.

— Adevărat? Ce veşti îmbucurătoare. Cât de bună este sursa voastră?

— Extrem de bună...

— Ei bine, pot spune doar că pentru mine e o noutate, domnule doctor Ryan.

— Cât de bun este tipul vostru? întrebă Ryan.

— Destul de bun.

— Nimic de genul ăsta?

— Câteva murmure, bineînţeles. Vreau să spun, Narmonov are destule pe cap, nu? Încă de la problemele acelea teribile cu balticii, georgienii şi islamicii lui. Cum spuneţi voi, yankeii, „un tapiţer ciung”? E la fel de ocupat, ba chiar mai mult. A fost obligat să facă un târg cu forţele lui de securitate, dar o lovitură de stat?

Charleston clătină din cap.

— Nu. Noi nu vedem aşa ceva în frunzele de ceai.

— Ţi-am reprodus exact ce spune agentul nostru. Şi în privinţa chestiei nucleare?

— Mi-e teamă că amicul nostru nu-i bine plasat pentru genul acesta de informaţii. Mai degrabă în domeniul civil, înţelegi.

Jack ştia că Basil nu va merge mai departe de atât.

— Cât de în serios luaţi povestea asta?

— Foarte în serios. Trebuie să o fac. Agentul ăsta ne-a dat

materiale bune timp de mulţi ani.

— Unul dintre recruţii doamnei Foley? întrebă Charleston cu un chicotit. Ce tânără doamnă minunată. Înţeleg că, de curând, a mai adus pe lume un copil?

— O fetiţă, Emily Sarah, leit maică-sa.

Jack îşi spuse că evitase destul de abil prima întrebare.

— Mary Pat va fi înapoi la lucru imediat după Anul Nou.

— A, da, doar aveţi grădiniţa aia ca o fortăreaţă, nu-i aşa?

— Una din cele mai inteligente investiţii pe care le-am făcut vreodată. Mi-ar fi plăcut să fi fost ideea mea.

— Voi, americanii, râse Sir Basil. Arme nucleare care lipsesc. Da, presupun că aşa ceva trebuie luat foarte în serios, într-adevăr. O posibilă confruntare între armată şi KGB, cu un atu nuclear tactic. Înspăimântător, trebuie să o spun, dar nu am auzit nici o şoaptă. Un secret cam dificil de păstrat, nu crezi? Adică, şantajul nu lucrează foarte bine decât dacă oamenii ştiu că sunt şantajaţi.

— Am prins şi un zvon că KGB-ul efectuează în Germania o operaţiune în legătură cu materialele nucleare. Asta-i tot, doar un zvon.

— Da, am auzit şi noi asta, confirmă Charleston, în timp ce se întorceau pentru a coborî panta spre *Tattersall Castle,* un vapor vechi cu zbaturi, transformat de multă vreme în restaurant.

— Şi?

— Şi am organizat o operaţiune proprie. Se pare că Erich Honecker avea în curs de derulare propriul lui Proiect Manhattan. Din fericire, a murit în faşă. Ivan a fost al naibii de supărat când a aflat. RDG-ul le-a predat foştilor lor colegi socialişti o cantitate substanţială de plutoniu, înainte de schimbare. Speculez că şi KGB-ul investighează acelaşi lucru.

— De ce nu ne-ai spus?

Iisuse, Bas, îşi zise Jack. *Voi, tipilor, pur şi simplu nu puteţi uita*, *nu-i aşa?*

— Nu era nimic de spus, Jack.

Charleston îl salută din cap pe chelnerul-şef care îi conduse la o masă retrasă. Ofiţerii de securitate se aşezară la o altă masă, între obiectivele misiunii lor şi restul umanităţii.

— Prietenii noştri germani au fost foarte amabili. Proiectul, spun ei, a fost anulat în totalitate şi pentru totdeauna. Specialiştii noştri au procedat la o examinare amănunţită şi au confirmat tot ce ne-au spus colegii germani.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva luni. Ai mâncat vreodată aici, Jack? întrebă Charleston când apăru chelnerul.

— Aici nu, dar am fost pe câteva dintre celelalte feriboturi. Basil

comandă un bitter. Jack se decise pentru o bere blondă.

Urmăriră împreună retragerea chelnerului, apoi Jack continuă.

— Operaţiunea KGB este mai recentă.

— Interesant. Ştii, ar putea fi acelaşi lucru, să aibă aceleaşi interese, doar că s-au mişcat mai încet.

— Când e vorba de arme nucleare?

Ryan clătină din cap.

— Prietenii noştri ruşi sunt destul de inteligenţi, Bas şi acordă mult mai multă atenţie problemelor nucleare decât noi. E unul din lucrurile pe care le admir la ei.

— Da, au învăţat lecţia din afacerea cu China, nu?

Charleston puse jos meniul şi îi făcu semn chelnerului să aducă băuturile.

— Atunci, crezi că-i o problemă serioasă?

— Sigur.

— Judecata ta este, în general, destul de bună, Jack. Mulţumesc, îi spuse Basil chelnerului.

Amândoi bărbaţii comandară mâncarea.

— Crezi c-ar trebui să scotocim un pic?

— Da, mi se pare o idee bună.

— Foarte bine. Altceva ce poţi să-mi mai spui?

— Mi-e teamă că asta-i tot, Bas.

— Sursa voastră trebuie să fie într-adevăr foarte bună.

Sir Basil sorbi din bere.

— Cred că tu ai nişte rezerve.

— Am, dar… la dracu', Basil, când n-avem noi rezerve?

— Ceva date contrare?

— Nimic, doar că am fost total incapabili să confirmăm. Sursa noastră este suficient de bună ca noi să nu fim în stare să obţinem o confirmare din altă parte. De asta am venit aici. Tipul vostru trebuie să fie şi el destul de bun, judecând după ceea ce ne-aţi trimis. Indiferent cine e, ar putea fi cea mai bună şansă de verificare a sursei noastre.

— Şi dacă noi nu putem confirma?

— Atunci, probabil că vom acţiona pe baza a ceea ce avem.

Ryan nu era încântat de această posibilitate.

— Şi rezervele tale?

— Fără importanţă. Două motive. Numărul unu, nu sunt sigur dacă să fiu de acord cu asta sau nu. Numărul doi, nu la toţi le pasă de ceea ce cred eu.

— De asta nu ţi s-au recunoscut meritele la realizarea tratatului?

Ryan zâmbi destul de obosit; nu dormise prea mult în precedentele treizeci şi şase de ore.

— Refuz să fiu surprins de întrebarea ta şi nu o să te întreb cum ai

scos chestia asta din pălărie.

— Dar...?

— Dar aş vrea ca cineva să o strecoare presei!

Ryan îşi permise un hohot de râs.

— Mi-e teamă că aici nu facem aşa ceva. O singură persoană este la curent.

— Primul ministru?

— Alteţa Sa Regală. Diseară cinezi cu el, corect? Am considerat că trebuie să ştie.

Jack medită o clipă. Prinţul de Wales nu va permite să se răspândească mai departe. Ryan n-ar fi putut niciodată să-i spună... dar...

— Mulţumesc, prietene.

— Într-un fel sau altul, toţi tânjim după recunoaştere. Firesc, pentru noi doi este interzisă. Nu-i chiar corect, dar asta-i situaţia, în acest caz, am încălcat una din regulile pe care mi le-am impus şi, dacă mă întrebi de ce, îţi voi spune: ai realizat un lucru extraordinar, Jack. Dacă ar fi dreptate în lume, Maiestatea Sa ţi-ar decerna Ordinul Meritului.

— Nu poţi să-i spui, Basil. S-ar putea să o facă din proprie iniţiativă.

— Ar putea, într-adevăr şi asta ar face public micul secret, nu?

Sosi cina şi ei trebuiră să aştepte din nou.

— N-am fost doar eu. Ştii că Charlie Alden a contribuit mult. La fel Talbot, Bunker, Scott Adler, mulţi alţii.

— Modestia ta este la fel de cuprinzătoare ca întotdeauna, domnule doctor Ryan.

— Asta înseamnă „eşti un tâmpit”, Bas?

În loc de răspuns, Ryan primi un zâmbet. Englezii se pricepeau la aşa ceva.

Fromm n-ar fi crezut niciodată. Făcuseră cinci modele din oţel inoxidabil, care reproduceau mărimea şi configuraţia plutoniului. Ghosn confecţionase toate blocurile explozive necesare. Testaseră explozibilii pe toate cele cinci modele şi, în fiecare caz, rezultatele fuseseră excelente. Ghosn era un tânăr foarte talentat. Sigur că avusese planuri exacte pe care să le urmeze – Fromm le elaborase cu ajutorul unui calculator excelent – dar, chiar şi aşa, realizarea la prima încercare a ceva atât de dificil depăşea cu mult media unui inginer obişnuit.

Acum, plutoniul trecuse prin primul stadiu al procesului de prelucrare. Arăta destul de bine, ca o componentă forjată de înaltă calitate, prelucrată pentru a fi o parte a motorului unui vehicul. Era un început bun. Braţul robot al frezei îndepărtă plutoniul din dispozitivul de fixare şi îl aşeză într-o cutie închisă. Bineînţeles, cutia era plină cu argon. Braţul o sigilă şi o împinse spre uşă. Fromm o scoase de acolo

şi se îndrepta spre strungul cu rulmenţi. Procesul fu reprodus în sens invers. Fromm reintroduse cutia pe rama interioară a maşinii. Pompele de vid se activau – aerul era aspirat pe la partea superioară a incintei, iar pe la partea inferioară se introducea argon. Când atmosfera internă deveni total inertă, braţul robotic deschise cutia şi extrase plutoniul. Următorul set de mişcări programate îl fixă cu precizie într-un nou dispozitiv de prindere. Gradul de precizie avea o importanţă uriaşă. Sub supravegherea lui Fromm, mandrina începu să se rotească, accelerându-şi treptat viteza până la cincisprezece mii de RPM.

— S-ar părea că... nu!

Fromm trase o înjurătură. Crezuse că reuşise perfect. Mandrina încetini şi fu efectuată o uşoară ajustare. Fromm verifică pe îndelete echilibrul, apoi porni din nou maşina. De data asta, era perfect. Mări viteza până la douăzeci şi cinci de mii RPM, fără să apară vibraţii.

— Aţi reuşit o primă prelucrare excelentă, aruncă Fromm peste umăr.

— Câtă masă am pierdut? întrebă Ghosn.

— 18,527 grame.

Fromm opri mandrina şi se aşeză.

— E greu să-i laud pe muncitori aşa cum merită. Sugerez să aşteptăm până mâine pentru şlefuirea finală. E o prostie să ne grăbim. Toţi suntem obosiţi şi cred că e vremea cinei.

— Cum hotărăşti, Herr Fromm.

— Poţi să-mi spui pe nume, zâmbi germanul, surprinzându-l pe tânăr. Ibrahim, trebuie să stăm de vorbă.

— Afară?

Ghosn îl conduse pe german afară. Se lăsa noaptea.

— Nu trebuie să-i omorâm pe oamenii ăştia. Sunt prea valoroşi. Dacă se iveşte din nou o astfel de ocazie?

— Dar ai fost de acord...

— Nu m-am aşteptat ca lucrurile să meargă atât de bine. Programul după care am lucrat presupunea că noi doi – nu, voi fi cinstit, că eu voi supraveghea totul. Tu, Ibrahim, m-ai uluit cu îndemânarea ta. Ceea ce am realizat aici este formarea unei echipe superbe. Trebuie să păstrăm intactă această echipă.

Şi de unde vom obţine încă zece kile de plutoniu? fu cât pe-aci să întrebe Ghosn.

— Manfred, cred că ai dreptate. Voi discuta cu comandantul. Nu trebuie să uiţi...

— Securitatea. *Ich weiss es schon.* În acest stadiu, nu putem să ne asumăm riscuri. Te implor doar, ca o chestiune de dreptate.

— De recunoaştere profesională, *ja?* Ca problema să fie luată în considerare. Înţelegi?

— Foarte bine, Manfred, sunt de acord cu tine.

Germanul începea să se arate uman. Păcat că se întâmpla atât de târziu.

— Oricum, împărtăşesc cu totul dorinţa ta de a avea o cină cumsecade înainte de a începe faza finală. Diseară avem miel proaspăt şi am făcut rost de nişte bere germană. Bittburger, sper să-ţi placă.

— O bere blondă locală bună. Păcat, Ibrahim, că religia ta ţi-o interzice.

— În noaptea asta, spuse Ghosn, sper că Allah mă va ierta că mă voi lăsa pradă plăcerilor.

Era preferabil să câştige încrederea necredinciosului, îşi spuse Ibrahim.

— Jack, s-ar părea că lucrezi prea mult.

— Plăcerile vieţii de navetist, domnule. Două sau trei ore pe zi în maşină.

— De ce nu găseşti un loc mai aproape? sugeră blând Alteţa Sa Regală.

— Să renunţ la Peregrine Cliff?

Ryan clătină din cap.

— Atunci, ce s-ar întâmpla cu Cathy şi Johns Hopkins? Apoi, sunt şi copiii, trebuie duşi la şcoală. Nu, asta nu-i o soluţie.

— Îţi aduci aminte, fără îndoială, că prima dată când ne-am întâlnit ai comentat destul de nefavorabil condiţia mea fizică şi psihică. Mă îndoiesc că arătam la fel de rău ca tine acum.

Prinţul primise anumite informaţii de la Sir Basil Charleston, notă Jack şi, ca rezultat, la cină nu se servea alcool.

— La serviciu e când cald, când rece. Deocamdată, e mai degrabă fierbinte.

— Truman avea o vorbă, nu? „Dacă nu poţi suporta căldura, ieşi din bucătărie”.

— Da, domnule, ceva de genul ăsta, dar se va răcori. Doar că acum se petrec nişte lucruri. Aşa se întâmplă. În fond, când conduceaţi nava, făceaţi cam acelaşi lucru, nu?

— Este o muncă mult mai sănătoasă, iar naveta o faci pe o distanţă mult mai scurtă. Cam cinci metri, fiindcă veni vorba, adăugă el cu un chicotit.

Ryan râse destul de obosit:

— Trebuie să fie plăcut. Exact cât am eu de mers ca să-mi văd secretara.

— Şi familia?

Nu avea sens să mintă:

— Ar putea fi mai bine. Munca mea nu ajută.

— Te nelinişteşte ceva, Jack. E evident, să ştii.

— Prea mult stres, prea multă băutură, nu suficiente exerciţii. Ca de obicei. O să fie mai bine, doar că am avut la serviciu o serie de necazuri mai lungă ca de obicei. Apreciez grija dumneavoastră, domnule, dar îmi voi reveni.

Jack aproape că se convinse pe el însuşi că era adevărat. Aproape.

— Cum spui tu.

— Şi trebuie să vă mai spun că e cea mai bună cină pe care am avut-o de mult timp. Când mai veniţi pe partea noastră de heleşteu? întrebă Ryan, recunoscător pentru şansa de a schimba subiectul.

— Spre sfârşitul primăverii. Un crescător din Wyoming mi-a promis nişte cai. De fapt, ponei pentru polo.

— Trebuie să ai o doză de nebunie ca să practici jocul ăsta. Cu crosele pe cai.

— Ei, îmi dă o şansă să mă bucur de peisajul rural. Magnific loc, Wyoming. Intenţionez să fac şi un tur în Yellowstone.

— N-am fost niciodată acolo, spuse Jack.

— Atunci, poate că te-ar tenta să vii cu noi? Te-aş învăţa să călăreşti.

— Poate, eschivă Jack, cochetând amuzat cu ideea de a se vedea călare, dar întrebându-se cum dracu’ ar putea să plece de la birou pentru o săptămână.

— Numai să nu fluturaţi unul din ciocanele alea la mine.

— Crosă, Jack, crosă. Nu voi încerca să te bag în joc. Probabil că ai reuşi să ucizi vreun cal ghinionist. Presupun că vei putea să furi câteva zile din programul tău încărcat.

— Cu siguranţă, pot să încerc. Dacă am noroc, până atunci lumea se va linişti puţin.

— S-a liniştit destul de mult, în mare parte datorită muncii tale.

— Domnule, s-ar putea ca Basil să fi accentuat prea mult ceea ce am făcut. Am fost doar o rotiţă din maşinărie.

— Modestia poate fi exagerată. Consider nedrept că nu ai primit nici un fel de recunoaştere, observă prinţul.

— Aşa-i viaţa, nu?

Jack rămase surprins de tonul cu care rostise cuvintele. Era prima oară când se arăta incapabil să-şi ascundă sentimentele.

— Aşa am crezut şi eu. Da, Jack, aşa-i viaţa, iar viaţa nu-i întotdeauna corectă. Nu te-ai gândit să-ţi schimbi profesia… poate să te retragi?

Jack zâmbi:

— Ei, totuşi, nu arăt chiar atât de rău. Au nevoie de mine la birou.

Alteţa Sa Regală deveni foarte serios:

— Jack, suntem prieteni?

Ryan se îndreptă în scaun.

— Nu am chiar atât de mulţi, dar sunteţi unul dintre ei.

— Ai încredere în judecata mea?

— Da, domnule, am.

— Pleacă. Renunţă. Poţi oricând să te întorci. O persoană cu talentele tale nu pleacă niciodată cu adevărat. Ştii asta. Nu-mi place cum arăţi. Eşti de prea mult timp în profesia asta. Ai idee cât eşti de norocos că poţi să pleci? Ai un grad de libertate pe care eu nu îl am. Foloseşte-l.

— Frumoasă încercare. Dacă aţi fi în poziţia mea, nu aţi pleca. Ba chiar din acelaşi motiv. Nu sunt genul care renunţă. Nici dumneavoastră nu sunteţi. Simplu.

— Mândria poate fi o forţă distructivă, sublinie prinţul.

Jack se aplecă înainte:

— Nu e mândrie. E un fapt. Au nevoie de mine. Aş vrea să nu fie aşa, dar au nevoie. Problema este că nu o ştiu.

— E chiar atât de rea situaţia cu directorul cel nou?

— Marcus nu-i chiar nepriceput, dar e leneş. Îşi iubeşte funcţia mai mult decât îndatoririle. Presupun că problema asta nu-i doar o trăsătură a guvernului american, nu-i aşa? Eu ştiu mai bine. La fel şi dumneavoastră. Datoria vine pe primul loc. Poate că sunteţi obligat să vă faceţi meseria pentru că v-aţi născut cu ea, dar şi eu sunt obligat să o fac pentru că sunt cel mai capabil să o facă.

— Ei te ascultă? întrebă brusc Alteţa Sa.

— Nu întotdeauna. La dracu', uneori greşesc, dar trebuie să fie cineva acolo care să facă ceea ce trebuie, cel puţin să încerce s-o facă. Ăsta-s eu, domnule. De-asta nu pot s-o şterg. Ştiţi asta la fel de bine ca şi mine.

— Chiar dacă îţi face rău?

— Da.

— Ai un admirabil simţ al datoriei, John.

— Am avut vreo doi profesori buni. N-aţi fugit şi nu v-aţi ascuns când ştiaţi că eraţi o ţintă. Aţi fi putut s-o faceţi…

— Nu, n-aş fi putut. Dacă aş…

— Tipii cei răi ar fi câştigat, îi termină Jack ideea. Problema mea nu-i foarte diferită, nu-i aşa? O parte din asta am învăţat-o de la dumneavoastră. Surprins? întrebă Jack.

— Da, admise el.

— Nu fugiţi de greutăţi. Nici eu n-o fac.

— Manevrele tale verbale sunt la fel de abile ca întotdeauna.

— Vedeţi? Încă nu mi-am pierdut talentul.

Jack era destul de încântat de sine însuşi.

— Insist să-ţi aduci familia în Wyoming alături de noi.

— Ştiţi că puteţi trece peste capul meu… Vorbiţi cu Cathy.

Alteţa Sa râse:

— Poate că o voi face. Zbori înapoi mâine?
— Da, domnule. Acum mă duc la Hamley's să caut nişte jucării.
— Dormi puţin, Jack. Vom repeta discuţia asta anul viitor.

În Washington, era cu cinci ore mai devreme. Liz Elliot privea pe deasupra biroului la Bob Holtzman, un ziarist a cărui acreditare acoperise mai multe mandate prezidenţiale. Asemenea angajaţilor permanenţi de aici, Holtzman văzuse venind şi plecând echipele guvernamentale, supravieţuindu-le tuturor. Tipul era un expert de clasă în problemele Casei Albe, dar experienţa lui era de domeniul paradoxului. Deşi în mod necesar ţinut departe de materialele cu adevărat importante – Holtzman ştia că existau unele secrete pe care nu le va vedea decât peste ani buni, când va fi prea târziu pentru a face un articol din ele; asta era munca istoricilor – talentul lui de a descifra nuanţele şi de a adulmeca i-ar fi adus un post superior în oricare agenţie de spionaj. Dar ziarul lui plătea mult mai bine decât oricare agenţie guvernamentală, mai ales de când scrisese şi câteva best-seller-uri despre viaţa la cele mai înalte niveluri ale guvernului.

— E un context serios?

— Exact, confirmă consilierul pentru securitatea naţională.

Holtzman dădu din cap şi începu să ia notiţe. Asta stabilea regulile. Fără citări directe. Putea să se refere la Elizabeth Elliot ca la un „oficial al administraţiei" sau, la plural, ca la „surse interne". Îşi ridică privirea din blocnotes – înregistrările pe bandă erau şi ele excluse în acest gen de interviu – şi aşteptă. Liz Elliot adora efectele teatrale. Era o femeie inteligentă, oarecum elitistă – o trăsătură destul de obişnuită printre oficialităţile Casei Albe – şi, fără doar şi poate, persoana cea mai apropiată de preşedinte, dacă el descifra aşa cum trebuia semnalele. Dar asta nu era treaba publicului. Probabila poveste amoroasă între preşedinte şi consilierul lui pentru securitatea naţională nu mai era secretul care ar fi trebuit să fie. Personalul Casei Albe era la fel de discret ca întotdeauna – mai discret, de fapt. O asemenea discreţie i se părea ciudată lui Holtzman. Fowler nu era cel mai agreabil dintre oameni. Poate că era doar un aflux de simpatie către un bărbat singur. Circumstanţele morţii soţiei lui erau binecunoscute şi adăugaseră, probabil, un procent de voturi la ultimele alegeri. Poate că personalul credea că el se va schimba, dacă va avea o legătură stabilă. Poate că erau doar buni profesionişti. (Asta-i deosebea de angajaţii politici, îşi spuse Holtzman. Pentru aceştia, nimic nu era sacru). Poate că Fowler şi Elliot fuseseră doar foarte precauţi. În orice caz, presa de la Casa Albă discutase, din când în când, la Sursa Confidenţială, barul din clădirea Clubului Naţional al Presei aflat la doar două cvartale şi decisese că viaţa amoroasă a lui Fowler nu era de fapt o problemă de interes public, atâta vreme cât

nu-i afecta performanţele în exercitarea funcţiei. La urma urmei, rezultatele lui în politica externă erau destul de bune. Euforia Tratatului de la Vatican şi consecinţele lui uluitor de favorabile încă nu se risipiseră. Nu puteau insulta un preşedinte care făcea o treabă atât de bună.

— S-ar putea să avem o problemă cu ruşii, începu Elliot.

— Da?

Holtzman fusese luat prin surprindere.

— Avem motive să credem că Narmonov are dificultăţi considerabile în relaţiile cu comandanţii militari superiori. Starea tensională poate da naştere la efecte negative asupra acordului final în tratatul referitor la armament.

— Cum aşa?

— Avem motive să credem că sovieticii se vor opune eliminării unei părţi a stocurilor lor de SS-18. Sunt deja în întârziere cu distrugerea rachetelor.

Motive să credem. De două ori. Holtzman medită un moment, încercând să desluşească tâlcul formulării. O sursă foarte sensibilă, probabil un spion, mai degrabă decât o intercepţie.

— Spun că au o problemă cu facilităţile de distrugere. Inspectorii pe care îi avem acolo par să-i creadă.

— E posibil ca uzina să fi fost proiectată cu… cum îi spui tu? Incompetenţă creatoare.

— Care-i opinia Agenţiei? întrebă Holtzman, umplând în fugă paginile blocnotesului.

— Ne-au dat raportul iniţial, dar până acum nu au fost în stare să ne ofere o adevărată opinie.

— Şi Ryan? E expert în sovietici.

— Ryan se transformă într-o dezamăgire, susură Liz. Fiindcă veni vorba – dar chestia asta nu poţi s-o publici, nici măcar să-i foloseşti numele – avem în curs o mică anchetă care a dat la iveală o serie de date îngrijorătoare.

— Adică?

— De exemplu, cred că mi se dau date deformate. De exemplu, cred că un funcţionar superior al Agenţiei are o legătură amoroasă cu o persoană de origine străină şi s-ar putea să fie implicat un copil.

— Ryan?

Consilierul pentru securitatea naţională clătină din cap.

— Nu pot să confirm sau să neg. Aminteşte-ţi regulile.

— Nu voi uita, replică Holtzman, ascunzându-şi enervarea.

Oare Elliot îşi închipuia că avea de-a face cu Jimmy Olsen?

— Se pare că şi-a dat seama că se nu mai acordă atâta credit evaluărilor lui şi, ca rezultat, încearcă să le înflorească, ca să ne facă plăcere. Suntem într-o perioada când am avea nevoie de materiale

într-adevăr bune de la Langley şi nu le primim.

Holtzman dădu gânditor din cap. Asta nu era chiar o problemă nouă la Langley, dar Ryan nu era genul ăsta, nu-i aşa? Reporterul renunţă pentru moment la idee.

— Şi Narmonov?

— Dacă rapoartele pe care le primim sunt cât de cât corecte, s-ar putea să fie pe ducă, fie din dreapta, fie din stânga. S-ar putea să piardă partida.

— O chestie sigură?

— Aşa se pare. Sunt aspecte foarte îngrijorătoare, cum ar fi şantajarea lui de către forţele de securitate. Dar cu problemele noastre de la Langley…

Liz îşi ridică mâinile spre cer.

— Tocmai când lucrurile porniseră pe un făgaş atât de bun. Aveţi probleme cu Cabot?

— S-a familiarizat destul de bine cu treaba. Dacă ar fi mai bine sprijinit, ar fi OK.

— Cât eşti de îngrijorată? întrebă Holtzman.

— Foarte. Acum avem nevoie de informaţii bune, dar nu le obţinem. Cum dracu' am putea hotărî ce-i de făcut cu Narmonov dacă nu suntem bine informaţi? Şi ce primim? întrebă exasperată Liz. Eroul nostru se agită, făcând chestii care, de fapt, nu sunt de domeniul agenţiei lui – s-a dus cu nişte probleme direct la Senat, trecând peste capul şefilor. Se înfoaie ca un păun, dar nu găseşte timp să-i asigure lui Cabot analize de calitate pentru ceea ce pare să fie o problemă majoră. Desigur, are şi el distracţiile lui…

Eroul nostru, îşi zise Holtzman. *Interesantă expresie. Îl urăşte pe bune pe tip.* Holtzman cunoştea faptul, dar nu şi motivul. Bineînţeles, Elliot nu avea nici un motiv să fie geloasă pe Ryan. Tipul nu arătase niciodată ambiţii mari, cel puţin nu în sens politic. Era un om de treabă. Reporterul îşi reaminti unicul lui *faux pas* public, o confruntare cu Al Trent care, Holtzman era sigur, fusese regizată. Acum Ryan şi Trent se înţelegeau foarte bine. Ce putea fi atât de important pentru a înscena aşa ceva? Ryan avea două stele pentru informaţii – Holtzman nu fusese niciodată în stare să afle cum fuseseră obţinute. Doar zvonuri, cinci versiuni diferite a patru poveşti, probabil toate false. Ryan nu era prea popular în lumea ziariştilor. Motivul era că nu le furnizase niciodată ceva mai acătării. Lua secretul prea în serios. Pe de altă parte, nici nu încerca să li se bage pe sub piele, iar Holtzman îi respecta pe cei care nu cerşeau simpatia gazetarilor. De un lucru era sigur: subestimase grav antipatia de care se bucura Ryan în Administraţia Fowler.

Sunt manipulat. Asta era la fel de evident ca un păun într-un ocol de vite. Într-un mod inteligent, bineînţeles. Probabil, fragmentul în

legătură cu ruşii era veritabil. Nici incapacitatea Agenţiei Centrale de Informaţii de a obţine informaţii vitale nu era chiar o noutate, nu-i aşa? Şi asta era, probabil, adevărat. Deci, unde era minciuna? Oare să fie adevărat? Poate că voiau doar să facă publice informaţii reale, dar delicate… în modul obişnuit. Nu era prima dată când afla tot felul de lucruri în biroul din colţul nord-vestic al Aripii de Vest a Casei Albe.

Ar putea Holtzman să facă un articol din asta?

Ba bine că nu, Bobby, băiete, îşi spuse reporterul.

Drumul spre casa fu neted ca mătasea. Ryan dormea neîntors, în timp ce sergentul, care avea grijă de cabină, citea instrucţiunile de montare pentru unele din jucăriile cumpărate de Jack.

— Hei, sergent.

Pilotul revenise în cabină să se întindă puţin.

— Ce faci?

— Ei bine, domnule maior, distinsul nostru vizitator a cumpărat nişte chestii pentru puşti.

Subofiţerul îi întinse o pagină cu indicaţii. „Plăcuţa 1 în fanta A, folosiţi şuruburi de 7/8, strângeţi cu o cheie, folosind…”

— Mai degrabă aş meşteri motoare stricate.

— Vă cred, fu de acord sergentul. Pe tipul ăsta îl aşteaptă nişte timpuri grele.

24
Revelaţia

— Nu-mi place să fiu folosit, spuse Holtzman, lăsându-se pe spate cu mâinile împreunate la ceafă.

Stătea în camera de şedinţe cu editorul-şef, alt supraveghetor al Washingtonului cu state vechi de serviciu, care-şi câştigase renumele în frenezia ghiftuielii ce pusese capăt preşedinţiei lui Richard Nixon. Da, vremurile acelea fuseseră ameţitoare. Deschiseseră întregii mass-media gustul pentru sânge, o plăcere pe care n-o mai abandonase de atunci. Singura parte bună, îşi zise Holtzman, era că acum nu mai linguşeau pe nimeni. Orice politician era o ţintă potenţială pentru mânia dreaptă a pontificalului anchetator al Americii. Faptul în sine era sănătos, deşi uneori amploarea pe care o lua depăşea limitele.

— Asta n-are importanţă. Cui îi place? Deci, ceea ce ştim este adevărat? întrebă editorul.

— Trebuie să o credem când spune că nu primesc date utile la Casa Albă. Asta nu-i o noutate în privinţa CIA-ului, deşi acum nu-i chiar atât de rău cum ne obişnuiserăm. Trebuie să recunoaştem că performanţa Agenţiei s-a îmbunătăţit… cu toate că directorul Cabot a tăiat multe capete. Trebuie să-i acordăm credit lui Elliot şi în privinţa lui Narmonov şi a militarilor lui.

— Şi Ryan?

— L-am întâlnit în câteva ocazii mondene, niciodată oficial. De fapt, e un tip destul de simpatic, cu un umor de calitate. Probabil că are un dosar dat dracului. Două stele pentru informaţii – nu ştiu motivele acordării. L-a înfruntat pe Cabot în problema reducerii schemei Directoratului; evident, a salvat câteva posturi. A avansat foarte repede. Al Trent îl place, în ciuda ciocnirii pe care au avut-o acum câţiva ani. Trebuie să fie o poveste în chestia asta, dar Trent a refuzat clar să o discute, singura dată când l-am întrebat. Se presupune că s-au sărutat şi s-au împăcat, dar eu cred în asta la fel ca în Iepuraşul de Paşti.

— E genul care să aibă aventuri? întrebă editorul.

— Ce fel de gen ar fi ăsta? Te aştepţi să li se aplice un „A” stacojiu pe cămăşi?

— Foarte inteligent, Bob. Atunci, ce dracu’ îmi ceri?

— Publicăm un articol despre chestia asta sau nu?

Ochii editorului se lărgiră surprinşi.

— Glumeşti? Cum am putea să nu publicăm un articol?

— Nu-mi place să fiu folosit.

— Am mai vorbit despre asta! Nici mie. Recunosc că este evident în

acest caz, dar povestea e prea suculentă şi, dacă nu o publicăm noi, atunci o va face *Times.* Când o să-l ai gata?

— Curând, promise Holtzman.

Acum ştia de ce refuzase o avansare ca editor-şef adjunct. Nu avea nevoie de bani, venitul pe care i-l aduceau cărţile îi permitea un trai mai mult decât lejer. Îi plăcuse să fie ziarist; încă îşi păstra idealismul, încă îi păsa de tot ce făcea. Iar faptul că era absolvit de necesitatea de a lua decizii executive reprezenta o altă binecuvântarea, îşi spuse el.

Noua pompă de alimentare cu apă era, din punct de vedere al instalării, exact cum le promisese amiralul – directorul şantierului naval, notă căpitanul Dubinin. Practic, trebuiseră să demonteze un întreg compartiment ca să o bage înăuntru şi să taie cu sudura o gaură prin coca dublă a submarinului. Încă putea să-şi ridice privirea şi să vadă cerul prin ceea ce ar fi trebuit să fie un tavan curbat din oţel, o privelişte foarte deprimantă pentru un ofiţer de submarine. Trebuiau să se asigure că pompa funcţiona satisfăcător, înainte de a suda „peticul moale" cu care sosise. Putea să fie mai rău. Submarinul acesta avea coca de oţel. Submarinele sovietice confecţionate din titan erau al dracului de dificil de sudat.

Camera pentru pompă cu generatorul de abur era situată imediat la pupa de compartimentul reactorului. De fapt, vasul reactorului se învecina spre prova cu peretele de etanşare şi spre pupa cu ansamblul de pompe. Pompa făcea să circule apa prin reactor. Aburii saturaţi intrau în generatorul de abur, unde treceau printr-o interfaţă. Aici, căldura lor determina apa din circuitul „exterior" (neradioactiv) să se transforme în abur, care punea apoi în mişcare turbinele submarinului (la rândul lor, acestea acţionau propulsoarele prin intermediul unor reductoare). Aburul din „circuitul intern", cu cea mai mare parte din energie pierdută, trecea apoi printr-un condensor răcit cu apă de mare din exteriorul cocii şi, transformat în apă, era din nou pompat în fundul vasului reactorului pentru reîncălzire, reluând de la capăt ciclul. De fapt, generatorul de abur şi condensorul formau o unică structură de mari dimensiuni şi aceeaşi pompă cu mai multe stadii asigura toată circulaţia. Din punct de vedere acustic, acest obiect mecanic era călcâiul lui Ahile al tuturor navelor cu propulsie nucleară. Pompa trebuia să schimbe cantităţi enorme de apă, care era „fierbinte", atât termal, cât şi radioactiv. Efectuarea unei astfel de cantităţi de lucru mecanic semnificase, întotdeauna, producerea unui nivel ridicat de zgomot. Până acum.

— E un proiect ingenios, spuse Dubinin.

— Ar trebui să fie. Americanilor le-au fost necesari zece ani ca s-o perfecţioneze pentru submarinele lor purtătoare de rachete, apoi s-au

decis să n-o folosească. Echipa de proiectare a fost distrusă.

Căpitanul mormăi ceva. Noile modele de reactoare americane erau capabile să folosească circulaţia prin convecţie naturală. Încă un avantaj tehnic. Erau al dracului de inteligenţi. În vreme ce reactorul era în curs de activare, cei doi bărbaţi aşteptau în tăcere. Tijele de control fură retrase şi neutronii liberi din elementele combustibilului începură să interacţioneze, iniţiind o reacţie în lanţ controlată. În spatele căpitanului şi al amiralului, la panoul de control, tehnicienii anunţau temperaturile în grade Kelvin, care începeau de la zero absolut şi foloseau mărimi Celsius.

— În orice clipă… şopti comandantul şantierului naval.

— Nu ai văzut-o niciodată în funcţiune? întrebă Dubinin.

— Nu.

Minunat, îşi zise căpitanul, privind spre cer. *Oribilă privelişte*, *dacă o vedeai din interiorul unui submarin.*

— Ce-a fost asta?

— A cuplat pompa.

— Glumeşti.

Se uită la ansamblul masiv, cu ţevi multiple. *Nu putea...* Dubinin se apropie de panoul cu instrumente şi… izbucni în râs.

— Funcţionează, domnule căpitan, îl asigură inginerul şef.

— Continuaţi să măriţi puterea, le ceru Dubinin.

— Zece la sută, acum şi urcă.

— Ridicaţi la o sută zece.

— Domnule căpitan…

— Ştiu, nu trecem niciodată de o sută.

Reactorul era evaluat la cincizeci de mii de cai putere, dar, ca la cele mai multe maşini de felul acesta, evaluarea puterii maxime era prea rigidă. Fusese acţionat la aproape cincizeci şi opt de mii – o dată, la probele constructorului, provocând uşoare stricăciuni conductelor interne ale generatorului de abur – şi puterea maximă utilizabilă era 54,96. Dubinin îl testase la parametrii ăştia o singură dată, la puţin timp după ce luase comanda. Era una din responsabilităţile pe care trebuia să şi le asume oricare comandant de navă, la fel cum un pilot de vânătoare trebuia să afle, măcar o dată, cât de repede putea să despice aerul pasărea lui.

— Foarte bine, acceptă inginerul.

— Supraveghează lucrurile, Ivan Stepanovici. Dacă apar ceva probleme, opreşte imediat.

Dubinin îl bătu pe umăr şi se întoarse spre partea din faţă a compartimentului, sperând că sudorii îşi făcuseră treaba cum trebuia. Gândul îl făcu să ridice din umeri. Toate sudurile fuseseră radiografiate cu raze X în căutarea defecţiunilor. Nu te puteai ocupa chiar de fiecare detaliu şi avea un şef mecanic foarte bun care să

supravegheze lucrările.

— Puterea douăzeci la sută.

Comandantul şantierului naval privi în jur. Şi pompa fusese montată pe o structură-suport proprie, în esenţă, o masă ale cărei picioare erau prevăzute cu amortizoare cu arcuri. Acestea împiedicau, în bună măsură, transmisia puţinului zgomot generat de pompă la cocă şi de acolo în apă. Chestia asta, îşi spuse el, fusese prost proiectată. Ei, întotdeauna existau lucruri care puteau fi făcute mai bine. Construirea navelor era una dintre ultimele forme de artă inginerească adevărată.

— Douăzeci şi cinci.

— Acum se aude ceva, spuse Dubinin.

— Viteza echivalentă?

— Cu sarcina normală – adică puterea necesară pentru operarea diverselor sisteme ale navei mergând de la aerul condiţionat la lămpile de carte – zece noduri.

Clasa Akula avea nevoie de o cantitate mare de energie electrică pentru sistemele ei interne. Asta se datora mai ales sistemului primitiv de condiţionare a aerului, care mânca singur zece la sută din capacitatea de producţie a reactorului.

— Avem nevoie de şaptesprezece la sută din putere pentru sarcină, înainte ca elicea să înceapă să se rotească. Sistemele vestice sunt mult mai eficiente.

Comandantul şantierului naval dădu morocănos din cap.

— Au o industrie vastă care se ocupă cu ingineria ambientală. Noi nu avem încă infrastructura necesară ca să facem cercetări adecvate.

— Clima lor e mult mai fierbinte. Am fost odată la Washington în iulie. Nici iadul n-ar putea fi mai groaznic.

— Chiar aşa de rău?

— Tipul de la ambasadă, care m-a condus prin oraş, spunea că acolo fusese odată o mlaştină plină de malarie. Au avut chiar şi epidemii de febră galbenă. Mizerabilă climă.

— N-am ştiut.

— Treizeci la sută, anunţă mecanicul.

— Când ai fost acolo? întrebă amiralul.

— Acum mai bine de zece ani, pentru negocierile referitoare la Legea Mării. Prima şi ultima mea aventură diplomatică. Un tâmpit de la Cartierul General credea că au nevoie de un submarinist în delegaţie. Am fost scos de la Frunze pentru deplasarea asta. O risipă totală de timp, adăugă Dubinin.

— Cum a fost?

— Plictisitor. Tipii de pe submarinele americane sunt aroganţi. Pe atunci, nu era o atmosferă prea prietenoasă.

Dubinin făcu o pauză.

— Nu, vorbesc aiurea. Climatul politic era foarte diferit.

Ospitalitatea era cordială, dar foarte rezervată. Ne-au dus la un meci de base-ball.

— Şi? întrebă amiralul.

Căpitanul zâmbi:

— Mâncarea şi berea au fost bune. Jocul e de neînţeles, iar explicaţiile lor n-au făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Patruzeci la sută.

— Douăsprezece noduri, spuse Dubinin.

Zgomotul se intensifică.

— Dar?

— Dar e doar o fracţiune din ceea ce emitea veche pompă. Oamenii mei sunt obligaţi să poarte antifoane. La toată viteza, zgomotul este teribil.

— Vom vedea. Ai învăţat ceva interesant la Washington?

Alt mormăit:

— Să nu merg singur pe străzi. Am ieşit să fac o plimbare şi am văzut o biată femeie atacată de un huligan… ştii, asta se întâmpla la doar câteva cvartale de Casa Albă.

— Adevărat?

— Vagabondul, un adolescent, a încercat să fugă pe lângă mine cu poşeta ei. Ca în filme. Să rămâi cu gura căscată.

— Ai încercat să…?

— Ţi-am spus vreodată că am fost un bun jucător de fotbal? L-am placat, puţin cam prea entuziast. I-am spart rotula.

Dubinin zâmbi, amintindu-şi de rana pe care i-o făcuse ticălosului. Trotuarele de beton era mult mai dure decât gazonul unui teren de fotbal.

— Cincizeci la sută.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Cei de la ambasadă au înnebunit din cauza asta. Ambasadorul m-a beştelit în fel şi chip. Credeam că or să mă trimită direct acasă. Dar poliţia locala avea de gând să-mi acorde o medalie. Afacerea a fost înăbuşită şi nu mi s-a mai cerut niciodată să fiu diplomat.

Dubinin râse zgomotos.

— Am câştigat. Optsprezece noduri.

— De ce te-ai amestecat?

— Eram tânăr şi nesăbuit, explică Dubinin. Nu mi-a dat deloc prin cap că totul putea fi un truc al CIA – de asta era îngrijorat ambasadorul. Nici vorbă, erau doar un tânăr borfaş şi o negresă plăpândă. Rotula i s-a spart destul de rău. Mă întreb cât de bine aleargă acum? Iar dacă a fost lucrătura CIA-ului, asta înseamnă un spion mai puţin cu care să ne batem capul.

— Şaizeci la sută putere, încă foarte stabil, anunţă mecanicul. Nu sunt fluctuaţii de presiune.

— Douăzeci şi trei de noduri. Următorii patruzeci la sută din putere nu ne ajută prea mult. Şi, de la acest punct, zgomotul de alunecare al cocii începe să se intensifice. Măreşte puterea cu atenţie, Vania!

— ’Nţeles, domnule căpitan!

— Care-i viteza maximă pe care ai atins-o?

— Treizeci şi două la puterea maximă certificată. Treizeci şi trei în suprasarcină.

— Se vorbeşte despre o nouă vopsea de cocă…

— Chestia pe care au inventat-o englezii? Informaţiile spun că adaugă mai mult de un nod submarinelor de vânătoare americane.

— Adevărat, confirmă amiralul. Aud că avem formula, dar realizarea ei este foarte dificilă, iar aplicarea ei în mod corect e şi mai şi.

— Depăşeşte douăzeci şi cinci şi rişti să smulgi plăcile antiecou de pe cocă. Mi s-a întâmplat odată, când eram secund pe *Sverdlovski Komsomoleţ…*

Dubinin clătină din cap.

— Parcă eram într-o tobă, aşa plesneau blestematele alea de plăci de cauciuc în cocă.

— Mi-e teamă că nu putem face prea multe în problema asta.

— Putere şaptezeci şi cinci la sută.

— Scoateţi plăcile şi mă aleg cu încă un nod.

— Nu susţii cu adevărat asta?

Dubinin negă.

— Nu. Dacă o torpilă intră în apă, asta ar putea fi diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Conversaţia se opri în acest punct. În zece minute, puterea atinsese sută la sută, cincizeci de mii de cai putere. Zgomotul pompei era acum destul de puternic, dar era încă posibil să auzi o persoană vorbind. Cu vechea pompă, la acest nivel de putere era ca şi cum ai fi ascultat o formaţie rock, îşi aminti Dubinin, puteai să simţi cum îţi vibra sunetul în corp. Nu şi acum, iar suportul corpului pompei… Comandantul şantierului îi promisese o reducere substanţială a zgomotului radiat. Nu se lăudase. Zece minute mai târziu, văzuse şi auzise tot ce trebuia.

— Redu puterea, comandă Dubinin.

— Ei bine, Valentin Borisovici?

— KGB-ul a furat asta de la americani?

— Aşa am înţeles, răspunse amiralul.

— S-ar putea să-l pup pe următorul spion pe care îl întâlnesc.

Motonava *George M. Ready* stătea la chei, încărcând marfă. Era o navă mare, veche de zece ani, animată de Diesele marine de joasă viteză, de mari dimensiuni şi proiectată ca transportor de cherestea.

Putea transporta treizeci de mii de tone de cherestea finisată sau, cum era cazul acum, de buşteni. Japonezii preferau să prelucreze buştenii în cea mai mare parte chiar ei. În felul acesta, banii pentru prelucrare rămâneau în ţară în loc de a fi trimişi afară. Cel puţin pentru livrare se folosea o navă sub pavilion american, o concesie care ceruse zece luni de negocieri. Japonia putea fi un loc distractiv, care merită vizitat, deşi destul de scump.

Sub ochii atenţi ai secundului, macaralele ridicau buştenii din camioane şi-i coborau în hambarele special construite. Procesul era remarcabil de rapid. Automatizarea încărcării era, probabil, cea mai importantă dezvoltare în afacerea transporturilor navale comerciale. *George M.* Putea fi complet încărcat în mai puţin de patruzeci de ore şi descărcat în treizeci şi şase, permiţând navei să se întoarcă pe mare foarte repede, dar refuzând echipajului şansa de a face prea multe în portul pe care-l vizita. Pierderea de venituri a barurilor de pe cheiuri şi a altor afaceri care se ocupau de nevoile marinarilor nu era o problemă de mare interes pentru proprietarii de nave, care nu câştigau bani când navele lor erau amarate la chei.

— Pete, am primit prognoza, anunţă ofiţerul de punte. Putea fi şi mai bună.

Secundul privi harta:

— Oho!

— Mda, o monstruoasă depresiune siberiană e în curs de formare. Peste vreo două zile o să fie cam cu dâmburi. Şi e prea mare ca s-o ocolim.

Secundul fluieră când văzu cifrele.

— Să nu uiţi să consolidezi radarul, Jimmy.

— Ai dreptate. Câtă încărcătură de punte avem?

— Doar copilaşii de colo, îi indică el cu degetul.

Celălalt gemu, apoi ridică un binoclu din suport:

— Cristoase, sunt prinşi între ei cu lanţuri!

— De-asta nu-i putem băga jos.

— Remarcabil, observă bărbatul mai tânăr.

— Am vorbit deja cu boţmanul despre asta. O să-i legăm bine şi strâns.

— Bună idee, Pete. Dacă furtuna asta evoluează cum mă aştept eu, o să poţi face surf acolo jos.

— Căpitanul e încă pe ţărm?

— Da, trebuie să se întoarcă la două.

— Alimentarea cu combustibil s-a terminat. Mecanicul-şef va pune Dieselele în funcţiune la patru. Plecarea e la şi jumate?

— Aşa e.

— La dracu’, nici măcar n-ai timp să te culci cu o muiere.

— O să-i spun căpitanului de prognoză. S-ar putea să se întârzie

sosirea în Japonia.

— Căpitanului o să-i placă la nebunie.

— Parcă nouă ne place?

— Hei, dacă ne dă peste cap timpul de staţionare, poate că aş avea...

— Amândoi, prietene.

Secundul rânji. Amândoi bărbaţii erau burlaci.

— Frumos, nu? întrebă Fromm.

Se aplecă, privind prin ecranul din Lexan la masa metalică. Braţul manipulator detaşase plutoniul din mandrină şi îl căra spre rama de intrare pentru o inspecţie vizuală care nu era cu adevărat necesară. Oricum, elementul radioactiv trebuia deplasat pentru următoarea parte a procesului de finisare şi Fromm voia să vadă obiectul de aproape. Îndreptă fasciculul de lumină al unei lanterne mici şi puternice spre metal, dar apoi o stinse. Reflectarea luminilor de pe plafon era suficientă.

— E uluitor, spuse Ghosn.

Ceea ce priveau putea trece cu uşurinţă drept o formă din sticlă obţinută prin suflare, atât părea de netedă. De fapt, suprafaţa era mult mai netedă decât puteai aprecia cu privirea. Uniformitatea suprafeţei exterioare era atât de exactă, încât efectul de distorsionare cel mai puternic era produs de gravitaţie. Posibilele imperfecţiuni erau mult prea mici pentru a fi văzute cu ochiul liber şi, evident, erau sub toleranţele proiectului pe care le stabilise Fromm când prelucrase pe calculator codurile hidraulice.

Exteriorul cilindrului pliat era perfect, reflectând lumina ca un fel de lentilă excentrică. În timp ce braţul îl rotea în jurul axei lungi, locul şi mărimea reflexiei plafonierelor nu se deplasară şi nici nu oscilară. Chiar şi germanul o consideră o performanţă remarcabilă.

— N-aş fi crezut niciodată că ne vom descurca atât de bine, spuse Ghosn.

Fromm dădu din cap.

— Până de curând, astfel de lucruri nu erau posibile. Tehnologia strunjirii moderne de-abia are cincisprezece ani şi sistemele de control cu laser sunt şi mai noi. Principala aplicaţie comercială este încă în domeniul instrumentelor ultrafine, cum ar fi telescoapele astronomice, lentilele de calitate superioară, componentele pentru centrifuge speciale.

Germanul se ridică.

— Acum trebuie să şlefuim şi suprafeţele interne. Pe astea nu le putem inspecta vizual.

— De ce am făcut mai întâi exteriorul?

— În felul ăsta putem fi siguri că maşina lucrează în mod adecvat.

Laserul va controla interiorul – vezi, acum ştim că ne furnizează date bune.

Explicaţia asta nu era chiar adevărată, dar Fromm nu voia s-o dea pe cea reală: considera sincer că realizase o minunăţie. Tânărul arab ar putea să nu înţeleagă. *Das ist die schwarze Kunst...* De fapt, era aproape faustian, îşi spuse Fromm.

Cât e de ciudat, reflectă Ghosn, *ceva cu o formă atât de perfectă poate...*

— Lucrurile continuă să meargă bine.

— Într-adevăr, răspunse Fromm.

Făcu un gest spre interiorul incintei. Când era bine reglat, strungul tăia ceva ce părea un fir de aţă metalică, dar mai subţire, vizibil mai ales din cauza reflectivităţii. Aţa, deosebit de valoroasă, era colectată pentru retopire şi o posibilă refolosire viitoare.

— Un moment potrivit pentru o pauză, spuse Fromm, întorcându-se să plece.

— De acord.

Lucrau de vreo paisprezece ore fără întrerupere. Ghosn le dădu liber oamenilor. El şi cu Fromm ieşiră, lăsând camera în grija celor doi paznici.

Paznicii n-aveau cine ştie ce şcoală. Aleşi din suita personală de adepţi ai comandantului, fiecare era un veteran cu mulţi ani de operaţiuni de luptă. Perversitatea sorţii – lupta lor se dusese mai mult împotriva fraţilor arabi decât contra inamicilor sionişti. Exista o aglomerare de grupuri teroriste şi, pentru că fiecare se sprijinea pe comunitatea palestiniană, se născuse o întrecere pentru a acapara rezerva limitată de adepţi. Competiţia între oameni înarmaţi ducea, nu rareori, la moarte. În cazul paznicilor, le dovedea şi loialitatea. Fiecare din oamenii de pază era un ochitor expert, aproape suficient de bun ca să fie la egalitate cu noua achiziţie americană a organizaţiei, necredinciosul Russell.

Unul dintre paznici, Ahmed, îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de perete. Îl aştepta încă o noapte plictisitoare. Postul de santinelă în mişcare afară sau patrularea în jurul clădirii în care dormea Qati îi ofereau, cel puţin, o mulţime de lucruri de observat. Putea să-şi imagineze că în spatele fiecărei maşini parcate sau în spatele fiecărei ferestre se afla un agent israelian şi astfel de gânduri îl ţineau treaz şi atent. Aici, nu. Aici păzeau maşinării şi se tâmpeau de nemişcare. Pentru a mai sparge monotonia supravegherii, dar şi în conformitate cu îndatoririle lor, paznicii stăteau cu ochii pe muncitori, urmărindu-i prin cameră, în drum spre şi dinspre locurile unde mâncau şi dormeau şi chiar când făceau unele dintre treburile mai intime. Deşi cu o educaţie destul de slăbuţă, Ahmed era inteligent, învăţa repede şi îşi închipuia că ar fi putut îndeplini oricare din sarcinile muncitorilor, dacă

ar fi avut la dispoziţie câteva luni ca să înveţe meseria cum trebuia. Se pricepea foarte bine la arme, putea să diagnosticheze o problemă sau să repare o cătare la fel de repede şi de bine ca un maestru armurier.

În timp ce circula prin încăpere, asculta huruitul ventilatoarelor de la diversele sisteme de aerare şi, la fiecare tură, se uita la panourile cu instrumente care raportau starea lor. Panourile monitorizau şi generatoarele de rezervă, iar paznicii se asigurau în fiecare noapte că era suficient combustibil în tancuri.

— Sunt teribil de îngrijoraţi de program, nu? întrebă Ahmed.

Îşi continuă rondul, sperând că lumina indicatoare se va stinge. El şi tovarăşul lui se opriră să se uite la aceeaşi bară de metal care-i interesase atât de mult pe Fromm şi Ghosn.

— Ce crezi că e?

— Ceva minunat, răspunse Ahmed. Ce-i sigur e că păstrează secretul cât pot de bine.

— Eu cred că-i o parte dintr-o bombă atomică.

Ahmed se întoarse.

— De ce spui asta?

— Unul dintre frezori a spus că nu poate fi altceva.

— Nici că s-ar putea ceva mai potrivit pentru prietenii noştri israelieni.

— După toţi arabii care au murit în ultimii câţiva ani, israelienii, americanii, tot restul… Da, ar fi un cadou frumos.

Îşi continuară drumul pe lângă maşinile în repaos.

— Mă întreb de ce atâta grabă?

— Indiferent de ce, vor şi fie gata la timp.

Ahmed se opri din nou, uitându-se la amestecătura de componente metalice şi din plastic de pe masa de asamblare. O bombă atomică? se întrebă el. Dar unele din chestiile astea arătau ca… ca nişte paie de limonadă, lungi, subţiri, împachetate în mănunchiuri strânse şi uşor răsucite. Paie de limonadă – într-o bombă atomică? Nu era posibil. O bombă atomică trebuia să fie… ce? admise în sinea lui că habar n-avea. Mă rog, era în stare să citească Coranul şi ziarele şi manualele armelor. Nu era vina lui că nu avusese şansa să urmeze o şcoală potrivită ca Ghosn, pe care-l plăcea într-un mod distant şi uşor gelos. Un lucru atât de frumos, educaţia. Numai dacă tatăl lui ar fi fost ceva mai mult decât un ţăran gonit de pe pământul lui, eventual un comerciant în stare să economisească ceva bani…

La următoarea tură văzu… cutia de vopsea? Aşa arăta. Şpanul de metal de la strung era colectat din baia cu freon. Ahmed văzuse procesul suficient de des. Resturile – care arătau în general ca o aţă metalică foarte fină – erau colectate mecanic şi încărcate, prin intermediul unei ferestre şi cu mănuşi groase de cauciuc, într-un

container care semăna foarte bine cu o cutie de vopsea. Apoi cutia era aşezata într-o incintă cu două uşi şi îndepărtată, dusă în următoarea încăpere, deschisă într-o altă incintă similară şi răsturnată într-unul din creuzetele acelea ciudate.

— Ies să mă piş, îl anunţa tovarăşul lui.

— Bucură-te de răcoare, îi ură Ahmed.

Ahmed îşi trecu cureaua armei pe umăr, în timp ce-şi urmărea prietenul ieşind pe uşile duble. Va face şi el o plimbare, când va fi timpul să verifice securitatea perimetrului. El era şeful şi răspundea şi de paznicii de afară, pe lângă securitatea atelierului. Merita, chiar dacă numai pentru a scăpa din spaţiul controlat al atelierului mecanic. Ăsta nu este un mod de viaţă pentru un bărbat, mormăi Ahmed, să te pomeneşti înţepenit într-o incintă sigilată, ca o staţie spaţială sau un submarin. Jinduia după învăţătură, dar nu ca să fie un hârţogar, să stea jos tot timpul şi să se holbeze la hârtii. Nu, să fie un inginer, din cei care construiau şosele şi poduri, asta era o ambiţie pe care ar fi putut-o avea cândva. Poate că fiul lui va fi unul, dacă va avea ocazia să se însoare şi să aibă un fiu. Ceva la care merita să visezi. Visele lui erau acum mai limitate. Să se termine odată, să fie în stare să-şi lase arma, să aibă o viaţă reală, ăsta era visul lui cel mai important.

Dar, mai întâi, trebuiau să moară sioniştii.

Ahmed stătea singur în încăpere, plictisit de moarte. Cel puţin, paznicii de afară puteau să se uite la stele. Ceva de făcut, ceva de făcut…

Cutia de vopsea zăcea acolo, în interiorul incintei. Părea să fie gata pentru transfer. Îi urmărise destul de des pe frezori făcându-l. Ce dracu'! Ahmed luă cutia din ecluză şi o duse în camera cuptorului. Ei o puneau în cuptorul electric şi… o chestie destul de simplă, iar el era bucuros să facă ceva nou, poate ceva folositor pentru proiectul la care se lucra.

Cutia era uşoară, părea să aibă doar aer înăuntru. Oare era goală? Capacul era blocat de cleme şi… nu, decise el. Va face doar ce făceau şi muncitorii. Ahmed merse până la cuptor, deschise uşa, verifică dacă era întrerupt curentul… chestia asta ajungea fierbinte, ştia el. Topea metal! Apoi îşi puse mănuşile groase de cauciuc pe care le foloseau ei şi, uitând să conecteze sistemul de inundare cu argon, desfăcu clemele capacului. Roti capacul invers, că să vadă despre ce era vorba. Şi văzu.

În timp ce el scotea capacul, aerul încărcat cu oxigen intra în cutie şi atacă filamentele de plutoniu, dintre care unele reacţionară imediat, explodându-i în faţa. Se produse un fulger, ca de la capsa unei puşti, doar o mică răbufnire de căldură şi lumină, cu siguranţă nimic care să pună în pericol un bărbat. Nici măcar ceva fum pe care să-l fi remarcat, deşi strănută o dată.

Cu toate acestea, Ahmed fu cuprins de teroare. Făcuse ceva ce n-ar fi trebuit să facă. Ce avea să creadă despre el comandantul? Ce-ar putea să-i facă? Ascultă zgomotul sistemului de condiţionare a aerului şi crezu că vede un norişor de fum ridicându-se spre gura de evacuare. Asta era bine. Plăcile electrice ale colectorului de praf vor avea grijă de asta. Tot ce avea de făcut…

Da. Resigilă cutia şi o duse înapoi în atelierul de prelucrare. Colegul lui nu se întorsese încă. Bine. Ahmed strecură cutia în ecluză şi se asigură că lucrurile arătau aşa cum fuseseră cu câteva minute mai devreme. Îşi aprinse o altă ţigară ca să se relaxeze, supărat pe el însuşi că era incapabil să se lase. Începea să-i afecteze alergarea.

Ahmed nu ştia că era deja un cadavru a cărui moarte nu fusese încă înregistrată şi că ţigara lui putea la fel de bine să fi fost însăşi respiraţia vieţii.

— Pot să o fac, anunţă Clark, pătrunzând pe uşă, ca John Wayne la Alamo.

— Povesteşte-mi, spuse Jack, făcând semn spre un scaun.

— Tocmai m-am întors de la Dulles, unde am vorbit cu vreo câţiva tipi. Avioanele JAL 747, echipate pentru zboruri Transpac, sunt aranjate foarte convenabil pentru noi. Salonul de la etaj este echipat cu paturi, ca un vagon Pullman vechi. Asta ne ajută. Camera are o acustică foarte bună şi asta uşurează interceptarea.

Îi întinse o diagramă.

— Aici şi aici, se află câte o masă Folosim două microfoane-emiţătoare fără fir şi patru canale de emisie.

— Explică, spuse Jack.

— Emiţătoarele sunt multidirecţionale. Ele transmit la emiţătorul SHF şi acesta le transmite mai departe din avion.

— De ce patru canale?

— Marea problemă este anularea zgomotului avionului, vâjâitul motoarelor, aerul, toate chestiile astea. Două canale sunt pentru sunetul interior. Celelalte două sunt numai pentru zgomotul de fond. Le folosim ca să anulăm nivelul de zgomot ambiental. Avem oameni la Ştiinţă şi Tehnologie care lucrează la asta de ceva timp. Foloseşti zgomotul de fond înregistrat pentru a stabili interferenţele, apoi doar îi schimbi faza ca să-l anulezi. O chestie destul de simplă, dacă ai echipamentul de calcul adecvat. Noi îl avem. Înţeles? Transmiţătorul va fi într-o sticlă. Îl orientăm să emită printr-o fereastră. Uşor de făcut, am verificat. Acum avem nevoie de un avion de urmărire.

— Cam ce anume?

— Cu echipamentul potrivit, un reactor cum e Gulfstream-ul, sau şi mai bine, un EC-135. Aş recomanda mai mult de unul.

— La ce distanţă?

— Atâta vreme cât e în linie dreaptă… până la treizeci de mile şi nu e necesar să fie la aceeaşi altitudine. Nu-i ca şi cum ar trebui să zboare în formaţie cu tipul.

— Cât de dificil de realizat?

— Simplu. Partea cea mai grea e bateria şi asta va încăpea într-o sticlă de băutură, aşa cum am spus. Vom folosi o marcă pe care o poţi găsi de obicei în magazinele duty-free – am un tip care verifică asta – într-o sticlă ce ceramică. Ca o carafă scumpă de Chivas, poate. Japonezilor le place scotch-ul.

— Detectarea? întrebă Ryan.

Clark rânji, ca un adolescent care tocmai fraierise un profesor.

— Realizăm sistemul numai din componente japoneze şi plasăm un receptor acordat pe frecvenţa potrivită în avion. Va călători cu obişnuitul alai de reporteri. Voi instala un receptor în coşul de hârtii dintr-un closet. Dacă operaţiunea eşuează, vor crede că e unul de-al lor. Va părea chiar că a făcut-o un ziarist.

Ryan dădu din cap:

— Inteligentă idee, John.

— Mi-am închipuit c-o să-ţi placă. Când avionul aterizează, avem un tip care recuperează sticla. O vom aranja – adică vom avea grijă să nu poată fi scos dopul. Superglue, poate.

— Urcarea la bord în Mexico City?

— L-am pus pe Ding să se ocupe de asta. E timpul să simtă gustul planificării operaţiunilor şi asta e partea uşoară. Spaniola mea e destul de bună ca să păcălească un cetăţean mexican.

— Să revenim la echipamentul de ascultare. Nu vom asculta conversaţiile în timp real?

— Imposibil. Vom obţine ceva deformat, dar folosim magnetofoane de mare viteză pentru înregistrare; apoi putem spăla benzile cu ajutorul calculatoarelor, ca să obţinem o copie curată. E o măsură suplimentară de siguranţă operaţională. Tipii din aparatele de urmărire nu vor şti ce ascultă şi numai piloţii trebuie să ştie pe cine urmăresc… poate nici măcar asta, fiindcă veni vorba. Trebuie să verific.

— Cât durează producerea unei copii curate?

— Va trebui să o facem aici… să zicem, vreo două ore. Oricum, asta-i ce spun băieţii de la Ştiinţă şi Tehnologie. Ştii care-i adevărata frumuseţe în chestia asta?

— Spune-mi.

— Avioanele sunt cam ultimul loc unde nu poţi instala dispozitive de ascultare. Băieţii noştri de la Ştiinţă şi Tehnologie cochetau de mult cu ideea. Posibilitatea le-a fost oferită de Marină – un proiect foarte secret. Nimeni nu ştie că putem face asta. Codurile de calculator sunt foarte complexe. O mulţime de oameni se joacă mereu cu ele, dar

soluţia ţine de partea teoretică a matematicii. A găsit-o un tip de la NSA. Repet, Sir John, nimeni nu ştie că aşa ceva este posibil. Tipii lor cu securitatea vor dormi… Dacă găsesc dispozitivele, vor crede că e o încercare de amator. De fapt, receptorul pe care-l pun la bord nu va recupera ceva util pentru nimeni, în afară de noi…

— Şi vom pune pe cineva să-l recupereze. Ca să verifice transmisiile aeriene.

— Aşa e. Deci, avem o redundanţă dublă – sau triplă, niciodată nu mi-am dat seama care-i terminologia corectă. Trei canale separate pentru informaţii, unul în avion şi două transmise în afara lui.

Ryan îşi ridică cana de cafea în semn de salut.

— OK, acum că partea tehnică pare posibilă, vreau o evaluare a fezabilităţii operaţiunii.

— O s-o ai, Jack. La dracu'! Ce bine-i să fii din nou un adevărat spion. Cu tot respectul, paza fundului tău nu-mi punea prea mult la încercare talentele.

— Şi eu te iubesc, John, râse Ryan.

Era prima dată, după mult prea mult timp. Dacă le ieşea pasienţa, poate că va reuşi să scape de căţeaua aia de Elliot. Poate că preşedintele va înţelege că operaţiunile de teren, cu participarea unor agenţi adevăraţi, erau încă utile. Ar fi fost o mică victorie.

25
Rezoluţia

— S-aud, care-i povestea cu chestiile alea? întrebă ofiţerul de cart, privind în jos la încărcătura de pe punte.

— S-ar părea că sunt grinzile acoperişului pentru un templu. Unul mic, cred, remarcă secundul. Cât se va mai agita marea asta...?

— Aş vrea să reducem viteza, Pete.

— Am vorbit de două ori cu el despre asta. Căpitanul zice că trebuie să respecte un program.

— Să-i spună asta blestematului de ocean.

— N-am încercat aşa ceva. Pe cine chemi?

Ofiţerul de punte care era de cart pufni. Secundul era la comandă doar ca să supravegheze lucrurile. De fapt, asta era treaba căpitanului, dar stăpânul navei dormea în patul lui.

Motonava *George Mc Ready* înainta cu greu prin valuri de zece metri, încercând să menţină douăzeci de noduri, dar fără să reuşească, în ciuda motoarelor care funcţionau cu toată puterea. Cerul era acoperit, cu spărturi ocazionale în nori prin care luna plină trăgea cu ochiul. Furtuna începuse să se destrame, dar vântul se menţinea la şaizeci de noduri şi marea încă era agitată într-o oarecare măsură. Era o furtună tipică pentru Pacificul de Nord, deciseseră deja amândoi ofiţerii. O vânzoleală a cărei evoluţie era imposibil de prognozat. Temperatura aerului era un plăcut zece grade Fahrenheit şi stropii pulverizaţi se transformau în gheaţă care plesnea în ferestrele cabinei de comandă ca alicele în sezonul raţelor. Singura veste bună era că vântul sufla dinspre prova. *George M* era un cargo, nu o navă de pasageri şi îi lipseau stabilizatoarele antiruliu. De fapt, nu era deloc rea. Suprastructura era situată în porţiunea pupa a navei şi asta atenua cea mai mare parte din mişcarea de legănare asociată cu o mare agitată. Din păcate, le limita ofiţerilor posibilitatea de a observa evenimentele de la capătul din faţă al navei, un fapt accentuat şi mai mult de vizibilitatea redusă datorată stropilor de apă pulverizaţi în aer.

Voiajul avea şi câteva caracteristici interesante. Când prova plonja într-un val deosebit de înalt, nava încetinea. Dar dimensiunea navei însemna că prova frâna mai repede decât pupa şi, în timp ce forţele de decelerаţie luptau să reducă viteza navei, coca se răzvrătea vibrând. De fapt, chiar se îndoia câţiva centimetri, ceva dificil de crezut până nu vedeai cu ochii tăi.

— Cu ani în urmă, am servit pe un portavion. La mijloc se curba cu mai mult de treizeci de centimetri. Odată, eram...

— Priviţi drept înainte, domnule! anunţă timonierul.

— Drace! strigă ofiţerul de cart. Un val vagabond!

Apăruse dintr-o dată un val de cincisprezece metri, la doar o sută de metri de prova boantă a lui *George M.* Evenimentul nu era neaşteptat. Două valuri se întâlneau şi îşi însumau înălţimile pentru câteva clipe, apoi se separau. Prova se înălţă pe o creastă de dimensiune medie, apoi coborî în faţa zidului verde care se năpusti.

— Ţineţi-vă bine!

Prova nu avu timp să se caţăre pe acest val. Apa verde trecu pur şi simplu peste provă ca şi cum nici n-ar fi fost acolo şi continuă să se rostogolească spre pupa, pe cei o sută cincizeci de metri, până la suprastructură. Amândoi ofiţerii urmăriră valul cu o fascinaţie detaşată. Nava nu era într-un pericol real – cel puţin, îşi spuseră amândoi, nu într-un pericol imediat. Masa verde solidă trecu pe lângă bigile şi vinciurile grele pentru manipularea încărcăturii, avansând cu o viteza de treizeci de mile pe oră. Nava vibra deja din nou, încetinită de prova care lovise partea inferioară a valului. De fapt, valul fiind mai mult larg decât înalt, prova se afla încă sub apă, dar creasta lui era pe cale de a lovi un perete de oţel vopsit în alb, aflat perpendicular pe direcţia lui de deplasare.

— Ţine-te! îi ordona ofiţerul de cart timonierului.

Creasta valului nu ajunse chiar la nivelul comenzii, dar lovi hublourile de la cabinele ofiţerilor superiori. Instantaneu, o perdea albă verticală de stropi şterse totul. Unica secundă cât dură păru să ţină un minut, apoi valul trecu şi puntea navei era exact unde trebuia să fie, deşi acoperită cu apa de mare care se lupta să se scurgă prin drenuri. *George M* luă o bandă de 15 grade, apoi reveni la normal.

— Redu viteza la şaisprezece noduri, pe răspunderea mea, ordonă secundul.

— Înţeles, confirmă timonierul.

— N-o să sfărâmăm nava asta cât sunt eu la comandă, anunţă ofiţerul mai mare în grad.

— Ai dreptate, Pete.

Ofiţerul de cart era în drum spre panoul de avarie, căutând din ochi o lumină care să indice o inundaţie sau alte probleme. Panoul era curat. Nava era proiectată să înfrunte o vreme mult mai proastă decât asta, dar regulile de securitate pe mare cereau vigilenţă.

— Aici e în regulă, Pete.

Telefonul sună.

— Comanda, aici secundul.

— Ce dracu’ a fost asta? întrebă mecanicul-şef.

— Ei, a fost un fel de val mare, şefule, răspunse laconic Pete. Ceva probleme?

— Fără glumă. A pocnit serios peretele etanş prova. Am crezut c-o

să-mi mănânce fereastra – se pare că un hublou e crăpat. Cred c-ar trebui să încetinim. Urăsc să fac baie în pat, ştii?

— Deja am ordonat asta.

— Bine.

Legătura se întrerupse.

— Ce se întâmplă?

Era căpitanul, în pijama şi halat de baie. Reuşi să vadă ultimele resturi de apă de mare scurgându-se de pe puntea principală.

— Un val de cinşpe-opşpe metri. Am redus viteza la şaisprezece. Douăzeci e prea mult pentru condiţiile astea.

— Cred că ai dreptate, mormăi căpitanul.

Fiecare oră suplimentară în doc însemna cincisprezece mii de dolari, iar proprietarilor nu le plăceau cheltuielile suplimentare.

— Ridică din nou viteza, imediat ce se poate.

Căpitanul se retrase, înainte ca picioarele lui goale să îngheţe prea tare.

— Aşa o să fac, se adresă Pete uşii goale.

— Viteza 15,8, raportă timonierul.

— Foarte bine.

Amândoi ofiţerii se aşezară şi sorbiră din cafelele lor. Nu era cu adevărat înfricoşător, ci doar palpitant, iar stropii luminaţi de lună, care zburau dinspre prova, ofereau un spectacol destul de plăcut. Secundul privi în jos spre punte. Îi trebui un moment ca să-şi dea seama.

— Aprinde luminile.

— Care-i problema?

Ofiţerul de cart făcu doi paşi spre panou şi aprinse reflectoarele de pe punte.

— Ei, ne-a mai rămas doar unul.

— Unul din…

Ofiţerul mai tânăr privi în jos.

— Aoleu, ceilalţi trei…

Secundul clătină din cap. Cum puteai descrie puterea apei obişnuite?

— Şi era un lanţ solid, valul l-a rupt de parcă ar fi fost o aţă. Impresionant.

Ofiţerul de cart ridică telefonul şi apăsă pe un buton:

— Boţman, încărcătura noastră de pe punte a fost măturată peste bord. Am nevoie de o verificare a suprastructurii frontale.

Nu era nevoie să spună că verificarea trebuia făcută din interiorul structurii.

O oră mai târziu, era clar că fuseseră norocoşi. Singura lovitură datorată încărcăturii de punte aterizase exact pe o porţiune a suprastructurii întărită cu grinzi solide de oţel. Pagubele erau minore,

doar ceva sudură şi vopsitorie de făcut. Asta nu schimba faptul că cineva va trebui să doboare un nou copac. Trei din cei patru bușteni se duseseră şi templul acela japonez va trebui să aştepte.

Cei trei bușteni, încă înlănţuiţi la un loc, erau deja departe în urma lui *George M.* Era încă verzi şi începură să absoarbă apă de mare, devenind şi mai grei.

Cathy Ryan urmări maşina soţului ei ieşind de pe alee. Trecuse de stadiul resentimentelor. Acum era rănită. El nu voia să vorbească despre asta – adică, nu încerca să se explice, nu-şi cerea scuze, încerca să pretindă că… ce? Şi, parte din timp, spunea că nu se simte bine, era prea obosit. Cathy voia să discute, dar nu ştia cum să înceapă. Eul masculin era un lucru fragil, doctoriţa Caroline Ryan o ştia prea bine, iar în cazul de faţă se ajunsese la punctul cel mai sensibil. Explicaţia – o combinaţie de stres, oboseală şi băutură. Jack nu era o maşină. Se uza. Ea văzuse simptomele cu luni înainte. Naveta, mai mult decât orice. Două ore şi jumătate, uneori trei ore, în fiecare zi cu maşina. Faptul că avea şofer era ceva, dar nu prea mult. Erau doar alte trei ore în care era departe, gândind, muncind, nu acasă, unde îi era locul.

Îl ajut sau îl rănesc? se întrebă ea. *Este şi vina mea?*

Cathy intră în baie şi se privi în oglindă. OK, nu mai era o fetiţă cu bujori în obraji. În jurul gurii şi al ochilor apăruseră ridurile produse de griji şi încordare. Nu i-ar strica o consultaţie la un oculist. Începea să aibă dureri de cap în timpul intervenţiilor şi bănuia că putea fi o problemă cu ochii ei – la urma urmei, era chirurg oftalmolog – dar, ca oricare altul, nu avea timp şi amâna să solicite o consultaţie unui coleg din Institutul Oftalmologie Wilmer. O comportare destul de prostească, admise în sinea ei. Avea încă ochi destul de drăguţi. Cel puţin, culoarea nu se schimbase, chiar dacă eroarea lor de refracţie putea să sufere din cauza eforturilor pe care le impunea munca ei.

Era încă destul de suplă. Nu i-ar strica nişte exerciţii fizice, o transpiraţie care s-o scape de vreo două-trei kilograme – sau şi mai bine, să transfere greutatea asta la sâni. Era o femeie cu sâni mici, dintr-o familie cu sâni mici, într-o lume care aprecia femeile care aveau ugere ce puteau rivaliza cu vaca Elsie Borden. Gluma ei obişnuită, că mărimea bustului era invers proporţională cu mărimea creierului, era un mecanism de apărare. Tânjea după nişte sâni mai mari, aşa cum un bărbaţii îşi doreau întotdeauna un penis mai mare, dar Dumnezeu sau moştenirea genetică preferaseră să nu i-i dea, iar ea nu se va supune ruşinii inutile a chirurgiei – cu atât mai mult cu cât se îndoia de reuşitele acestui gen de chirurgie… prea multe implanturi de silicon dezvoltau complicaţii.

În rest… desigur, părul ei era întotdeauna într-o stare deplorabilă,

dar disciplina chirurgicală o împiedica definitiv să-i acorde o mare atenţie. Era încă blond, scurt şi foarte fin, iar lui Jack îi plăcea, când îşi făcea timp, să-l remarce. Faţa ei încă era drăguţă, în ciuda ridurilor. Picioarele îi fuseseră întotdeauna destul de frumoase şi, cu tot mersul pe jos pe care-l practica la Hopkins/Wilmer, deveniseră, de fapt, ceva mai ferme. Cathy ajunse la concluzia că aspectul ei nu era de genul care să facă câinii să latre când trecea. De fapt, era încă destul de atrăgătoare. Cel puţin, aşa credeau ceilalţi doctori de la spital. Unii dintre studenţii din anii superiori erau în mod sigur leşinaţi după ea, îi plăcea să creadă. Cu siguranţă, nimeni nu încerca să chiulească de la vizitele ei în saloane.

Era şi o mamă bună. Deşi Sally şi micul Jack dormeau încă, niciodată nu uita să se ocupe de ei. Jack fiind mai mult pe drumuri, Cathy îl înlocuia, mergând chiar până acolo încât să-i fie partener de antrenament fiului ei în timpul sezonului de base-ball. (O chestie care-l făcea pe soţul ei să simtă jenant de vinovat, ori de câte ori afla că se întâmplase.) Gătea mese bune, când avea timp. Orice era nevoie în casa, fie făcea singură, fie „angaja din afară” – expresia lui Jack – pe alţii.

Îşi iubea încă soţul şi avea grijă să-l facă să ştie acest lucru. Avea simţul umorului, credea Cathy despre ea. Nu permitea să fie deranjată de prea multe lucruri. Nu rata nici un prilej să-l înţepe pe Jack, atunci când ocazia o cerea; dar era un doctor cu o atingere delicată. Îi vorbea, îl întreba ce crede despre una sau alta, îl lăsa să ştie că-i purta de grijă, ca ţinea cont de opiniile lui. În mintea lui nu putea fi nici o îndoială că eră încă bărbatul ei, sub toate aspectele. De fapt, încă îl iubea în toate felurile în care o putea face o soţie. Tot întorcând gândurile în minte, Cathy ajunse la concluzia că era o soţie căreia nu i se putea reproşa nimic.

Atunci, de ce el nu… nu putea…?

Faţa din oglindă era mai mult nedumerită decât rănită, îşi spuse ea. Ce *altceva aş putea face?* o întrebă.

Nimic.

Cathy încerca să lase deoparte gândurile care o frământau. Începea o nouă zi. Copiii plecau la şcoală, trebuia să pregătească micul dejun înainte ca ei să se scoale. Desigur, partea asta de viaţă nu era cinstită. Era chirurg, de fapt profesor de chirurgie, dar simplele realităţi ale vieţii afirmau că era şi mamă, cu îndatoririle specifice, pe care soţul ei nu le împărtăşea, cel puţin nu dimineaţa devreme într-o zi lucrătoare. Basta cu emanciparea femeilor. Îşi puse halatul şi coborî în bucătărie. Ar fi putut fi mai rău. Ambilor copii le plăcea terciul de ovăz; de fapt, preferau sortimentul solubil aromat. Puse la fiert apa, apoi făcu focul mic şi plecă să-i trezească pe micuţi. Zece minute mai târziu, Sally şi micul Jack erau spălaţi şi îmbrăcaţi, în drum spre

bucătărie. Sally ajunse prima şi comută televizorul pe Canalul Disney, la timp pentru „Exerciţiile şoriceilor”. Era momentul când Cathy beneficia de zece minute de linişte: răsfoia ziarul şi îşi bea cafeaua.

Jos, în partea dreaptă a primei pagini, era un articol despre Rusia. *Ei, poate că era unul dintre lucrurile care-l preocupă pe Jack.* Decise să-l citească. Poate că reuşea să stea de vorbă cu el, să descopere de ce era atât de… distrat? Să fie doar asta?

„… dezamăgiţi de capacitatea CIA de a furniza date în legătură cu problema. Există şi unele zvonuri despre o anchetă în curs. Un oficial al administraţiei confirmă zvonurile că un funcţionar superior CIA este suspectat de fraude financiare şi de incorectitudini sexuale. Numele acestui funcţionar nu a fost dezvăluit, dar se zvoneşte că este foarte sus-pus şi responsabil cu coordonarea informaţiilor pentru administraţie…”

Incorectitudini sexuale? Ce însemna asta? Despre cine era vorba?

El.

Foarte sus-pus şi responsabil cu…

Ăsta era Jack. Era soţul ei. Asta era expresia pe care o foloseau ei pentru cineva la nivelul lui. Într-un moment mut de totală claritate, ştiu că asta trebuia să fie.

Jack… alergând după femei? Jack al meu?

Nu era posibil.

Era?

Incapacitatea lui de a-şi îndeplini obligaţiile de soţ, oboseala, băutura, distracţiile? Era posibil ca motivul pentru care el nu… îl excita altcineva?

Nu era posibil. Nu Jack. Nu Jack al ei.

Dar atunci, de ce…? Era încă atrăgătoare – toată lumea credea aşa. Era încă o soţie bună – în privinţa asta nu era nici o îndoială. Jack nu era bolnav. Ar fi sesizat orice simptome evidente; era un doctor bun şi ştia că nu i-ar fi scăpat ceva important Se dăduse peste cap să fie drăguţă cu Jack, să stea de vorbă cu el, să-i arate că-l iubea şi…

Poate că nu era *probabil*, dar era *posibil?*

Da.

Nu. Cathy puse ziarul jos şi sorbi din cafea. Nu era posibil. Nu Jack al ei.

Era ultima oră a ultimei etape în procesul de prelucrare. Ghosn şi Fromm urmăreau strungul, cu aparentă detaşare, de-abia stăpânindu-şi emoţia. Freonul lichid, pulverizat pe metalul în rotaţie, îi împiedica să vadă produsul a cărui prelucrare finală era în curs. Se simţeau frustraţi, chiar dacă amândoi ştiau că, doar văzând produsul, n-ar fi rezolvat mare lucru – ochii lor erau instrumente prea grosolane pentru a detecta imperfecţiunile. Amândoi urmăreau parametrii pe sistemul

de calculator. Toleranţele indicate de maşină erau mult mai mici decât cei doisprezece angstromi specificaţi de Herr Doktor Fromm. Trebuiau să creadă calculatorul, nu?

— Încă vreo câţiva centimetri, anunţă Ghosn, în timp ce Bock şi Qati li se alăturau.

— N-ai explicat niciodată partea secundară a unităţii, spuse comandantul.

„Unitatea” era numele pe care-l foloseau pentru bombă. Fromm se întoarse, nu cu adevărat recunoscător pentru distragere, deşi ştia că ar fi trebuit să fie:

— Ce doreşti să ştii?

— Înţeleg cum funcţionează Primarul, dar nu şi Secundarul, spuse Qati, simplu şi rezonabil.

— Foarte bine. Partea teoretică e destul de simplă, o dată ce ai înţeles principiul. Asta a fost partea dificilă, înţelegi, descoperirea principiului. La început, s-a crezut că funcţionarea Secundarului era, pur şi simplu, o problemă de temperatură – asta caracterizează centrul unei stele, *ja?* De fapt, nu este aşa, primii teoreticieni au omis problema presiunii. Privind retrospectiv, pare destul de ciudat, dar aşa este adeseori munca de pionierat. Cheia funcţionării Secundarului este administrarea energiei, în aşa fel încât să fie convertită în presiune, simultan cu utilizarea temperaturii ei ridicate, schimbându-i-se şi direcţia cu nouăzeci de grade. Asta nu-i o sarcină uşoară când e vorba de redirecţionarea a şaptezeci de kilotone de energie, spuse încântat Fromm. Totuşi, dogma pe care o împărtăşesc mulţi, că funcţionarea Secundarului ar fi o problemă de mare dificultate teoretică, este doar ficţiune. Adevărata intuiţie, pe care au avut-o Ulam şi Teller, a fost de o simplitate dezarmantă, aşa cum sunt mai toate ideile geniale. Presiunea este temperatură. Ceea ce au descoperit ei – secretul – este că nu există nici un secret. O dată ce înţelegi principiile implicate, ceea ce rămâne e doar o problemă de inginerie. Realizarea unei bombe funcţionale este dificilă din punct de vedere al calculului, nu tehnic. Partea dificilă este să faci arma portabilă. Asta-i pură inginerie, repetă Fromm.

— Paie de limonadă? întrebă Bock, ştiind că interlocutorul lui dorea să fie întrebat.

Era un ticălos încântat de el însuşi.

— Nu sunt sigur, dar cred că aceasta este invenţia mea personală. Materialul este perfect. Este uşor, e găurit şi se răsuceşte lesne în configuraţia potrivită.

Fromm merse până la masa de asamblare şi se întoarse cu un pai.

— Materialul de bază este polietilenă şi, aşa cum puteţi vedea, am acoperit exteriorul cu cupru şi interiorul cu rodiu. Lungimea „paiului” e de şaizeci de centimetri, iar diametrul interior cu foarte puţin sub trei

milimetri. Multe mii de astfel de paie înconjoară Secundarul, în mănunchiuri răsucite cu o sută optzeci de grade, într-o formă geometrică numită spirală. O spirală este o formă utilă. Poate direcţiona energia, reţinându-i în acelaşi timp capacitatea de a radia căldură în toate direcţiile.

În fiecare inginer se află un profesor frustrat, îşi spuse uşor amuzat Qati.

— Dar ce fac ele?

— De asemenea prima emisie a Primarului este o radiaţie gamma masivă. Imediat după asta vin razele X. În ambele cazuri, vorbim de fotoni cu energie ridicată, particule cuantice care transportă energie, dar nu au masă…

— Unde de lumină, interveni Bock, amintindu-şi fizica din gimnaziu.

Fromm dădu din cap:

— Corect. Unde de lumină extrem de energice, de o frecvenţă diferită… mai înaltă. Ei bine, avem această vastă cantitate de energie radiind din Primar. O parte o putem reflecta sau devia spre Secundar, folosind canalele pe care le-am construit. Desigur, cea mai mare parte este pierdută, dar realitatea este că avem la îndemână suficientă energie, noi urmând să folosim doar o mică fracţiune din ea. Razele X coboară prin paie. Mare parte din energia lor este absorbită de straturile metalice, în timp ce suprafeţele oblice reflectă mai departe o porţiune, permiţând în continuare absorbţia de energie. Şi polietilena absoarbe o mare cantitate. Ce crezi că se întâmplă?

— Absorb atât de multă energie, încât trebuie să explodeze, bineînţeles, i-o luă Bock înainte lui Qati.

— Foarte bine, Herr Bock. Când paiele explodează, de fapt se transformă în plasmă, dar pentru că am despicat paie, nu o să despicăm şi fire de păr, nu? Plasma se extinde radial pe axele lor, convertind astfel energia axială a Primarului în energie radială care produce implozia Secundarului.

Beculeţul luminos se aprinse în capul lui Qati.

— Inteligent, dar pierzi o jumătate din energie, cea care se expandează în afară.

— Da şi nu. Totuşi, constituie bariera de energie de care avem nevoie. Apoi, aripioarele de uraniu din jurul corpului Secundarului sunt şi ele transformate în plasmă – de către acelaşi flux de energie, dar mai lent decât paiele datorită masei lor. Această plasmă are o densitate mult mai mare şi este presată spre interior. În interiorul carcasei propriu-zise a Secundarului există un vid de doi centimetri, pentru că acest spaţiu va fi evacuat. Se formează un „start din mişcare” pentru plasma care se deplasează spre interior.

— Deci, foloseşti energia Primarului, redirecţionată sub un unghi drept, ca să îndeplinească aceeaşi funcţie pe care au îndeplinit-o la

început explozibilii asupra Secundarului? rezumă Qati.

— Excelent, domnule comandant, replică Fromm, pe un ton suficient de superior ca să fie remarcat. Acum, avem o nouă masă de plasmă, relativ grea, care presează spre interior. Vidul îi permite să accelereze înainte de a izbi în Secundar. Ansamblul secundar este alcătuit din deuterură şi hidrură de litiu, ambele dopate cu tritiu, înconjurate de uraniu 238. Acest ansamblu este strivit violent de implozia plasmei. Bineînţeles, este bombardat şi de neutronii produşi de Primar. Combinaţia de căldură, presiune şi bombardament neutronic determină litiul să fisioneze în tritiu. Tritiul începe imediat procesul de fuziune, generând mari cantităţi de neutroni cu energie ridicată, concomitent cu energia eliberată. Neutronii atacă U-238, producând o reacţie de fisiune rapidă care se adaugă la randamentul total al Secundarului.

— Cheia, aşa cum sublinia Herr Fromm, este administrarea energiei, explică Ghosn.

— Paiele, remarcă Bock.

— Da, am spus acelaşi lucru, uitări Ghosn. Într-adevăr, este o performanţă strălucită. Ca şi cum ai construi un pod din hârtie.

— Şi randamentul Secundarului? întrebă Qati.

Nu înţelegea cu adevărat fizica, dar se pricepea destul de bine la cifre.

— Primarul va genera aproximativ şaptezeci de kilotone, iar Secundarul cam patru sute şaizeci şi cinci de kilotone. Din cauza unor posibile neregularităţi în interiorul armei, cifrele sunt aproximative. Nici n-avem cum să facem teste pentru a măsura efectele actuale.

— Câtă încredere ai în performanţele armei?

— Totală, răspunse Fromm.

— Dar fără teste, aşa cum ai spus…

— Domnule comandant, am ştiut de la început că un program adecvat de testare nu este posibil. E aceeaşi problemă pe care am avut-o în RDG. Din această cauză, proiectul este supraîncărcat, în unele cazuri cu un factor de patruzeci la sută, în altele cu un factor de peste o sută. Trebuie să înţelegi că o armă americană, engleză, franceză sau chiar sovietică având acelaşi randament nu ar fi mai mare de o cincime din „unitatea” noastră. Astfel de rafinamente de mărime şi eficienţă pot rezulta numai din testări extensive. Fizica dispozitivului este simplă. Rafinamentele de prelucrare apar numai din practică. Aşa cum a spus Herr Ghosn, construim un pod. Podurile romane din antichitate erau structuri foarte ineficiente. După standardele moderne, foloseau mult prea multă piatră şi, implicit, o risipă de forţă de muncă pentru construirea lor*, ja?* De-a lungul anilor, am învăţat să construim poduri mai eficient, folosind mai puţine materiale şi o cantitate mai mică de muncă pentru realizarea aceleiaşi

sarcini. Dar nu uitaţi că unele poduri romane încă stau în picioare. Sunt încă poduri, chiar dacă ineficiente. Acest proiect de bombă, deşi ineficient şi folosind prea multe materiale, este totuşi o bombă şi va funcţiona aşa cum spun eu.

Capetele se întoarseră, când avertizorul sonor al strungului se declanşă. O lumină indicatoare clipea verde. Sarcina fusese îndeplinită. Fromm se apropie, spunându-le tehnicienilor să elimine freonul din sistem. Cinci minute mai târziu, obiectul a atâta grijă plină de dragoste era vizibil. Braţul manipulator îl scoase la vedere. Era terminat.

— Excelent, aprobă Fromm. Vom examina cu grijă plutoniul şi apoi vom începe asamblarea. *Meine Herren,* partea dificilă a trecut…

Se gândi că asta merita o bere şi îşi aminti că încă nu obţinuse paladiul. Detalii, detalii. Dar asta era ingineria.

— Ce se întâmplă, Dan? întrebă Ryan la telefon.

Ratase ziarul de dimineaţă acasă, numai pentru a găsi articolul jignitor aşteptând pe biroul lui.

— Al dracului de sigur că n-a plecat de aici, Jack. Trebuie să fie din casa voastră.

— Ei, tocmai i-am croit directorului nostru cu securitatea o găoază nou-nouţă. Zice că nu are nimic în curs. Ce dracu' înseamnă „foarte sus-pus"?

— Înseamnă că tipul ăsta, Holtzman, s-a lăsat furat de adjective. Uite, Jack, deja am mers prea departe. Nu am voie să discut investigaţii în curs, ţi-aminteşti?

— Nu sunt îngrijorat de asta. Cineva a divulgat material care vine dintr-o sursă foarte apropiată. Dacă bunul simţ ne-ar caracteriza, l-am aduce pe Holtzman pentru interogare, mârâi Ryan în telefon.

— Vrei să frânezi un pic, băiete?

Directorul adjunct îşi ridică privirea de la telefon, impunându-şi să inspire adânc. Nu era greşeala lui Holtzman, nu-i aşa?

— OK, m-am potolit.

— Indiferent ce anchetă se află în curs, nu Biroul se ocupă de ea.

— Nu-mi torni braşoave?

— Pe cuvântul meu, îl asigură Murray.

— În regulă, Dan.

Ryan se calmă şi mai mult. Dacă nu era FBI-ul şi nici secţia de securitate a Agenţiei, atunci această parte a poveştii era, probabil, o invenţie.

— Cine ar fi putut să facă dezvăluiri?

Jack scoase un hohot de râs:

— Cine ar fi putut? Zece sau cincisprezece persoane de la Capitol Hill. Poate cinci de la Casa Albă, douăzeci sau poate patruzeci aici.

— Deci, restul poate fi doar camuflaj sau cineva care vrea să plătească o poliţă.

Murray nu pusese o întrebare. Considera că cel puţin o treime din scurgerile în presă aveau ca obiectiv plata, într-un fel sau altul, a unei polițe.

— Sursa este delicată?

— Telefonul ăsta nu-i chiar atât de sigur, ai uitat?

— Înţeleg. Uite, pot să-l abordez pe Holtzman în particular, cu discreţie. E un tip de treabă, corect, un profesionist. Putem să-i vorbim neoficial şi să-i dăm de înţeles că pune în pericol oameni şi metode.

— Pentru asta trebuie să mă duc la Marcus.

— Şi eu trebuie să vorbesc cu Bill, dar va fi de acord.

— OK, o să vorbesc cu directorul meu. O să revin.

Ryan puse receptorul în furcă şi se îndreptă din nou spre biroul directorului.

— L-am văzut, întâmpină directorul Cabot.

— Biroul nu este la curent cu această anchetă şi nici oamenii noştri. Din asta putem presupune că partea de scandal a poveştii este o minciună, dar cineva a divulgat date transmise de SPINNAKER şi felul ăsta de lucruri duce la uciderea agenţilor.

— Ce sugerezi? întrebă Cabot.

— Dan Murray şi cu mine îl abordăm pe Holtzman neoficial şi îi aducem la cunoştinţă că păşeşte pe un teren minat. Îl rugăm, să renunţe.

— Îl rugaţi?

— Rugăm. Nu dai ordine reporterilor. Oricum, nu dacă nu le plăteşti salariile, se corectă Jack. De fapt, eu n-am făcut niciodată asta, dar Dan a făcut-o. A fost ideea lui.

— Trebuie să merg mai sus cu chestia asta, se codi Cabot.

— La dracu', Marcus, noi suntem cei de sus!

— Tratativele cu presa… trebuie să se decidă în altă parte.

— Super! Urcă în maşină, du-te şi asigură-te că-i rogi frumos.

Ryan se întoarse şi ieşi ca o furtună, înainte de a-i permite lui Cabot să se înroşească din cauza insultei.

Când ajunse în biroul lui particular, mâinile îi tremurau. *Nu mă poate susţine în nici o problemă?* Nimic nu mergea cum trebuia în ultimul timp. Jack bătu cu pumnul în birou o dată şi durerea aduse lucrurile înapoi sub control. Mica operaţiune a lui Clark părea să se îndrepte în direcţia cea bună. Asta era ceva şi ceva era mai bine decât nimic.

Nu cu mult mai bine. Jack se uită la fotografia cu soţia şi copiii lui.

— La dracu', înjură el.

Nu-l putea convinge pe Cabot să-l susţină într-o chestiune delicată,

devenise un tată mizerabil şi nici nu era mare scofală ca soţ în ultimul timp.

Liz Elliot citi, cu destulă satisfacţie, articolul de pe prima pagină. Holtzman livrase exact ceea ce se aşteptase ea. Reporterii erau atât de uşor de manipulat. I se deschidea o întreagă lume nouă, realiză ea cu întârziere. Cu Marcus Cabot atât de slab şi neexistând nimeni în birocraţia CIA care să-l susţină pe Ryan, ea ar avea şi controlul efectiv al acestei organizaţii. Nu era ceva?

Acum, îndepărtarea lui Ryan din postul lui era mai mult decât un simplu exerciţiu de duşmănie, oricât de atrăgător ar fi putut fi motivul ăsta atât de simplu. Ryan era cel care refuzase câteva cereri ale Casei Albe, cel care, ocazional, se adresa direct Congresului în problemele interne… care o împiedica să aibă un contact mai strâns cu Agenţia. Cu el îndepărtat, Liz i-ar putea da ordine – exprimate ca „sugestii" – lui Cabot, care le-ar îndeplini cu o totală lipsă de rezistenţă. Dennis Bunker ar rămâne cu Apărarea şi cu echipa lui tâmpită de fotbal. Brent Talbot ar stăpâni Departamentul de Stat. Elizabeth Elliot ar avea controlul aparatului securităţii naţionale – pentru că avea, de asemenea, urechea şi toate celelalte părţi importante ale Preşedintelui. Telefonul ei sună.

— Directorul Cabot este aici.

— Trimite-l înăuntru, ordonă Liz.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Bună dimineaţa, Marcus.

— Bună, doamnă doctor Elliot.

— Ce te aduce aici? întrebă ea, făcându-i semn să se aşeze pe canapea.

— Articolul din ziar.

— L-am văzut, îl asigură ea, plină de înţelegere.

— Cel care a divulgat informaţiile a pus în pericol o sursă valoroasă.

— Ştiu. Cineva de la voi? Ce înseamnă această anchetă internă?

— Nu suntem noi.

— Adevărat?

Liz Elliot se lăsă pe spate şi se jucă cu cravata ei de mătase albastră.

— Atunci, cine?

— Nu ştim, Liz.

Cabot părea chiar mai jenat decât se aşteptase ea. Poate, gândi ea amuzată, credea că el era ţinta anchetei…? Era o idee interesantă.

— Vrem să vorbim cu Holtzman.

— Ce vrei să spui?

— Noi şi FBI-ul vorbim cu el, neoficial desigur, ca să-i aducem la cunoştinţă că se aventurează, iresponsabil, într-un domeniu foarte

delicat.

— Cine a avut ideea asta, Marcus?

— Ryan şi Murray.

— Zău?

Făcu o pauză, ca şi cum ar fi analizat chestiunea.

— Nu cred că-i o idee bună. Ştii cum sunt reporterii. Dacă vrei să-i perii, trebuie s-o faci cum trebuie. Dacă vrei, pot să mă ocup eu de asta.

— E o problemă într-adevăr serioasă. SPINNAKER este foarte important pentru noi.

Cabot avea tendinţa să se repete, atunci când era emoţionat.

— Ştiu. Ryan a fost destul de clar în informarea lui, când erai bolnav. Încă n-ai confirmat rapoartele lui?

Cabot clătină din cap:

— Nu. Jack a fost în Anglia să le ceară britanicilor să adulmece, dar nu ne aşteptăm la nimic pentru un timp.

— Ce vrei să-i spun lui Holtzman?

— Spune-i că poate periclita o sursă foarte importantă. Dacă-l depistează, îl lichidează imediat, iar consecinţele politice ar putea fi foarte serioase, încheie Cabot.

— Da, ar putea avea efecte nedorite pe scena lor politică, nu-i aşa?

— Dacă SPINNAKER are dreptate, atunci se pot aştepta la schimbări politice uriaşe. Făcând dezvăluiri, îl punem în pericol. Aminteşte-ţi că…

Elliot îl întrerupse:

— Kadişev ăsta reprezintă poziţia noastră principală de sprijin. Da. Şi dacă el se „arde”, atunci rămânem fără o poziţie de sprijin. Ai fost foarte clar, Marcus. Mulţumesc. Voi lucra chiar eu la asta.

— Cam atât, spuse Cabot, după o pauză de o clipă.

— Bine. Altceva ce ar trebui să ştiu în dimineaţa asta?

— Nimic altceva, de-asta mi venit aici.

— Cred că e timpul să-ţi arăt ceva. O chestie la care lucrăm aici. Destul de delicată, adăuga ea.

Marcus înţelese mesajul.

— Despre ce-i vorba? între bă el.

— Este absolut confidenţial.

Elliot scoase un plic cartonat mare din birou.

— Vreau să spun absolut, Marcus. Nu părăseşte clădirea, OK?

— De acord.

Cabot era deja interesat.

Liz deschise plicul şi îi înmână câteva fotografii. Cabot le studie.

— Cine-i femeia?

— Carol Zimmer. E văduva unui membru al Forţelor Aeriene care a fost ucis într-un mod oarecare.

Elliot adăugă câteva detalii suplimentare.

— Ryan, afemeiat? Fir-aş al dracului.

— E vreo şansă să putem obţine mai multe informaţii din interiorul Agenţiei?

— Dacă intenţionezi să faci asta fără să-i stârneşti bănuielile, va fi foarte dificil. Cei doi paznici personali ai lui, Clark şi Chavez, în nici un caz nu vor coopera. Sunt foarte discreţi. Prieteni buni.

— Ryan e prieten cu paznicii lui? Vorbeşti serios?

Elliot era surprinsă. Era ca şi cum ai fi fost politicos cu mobila.

— Clark e un vechi ofiţer de teren. Chavez e un puşti nou, lucrând ca ofiţer de securitate şi protecţie în timp ce-şi termină colegiul, intenţionează să ajungă ofiţer de teren. Am văzut dosarele. Clark va ieşi la pensie în câţiva ani şi păstrarea lui ca ofiţer de securitate şi protecţie e doar o chestiune de decenţă. A făcut nişte lucruri foarte interesante. E un tip de treabă şi un bun ofiţer.

Elliot era uşor consternată, dar, din ceea ce spunea Cabot, se părea că nu avea ce face.

— Vrem să-l îndepărtăm pe Ryan cu binişorul.

— S-ar putea să nu fie uşor. Cei de la Capitol Hill îl plac cu adevărat.

— Tocmai ai spus că nu respectă ordinele.

— Asta nu se va crede la Capitol Hill. Ştii că-i aşa. Dacă vrei să-l dai afară, preşedintele trebuie să-i ceară demisia.

Dar nici asta nu va trece de Capitol Hill, îşi zise Liz, realizând că Marcus Cabot nu-i va fi de mare ajutor. De fapt, nici nu se aşteptase cu adevărat. Cabot era prea moale.

— Dacă vrei, ne putem ocupa exclusiv de aici.

— Probabil că e o idee bună. Dacă la Langley se află că sunt băgat în chestia asta, aş apărea în ochii lor ca un mizerabil. Nu pot permite aşa ceva, avu rezerve Cabot. Ar dăuna prestigiului, atât al meu, cât şi al Agenţiei.

— OK.

Liz se ridică, urmată de Cabot.

— Mulţumesc că ai venit.

Două minute mai târziu, revenise în scaunul ei, cu picioarele proptite pe un sertar. Mergea atât de bine. Exact cum plănuise. *Încep sa mă pricep la asta...*

— Care e problema?

— Acest articol a fost publicat astăzi într-un ziar din Washington, spuse Golovko...

Era şapte seara la Moscova, iar afară era un cer negru şi rece, cum numai la Moscova putea fi. Că el trebuia să raporteze despre ceva apărut într-un ziar american nu încălzea prea mult noaptea.

Andrei Ilici Narmonov luă traducerea de la primul adjunct al preşedintelui şi o citi. Când termină, aruncă dispreţuitor cele două pagini pe biroul lui.

— Ce-i cu prostiile astea?

— Holtzman e un reporter foarte important din Washington. Are acces la oficiali foarte sus-puşi ai Administraţiei Fowler.

— Şi scrie, probabil, destulă ficţiune, exact la fel cum fac reporterii noştri.

— Noi credem că nu. Suntem convinşi că tonul raportului e o indicaţie că datele i-au fost date de cineva de la Casa Albă.

— Nu, zău?

Narmonov scoase o batistă şi îşi suflă nasul, blestemând frigul pe care-l adusese schimbarea bruscă a vremii. Nu avea timp pentru o boală, nici măcar pentru un fleac de răceala.

— Nu cred. I-am vorbit personal lui Fowler despre dificultăţile întâmpinate de distrugerea rachetelor şi restul acestei aiureli politice este exact asta. Tu ştii că am fost obligat să tratez cu militarii ăia înfierbântaţi – nebunii care au plecat de capul lor în regiunea baltică. Americanii ştiu şi ei. Pentru mine, e incredibil că ei ar putea lua o asemenea aiureală în serios. Sigur că serviciile lor de informaţii le spun adevărul… şi adevărul e ceea ce i-am spus eu lui Fowler.

— Tovarăşe preşedinte.

Golovko se opri o clipă. „Tovarăşe” era o obişnuinţă prea greu de rupt.

— Exact aşa cum noi avem elemente politice care nu au încredere în americani şi la ei există elemente care continuă să ne urască şi să nu aibă încredere în noi. Schimbările în relaţiile dintre noi au venit şi s-au dus foarte repede. Pentru mulţi, prea repede pentru a putea fi asimilate. Consider plauzibilă existenţa unor oficiali politici americani care cred în acest raport. Fowler e încrezut şi mult mai slab ca bărbat decât i-ar plăcea să ştie oamenii. Este nesigur din punct de vedere personal – dar nu-i un prost şi numai un prost ar crede asta, mai ales după ce s-a întâlnit şi a vorbit cu mine.

Narmonov îi înapoie lui Golovko traducerea.

— Analiştii mei au altă părere. Sunt şanse mari ca americanii să creadă asta.

— Mulţumeşte-le pentru părerea lor. Nu sunt de acord.

— Dacă americanii primesc un astfel de raport, înseamnă că au un spion în interiorul guvernului nostru.

— Nu am nici o îndoială că au astfel de surse – la urma urmei şi noi avem, nu-i aşa? – dar, în acest caz, nu cred. Motivul e simplu, nici un spion nu ar fi putut raporta ceva ce nu am spus, corect? N-am spus aşa ceva nimănui. Ce-i faci unui spion care ne minte?

— Domnule preşedinte, e un lucru pe care nu-l tratăm cu blândeţe,

îl asigură Golovko.

— Asta e, fără-ndoială, adevărat şi în ceea ce-i priveşte pe americani.

Narmonov se opri un moment, apoi zâmbi.

— Ştii ce-ar putea fi?

— Suntem întotdeauna receptivi la idei.

— Gândeşte ca un politician. Ar putea fi, cu uşurinţă, un semn al unui fel de joc de putere în interiorul guvernului lor. În acest caz, referirea la problemele noastre ar fi atunci pur accidentală.

Golovko analiză ideea.

— Am auzit că există… că Ryan, directorul adjunct, nu este iubit de Fowler…

— Ryan, a, da, mi-l amintesc. Un adversar merituos, Serghei Nikolaevici?

— Este.

— Şi unul onorabil. Atunci mi-a dat cuvântul lui şi l-a respectat.

Fără doar şi poate, un detaliu pe care un politician îl ţine minte, îşi spuse Golovko.

— De ce îi deranjează? întrebă Narmonov.

— Se spune că e vorba de o ciocnire de personalităţi.

— Da, asta e o chestie credibilă. Fowler şi vanitatea lui…

Narmonov îşi ridică spre cer mâinile.

— Deci, ai răspunsul. Poate c-aş fi un bun analist în informaţii.

— Cel mai bun, fu de acord Golovko.

Bineînţeles, trebuia să fie de acord. Mai mult, preşedintele se referise la un aspect pe care propriii lui oameni nu-l examinaseră în totalitate. Cu-o expresie neliniştită, părăsi prezenţa augustă a şefului său de stat. Dezertarea directorului KGB, Gherasimov, acum câţiva ani – un eveniment pe care Ryan însuşi îl aranjase, dacă Golovko citea semnele corect – mutilase inevitabil operaţiunile externe ale KGB-ului. Şase reţele complete se prăbuşiseră în America, împreună cu alte opt în Europa de Vest. Reţelele de înlocuire de abia începeau să le ia locul. Asta lăsase găuri importante în capacitatea KGB-ului de a penetra operaţiunile guvernului american. Singura veste bună era că începeau să citească o parte remarcabilă a comunicaţiilor diplomatice şi militare americane – până la patru sau cinci la sută într-o lună bună. Dar descifrarea nu era un înlocuitor pentru agenţii de penetrare. Aici se petrecea ceva ciudat. Golovko nu ştia ce era. Poate că preşedintele avea dreptate. Poate că erau doar valurile unei lupte interne pentru putere. Dar putea fi şi altceva. Faptul că Golovko nu ştia ce era nu-l ajuta defel.

— Am ajuns la timp, spuse Clark. Astăzi au verificat maşinile?

— Dacă e miercuri… replică Jack.

În fiecare săptămână, maşina lui oficială era examinată în căutarea unor eventuale dispozitive electronice de ascultare.

— Atunci, putem discuta?

— Da.

— Chavez avea dreptate. E uşor să-i dai o micuţă *mordida* tipului potrivit. Omul de serviciu obişnuit se va îmbolnăvi în ziua aceea, iar noi doi vom fi repartizaţi să ne ocupăm de 747. O s-o fac pe camerista, voi freca chiuvetele şi closetele, voi aproviziona barul, tot tacâmul. Mâine vei avea pe birou evaluarea oficială, dar versiunea scurtă este, da, putem să o facem şi probabilitatea descoperirii e minimă.

— Ştii care sunt consecinţele?

— A, da. Un incident internaţional de proporţii. Ies mai devreme la pensie. E-n regulă, Jack. Pot să mă pensionez oricând vreau. Ar fi păcat pentru Ding, totuşi. Puştiul ăsta promite cu adevărat.

— Şi dacă te descoperă?

— Spun în cea mai bună spaniolă a mea că un reporter japonez mi-a cerut să o fac şi mi-a plătit o mulţime de pesos pentru asta. Ăsta-i clenciul, Jack. N-or să facă mare caz, dacă vor crede că e unul de-ai lor. Arată prea rău, pierderea prestigiului, etc.

— John, eşti un ticălos al dracului de viclean.

— Vreau doar să-mi servesc ţara, domnule.

Clark începu să râdă. Câteva minute mai târziu, luă virajul.

— Sper că n-am întârziat.

— A fost o zi lungă la serviciu.

— Am văzut chestia aia din ziar. Ce facem în privinţa asta?

— Casa Albă va discuta cu Holtzman, spunându-i să renunţe.

— Cineva îşi înmoaie tocul în călimara companiei?

— Noi nu ştim nimic, acelaşi lucru e şi la FBI.

— Camuflaj pentru adevărata poveste, eh?

— Aşa se pare.

— Ce rahat, observă Clark, în timp ce trăgea în parcare.

Carol era acasă, făcea curat după cină. Pomul de Crăciun al familiei Zimmer era gata. Clark începu să care cadourile înăuntru. Jack cumpărase o parte din ele în Anglia; Clark şi Nancy Cummings ajutaseră la împachetarea lor – Ryan era nepriceput la capitolul ăsta. Din nefericire, intrară în casă exact la timp ca să audă plânsete.

— Nici o problemă, domnule doctor Ryan, îi spuse unul din puşti în bucătărie. Jackie a avut un mic accident. Mami e în baie.

— OK.

Ryan se îndreptă într-acolo, având grijă să-şi anunţe prezenţa.

— Da, intră, spuse Carol.

Jack o văzu pe Carol aplecată peste cadă. Jacqueline plângea pe tonul monoton, jalnic, al unui copil care ştie că s-a purtat rău. O

grămadă de haine de copil se afla pe podeaua de gresie şi aerul duhnea a flori strivite.

— Ce s-a întâmplat?

— Jackie crede parfumul meu la fel cu parfumul ei jucărie, turnat toată sticla.

Carol îşi ridică privirea de la frecat. Ryan ridică uşor cămaşa fetiţei:

— Nu glumeşti.

— Toată sticla – scumpă! Fată rea!

Tonalitatea plânsului lui Jacqueline crescu. Probabil că poponeţul ei fusese deja plesnit. Ryan era fericit că nu asistase la asta. Îşi disciplina copiii după necesităţi, dar nu-i plăcea să vadă alte persoane plesnindu-i pe-ai lor. Era unul dintre cele câteva puncte slabe ale caracterului său. Chiar după ce Carol îşi scoase mezina din cadă, mirosul nu dispăru.

— Tii, e destul de puternic, nu?

Jack o ridică pe Jackie, care nu-şi potoli prea mult plânsul.

— Optzeci dolari, mormăi Carol, dar supărarea ei se dusese.

Avea o amplă experienţă cu copiii mici şi ştia că te puteai aştepta la pozne din partea lor. Jack o duse pe micuţă în sufragerie. Atitudinea ei se schimbă, când văzu grămada de cadouri.

— Tu prea drăguţ, remarcă mama ei.

— Hei, s-a întâmplat că făceam nişte cumpărături, OK?

— Tu nu vii aici de Crăciun, ai familia ta.

— Ştiu, Carol, dar nu pot lăsa să treacă Crăciunul fără să mă opresc aici.

Clark intră cu o ultimă grămadă. Astea erau din partea lui, observă Jack. Un om bun, Clark.

— Noi nu avem nimic pentru voi, zâmbi trist Carol Zimmer.

— Cum să nu. Jackie mi-a dat o îmbrăţişare grozavă.

— Şi eu? întrebă John.

Jack i-o dădu pe Jackie. Era amuzant. Destui bărbaţi se temeau de Clark din cauza aspectului, dar puştii Zimmer se gândeau la el ca la un urs de pluş uriaş. Câteva minute mai târziu, plecau cu maşina.

— Frumos din partea ta să faci asta, John, spuse Ryan în timp ce se îndepărtau.

— Nici o scofală. Hei, omule, ştii ce distracţie au fost cumpărăturile pentru puşti? Cine dracu’ vrea să-i cumpere copilului un sutien Bali – asta voia Maggie, l-a trecut pe lista ei – un sutien sexy, pentru numele lui Dumnezeu. Cum dracu’ poate un tată să intre într-un magazin universal şi să cumpere aşa ceva pentru propria lui fiică?

— Devin puţin prea mari pentru păpuşile Barbie.

— Cu atât mai rău, domnule doctor, cu atât mai rău.

Jack se întoarse şi chicoti:

— Sutienul ăsta…

— Mda, Jack, dacă aflu vreodată, îl fac mâncare pentru câini.

Ryan nu se putu abţine să nu râdă, dar ştia că-şi putea permite să o facă. Fetiţa lui încă nu avea întâlniri. Ar fi greu s-o vadă plecând cu altcineva, dincolo de aripa lui protectoare. Dar era şi mai greu pentru un bărbat ca John Clark.

— Mâine la ora obişnuită?

— Da.

— Ne vedem atunci, domnule doctor.

Ryan intră în casă la 8:55. Cina se afla la locul ei obişnuit, îşi turnă obişnuitul pahar cu vin, luă o sorbitură, apoi îşi scoase haina şi o atârnă în dulap înainte de a se duce la etaj să-şi schimbe hainele. O prinse pe Cathy coborând şi îi zâmbi. Nu o sărută. Era prea obosit. Asta era problema. Dacă şi-ar găsi timp să se relaxeze. Clark avea dreptate, doar câteva zile ca să se destindă. Doar de atât avea nevoie, îşi spuse Jack în timp ce se schimba.

Cathy deschise uşa dulapului ca să ia nişte fişe medicale pe care le lăsase în pardesiul ei. Era gata să plece când remarcă ceva, fără să fie sigură ce era. Cathy Ryan se aplecă înăuntru, nedumerită, apoi îşi dădu seama. Unde era? Nasul ei căută în stânga şi-n dreapta într-un mod care ar fi părut comic, dacă nu ar fi existat expresia de pe faţa ei când îl găsi. Pardesiul lui Jack din păr de cămilă, cel scump, pe care i-l luase ea anul trecut.

Nu era parfumul ei.

26
Integrarea

Înainte de a începe asamblarea, mai cumpărară câteva instrumente de control. Pentru a ataşa blocul greu de uraniu uzat la interiorul părţii din spate a carcasei avură nevoie de o zi întreagă.

— Durează, ştiu, spuse Fromm, aproape scuzându-se. În America şi în alte ţări există dispozitive speciale de fixare. Sunt scule folosite doar pentru acest scop, oamenii asamblând multe arme de acelaşi tip, nişte avantaje pe care noi nu le avem.

— Şi aici totul trebuie să fie la fel de exact, domnule comandant, adăugă Ghosn.

— Tânărul meu prieten are dreptate. Fizica este aceeaşi pentru toţi.

— Atunci, nu vrem să te reţinem, mormăi Qati.

Fromm se întoarse imediat la lucru. O parte a minţii lui număra deja banii pe care trebuia să-i primească, dar cea mai mare parte a ei era preocupată de munca de rutină. De fapt, doar jumătate din muncitori lucraseră la pachetul fizic propriu-zis al bombei. Restul fuseseră folosiţi numai la producerea altor accesorii, dintre care cele mai multe ar fi putut fi numite suporturi. Acestea urmau să fixeze componentele bombei şi erau confecţionate mai ales din oţel inoxidabil, rezistenţa şi caracterul compact fiind cerinţe obligatorii. Fiecare era fixat la locul lui, urmând o secvenţă precisă, pentru că bomba era mai complexă decât majoritatea maşinilor şi necesita o asamblare în conformitate cu un set rigid de instrucţiuni. Aici, datorită calităţii proiectului şi preciziei maşinilor-unelte, procesul era din nou simplificat. Muncitorii erau şi ei uluiţi că toate părţile se potriveau şi murmurau între ei că, indiferent cum se comporta Fromm – şi speculaţiile lor pe această temă aveau un spectru larg, fiind extrem de colorate – era inuman de talentat ca proiectant. Partea cea mai grea era instalarea diverselor blocuri de uraniu. Instalarea materialelor mai uşoare şi mai slabe mergea ca pe roate.

— Procedura pentru transferul tritiului? întrebă Ghosn.

— O vom lăsa la urmă, bineînţeles, răspunse Fromm, retrăgându-se după verificarea unei măsurători.

— Se încălzeşte doar bateria pentru eliberarea gazului, corect?

— Da, aprobă Fromm cu o înclinare a capului, dar… nu, nu, nu aşa.

— Unde am greşit?

— Asta trebuie introdusă prin răsucire, îi arătă Fromm muncitorului. Făcu un pas înainte pentru a demonstra.

— Aşa, vezi?

— Da, mulţumesc.

— Reflectorii eliptici atârnă pe aceste…

— Da, mulţumesc, ştiu.

— Foarte bine.

Fromm îi făcu semn lui Ghosn:

— Vino aici. Vezi acum cum lucrează asta?

Fromm arătă spre două serii de suprafeţe eliptice aşezate împreună, una după alta – erau nouăsprezece în total – fiecare confecţionată dintr-un alt material.

— Energia Primarului loveşte primul set al acestor suprafeţe, distrugându-le pe fiecare pe rând, dar în timpul acestui proces…

— Da, e întotdeauna mai uşor să vezi modelul fizic decât să-l extragi dintr-o pagină de cifre.

Această porţiune a armei îşi trăgea utilitatea din faptul că undele luminoase nu aveau masă, dar aveau inerţie de mişcare.

Din punct de vedere tehnic, nu erau deloc unde de „lumină”, dar, pentru că toată energia era sub formă de fotoni, era valabil acelaşi principiu. Energia va distruge fiecare suprafaţă eliptică, dar în timpul procesului fiecare suprafaţă va transfera un procent mic, dar sigur, de energie într-o altă direcţie; care se va adăuga la energia deja direcţionată de La Primar.

— Bugetul tău de energie este generos, Herr Fromm, observă Ghosn, nu pentru prima oară.

Germanul ridică din umeri:

— Da. Trebuie să fie. Dacă nu poţi testa, trebuie să supraproiectezi. Prima bombă americană – cea folosită la Hiroshima – a fost un proiect netestat. Folosea prea multe materiale şi era dezgustător de ineficientă, dar era supraproiectată. Şi a mers. Cu un program adecvat de testare.

Cu un program adecvat de testare, putea măsura efectele empirice, putea să determine exact care era bugetul de energie necesar şi cât de bine îl administra, putea să determine exact performanţa fiecărui component, să le îmbunătăţească pe cele care aveau nevoie de ameliorări şi să reducă mărimea celor care erau prea mari sau prea masive pentru obiectivul imediat, exact aşa cum făcuseră americanii, ruşii, englezii şi francezii timp de decenii, rafinând constant proiectele, făcându-le din ce în ce mai eficiente şi, implicit, mai condensate, mai uşoare, mai simple, mai sigure, mai puţin scumpe. Asta, îşi spuse Fromm, era ingineria fundamentală şi el era nemăsurat de recunoscător că, până la urmă, prinsese şansa de a-şi încerca forţele. Proiectul acesta era grosolan şi greoi, nu era o capodoperă de proiectare. Va funcţiona – de asta era sigur – dar, dacă ar fi avut timp, ar fi putut s-o facă mult mai bine…

— Da, înţeleg. Un om cu talentul tău ar putea reduce această întreagă unitate la mărimea unei găleţi mari.

Era un compliment imens.

— Mulţumesc, Herr Ghosn. Probabil că nu atât de mică, dar suficient de mică pentru vârful unei rachete.

— Dacă fraţii noştri irakieni nu s-ar fi grăbit…

— Într-adevăr, nu ar mai fi existat nici un Israel. Dar au fost necugetaţi, nu-i aşa?

— Erau nerăbdători, suspină Ibrahim, blestemându-i în gând pentru asta.

— Trebuie să fii rece şi cu capul limpede în astfel de lucruri. Astfel de decizii trebuie făcute pe baza logicii, nu a emoţiei.

— Adevărat.

Ahmed se simţea efectiv foarte rău. Se scuzase şi primise o învoire să-l vadă pe medicul comandantului, aşa cum ordonase Qati. Ahmed avea puţină experienţă cu doctorii. Era ceva care trebuia evitat, dacă era posibil. Participase la acţiuni de luptă şi văzuse moarte şi răni, dar niciodată ale lui. Chiar şi asta ar fi fost preferabil situaţiei lui actuale. Rănile produse de glonţ sau de o grenadă puteau fi înţelese, dar ce-l îmbolnăvise pe el atât de repede şi neaşteptat?

Doctorul îl ascultă cu atenţie, puse câteva întrebări care nu erau în totalitate prosteşti şi notă că Ahmed era fumător – asta îi aduse luptătorului o clătinare a capului şi un ţâţâit, ca şi cum ţigările ar fi avut ceva de-a face cu situaţia lui. Ce prostii, oftă Ahmed. Nu alerga el în fiecare zi şase kilometri… sau o făcuse, până foarte de curând?

Urmă examenul fizic. Doctorul îi plasă pe piept un stetoscop şi ascultă. Instantaneu, remarcă Ahmed, ochii doctorului deveniră prudenţi, într-un fel nu prea diferit de expresia unui luptător curajos care nu dorea să-şi trădeze sentimentele.

— Inspiră, ordonă medicul.

Ahmed se execută.

— Acum, expiră încet.

Stetoscopul se deplasă.

— Din nou, te rog.

Procedura fu repetată de încă şase ori, pe piept şi pe spate.

— Ei, bine? întrebă Ahmed, când examinarea se termină.

— Nu ştiu. Vreau să te duc să vezi pe cineva care înţelege mai bine aceste probleme pulmonare.

— Nu am timp pentru asta.

— Pentru asta ai timp. Dacă e necesar, voi vorbi cu comandantul tău.

Ahmed reuşi să nu protesteze.

— Foarte bine.

Faptul că nu o lua în seamă sau, mai exact, că era recunoscător

pentru atenţia mai redusă pe care i-o acorda soţia lui era un simptom al situaţiei în care se afla Ryan. Ajuta, înlătura o parte din presiune. Înţelesese, poate, că avea nevoie doar să fie lăsat în pace un timp. Se va revanşa, îşi promise Jack. Sigur o va face, când îşi va reveni. Era sigur de asta, sau cel puţin aşa se încuraja, deşi o parte îndepărtată a minţii lui era mai puţin convinsă şi anunţa faptul unei conştiinţe care prefera să nu asculte. Încerca să reducă băutura, dar cu solicitările mai reduse putea să doarmă ceva mai mult şi vinul îl ajuta să doarmă. În primăvară, când lucrurile se vor încălzi, va încerca să revină la nişte obiceiuri mai sănătoase. Da, asta era. Va alerga. Îşi va face timp la serviciu, va ieşi la prânz cu restul echipei de transpiraţi şi va alerga pe drumul de centură din incinta CIA. Clark ar fi un bun antrenor. Clark era o stâncă. Mai bine el decât Chavez, care era dezgustător de în formă şi deosebit de lipsit de înţelegere pentru cei care nu reuşeau să şi-o menţină – fără îndoială, o reminiscenţă a stagiului în infanterie, conchise Ryan. Ding va învăţa, pe măsură ce se va apropia de treizeci de ani. Această cifră este marele egalizator, când încetezi să mai fii tânăr şi trebuie să înfrunţi faptul că totul are limite.

Crăciunul ar fi putut merge mai bine, îşi spuse el, şezând la birou. Dar picase în mijlocul, săptămânii, ceea ce însemna că puştii erau acasă două săptămâni, iar Cathy trebuia să lipsească de la lucru şi asta era puţin cam dificil pentru ea. Îşi iubea munca şi, oricât de mult îşi adora copiii şi oricât de bună mamă era, detesta timpul petrecut departe de Johns Hopkins şi de pacienţii ei. Strict vorbind, nu era cinstit în ceea ce o privea, admise în sinea lui Jack. Era şi ea un profesionist, unul bun şi cu toate acestea ei îi revenea întotdeauna grija copiilor, în timp ce ei nu se învoia niciodată de la muncă. Existau mii de chirurgi oftalmologi şi chiar câteva sute de profesori de chirurgie oculară, dar un singur director-adjunct al CIA... şi asta era situaţia. Poate că nu era cinstit, dar n-avea ce face.

Cu atât mai bine dacă era în stare să realizeze ceva, îşi spuse Ryan. Fusese o greşeală s-o lase pe Elizabeth Elliot să se ocupe de reporterul acela. Nu că se aşteptase la altceva din partea lui Marcus Cabot. Omul era un trântor. Era atât de simplu. Se bucura de prestigiul pe care-l aducea postul, dar nu făcea nimic. Ryan se alegea cu cea mai mare parte din muncă, nici un pic de apreciere şi toate criticile. Poate că asta se va schimba. Avea operaţiunea mexicană sub control, o preluase în întregime de la Directoratul de Operaţiuni şi pentru asta va primi aprecieri. Poate că, atunci, lucrurile se vor îmbunătăţi. Scoase dosarul operaţiunii şi decise că va revedea fiecare detaliu, va verifica fiecare eventualitate. Chestia asta va merge şi îi va face pe ticăloşii de la Casa Albă să-l respecte.

— Du-te în camera ta! strigă Cathy la micul Jack.

Simultan, un ordin şi o admitere a eşecului. Apoi ieşi din cameră cu lacrimi în ochi. Acţiona stupid, strigând la copii, când ar fi trebuit să se confrunte cu propriul ei soţ. Dar cum? Ce-ar putea spune? Dacă... dacă era adevărat? Atunci? Continua să-şi spună că nu era posibil, dar era prea dificil de crezut. Cum se explica altfel? Jack nu eşuase niciodată în viaţa lui. Îşi aminti cu mândrie că îşi riscase viaţa pentru ea şi copii. Fusese îngrozită, cu respiraţia îngheţată în gât, mergând de-a lungul plajei, urmărindu-şi omul avansând spre indivizii înarmaţi, cu viaţa lui şi a altora în balanţă. Cum ar putea un bărbat care făcuse aşa ceva să-şi trădeze soţia? Nu avea nici un sens.

Dar ce altă explicaţie exista? N-o mai găsea excitantă? Dacă era aşa, de ce nu? Nu era destul de drăguţă? Nu făcea absolut tot – ba chiar şi mai mult – ce făcea o soţie? Simpla respingere era suficient de rea – dar să fii dată la o parte, să ştii că energia şi vigoarea lui o serveau pe alta, o femeie necunoscută cu un parfum ieftin, era mai mult decât putea suporta.

Trebuia să-l înfrunte, să dea lucrurile pe faţă, să afle.

Cum? se întrebă ea. Asta era întrebarea. Putea să discute cu cineva la Hopkins... poate, un psihiatru? Să caute un sfat profesional...

Şi să rişte să se descopere totul, să rişte ca ruşinea ei să fie cunoscută de toată lumea? Caroline Ryan, profesor asociat, frumoasa, inteligenta Cathy Ryan care nu-şi putea păstra nici măcar soţul? Ce credeţi că a greşit? vor şopti prietenii ei, când ea nu va fi de faţă. Sigur, toţi vor spune că nu era posibil să fie vina ei, dar apoi se vor opri, se vor arăta jenaţi şi, după o clipă, se vor întreba cu voce tare ce o fi făcut diferit, de ce nu a remarcat semnele, pentru că, la urma urmei, un mariaj eşuat era rareori vina unui singur partener, iar Jack nu era fustangiu, nu-i aşa? Jena va fi mai rea decât orice din viaţa ei, îşi spuse ea, uitând, pentru moment, timpuri care fuseseră mult mai rele.

Nu avea nici un sens. Dar nu ştia ce să facă, deşi în acelaşi timp ştia că a nu face nimic era, probabil, cel mai rău lucru. Era o capcană? Avea de ales?

— Ce s-a întâmplat, mami? întrebă Sally, cu o păpuşă Barbie în mâini.

— Nimic, scumpo, las-o pe mami singură un pic, bine?

— Jack spune că-i pare rău şi întreabă dacă poate ieşi din cameră?

— Da, dacă promite să fie cuminte.

— OK!

Sally ieşi în fugă din cameră.

Era atât de simplu? se întrebă Cathy. Putea să-i ierte aproape orice. I-ar putea ierta asta? Nu că ar fi vrut să-l ierte. Pentru că era în joc mai mult decât mândria ei. Erau şi copiii, iar copiii aveau nevoie de un tată, chiar de unul neglijent. Era mândria ei mai importantă decât

nevoile lor? Şi reversul – ce fel de cămin ar avea, dacă mami şi tati nu se înţelegeau? Nu era asta şi mai distructiv? La urma urmei, putea oricând găsi…

…un alt Jack?

Începu să plângă din nou. Plângea pentru ea însăşi, pentru incapacitatea ei de a lua o decizie, pentru ofensa adusă caracterului ei. Era genul de plâns care nu făcea nimic pentru rezolvarea problemei, o făcea doar mai rea. O parte din sufletul ei dorea ca el să plece. Cealaltă parte îl voia înapoi. Nici o parte nu ştia ce să facă.

— Înţelegi că asta este strict confidenţial, susură anchetatorul.

Nu era o întrebare, mai degrabă o afirmaţie. Omul din faţa lui era scund şi supraponderal, cu mâini moi, roz. Mustaţa a la Bismarck era evident o poză pentru a-l face să pară mai bărbat. De fapt, nu arăta teribil de impresionant, asta până când îi priveai mai atent faţa. Ochii aceia negri nu scăpau nimic.

— Doctorii sunt obişnuiţi cu discreţia, replică Bernie Katz, restituind legitimaţia. Să nu dureze mult. În douăzeci de minute am o vizită.

Anchetatorul credea că însărcinarea lui avea o anumită eleganţă, deşi nu era sigur că era de acord cu ea. Infidelitatea conjugală nu era chiar un delict, deşi de obicei descalifica un om pentru o poziţie de înaltă securitate. La urma urmei, dacă un bărbat putea călca o promisiune făcută într-o biserică, de ce ar respecta una făcută doar pe hârtie?

Bernie Katz se lăsă pe spate, aşteptând cât putea de răbdător, ceea ce însemna nu foarte răbdător. Era chirurg, obişnuit să acţioneze şi să ia decizii proprii, nu să le aştepte pe ale altora. O mână îi răsucea mustaţa în timp ce se legăna în scaun.

— Cât de bine o cunoşti pe doamna doctor Caroline Ryan?

— Cathy? Am lucrat cu ea din când în când, vreme de unsprezece ani.

— Ce poţi să-mi spui despre ea?

— E un chirurg strălucit din punct de vedere tehnic, o judecată excepţională, extrem de talentată. E unul dintre cei mai buni instructori pe care-i avem. E şi un bun prieten. Care-i problema?

Ochii lui Katz se îngustară privindu-l pe vizitator.

— Îmi pare rău, eu sunt tipul care pune întrebări.

— Mda, îmi dau seama. Continuă, spuse rece Katz, examinându-l, studiind limbajul corpului, expresia, comportarea.

Nu-i plăcu ce văzuse.

— A făcut ceva comentarii în ultimul timp… Adică necazuri acasă, chestii de genul ăsta?

— Înţelegi, sper, că sunt medic şi că lucrurile care mi se spun sunt confidenţiale.

— Cathy Ryan este pacientul tău? întrebă omul.

— Am examinat-o în trecut. Aici, toţi facem asta.

— Eşti psihiatru?

Katz aproape că mârâi loc de răspuns. Ca majoritatea chirurgilor, era temperamental.

— Ştii care-i răspunsul.

Anchetatorul îşi ridică privirea de pe notiţele lui şi continuă indiferent:

— În cazul acesta, privilegiul nu se aplică. Acum poţi să răspunzi la întrebare, te rog?

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu, nu a făcut astfel de comentarii, după câte ştiu.

— Comentarii despre soţul ei, comportarea lui, schimbări în modul de comportare?

— Nu. Îl cunosc destul de bine pe Jack. Îmi place cu adevărat tipul. Este, evident, un soţ bun. Au doi puşti grozavi şi ştii ce li s-a întâmplat acum câţiva ani la fel de bine ca şi mine, nu-i aşa?

— Corect, dar oamenii se schimbă.

— Nu şi ei.

Comentariul lui Katz avea finalitatea unei sentinţe la moarte.

— Pari foarte sigur.

— Sunt doctor. Trăiesc prin judecata mea. Ce insinuezi e un rahat.

— Nu insinuez nimic, îl asigură anchetatorul, ştiind că era o minciună şi ştiind că şi Katz ştia că era o minciună.

Îl judecase corect din primul moment. Katz era o minte înfierbântată, un om pasionat care nu putea păstra un secret pe care-l considera nedemn de a fi păstrat. Probabil şi un doctor al dracului de bun.

— Revin la întrebarea iniţială. S-a comportat Caroline Ryan altfel decât, să zicem, acum un an?

— E cu un an mai bătrână. Au copii şi copiii cresc şi pot fi o pacoste. Am şi eu câţiva. OK, a pus pe ea cam un kil – nu-i ceva rău – şi e puţin mai obosită decât ar trebui să fie. Zilnic, o navetă lungă, iar munca aici e grea, mai ales pentru o mamă cu copii.

— Crezi că asta-i tot?

— Hei, sunt doctor de ochi, nu consilier familial. Nu eu am deschis discuţia, nu?

Eşti un ticălos inteligent, nu? îşi zise Katz, lăsându-şi în pace mustaţa. *Diplomă în psihologie*, *poate... mai probabil*, *autodidact. Copoii sunt destul de buni la descifrat caractere. M-ai descifrat şi pe mine?*

— Necazuri acasă pentru o persoană căsătorită înseamnă, de obicei, un mariaj cu dificultăţi, explică Katz fără grabă. Nu, nu au

existat astfel de comentarii.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— OK, mulţumesc pentru timpul acordat, domnule doctor Katz. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Îi înmânã o carte de vizitã.

— Dacă auzi ceva de genul ăsta, aş aprecia un telefon.

— Ce se întâmplă? întrebă Katz. Dacă vrei cooperarea mea, vreau şi eu un răspuns. Nu spionez oameni ca să mă distrez.

— Domnule doctor, soţul ei ocupă o poziţie foarte înaltă în guvernământ. Din motive de securitate naţională, astfel de persoane se află sub o supraveghere de rutină. Voi faceţi acelaşi lucru, chiar dacă nu vă daţi seama. Dacă un chirurg apare mirosind a băutură, de exemplu, notaţi şi acţionaţi, corect?

— Asta nu se întâmplă niciodată aici, îl asigură Katz.

— Dar aţi remarca un astfel de lucru dacă s-ar întâmplă.

— Poţi să fii sigur.

— Mă bucur s-o aud. Cum ştii, Jack Ryan are acces la tot felul de informaţii foarte importante. Dacă nu am supraveghea astfel de oameni, am fi nişte iresponsabili. Noi am... asta-i o problemă foarte sensibilă, domnule doctor Katz.

— Înţeleg.

— Avem indicaţii că soţul ei s-ar putea să acţioneze... neobişnuit. Trebuie să verificăm asta. Înţelegi? Trebuie.

— OK.

— Asta-i tot ce vrem.

— Foarte bine.

— Mulţumesc pentru cooperare, domnule.

Anchetatorul îi strânse mâna şi plecă.

Katz reuşi să nu se înroşească până când omul ieşi. De fapt, nu-l cunoştea chiar atât de bine pe Jack. Se întâlniseră la petreceri, de cinci sau şase ori, spuseseră câteva bancuri, vorbiseră despre baseball, despre vreme sau, poate, despre relaţiile internaţionale. Jack nu se eschivase niciodată de la răspunsuri, nu spusese niciodată „nu pot să discut asta”. Un tip destul de plăcut, credea Bernie. Un tată bun. Dar nu-l cunoştea deloc.

Totuşi, Katz o cunoştea pe Cathy, la fel de bine ca pe oricare alt doctor. Era o persoană minunată. Dacă vreunul din copiii lui va avea nevoie vreodată de chirurgie oculară, ea era una dintre cefe trei persoane din lume în care ar avea încredere pentru intervenţie şi ăsta era cel mai mare compliment pe care-l putea face cuiva. Îl asistase la intervenţii şi proceduri şi, la rândul lui, o secondase. Când unul avea nevoie de un sfat, celălalt era întrebat. Erau prieteni şi asociaţi. Dacă s-ar fi decis vreodată să plece de la Facultatea Hopkins/Wilmer şi-ar fi

deschis un cabinet împreună, pentru că un parteneriat medical era chiar mai greu de menţinut decât un mariaj bun. S-ar fi putut căsători cu ea, îşi spuse Katz, dacă ar fi avut ocazia. Ar fi fost o fată uşor de iubit. Probabil că era o mamă bună. Avea ca pacienţi un număr disproporţionat de mare de copii, pentru că, în unele cazuri, chirurgul trebuie să aibă mâini mici şi ale ei erau mici, delicate şi foarte îndemânatice. Acorda o atenţie generoasă micilor ei pacienţi. Asistentele de etaj o iubeau. De fapt, toată lumea o iubea. Echipa chirurgicală îi era extrem de loială. Nu existau alţii mai buni decât Cathy.

Necazuri acasă? Jack o înşală pe ascuns... îmi răneşte prietena?

— Ticălosul ăsta nenorocit.

Din nou întârzie, oftă Cathy. De data asta, trecuse de nouă. Nu putea să vină acasă la o oră decentă?

Şi dacă nu, de ce nu putea?

— Bună, Cath, spuse el în drum spre dormitor. Îmi pare rău că am întârziat.

Când dispăru din vedere, ea se duse spre dulap şi deschise uşa să verifice pardesiul. Nimic. Îl dăduse la curăţat chiar a doua zi, motivând că se pătase. Se pătase, îşi aminti Cathy, dar, dar, dar...

Ce să facă?

Aproape că începu din nou să plângă.

Cathy era în fotoliul ei, când Jack trecu în drum spre bucătărie. Nu-i remarcă privirea, nu sesiză tăcerea. Soţia lui stătea la locul ei, fără să vadă cu adevărat imaginea televizorului pe care o fixau ochii ei, în timp ce mintea-i derula din nou faptele, căutând un răspuns, dar găsind doar şi mai multă mânie.

Avea nevoie de un sfat. Nu voia să divorţeze, nu-i aşa? Putea simţi procesul prin care emoţia şi furia înlocuiau raţiunea şi dragostea. Ştia că ar trebui să fie îngrijorată, ar trebui să reziste procesului, dar se descoperi incapabilă să o facă, de parcă furia se hrănea, pur şi simplu, din ea însăşi. Cathy intră tăcută în bucătărie şi îşi luă o băutură. Mâine nu avea nici o operaţie complicată. Era în regulă să bea ceva. Privi din nou spre soţul ei, dar el nu o remarcă nici de data asta. Nu o remarca? *De ce* nu o remarca? Acceptase atâtea. OK, perioada pe care o petrecuseră în Anglia fusese bună, ea se distrase destul de bine predând personalului de la Guy’s Hospital; nu-i afectase deloc serviciul la Hopkins. Dar restul... el lipsea atât de-al dracului de mult! Atâtea drumuri în Rusia, când fusese implicat în tratatele referitoare la armament, atâtea alte lucruri, când se juca de-a spionul, lăsând-o cu copiii acasă, obligând-o să piardă din timpul de lucru. Ratase câteva operaţii bune din cauza asta, când nu reuşise să găsească pe cineva care să stea cu copiii şi fusese obligată să-l încarce pe Bernie

cu ceva ce-ar fi trebuit să facă ea.

Şi cu ce se ocupase Jack în tot acest timp? Acceptase odată faptul că nu putea nici măcar să întrebe. Ce făcuse el? Poate că se distra de minune? O mică escapadă undeva cu vreo agentă senzuală? Ca în filme. Îl şi vedea într-un cadru exotic, un bar liniştit, slab luminat, întâlnindu-se cu o agentă oarecare şi un lucru ducea la altul…

Cathy se aşeză din nou în faţa televizorului şi sorbi lacom din băutura. Aproape c-o împroşcă afară. Nu era obişnuită să bea bourbon simplu.

Totul este o greşeală.

Părea că în mintea ei se purta un război, forţele binelui de o parte şi forţele răului de cealaltă, sau erau forţele naivităţii şi cele ale realităţii? Nu ştia şi era prea supărată ca să judece.

Ei, în seara asta nu conta, nu? Îi venise ciclul şi, chiar dacă Jack ar fi cerut – ceea ce nu va face, ştia ea – l-ar fi refuzat. De ce-ar trebui să ceară, dacă găsea în altă parte? De ce ea ar trebui să spună da, dacă el o făcea oricum? De ce să se aleagă cu resturile? De ce să fie vioara a doua?

Sorbi din băutură, mai atentă de data asta.

Trebuie să mă sfătuiesc, *trebuie să vorbesc cu cineva! Dar cu cine?*

Poate Bernie, decise ea. Putea avea încredere în Bernie. Imediat după ce va reveni la spital. Peste două zile.

— Asta rezolvă preliminariile.

— Sigur, şefule, aprobă antrenorul. Cum e la Pentagon, Dennis?

— Nu-i la fel de distractiv ca aici, Paul.

— Asta-i alegerea, nu? Distracţie sau importanţă?

— Toţi sunt bine?

— Da, domnule. Suntem destul de sănătoşi pentru perioada asta a sezonului şi, săptămâna asta, putem să-i băgăm din nou în viteză. Vreau să mai încerc odată cu „Vikingii”.

— Şi eu, îl asigură secretarul Bunker din biroul lui. Crezi că, de data asta, îl putem opri pe Tony Wills?

— Sigur, putem încerca. Nu-i un puşti grozav? Nu am mai văzut aşa alergare de la Gayle Sayers. Trebuie să ai un om la marcaj pe el, dar şi aşa e o chestie al dracului de grea.

— Hai să nu ne gândim prea departe. Vreau să fiu la Denver în câteva săptămâni.

— Le jucăm pe rând, Dennis, ştii asta. Doar că încă nu ştim cu cine jucăm. Aş prefera cu Los Angeles. Putem să-i învingem destul de uşor, opină antrenorul. Apoi, probabil, va trebui să ne ocupăm de Miami în jocul de divizie. Asta va fi mai greu, dar o putem face.

— Aşa cred şi eu.

— Am de văzut nişte filme.

— Corect. Adu-ţi aminte, pe rând câte unul – dar încă trei victorii.

— Tu spune-i preşedintelui să vină la Denver. Vom fi acolo, ca să-l vedem. Ăsta-i anul lui San Diego. „Chargers” merg până la capăt.

Dubinin urmărea cum apa inunda docul mohorât, când se deschiseră ecluzele. *Amiral Lunin* era gata. Noul sonar tractat era rulat pe vinciul lui în interiorul spaţiului în formă de lacrimă, aflat deasupra timoneriei. Elicea cu şapte pale din bronz manganos fusese inspectată şi şlefuită. Coca redevenise integral etanşă. Submarinul lui era pregătit pentru mare.

Aşa cum era şi echipajul. Scăpase de optsprezece marinari în termen şi-i înlocuise cu optsprezece ofiţeri noi. Reducerea radicală a flotei sovietice de submarine eliminase un mare număr de posturi de ofiţeri. Ar fi fost o risipă de forţă de muncă calificată să-i trimită în viaţa civilă – pe lângă asta, nici nu erau suficiente slujbe pentru ei – şi, ca rezultat, fuseseră recalificaţi şi repartizaţi ca experţi tehnici la submarinele care rămăseseră. Acum, departamentul lui sonar va fi format aproape exclusiv din ofiţeri – doi micimani vor ajuta la întreţinere – şi toţi erau veritabili experţi. Clasa Akula avea cabine foarte confortabile, pentru standardele de pe submarinele sovietice, dar şi mai important era faptul că noii membri ai careului fuseseră pe deplin informaţi în privinţa misiunii lor şi despre ce făcuse nava – probabil că făcuse, se corectă Dubinin – în cursa anterioară. Era genul de lucru care atrăgea sportivii din ei. Pentru un submarinist, acesta era testul suprem de măiestrie. Pentru asta vor da tot ce aveau mai bun.

Dubinin va face la fel. Punând în joc o mulţime de vechi datorii profesionale şi presându-l din greu pe şeful şantierului naval, realizase miracole în timpul reechipării. Aşternuturile fuseseră toate înlocuite. Nava fusese frecată până devenise curată ca o sală de operaţii. Şi revopsită în culori luminoase, delicate. Dubinin lucrase cu ofiţerii locali de la aprovizionare şi obţinuse alimentele cele mai bune pe care le putuse găsi. Un echipaj bine hrănit era un echipaj fericit şi oamenii îi răspundeau unui comandant care lucra din greu pentru ei. Asta era esenţa noului spirit profesionist din Marina Sovietică. Valentin Borisovici Dubinin învăţase meserie de ia cel mai bun profesor pe care-l avusese Marina lui şi era hotărât să fie un nou Marko Ramius. Avea nava cea mai bună, avea cel mai bun echipaj şi, în această cursă, va stabili standardul pentru Flota Sovietică din Pacific.

Bineînţeles, va trebui să aibă şi noroc.

— Asta-i fierăria, spuse Fromm. De acum înainte…

— Da, de acum înainte vom asambla dispozitivul propriu-zis. Văd că ai schimbat într-o oarecare măsură proiectul…?

— Da. Două rezervoare de tritiu. Prefer o tubulatură de injecţie mai scurtă. Din punct de vedere mecanic, nu este nici o diferenţă. Timpul nu e important şi presurizarea asigură o funcţionare adecvată.

— Şi face încărcarea tritiului mai uşoară, observă Ghosn. De asta ai făcut-o.

— Corect.

Interiorul dispozitivului îl făcu pe Ghosn să se gândească la corpul pe jumătate asamblat al unui avion extraterestru. Avea delicateţea şi precizia unor componente de avion, dar configuraţia în care erau plasate te dezorienta. Ceva dintr-un film ştiinţifico-fantastic, îşi spuse Ghosn, fantazând pentru un scurt moment... dar chiar era science-fiction, sau fusese până de curând. Prima discutare publică a armelor nucleare fusese în H. G. Wells, nu? Nu era prea mult de atunci.

— Domnule comandant, am fost la doctorul tău, interveni Ahmed din colţul din fund.

— Şi... tot mai arăţi bolnav, prietene, observă Qati. Care-i problema?

— Vrea să văd un alt doctor din Damasc.

Lui Qati nu-i plăcu asta. Nu-i plăcu deloc. Dar Ahmed era un tovarăş care servise ani de zile mişcarea. Cum putea să-i spună *nu* unuia care-i salvase de două ori viaţa, odată oprind un glonţ cu trupul lui?

— Ştii că ceea ce se petrece aici...

— Domnule comandant, voi muri înainte de a vorbi despre acest loc. Chiar dacă nu ştiu nimic despre acest... acest proiect. Voi muri mai întâi.

Omul nu putea fi pus la îndoială şi Qati ştia ce însemna să fii serios bolnav, la o vârstă tânără şi sănătoasă. Nu-i putea refuza omului îngrijirea medicală, în timp ce el vizita regulat un doctor. Cum ar putea oamenii lui să-l respecte, dacă făcea aşa ceva?

— Vor merge cu tine doi oameni. Îi voi alege eu.

— Mulţumesc, domnule comandant. Te rog să-mi ierţi slăbiciunea.

— Slăbiciune?

Qati îl înşfăcă pe bărbat de umăr.

— Eşti cel mai puternic dintre noi! Avem nevoie de tine aici şi avem nevoie de tine sănătos! Pleci mâine.

Ahmed dădu din cap şi se retrase într-un alt loc, jenat şi ruşinat de boala lui. Comandantul lui înfrunta moartea, o ştia. Trebuia să fie cancer, prea mergea des la medic. Indiferent ce era, comandantul nu-şi permitea să se oprească. Ăsta da curaj, îşi zise el.

— Întrerupem pentru noapte? întrebă Ghosn.

Fromm negă din cap.

— Nu, hai să mai lucrăm o oră sau două, să asamblăm stratul exploziv. Ar trebui să reuşim să amplasăm o parte din el înainte de a fi prea obosiţi.

Ambii bărbaţi îşi ridicară privirile, când Qati se apropie.

— Încă în program?

— Herr Qati, indiferent la ce aranjamente te gândeşti, vom fi gata cu o zi mai devreme. Ibrahim ne-a economisit ziua asta cu munca lui la explozibili.

Germanul ridică unul din micile blocuri hexagonale. Fuzeele erau deja la locul lor, cu cablul atârnând. Fromm se uită la celelalte două, apoi se aplecă şi potrivi primul bloc în locaşul lui. Se asigură că blocul era exact la locul său, apoi ataşă o etichetă numerotată de cablu şi îl lăsă să cadă într-o tavă de plastic cu un număr de despărţituri, ca o cutie de scule. Qati fixă cablul la un terminal, verificând de trei ori ca să fie sigur că numărul de pe cablu era acelaşi cu cel al terminalului. Fromm îl urmări şi el. Procesul dură patru minute. Componentele electrice fuseseră deja pretestate. Nu puteau fi testate încă o dată. Prima parte a bombei era acum activă.

27
Fuziunea datelor

— Bart, am spus ce-am avut de spus, zise Jones în drum spre aeroport.

— Chiar aşa de rău?

— Echipajul îl urăşte – antrenamentul prin care au trecut nu a ajutat. Hei, am fost acolo, pricepi? Am fost cu băieţii de la sonar, în simulator, era şi el acolo şi nu aş vrea să lucrez cu el. Aproape că a ţipat la mine.

— Zău?

Asta îl surprinse pe Mancuso.

— Mda, a spus ceva ce nu mi-a plăcut – ceva total greşit, domnule căpitan – eu i-am atras atenţia şi-ar fi trebuit să-i vezi reacţia. Am crezut că face congestie cerebrală. Şi greşea, Bart. Era banda mea. Îşi hărţuia oamenii pentru că nu indicaseră ceva ce nu exista, OK? Era una din benzile mele capcană şi ei au înţeles că era un fals, dar el nu şi a început să facă scandal. E un departament sonar bun. Nu ştie să-l folosească, dar în mod sigur îi place să chibiţeze, aşa cum o face. Oricum, după ce a plecat, băieţii au început să vorbească, OK? Nu-i singurul grup căruia îi face viaţa grea. Aud că mecanicii înnebunesc încercând să-l facă fericit pe clovnul ăsta. E adevărat că au obţinut calificativul maxim la ORSE?

Mancuso dădu din cap, în ciuda faptului că nu-i plăcea ce auzea.

— Au fost la o mustaţă de stabilirea unui record.

— Ei, tipul nu vrea record, vrea un scor perfect. Vrea să redefinească perfecţiunea. Îţi spun, omule, dac-aş fi proptit pe nava asta, după prima cursă, întâiul lucru care-ar ieşi prin tambuchi ar fi sacul meu de marinar. La dracu', aş dezerta înainte de a lucra pentru tipul ăsta!

Jones se opri. Mersese prea departe.

— Am prins semnalul pe care ţi l-a dat secundul lui, am crezut chiar că exagera. Greşeam. E un secund foarte loial. Ricks îl urăşte pe unul din ofiţerii stagiari, puştiul face parte din echipa de urmărire. Maistrul responsabil cu dădăcitul – Shaw cred că-i numele lui – spune că e un puşti bun, dar căpitanul îl călăreşte ca pe un cal de povară.

— Grozav, ce-ar trebui să fac?

— Mă depăşeşte, Bart. Eu m-am retras ca E-6, ţi-aduci aminte?

Eliberează-l din funcţie pe nemernic, îşi zise Jones, deşi ştia că nu se putea. Destituirea era posibilă numai pe baza unui motiv serios.

— Voi vorbi cu el, promise Mancuso.

— Ştii, am auzit despre astfel de căpitani. Niciodată nu am crezut

poveştile alea. Cred că am fost răsfăţat de serviciul sub comanda ta, observă Jones, în timp ce se apropiau de terminal. Nu te-ai schimbat deloc, ştii? Încă asculţi când îţi vorbeşte cineva.

— Trebuie să asculţi, Ron. Nu poţi să ştii tu totul.

— Să-ţi spun ceva: nu toţi ştiu asta. Mai am o sugestie.

— Să nu-l las să plece la vânătoare?

— Dacă aş fi în locul tău, nu l-aş lăsa.

Jones deschise uşa.

— Nu vreau să-ţi stric socotelile, domnule căpitan. Asta-i opinia mea profesională. Nu-i pe măsura jocului. Ricks e nimic pe lângă căpitanul care ai fost tu.

Ai fost. O alegere a cuvintelor deosebit de proastă, îşi zise Mancuso, dar era adevărat. Era mult mai uşor să conduci o navă decât o escadră şi, totodată, mult mai distractiv.

— Ar fi bine să te grăbeşti, dacă vrei să prinzi zborul ăsta.

Mancuso îi întinse mâna.

— Domnule căpitan, e întotdeauna o plăcere.

Mancuso îl urmări intrând în terminal. Jones nu-i dăduse nici măcar o singură dată un sfat rău şi devenise mai isteţ. Păcat că nu rămăsese în Flotă să facă nişte cursuri de ofiţeri. Asta nu era adevărat, îşi reveni Mancuso din reverie. Ron ar fi fost un ofiţer comandant al dracului de bun, dar nu ar fi avut nici o şansă să ajungă aşa ceva. Sistemul nu o permitea, asta era situaţia.

Şoferul îl conduse înapoi fără să i se spună, lăsându-l pe Mancuso cu gândurile lui pe bancheta din spate. Sistemul nu se schimbase suficient. El avansase după moda veche: Facultatea de Mecanică şi un stagiu ca mecanic înainte de a obţine comanda. Era prea multă mecanică în Marină şi nu suficientă conducere. El făcuse tranziţia, la fel ca cei mai mulţi dintre căpitani – dar nu toţi. Prea mulţi avansaseră dintre cei care credeau că ceilalţi oameni erau doar numere matricole, maşini care să fie reparate, lucruri de pus în ordine, dintre cei care măsurau oamenii cu ajutorul cifrelor, mai uşor de înţeles decât rezultatele reale. Jim Rosselli nu era aşa. Nici Mancuso nu era, dar Harry Ricks era.

Aşa. Acum, ce dracu' fac?

În primul rând şi mai întâi de toate, nu avea un temei real pentru concedierea lui Ricks. Dacă povestea ar fi venit de la oricine, cu excepţia lui Jones, ar fi ignorat-o, considerând-o un conflict de personalităţi. Jones era un observator prea demn de încredere pentru asta. Mancuso cântări cele aflate şi făcu corelaţia cu rata cererilor de transfer, mai ridicată decât de obicei şi cu cuvintele destul de echivoce pe care le auzise de la Dutch Claggett. Secundul era într-o poziţie foarte ingrată. Deja selectat pentru comandă… o vorbă rea din partea lui Ricks şi pierdea totul; împotriva acestei posibilităţi avea

loialitatea lui pentru Marină. Funcţia lui cerea loialitate pentru comandant, în timp ce Marina cerea adevărul. Era o poziţie imposibilă pentru Claggett şi acesta făcuse tot ce putuse.

Responsabilitatea era a lui Mancuso. El era comandantul escadrei. Navele erau ale lui. Căpitanii şi echipajele erau ale lui. El dădea notele comandanţilor. Asta era, nu?

Dar era adevărat? Tot ce avea erau informaţii anecdotice şi coincidenţe. Şi dacă lui Jones pur şi simplu nu-i plăcea tipul? Dacă cererile de transfer fuseseră doar o anomalie statistică?

Eviţi o decizie, Bart. Eşti plătit ca să iei decizii dure. Sublocotenenţii şi subofiţerii se aleg cu cele uşoare. Comandanţii cu vechime trebuie să ştie ce au de făcut. Asta era una din cele mai distractive ficţiuni ale Marinei.

Mancuso ridică receptorul radiotelefonului.

— Îl vreau pe comandantul de pe *Maine* în biroul meu, în treizeci de minute:

— Da, domnule, răspunse curierul.

Mancuso închise ochii şi moţăi tot restul drumului. Nimic mai bun ca un pui de somn ca să-ţi limpezească mintea. Pe *Dallas*, reuşise întotdeauna.

Mâncare de spital, oftă Cathy. Chiar şi la Hopkins, tot mâncare de spital era. Trebuia să fie undeva o şcoală specială pentru bucătarii de spital. Programul de studiu se axa pe eliminarea tuturor ideilor noi, o dată cu toată priceperea în utilizarea condimentelor, cunoaşterea reţetelor... Cam singurul lucru pe care nu-l puteau strica era jeleul din plic.

— Bernie, am nevoie de un sfat.

— Care-i problema, Cath?

Ştia deja ce trebuia să fie, doar după aspectul feţei şi tonul vocii ei. Aşteptă, cât putea de înţelegător. Cathy era o femeie mândră, aşa cum avea tot dreptul să fie. Probabil că-i era îngrozitor de greu.

— E vorba de Jack.

Cuvintele ieşiră repede, ca într-un spasm, apoi se opriră. Durerea pe care Katz o văzu în ochii ei era mai mult decât putea suporta el.

— Crezi că e...

— Ce? Nu... adică... cum, de ce ai...?

— Cathy, n-ar trebui să fac asta, dar eşti un prieten prea important. La dracu' cu regulile! Uite, săptămâna trecută a fost aici un tip, întreba de tine şi Jack.

Durerea deveni şi mai rea.

— Ce vrei să spui? Cine a fost aici? De unde?

— Un tip care lucrează pentru guvern, un fel de anchetator. Cathy, îmi pare rău, dar m-a întrebat dacă... dacă ai spus ceva despre

necazuri acasă. Tipul ăsta îl verifica pe Jack şi voia să ştie dacă eu eram la curent cu ceva.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că nu ştiu nimic. I-am spus că eşti unul din cei mai buni oameni pe care-i cunosc. Eşti, Cathy. Nu eşti singură. Ai prieteni şi, dacă pot să fac ceva – dacă oricare dintre noi poate să facă ceva – ca să te ajutăm, te vom ajuta. Cathy, suntem ca o familie. Te simţi, probabil, foarte rănită şi eşti extrem de jenată. E stupid, Cathy, e foarte stupid. Ştii că-i stupid, nu-i aşa?

Acei frumoşi ochi albaştri erau înecaţi în lacrimi, văzu Katz şi în clipa aceea tânji după şansa de a-l ucide pe Jack Ryan, poate pe o masă, cu un bisturiu foarte ascuţit, foarte mic.

— Cathy, izolarea nu ajută. De asta există prietenii. Nu eşti singură.

— Pur şi simplu nu pot să cred, Bernie, pur şi simplu *nu pot.*

— Hai, vino să vorbim în biroul meu, în tihnă, fără să ne audă nimeni. Oricum, mâncarea-i infectă astăzi.

Katz o scoase de acolo, sigur că nimeni nu remarcase. Două minute mai târziu, erau în biroul lui particular. Mută un teanc de dosare de pe singurul scaun suplimentar şi o aşeză acolo.

— Se comportă diferit în ultimul timp.

— Chiar crezi că-i posibil ca Jack să te înşele?

Avu nevoie de jumătate de minut ca să răspundă. Katz îi urmări mişcarea ochilor care, în final, se fixară în podea, în timp ce ea înfrunta realitatea.

— Este posibil. Da.

Ticălosul!

— Ai vorbit cu el?

Katz îşi menţinu vocea scăzută şi rezonabilă, dar nu indiferentă. Avea nevoie acum de un prieten, iar prietenii trebuiau să împărtăşească durerea, ca să fie utili.

O negare din cap.

— Nu, nu ştiu cum să procedez.

— E un pas obligatoriu.

— Mda…

Mai puţin un cuvânt cât un icnet.

— Nu va fi uşor. Aminteşte-ţi, spuse Katz cu o speranţă blândă în voce, că totul ar putea fi o greşeală. Doar o neînţelegere prostească.

Ceea ce Bernie Katz nu crezu nici măcar o clipă. Ea îşi ridică privirea şi ochii îi şiroiau de lacrimi.

— Bernie, e ceva în neregulă cu mine?

— Nu! reuşi să nu strige Katz. Cathy, dacă în spital există o persoană mai bună decât tine, blestemat să fiu dacă am întâlnit-o! Nu-i *nimic* în neregulă cu tine! Mă auzi? Indiferent ce dracu’ e, *nu este greşeala ta!*

— Bernie, vreau încă un copil, nu vreau să-l pierd pe Jack…

— Atunci, dacă chiar crezi aşa, trebuie să-l recâştigi.

— Nu pot! Jack nu este, nu poate…

Se prăbuşi complet. Katz învăţă, atunci şi acolo, că furia avea puţine limite. Necesitatea de a o stăpâni nu ajuta, dar Cathy avea nevoie de un prieten mai mult decât de orice altceva.

— Dutch, toată această conversaţie este neoficială.

Locotenent-comandorul Claggett deveni instantaneu precaut.

— Cum spuneţi.

— Vorbeşte-mi despre căpitanul Ricks.

— Domnule, este comandantul meu.

— Sunt conştient de asta, Dutch, îl asigură Mancuso. Eu sunt comandantul escadrei. Dacă unul din căpitanii mei are o problemă, înseamnă că una din navele mele are o problemă. Navele astea costă un miliard bucata şi trebuie să fiu la curent cu problemele. E clar, domnule comandor?

— Da, domnule.

— Vorbeşte. E un ordin.

Dutch Claggett se îndreptă de şale şi vorbi repede:

— N-ar putea duce un copil de trei luni la closet. Tratează marinarii ca pe nişte roboţi. Le pretinde mult, dar nu-i laudă nici măcar când băieţii dau tot ce pot. Nu aşa am fost învăţat să conduc. Nu ascultă, domnule. Nu mă ascultă, nu-i ascultă pe marinari. OK, el este comandantul. El este proprietarul navei, dar un căpitan deştept ascultă.

— Ăsta-i motivul transferurilor?

— Da, domnule. L-a frecat destul de rău pe şeful rachetist, pe nedrept, după părerea mea. Subofiţerul Getty dăduse dovadă de iniţiativă. Armele erau aranjate în linie, oamenii bine pregătiţi, dar căpitanului Ricks nu i-a plăcut şi s-a luat de el. L-am sfătuit să n-o facă, dar nu m-a ascultat. Aşa că Getty a înaintat cererea de transfer, iar Ricks i-a semnat-o imediat, bucuros că scapă de el.

— Ai încredere în el? întrebă Mancuso.

— Din punct de vedere tehnic, este foarte bun. E tobă de inginerie, un tip strălucit. Numai că nu ştie să aprecieze oamenii şi e un tactician lamentabil.

— Din contră, mi-a spus că vrea să demonstreze că e un tactician de clasă. Crezi că poate?

— Domnule, mergeţi prea departe. Nu ştiu dacă am dreptul să răspund la întrebare.

Mancuso ştia că Claggett avea dreptate, dar îl presă în continuare.

— Dutch, se presupune că eşti pregătit pentru funcţia de comandant. Asta implică şi răspunsuri ferme.

— Dacă poate să facă nişte lucruri deosebite? Da, domnule. Avem o navă bună şi un echipaj pe măsură. Dacă Ricks se poticneşte, suntem acolo pentru a-l ajuta.

Mancuso aprobă din cap şi rămase tăcut câteva clipe:

— Dacă o să ai probleme la următorul raport de cursă, dă-mi de veste. Cred că ai putea fi un comandant mai bun decât el.

— Domnule, nu e un tip rău. Au auzit că e un tată grijuliu şi un bun familist. Nevastă-sa e o dulceaţă. Problema lui e că n-a învăţat cum să se poarte cu oamenii şi nimeni nu s-a obosit vreodată să-l şcolească cum trebuie. Făcând abstracţie de chestia asta, e un ofiţer capabil. Daca ar ieşi din el măcar o fărâmă de omenie, ar fi un adevărat star.

— Eşti de acord cu ordinele pentru noua misiune?

— Dacă mirosim un Akula, să-l urmărim – la o distanţă de siguranţă şi cu prudenţă. Dacă sunt de acord? La dracu', da. Hei, şefule, suntem convinşi că n-avem nici cel mai mic motiv de îngrijorare. Sunt surprins că Washingtonul a aprobat, dar asta-i treaba birocraţilor. Pe scurt, oricine poate comanda nava. Mă rog, poate căpitanul Ricks nu e perfect, dar dacă nava nu suferă nişte stricăciuni iremediabile, chiar şi Popeye s-ar achita de misiunea asta.

Prima mişcare era montarea ansamblului secundar în carcasa bombei. Colecţia de componenţi de litiu se găsea într-un cilindru metalic, asemănător tubului unui proiectil de artilerie, de 105 mm – înalt de 65 centimetri şi cu un diametru de 11 centimetri. Cilindrul avea o cătare la capătul de jos, astfel încât să intre exact în locul potrivit. La fund exista un mic tub curbat care se ataşa la rezervorul de tritiu. În exteriorul cilindrului se găseau aripioare de stabilizare, făcute din restul de uraniu 238. Parcă ar fi un şir de pişcoturi negre, spongioase, îşi spuse Fromm. Bineînţeles, misiunea lor era de a fi imolate în plasmă. Sub cilindru era primul snop de „paie de limonadă" – acum chiar şi Fromm le numea aşa, deşi diametrul lor actual era diferit O sută de bucăţi, lungi de 60 de centimetri, erau strânse într-un snop cu ajutorul unor distanţiere din plastic, subţiri şi solide. Capătului inferior al fiecărui snop i se imprimase o răsucire de jumătate de tură, dându-i-se un aspect elicoidal, o formă asemănătoare unei scări în spirală. Cea mai grea parte din această secvenţă de montare era aranjarea formelor elicoidale astfel încât să se îmbine perfect una într-alta. Deşi li se păruse un fleac, Fromm pierduse două zile tot plănuind cum s-o facă. Dar, la fel ca şi în cazul altor operaţiuni cerute de planul lui, piesele se îmbinară perfect la locul stabilit, în final segmentul respectiv semănând cu un conglomerat din paie de limonadă, asamblat cu o precizie desăvârşită. Privindu-l, neamţul de abia îşi stăpâni râsul. Cu ajutorul unui micrometru şi al măsurătorilor pe calculator şi beneficiind de un ochi expert, Fromm trasase semne de

marcaj de diversele snopuri, un detaliu care-l impresionase puternic pe Ghosn. Continuară numai după ce Fromm se declară satisfăcut. Veni rândul blocurilor spongioase din plastic, fiecare tăiat după specificaţii precise. Vor intra în carcasa bombei, îngemănându-se acolo ca piesele unui puzzle. Acum doar Fromm şi Ghosn lucrau. Încet, cu grijă, lăsară uşurel primul bloc la locul cuvenit, între cătările interioare ale carcasei. Urmară snopurile de paie, câte unul, îmbinându-se perfect cu cele de dedesubt. La fiecare snop, amândoi bărbaţii se opreau să verifice mişcarea precedentă. Fromm şi Ghosn controlau treaba făcută, apoi aruncau o privire la planuri, încă un ochi la bombă şi iarăşi la planuri.

Pentru Boch şi Qati, care-i priveau de la câţiva metri, era cel mai anost lucru văzut vreodată.

— Americanii şi ruşii care se ocupă de treaba asta precis că mor de plictiseală, spuse germanul încetişor.

— Probabil.

— Următorul snop, numărul treizeci şi şase, se auzi vocea lui Fromm.

— Treizeci şi şase, confirmă Ghosn, examinând cele trei semne de marcaj de pe următorul pachet de paie. Snopul treizeci şi şase.

— Treizeci şi şase, încuviinţă Fromm, cercetând şi el semnele.

Luă snopul şi-l potrivi la locul lui. Se îmbina perfect, observă Qati, apropiindu-se. Mâinile îndemânatice ale neamţului răsuciră încetişor snopul, până când cătările din plastic ale acestuia intrară în fantele celui de dedesubt. Când Fromm se declară satisfăcut, Ghosn aruncă o privire.

— Poziţia corectă, spuse Ibrahim, poate pentru a suta oară în acea zi.

— Sunt de acord, anunţă Fromm şi ambii bărbaţi îl fixară solid la locul lui.

— Ca montarea unui tun, îi şopti Qati lui Gunther în timp ce se îndepărta de masa de lucru.

— Nu, clătină Bock din cap. Mai rău decât asta. Mai degrabă, ca o jucărie de copil.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt şi începură să râdă.

— Destul! ordonă Fromm enervat. Asta-i o treabă serioasă! Avem nevoie de linişte! Următorul mănunchi, numărul treizeci şi şapte!

— Treizeci şi şapte, repetă Ghosn ascultător.

Bock şi Qati ieşiră împreună din cameră.

— Urmărirea unei femei care naşte nu poate fi la fel de teribilă ca asta! spuse furios Qati când ieşiră.

Bock îşi aprinse o ţigară.

— Nu este. Ştiu. Femeile se mişcă mai repede.

— Adevărat, aia-i muncă necalificată.

Qati râse din nou. Apoi umorul dispăru şi comandantul redeveni serios.

— E păcat.

— Da, este. Toţi ne-au servit bine. Când?

— Foarte curând.

Qati făcu o pauză.

— Gunther, rolul tău în plan… este foarte periculos.

Bock trase adânc din ţigară, suflând fumul în aerul rece.

— E planul meu, nu? Cunosc riscurile?

— Nu aprob planurile sinucigaşe, observă după o clipă Qati.

— Nici eu. Este periculos, dar mă aştept să supravieţuiesc. Ismael, dacă voiam o viaţă fără riscuri, am fi lucrat în birouri – şi nu ne-am fi întâlnit niciodată. Pe noi ne leagă pericolul şi misiunea. Am pierdut-o pe Petra, mi-am pierdut fiicele, dar încă mai am misiunea. Nu spun că asta-i suficient, dar nu este mai mult decât au cei mai mulţi dintre oameni?

Gunther privi în sus, la stele.

— M-am gândit adeseori la asta, prietene. Cum schimbă cineva lumea? Nu rămânând în siguranţă. Cei prudenţi, cei timizi, profită de munca noastră. Se înfurie pe viaţă, dar le lipseşte curajul de a acţiona. Noi suntem cei care acţionează. Ne asumăm riscurile, înfruntăm pericolul, ne renegăm pe noi înşine pentru alţii. Este sarcina noastră. Prietene, este mult prea târziu ca să ne răzgândim.

— Gunther, pentru mine e mai uşor. Eu sunt un muribund.

— Ştiu.

Se întoarse să-şi privească prietenul.

— Toţi suntem muribunzi. Am înşelat moartea, tu şi cu mine. Până la urmă, moartea va câştiga, dar moartea pe care o înfruntăm nu ne aşteaptă în pat. Tu ai ales această cale şi la fel am făcut şi eu. Putem să ne întoarcem acum?

— Eu nu pot, dar e greu să înfrunţi moartea.

— E adevărat, zise Gunther şi aruncă ţigara pe jos. Dar, cel puţin, noi avem privilegiul că ştim. Oamenii mărunţi nu îl au. Alegând inactivitatea, aleg să nu ştie. Asta este alegerea lor. Cineva poate să fie ori un agent al destinului, ori o victimă a lui. Fiecare are această alegere.

Bock îşi conduse prietenul înapoi înăuntru.

— Noi am făcut-o pe a noastră.

— Mănunchiul treizeci şi opt, comandă Fromm, când intrară.

— Treizeci şi opt, confirmă Ghosn.

— Da, şefule?

— Stai jos, Harry, trebuie să discutăm unele lucruri.

— Echipajul e pregătit. Personalul sonar e grozav.

Mancuso îşi privi subordonatul. *Unde,* se întrebă el, *devine minciună o atitudine pozitivă de eficienţă?*

— Sunt un pic îngrijorat de rata transferurilor de pe nava ta. Ricks nu intră în defensivă.

— Ei, avem câţiva băieţi cu probleme familiale. N-are nici un sens să te agăţi de oamenii ale căror minţi se află în altă parte. O anomalie statistică. Mi s-a mai întâmplat o dată.

Pariez că ţi s-a întâmplat.

— Cum e moralul? întrebă Mancuso.

— Ai văzut rezultatele antrenamentelor şi examenelor noastre. Trebuie să-ţi spună ceva, rosti căpitanul Ricks.

Inteligent nemernic.

— OK, hai să fiu clar, Harry. Ai avut o ciocnire cu Jones.

— Şi?

— Şi eu am discutat cu el despre asta.

— Cât de oficială este discuţia asta?

— Cât de neoficială îţi place, Harry.

— Bine. Amicul Jones e un tehnician destul de bun, dar pare să fi uitat faptul că a părăsit Marina ca personal inferior. Dacă voia să-mi vorbească de la egal la egal, ar fi fost mai bine să se fi străduit să realizezi ceva.

— Omul ăsta are un titlu de doctor în fizică de la Caltech, Harry.

Ricks luă o expresie nedumerită:

— Şi?

— Şi e unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care-i cunosc. A fost şi cel mai bun marinar pe care l-am avut vreodată.

— Asta-i foarte bine, dar dacă cei înrolaţi ar fi la fel de deştepţi ca ofiţerii, i-am plăti mai mult.

Suprema aroganţă a declaraţiei îl înfurie pe Bart Mancuso.

— Domnule căpitan, când eu eram comandant pe *Dallas* şi Jones vorbea, îl ascultam. Dacă viaţa ar fi fost puţin altfel, chiar acum şi-ar face stagiul ca secund şi ar fi pe cale să obţină comanda unui submarin de atac rapid. Ron ar fi fost un comandant superb.

Ricks îi desconsideră spusele:

— N-o vom şti niciodată, nu? Întotdeauna mi-am închipuit că cei care pot, fac. Cei care nu pot, se scuză. OK, e un bun tehnician. Nu contest asta. A făcut treabă bună cu departamentul meu sonar şi îi sunt recunoscător pentru asta, dar hai să nu ne emoţionăm prea tare. Există o mulţime de tehnicieni şi de contractori.

Asta nu ducea nicăieri, văzu Mancuso. Era timpul să pună piciorul în prag.

— Uite, Harry. Aud zvonuri despre moralul de pe nava ta. Văd atâtea cereri de transfer şi ele îmi spun că s-ar putea să fie o problemă. Aşa că îmi bag nasul şi impresia mea este confirmată. Ai o

problemă, indiferent dacă o ştii sau nu.

— Astea sunt prostii. E ca tâmpeniile antialcoolice. Oamenii care beau moderat susţin că nu au probleme cu alcoolismul, dar consilierii afirmă că negarea unei probleme este primul semn al existenţei uneia. E un cerc vicios. Dacă aş avea o problemă pe nava mea, cifrele performanţelor ar arăta-o, dar nu o fac. Dosarul meu e destul de clar. Îmi câştig existenţa conducând submarine. M-am situat între primii unu la sută din primul procent de când am îmbrăcat această uniformă. De acord, stilul meu nu este la fel cu al altora. Nu linguşesc şi nu răsfăţ. Cer performanţă şi o obţin. Arată-mi un singur indicator dificil pe care nu-l realizez aşa cum trebuie şi voi asculta, dar până când nu o faci, domnule, nimic nu-i în neregulă şi nu voi încerca să repar ceva.

Bartolomeo Vito Mancuso, comandor (selectat pentru avansare la contraamiral) în Marina Statelor Unite, nu sări din scaun numai pentru că ascendenţa lui, în principal siciliană, fusese oarecum diluată în America. În ţara strămoşilor, fu sigur de asta, stră-stră-bunicul lui ar fi ridicat *lupara* şi ar fi făcut o gaură sângerândă în pieptul lui Ricks pentru asta. În schimb, el îşi păstră faţa impasibilă şi decise rece, pe loc, că Ricks nu va trece niciodată de gradul de căpitan. Era în puterea lui să facă asta. Avea o colecţie mare de ofiţeri comandanţi care lucrau pentru el. Numai primii doi, poate primii trei, vor fi selecţionaţi pentru avansare. Ricks nu va fi cotat mai sus de al patrulea în acest grup. Putea fi necinstit, îşi spuse Mancuso, într-un moment de onestitate lucidă, dar era lucrul corect de făcut. Acestui om nu i se putea încredinţa o comandă mai înaltă decât avea acum şi, probabil, deja ajunsese prea departe. Va fi uşor. Ricks va obiecta zgomotos şi pasionat, la clasarea lui pe locul patru dintr-un grup de paisprezece, dar Mancuso va spune pur şi simplu: *Îmi pare rău, Harry – nu spun că ai greşit cu ceva*, *doar că Andy, Bill şi Chuck sunt puţin mai buni. Ghinion să fii într-o escadră de aşi*, *Harry. Trebuie să fac un clasament cinstit şi ei sunt cu o mustaţă mai buni.*

Ricks era suficient de inteligent ca să-şi dea seama că depăşise limita, că în Marină nu existau cu adevărat convorbiri „neoficiale”. Îşi sfidase comandantul de escadră, un om aflat deja pe linia dreaptă, un om în care se avea încredere şi era crezut la Pentagon şi în birocraţia OP-02.

— Domnule, scuzaţi-mă că am fost atât de dur. Doar că nimănui nu-i place să fie admonestat când…

Mancuso zâmbi, întrerupându-l:

— Nici o problemă, Harry. Şi noi, italienii, avem tendinţa să fim cam pasionaţi.

Prea târziu, Harry.

— Poate, aveţi dreptate. Lăsaţi-mă să mă gândesc. În plus, dacă voi avea de-a face cu acel Akula, vă voi arăta ce pot face oamenii mei.

Puţin cam târziu să vorbeşti despre „oamenii mei”, amice. Dar Mancuso trebuia să-i acorde o şansă, nu? Nu cine ştie ce şansă, doar una mică. Dacă se întâmplă un miracol, atunci putea să se răzgândească. *Aş putea,* îşi spuse Mancuso, *dacă jigodia asta arogantă se decide să mă pupe-n cur la poarta principală, la amiază, pe 4 Iulie, în timp ce trece fanfara.*

— Se pare că astfel de şedinţe sunt jenante pentru toată lumea, spuse comandantul escadrei.

Ricks va termina ca expert mecanic, unul bun, o dată ce Mancuso va scăpa de el şi nu era nici o ruşine să rămână cu gradul de căpitan, nu? Oricum, nu pentru un om bun.

— Nimic altceva? întrebă Golovko.

— Absolut nimic, răspunse colonelul.

— Şi ofiţerul nostru?

— Am văzut-o pe văduva lui acum două zile. I-am spus că a murit, dar că nu am reuşit să-i recuperăm corpul. A primit prost vestea. E greu să vezi o faţă atât de frumoasă în lacrimi, raportă omul cu voce scăzută.

— Şi pensia, celelalte aranjamente?

— Mă ocup chiar eu de ele.

— Bine, hârţogarilor ăştia blestemaţi nu pare să le pese de nimeni şi nimic. Dacă e vreo problemă, anunţă-mă.

— Nu mai am nimic de sugerat în privinţa informaţiilor tehnice, continuă colonelul. Puteţi să direcţionaţi ancheta în altă parte?

— Încă ne reconstruim reţeaua din ministerul lor al apărării. Indicaţiile preliminare sunt că nu există nimic, că noua Germanie a dezavuat întregul proiect al RDG-ului, răspunse Golovko. Există o sugestie că agenţiile americane şi britanice au făcut anchete similare şi au fost satisfăcute.

— Cred că este improbabil ca armele nucleare germane să constituie o problemă de interes imediat pentru americani sau englezi.

— Adevărat. Continuăm, dar nu mă aştept să descoperim ceva. Cred că e o vizuină goală.

— În acest caz, Serghei Nikolaevici, de ce a fost asasinat omul nostru?

— La dracu’, încă nu ştim asta.

— Da, presupun că s-ar putea ca acum să lucreze pentru argentinieni…

— Domnule colonel, nu sări peste cal!

— În nici un caz. N-am uitat nici că, atunci când cineva se oboseşte să asasineze un ofiţer de informaţii, există un motiv serios pentru asta.

— Dar nu e nimic acolo! Cel puţin trei servicii de informaţii caută. Oamenii noştri din Argentina încă lucrează...

— OK şi cubanezii?

— Corect, asta era zona lor de responsabilitate şi acum nu prea putem să ne bazăm pe ajutorul lor, nu-i aşa?

Colonelul închise ochii. Ce ajunsese KGB-ul?

— Totuşi, cred că ar trebui să continuăm.

— Recomandarea ta a fost notată. Operaţiunea nu s-a încheiat.

Ce-ar putea să facă acum, se întrebă Golovko după ce omul plecă, ce noi posibilităţi ar trebui să exploreze? Nu ştia. O bună parte a forţei lui de teren adulmeca, în căutare de indicii, dar deocamdată fără rezultat. Profesia asta mizerabilă semăna atât de mult cu munca de poliţie, nu?

Marvin Russell trecu în revistă tot ce le ceruse. În mod sigur, erau generoşi. Avea încă aproape toţi banii cu care venise. Se oferise chiar să-i pună la dispoziţie, dar Qati nici nu voise să audă. Avea o geantă în care erau patruzeci de mii de dolari în bancnote nou-nouţe de douăzeci şi cincizeci şi, când va ajunge în America, va face un transfer bancar direct de la o bancă engleză. Sarcinile lui erau destul de simple. Mai întâi, avea nevoie de identităţi noi pentru el şi ceilalţi. Ăsta era un joc de copii. Nici chiar realizarea permiselor de conducere nu era dificilă dacă aveai uneltele potrivite, pe care le va cumpăra cu bani gheaţă. Va putea să instaleze echipamentul în casa conspirativă. De ce trebuia să facă şi rezervări la hotel, în plus faţă de stabilirea casei conspirative, era o altă întrebare. Cu siguranţă, tipilor ăstora le plăceau lucrurile complicate.

În drum spre aeroport, se opri la un atelier de croitorie – Beirutul putea fi în război, dar viaţa mergea înainte. Când se îmbarcă la bordul reactorului companiei British Airways pentru Heathrow, arăta de-a dreptul distins. Trei costume noi, elegante – două dintre ele în geamantan. O tunsoare conservatoare, pantofi noi care-l strângeau.

— O revistă, domnule? întrebă stewardesa.

— Mulţumesc, zâmbi Russell.

— American?

— Aşa e. Mă întorc acasă.

— Trebuie să fie destul de dificil în Liban.

— A fost palpitant, da.

— O băutură?

— O bere ar merge foarte bine.

Zâmbetul lui Russell deveni şi mai încrezător. Începea chiar să vorbească la fel ca un om de afaceri. Avionul nu era plin nici măcar o treime şi se părea că stewardesa asta era pe cale să-l adopte. Poate din cauza bronzului, îşi zise el.

— Poftim, domnule. Staţi mult la Londra?

— Mi-e teamă că nu. Am o legătură spre Chicago. O întrerupere de două ore.

— Păcat.

Părea cu adevărat dezamăgită. Englezii, îşi spuse Russell, erau în mod sigur oameni drăguţi. Aproape la fel de ospitalieri ca arabii.

Ultimul mănunchi fu montat imediat după ora trei dimineaţa, ora locală. Fromm nu-şi modifică deloc comportarea. Îl verifică şi pe acesta, la fel de atent cum îl verificase pe primul, fixându-l la locul lui numai după ce fusese pe deplin satisfăcut. Apoi se ridică în picioare şi se întoarse.

— Destul!

— De acord, Manfred.

— Mâine, pe vremea asta, vom termina asamblarea. Ce rămâne e simplu, nici paisprezece ore de muncă.

— În cazul ăsta, hai să dormim puţin.

La ieşirea din clădire, Ghosn îi făcu cu ochiul comandantului. Qati îi urmări plecând, apoi merse până la paznicul mai mare în grad.

— Unde-i Ahmed?

— A plecat la doctor, aţi uitat?

— Hmm. Când se întoarce?

— Mâine, poate poimâine, nu sunt sigur.

— Foarte bine, curând vom avea o treabă specială pentru tine. Paznicul îi urmări pe oameni îndepărtându-se de clădire şi dădu placid din cap.

— Unde vreţi să săpăm groapa?

28
Obligaţii contractuale

Oboseala produsă de diferenţa de fus orar putea fi o adevărată pacoste, îşi zise Marvin. Russell părăsise aeroportul O'Hare într-un Mercury închiriat şi condusese spre vest până la un motel situat la marginea de est a oraşului Des Moines. Îl surprinsese pe recepţioner plătind cu bani-gheaţă pentru camera, explicând că portofelul şi cărţile de credit îi fuseseră furate. Avea un portofel nou-nouţ care să-i susţină afirmaţia, iar recepţionerul primise banii gheaţă la fel de prompt ca orice om de afaceri. Somnul veni uşor în noaptea aceea. Se trezi după zece ore bune de somn, comandă un mic-dejun tipic american, abundent – oricât de ospitalieri erau oamenii în Liban, nu ştiau să mănânce; se întrebă cum reuşeau să trăiască fără şuncă – şi plecă spre Colorado. Până la prânz, traversase jumătate din Nebraska şi îşi revăzuse planurile şi cerinţele. Cina îl găsi în oraşul Roggen, la o oră distanţă spre nord-est de Denver, ceea ce era suficient de aproape. Înţepenit de călătorie, găsi un alt motel şi decise să petreacă noaptea acolo. De data asta, fu în stare să privească şi să se bucure de un pic de program TV american, inclusiv un rezumat pe ESPN al sezonului Ligii Naţionale de Fotbal. Era surprinzător cât îi lipsise fotbalul. Aproape la fel de surprinzător cât îi lipsise posibilitatea de a bea ceva când dorea. Dorinţa asta fu aranjata de o sticlă de Jack Daniel's, cumpărată pe drum. Pe la miezul nopţii, se simţea destul de bine, examinând cadrul în care se afla, bucuros atât de revenirea în America, cât şi de motivul care-l adusese înapoi. Era timpul pentru plata unor datorii. Russell nu uitase cui aparţinuse cândva Colorado şi nu uitase masacrul de la Sand Creek.

Ar fi trebuit să se aştepte. Lucrurile merseseră prea bine şi realitatea nu permitea des perfecţiunea. Fusese detectată o mică eroare la unul din accesoriile Primarului şi acesta trebuise să fie scos şi reprelucrat, un proces care îi întârziase cu treizeci de ore, din care patruzeci de minute fuseseră necesare pentru prelucrare şi restul pentru demontarea şi reasamblarea armei. Fromm, care ar fi trebuit să se comporte cu detaşare, fusese livid în timpul întregii proceduri şi insistase să facă chiar el reparaţia. Apoi veni laborioasa reaşezare a blocurilor explozive, cu atât mai neplăcută cu cât mai fusese făcută o dată.

— Doar trei milimetri, notă Ghosn.

Un reglaj greşit la unul din controale. Pentru că fusese o muncă manuală, calculatoarele nu-l sesizaseră. Una din cifrele lui Fromm

fusese citită greşit şi prima inspecţie vizuală a ansamblului nu depistase eroarea.

— Şi aveam o zi în plus.

Fromm doar mormăi în spatele măştii protectoare, în timp ce el şi Ghosn ridicau ansamblul de plutoniu şi-l aşezau cu atenţie la locul lui. Cinci minute mai târziu, era evident că-l aşezaseră corect. Barele de wolfram-reniu se potriviră în locurile lor, apoi segmentele de beriliu şi, în sfârşit, semisfera grea de uraniu sărăcit care separa Primarul de Secundar. Încă cincizeci de blocuri explozive şi terminară. Fromm ordonă o pauză – ceea ce terminaseră era o muncă grea şi dorea o scurtă odihnă. Muncitorii plecaseră deja, nu mai era nevoie de serviciile lor.

— Ar fi trebuit să fim gata, spuse cu o voce scăzută germanul.

— Nu-i rezonabil să te aştepţi la perfecţiune, Manfred.

— Ticălosul ăla nu ştia să citească!

— Numărul de pe planşă era mâzgălit.

Şi asta era vina ta, nu trebui să adauge Ghosn.

— Atunci, ar fi trebuit să întrebe!

— Cum spui tu, Manfred. Ai ales un timp nepotrivit ca să fii nerăbdător. Suntem în grafic.

Fromm ştia că tânărul arab nu înţelegea. Culmea ambiţiilor lui de o viaţă şi, până acum, ar fi trebuit să fie gata.

— Hai!

Fură necesare încă zece ore până când al şaptezecilea şi ultimul bloc fu aşezat la locul lui. Ghosn îi ataşă cablul la terminalul potrivit şi asta fu tot. Îi întinse mâna germanului.

— Felicitări, Herr Doktor Fromm.

— *Ja,* mulţumesc, Herr Ghosn. Acum nu mai trebuie decât să sudăm carcasa, s-o vidăm – a, scuză-mă, tritiul. Cum de-am uitat de asta? Cine face sudura? întrebă Manfred.

— Eu. Mă pricep foarte bine.

Pentru a asigura securitatea acestei proceduri, jumătatea superioară a carcasei avea o flanşă largă. Şi aceasta fusese deja verificată – se potrivea perfect. Muncitorii nu se ocupaseră doar de munca precisă asupra componentelor explozive ale dispozitivului. Fiecare component – cu excepţia unui singur accesoriu prost prelucrat – fusese tăiat şi modelat după specificaţiile lui Fromm şi carcasa fusese deja verificată. Se potrivea la fel de ermetic ca un capac de ceas.

— Prepararea tritiului e uşoară…

— Da, ştiu.

Ghosn îi făcu semn germanului să iasă.

— Eşti pe deplin satisfăcut în ceea ce priveşte proiectul şi ansamblul?

— În totalitate, declară încrezător Fromm. Va funcţiona aşa cum am prevăzut.

— Excelent, încuviinţă Qati, aşteptând afară cu unul din paznicii lui personali.

Fromm se întoarse, remarcând prezenta comandantului împreună cu unul din omniprezenţii lui paznici. Oameni murdari, neglijenţi, dar era obligat să-i admire, îşi spuse Fromm în timp ce se întorcea să privească aleea întunecată. Luna era în primul pătrar şi de-abia putea desluşi peisajul. Era atât de uscat şi de aspru. Nu era vina oamenilor de felul în care arătau. Aici, pământul era dur. Dar cerul era senin. Fromm privi stelele nopţii senine. Mai multe stele decât puteau fi văzute în Germania, mai ales în partea estică, cu toată poluarea ei atmosferică şi se gândi la astrofizică, la drumul pe care ar fi putut să-l aleagă, atât de înrudit cu cel pe care îl urmase.

Ghosn stătea în spatele germanului. Se întoarse spre Qati şi dădu din cap. Comandantul făcu acelaşi gest la adresa paznicului personal, al cărui nume era Abdullah.

— Rămâne doar tritiul, spuse Fromm cu spatele la ei.

— Da, spuse Ghosn. Pot s-o fac singur.

Fromm era pe cale să spună că mai exista un lucru. Lăsă să treacă o clipă şi nu acordă atenţie paşilor lui Abdullah. Nu se auzi nici un zgomot când paznicul scoase din centură un pistol cu amortizor şi îl îndreptă spre capul lui Fromm de la un metru distanţă. Fromm începu să se întoarcă, pentru a se asigura că Ghosn ştia despre tritiu, dar nu termină mişcarea. Abdullah avea de îndeplinit ordinele pe care le primise. Trebuia să se întâmple cu blândeţe, la fel ca în cazul muncitorilor. Păcat că era necesar, îşi zise Qati, dar era şi nu avea altă soluţie. Nimic din toate astea nu era important pentru Abdullah, care îi urmă doar ordinele apăsând pe trăgaci, uşor şi expert, până când cartuşul fu percutat. Glonţul pătrunse în ceafa lui Fromm, ieşind imediat prin frunte. Germanul se prăbuşi într-o masă informă. Sângele îi ţâşni, dar lateral, fără să ajungă pe îmbrăcămintea lui Abdullah. Paznicul, aşteptă până când curgerea sângelui încetă, apoi chemă doi tovarăşi să care corpul la camionul din apropiere. Va fi îngropat cu muncitorii. Asta, cel puţin, era decent, îşi spuse Qati. Toţi experţii în acelaşi loc.

— Păcat, observă Ghosn cu o voce scăzută.

— Da, dar chiar crezi că ne-ar mai fi folosit la ceva?

Ibrahim clătină din cap.

— Nu. Ar fi fost un risc. Nu puteam avea încredere în el. Un necredincios şi un mercenar. Şi-a îndeplinit contractul.

— Şi dispozitivul?

— Va funcţiona. Am verificat de douăzeci de ori calculele. E mult mai bun decât ce-aş fi putut proiecta eu.

— Ce-i chestia asta cu tritiul?

— Se află în baterii. Trebuie doar să le încălzesc şi să extrag gazul. Apoi acesta este pompat în două rezervoare. Restul îl ştii.

Qati mormăi:

— Mi-ai explicat, dar tot nu ştiu.

— Partea asta a lucrării e o treabă pentru un laborator de chimie de liceu, atâta tot. Simplu.

— De ce a lăsat-o Fromm la urmă?

Ghosn ridică din umeri.

— Ceva trebuia să fie la urmă. Asta e o sarcină mai degrabă uşoară. Poate că din cauza asta. Pot s-o fac acum, dacă doreşti.

— Bine.

Qati urmări procedura. Ghosn încarcă bateriile una după alta în cuptorul pe care îl reglă la o temperatură destul de scăzută. Un tub metalic şi o pompă de vid extrăgeau gazul din fiecare baterie. Dură mai puţin de o oră.

— Fromm ne-a minţit, observă calm Ghosn, când termină.

— Ce? întrebă alarmat Qati.

— Domnule comandant, avem cu aproape cincisprezece la sută mai mult tritiu decât a promis el. Cu atât mai bine.

Etapa următoare fu şi mai simplă. Ghosn verifică atent etanşeitatea şi rezistenţa la presiune a fiecărui rezervor – era a şasea verificare de acest fel; tânărul inginer învăţase de la profesorul lui german – apoi transferă tritiul gazos. Valvele fură închise şi blocate cu siguranţe, astfel încât să nu poată fi deschise de vibraţiile din timpul transportului.

— Gata, anunţă Ghosn.

Paznicii ridicară partea superioară a carcasei bombei şi o coborâră la locul ei cu ajutorul unui scripete suspendat. Încă o verificare confirmă etanşeitatea carcasei. Apoi Ghosn ataşă la carcasă o pompă de vid Leyhold.

— La cât trebuie să ajungi?

— Noi am specificat o milionime de atmosferă.

— Poţi să faci asta? Nu va produce…

Spre surpriza amândurora, Ghosn vorbi aproape la fel ca Fromm.

— Domnule comandant, te rog. Nu presează decât aer. Dacă pe tine nu te striveşte, nu va strica nici această carcasă de oţel, nu-i aşa? Va dura câteva ore şi, după aceea, putem testa din nou integritatea carcasei.

Ceea ce mai fusese făcut de cinci ori. Chiar fără să fie sudată, carcasa rezista bine. Acum, o piesă unică de metal va atinge perfecţiunea cerută de misiune.

— Să dormim puţin. Pompa poate să funcţioneze şi singură.

— Când va fi gata pentru transport?

— Dimineaţă. Când pleacă nava?
— Peste două zile.
— Asta e, zâmbi Ghosn larg. Ne mai şi rămâne timp.

Mai întâi, Marvin vizită sucursala locală a lui Colorado Federal Bank and Trust Company. Îl ului şi încântă pe vicepreşedintele sucursalei dând un telefon în Anglia şi cerând transferarea telegrafică a cinci sute de mii de dolari. Computerele uşurau atât de mult lucrurile. În câteva secunde, bancherului i se confirmă că domnul Robert Friend era atât de înstărit pe cât afirma.

— Poţi să-mi recomanzi un agent imobiliar local bun? îl întrebă Marvin pe bancherul foarte atent.

— Un pic mai jos pe stradă, a treia uşă pe dreapta. Cecurile dumneavoastră vor fi gata când vă întoarceţi.

Bancherul îl urmări plecând şi îi dădu un telefon rapid soţiei, care lucra la agenţia imobiliară. Aceasta îl aşteptă pe Russell la uşă.

— Domnule Friend, bun venit la Roggen!
— Mulţumesc, e plăcut să te întorci.
— Aţi fost plecat?

— Am petrecut un timp în Arabia Saudită, explică Russell/Friend. Dar mi-au lipsit iernile de acasă.

— Ce căutaţi?

— A, o fermă de dimensiuni potrivite, un loc unde aş putea să cresc vite.

— Casă, hambare?

— Mda, o casă mărişoară. Nu chiar mare, nu am nevoie de aşa ceva – sunt singur, înţelegeţi – să zicem, cam o mie de metri pătraţi. Poate să fie şi mai mică, dacă pământul e bun.

— Sunteţi de pe aici?

— De fapt; din Dakota, dar trebuie să fiu aproape de Denver din cauza mijloacelor de transport – transport aerian, vreau să spun. Călătoresc mult cu avionul. Vechea mea casă e prea departe de civilizaţie.

— Veţi avea nevoie de ajutor pentru fermă?

— Da, voi avea nevoie de, să: zicem, un loc destul de mare pentru doi muncitori, poate ceva mai mulţi. De fapt, ar fi trebuit să găsesc o locuinţă mai aproape de oraş dar, la dracu', vreau o fermă unde să pot mânca carne produsă de mine.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, aprobă femeia. Am vreo două locuri care ar putea să vă placă.

— Atunci, să mergem să le vedem, îi zâmbi Russell.

Al doilea era perfect. Aproape de ieşirea pe autostrada 50, cinci sute de acri, o casă veche frumoasă, cu o bucătărie nouă, garaj pentru două maşini şi trei acareturi solide. Avea pământ necultivat în

toate direcţiile, un heleşteu cu câţiva copaci la o jumătate de milă şi spaţiu destul pentru vitele pe care Russell nu le va vedea niciodată.

— Asta e scoasă la vânzare de cinci luni. Proprietarul cere patru sute, îl informă femeia, dar o putem obţine probabil pentru trei sute cincizeci.

— OK, acceptă Russell, verificând accesul la autostrada interstatală 76. Spuneţi-le că, dacă semnează contractul săptămâna asta, voi face o depunere în numerar de cincizeci de mii şi voi achita restul în, să zicem, patru sau cinci săptămâni. Nici o problemă de finanţare. Voi plăti cash pentru tot, atunci când îmi vor fi transferate restul fondurilor. Dar vreau să mă mut imediat. Doamne, urăsc să trăiesc în hoteluri, am făcut-o mult prea mult. Credeţi că se poate aranja?

Femeia radia.

— Cred că pot garanta.

— Grozav. Ce-au făcut Broncos anul acesta?

— Opt şi opt. Reînnoiesc echipa. Soţul meu şi cu mine avem abonamente. Veţi încerca să obţineţi bilete pentru Super Bowl?

— Cu siguranţă mi-ar plăcea.

— O să fie cam greu, îl avertiză femeia.

— Voi găsi o cale.

O oră şi un apel telefonic mai târziu, agentul primi un cec de cincizeci de mii de dolari de la soţul ei bancher. Russell avea informaţii cu privire la magazinul local de mobilă şi aparatură electrocasnică. După o oră petrecută acolo, Marvin cumpără o camionetă albă Ford de la reprezentanţa locală şi conduse până la fermă. O parcă într-unul dintre hambare. Pentru un timp, va păstra şi maşina închiriată. Va mai petrece încă o noapte la motel, apoi se va instala în noua casă. Nu avea sentimentul că realizase ceva. Mai erau multe de făcut.

Cathy Ryan se descoperi acordând mai multă atenţie ziarelor. Erau bune la raportarea scandalurilor şi scurgerilor şi, spre deosebire de altădată, acum era interesată de astfel de lucruri. Mai ales de articolele semnate de Robert Holtzman. Din nefericire, noile articole despre problemele de la CIA erau mai generale, concentrându-se mai ales asupra schimbărilor din Uniunea Sovietică, pe care le înţelegea cu dificultate. Pur şi simplu nu era un sector de mare interes pentru ea – aşa cum lui Jack nu-i păsa prea mult de noutăţile din chirurgia oftalmologică ce-i trezeau atât de mult interesul soţiei lui. Până la urmă, descoperi un articol despre incorectitudinea financiară şi un „funcţionar foarte sus-pus”. Era al doilea de acest gen şi ea îşi dădu seama că, dacă era vorba de Jack, avea toate documentele necesare pentru o anchetă aici, în propria ei casă. Era duminică şi Jack plecase din nou la serviciu, lăsând-o acasă cu copiii. Puştii savurau dimineaţa

asta răcoroasă în faţa televizorului. Cathy Ryan se cufundă în registrele financiare.

Erau un dezastru. Administrarea banilor era un alt domeniu care stârnea prea puţin interesul doctoriţei Caroline Ryan. Jack era responsabil cu treaba asta, mai mult sau mai puţin de nevoie, aşa cum gătitul intra în sferă ei. Nici măcar nu cunoştea sistemul de clasare şi era sigură că Jack nu se aşteptase niciodată ca ea să studieze această colosală încurcătură de documente. Pe parcurs, află că trustul care le administra portofoliul de acţiuni se descurca destul de bine pentru moment De obicei, vedea doar bilanţurile de la sfârşitul anului. Banii nu o interesau prea mult. Casa era achitată. Fondurile necesare pentru şcolarizarea copiilor erau deja constituite. De fapt, familia Ryan trăia din veniturile combinate ale celor doi doctori Ryan, ceea ce permitea investiţiilor lor să crească, complicând, în acelaşi timp, formalitatea taxelor anuale, o ocupaţie de care avea grijă Jack – diploma lui de contabil era încă valabilă – cu ajutorul avocatului familiei. Bilanţul cel mai recent al valorii nete îi smulse un icnet. Cathy decise să-i adauge pe administratorii banilor pe lista pentru felicitări de Crăciun. Dar nu asta o interesa. Căutarea îi fu încununată de succes la două treizeci după-amiaza. Dosarul era marcat simplu „Zimmer” şi, natural, se afla în ultimul sertar.

Dosarul Zimmer avea o grosime de câţiva centimetri. Se aşează turceşte pe podea, înainte de a-l deschide, deja cu o durere de cap din cauza oboselii ochilor şi a Tylenolului pe care ar fi trebuit să îl ia, dar de care uitase. Primul document era o scrisoare de la Jack către un avocat – nu avocatul lor obişnuit, cel care le făcea testamentele, formalităţile de taxe şi alte treburi de rutină – instruindu-l să constituie un fond educaţional pentru şapte copii, un număr care fusese schimbat în opt, câteva luni mai târziu, văzu Cathy. Fondul fusese realizat cu o investiţie iniţială de peste o jumătate de milion de dolari şi administrat ca portofoliu de acţiuni prin aceiaşi administratori care se ocupau de o parte din contul familiei Ryan. Surprinsă, Cathy constată că Ryan făcuse recomandări pentru acest cont, o obligaţie pe care nu şi-o asuma pentru al lor. Nu-şi pierduse stilul. Venitul portofoliului Zimmer era de douăzeci şi trei la sută. O altă sută de mii de dolari fusese investită într-o afacere – o corporaţie de Subcapitol S, văzu ea, ce naiba o mai fi însemnând şi asta – cu Southland Corporation ca… aha, îşi dădu ea seama, un 7-Eleven. Era o corporaţie din Maryland cu adresa…

Asta-i doar la câteva mile de aici! De fapt, era chiar lipit de autostrada 50 şi asta însemna că Jack trecea pe lângă el de două ori pe zi, în drum spre serviciu şi înapoi.

Ce convenabil!

Deci, cine dracu’ era Carol Zimmer?

Note de plată de la cabinete medicale? Obstetrică?

Doamna doctor Marsha Rosen. *O cunosc!* Dacă Cathy nu ar fi fost la facultatea de la Hopkins, ar fi folosit-o pe Marsha Rosen pentru sarcinile ei. Rosen era o absolventă de la Yale cu o reputaţie foarte bună.

Un copil? Jacqueline Zimmer? Jacqueline? Cathy privi în gol, cu faţa stacojie. Apoi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

Ticălosule! Mie nu poţi să-mi faci un copil, dar ei i-ai făcut unul, nu-i aşa?

Verifică data, apoi îşi scormoni memoria. În ziua aceea, Jack venise acasă foarte târziu. Îşi aduse aminte pentru că fusese nevoită să anuleze participarea la o petrecere la…

A fost acolo! A asistat-o la naştere, nu? De ce altă dovadă mai am nevoie? Triumful descoperirii se schimbă imediat într-o disperare neagră.

Lumea se putea sfârşi atât de uşor, oftă Cathy. O simplă fâşie de hârtie putea să o facă şi gata. Se termina totul.

S-a terminat?

Cum putea fi altfel? Chiar dacă el o mai dorea – ea l-ar mai accepta?

Şi copiii? se întrebă Cathy. Închise dosarul şi îl puse la loc, fără să se ridice. Eşti medic, îşi spuse ea. Trebuie să gândeşti înainte de a acţiona.

Copiii aveau nevoie de un tată. Dar ce fel de tată era el? Treisprezece sau paisprezece ore pe zi era plecat, uneori şapte zile pe săptămână. Reuşise să-şi ducă fiul la un meci de base-ball – doar unul! – în ciuda rugăminţilor constante. Era norocos dacă putea participa la jumătate din meciurile micului Jack. Lipsea de la toate evenimentele şcolare, piesele de Crăciun, toate celelalte lucruri. Lui Cathy aproape nu-i venise să creadă că Jack reuşise să-şi petreacă acasă dimineaţa de Crăciun. În noaptea precedentă, asamblând jucăriile, se îmbătase din nou şi ea nici măcar nu-şi bătuse capul încercând să-l atragă. Ce sens avea? Cadoul pentru ea… da, era destul de drăguţ, dar de genul pe care un bărbat îl putea găsi în câteva minute de colindat magazinele, nu era mare lucru…

Cumpărături.

Cathy se ridică şi verifică poşta de pe biroul lui Jack. Notele achitate cu cărţile de credit se aflau în grămadă. Deschise una şi găsi o mulţime de articole de la… Hamley’s, în Londra. Şase sute de dolari? Dar adusese doar o jucărie pentru micul Jack şi două fleacuri pentru Sally. Şase sute de dolari!

Cumpărături de Crăciun pentru două familii, Jack?

— De câte dovezi mai ai nevoie, Cathy, fato? se întrebă ea din nou cu voce tare. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne…

Nu se mişcă mult timp, nici nu văzu sau auzi altceva în afara propriei ei nefericiri. Numai mama din ea continua să urmărească subconştient zgomotele copiilor în camera de joacă. În seara aceea, Jack apăru acasă chiar înainte de şapte, destul de încântat de el însuşi că ajungea cu o oră mai devreme şi încă şi mai mulţumit că operaţiunea din Mexic era acum definitiv aranjată. Nu-i mai rămânea decât să se ducă la Casa Albă şi, după ce va obţine aprobarea – Fowler va fi de acord, în ciuda riscurilor, a dezgustului pentru operaţiunile clandestine şi tot restul, era o chestie prea suculentă pentru politicianul din el ca s-o respingă – iar Clark şi Chavez o vor duce la îndeplinire, acţiunile lui vor urca. Lucrurile vor deveni mai bune. La va aranja el. Pentru început, plănuia o vacanţă. Era timpul să aibă una. O săptămână, poate două şi dacă vreo scârbă de la CIA apărea cu documentele informative zilnice, Ryan o să-l omoare pe ticălos. Voia puţină libertate şi o va obţine. Două săptămâni întregi. Va lua copiii de la şcoală şi va merge să-l vadă pe Mickey, exact cum sugerase Clark. Va face rezervările chiar mâine.

— Sunt acasă! anunţă Jack.

Tăcere. Asta era ciudat. Coborî la parter şi îi găsi pe copii în faţa televizorului. Stăteau prea mult la televizor, dar asta era greşeala tatălui lor. Va schimba el şi asta. Îşi va reduce orele de lucru. Era timpul ca Marcus să-şi facă datoria, în loc să lucreze după un program de bancher şi să-i lase lui Jack toată munca aia afurisită.

— Unde-i mami?

— Nu ştiu, răspunse Sally fără să-şi ia ochii de la plastilina verde şi smacul portocaliu.

Ryan se întoarse la etaj şi intră în dormitor să se schimbe, încă nici urmă de soţia lui. O găsi călcând un coş cu rufe spălate. Jack i se aşeză în cale, aplecându-se să o sărute, dar ea se feri, refuzându-l cu o clătinare din cap. OK, nu era mare lucru.

— Ce avem la cină, scumpo? întrebă el pe un ton vesel.

— Nu ştiu. De ce nu-ţi faci ceva?

Tonul ei şi felul răstit în care-i răspunse îl alertară.

— Ce-am făcut? întrebă Jack.

Era deja surprins, dar nu avusese timp ca să-i înţeleagă comportarea. Privirea din ochii ei era a unui străin şi, când îi răspunse la întrebare, vocea ei îl făcu să se înfioare.

— Nimic, Jack, n-ai făcut absolut nimic.

Se strecură pe lângă el cu coşul şi dispăru după colţ.

El rămase pe loc, lipit de zid, cu gura deschisă, fără să ştie ce să spună şi fără să înţeleagă de ce soţia lui se hotărâse dintr-o dată să-l dispreţuiască.

De la Latakia la Pireu fu necesară numai o zi şi jumătate. Bock

găsise o navă care se îndrepta spre portul potrivit, eliminând astfel necesitatea transbordării la Rotterdam. Lui Qati nu-i plăceau abaterile de la plan, dar o verificare atentă a programelor de transporturi navale arătă că cele cinci zile economisite puteau fi importante şi fu de acord. El şi Ghosn urmăriseră cum macaraua portal ridicase containerul şi-l aşezase pe puntea lui *Carmen Vita,* o navă pentru transport containerizat, sub pavilion grecesc, care făcea curse în Mediterana. Va pleca o dată cu mareea de seară şi va sosi în Statele Unite după unsprezece zile. Ar fi putut să închirieze un avion cu reacţie pentru transport, îşi spuse Qati, dar ar fi fost prea periculos. Unsprezece zile. Va putea să-l vadă din nou pe medic şi îi va rămâne timp să zboare în America ca să verifice dacă toate aranjamentele erau satisfăcătoare. Muncitorii asigurară containerul. Va fi bine protejat, pe mijlocul navei, cu alte lăzi aşezate deasupra şi situat suficient de aproape de pupa pentru ca furtunile de iarnă să nu-l lovească direct. Cei doi bărbaţi se retraseră la un bar de pe chei, aşteptând plecarea navei. Apoi zburară la Damasc şi de acolo merseseră cu maşina până la cartierul lor general. Atelierul în care fusese confecţionată bomba dispăruse deja – conservat, ar fi fost un termen mai precis. Cablurile de alimentare cu curent electric fuseseră tăiate şi ţărână împinsă peste toate intrările. Dacă cineva ar conduce vreodată un camion greu peste acoperişul ascuns, ar avea o mare surpriză, dar asta era improbabil. Era posibil să-l utilizeze din nou şi deranjul deplasării uneltelor la un alt loc de îngropare contrabalansa suficient acest risc redus. Simpla acoperire reprezenta alternativa cea mai logică.

Russell zbură la Chicago ca să prindă primul tur al jocurilor din play-off. Luă cu el un aparat de fotografiat, un Nikon F4 scump şi consumă două filme color negative ASA-100, fotografiind camioanele ABC – echipa de la *Monday Night Football* transmitea acest meci din preliminarii – înainte de a prinde un taxi până la aeroport. Avu destul noroc cu zborul, ajunse la timp ca să prindă la radio o parte a meciului în timpul drumului cu maşina de la Stapleton International până la noua lui casă de lângă autostrada interstatală 76. Bears câştigaseră în prelungiri cu 23-20. Asta însemna că, săptămâna următoare, Chicago va avea onoarea să piardă la Vikingi pe Metrodome. Minnesota avusese un forfait în prima săptămână de meciuri preliminarii. Întinderea de la şold a lui Tony Wills va fi pe deplin vindecată, iar debutantul acesta, subliniase comentatorul, ratase de puţin realizarea a două mii de yarzi în sprinturile de atac în primul lui sezon în Liga Naţională de Fotbal, plus opt sute de yarzi pe post de uvertură. Pentru că se juca pe Coasta de Vest, Russell reuşi să urmărească aproape tot meciul la radio. Fără surprize, dar totuşi fotbal.

USS *Maine* părăsi hangarul fără incidente. Remorcherele îl întoarseră, îndreptând submarinul în josul canalului şi continuară să fie pregătite pentru cazul în care li se cerea asistenţă. Căpitanul Ricks stătea în vârful turnului, de fapt, în spatele cockpitului, sprijinindu-se de balustrada fixată la partea superioară a structurii. Locotenentul-comandor Claggett era de cart şi ajunsese în camera de control. De fapt, munca o făcea navigatorul, folosind periscopul pentru marcarea poziţiilor, pe care un maistru le verifica conştiincios pe hartă, asigurându-se că submarinul era în centrul canalului şi se îndrepta în direcţia corectă. Drumul până la mare era destul de lung. Pe întreaga navă, oamenii continuau să depoziteze echipamentul. Cei care nu erau de cart se instalaseră în cuşete şi încercau să doarmă. În curând, *Maine* va intra în ciclul lui obişnuit de carturi de şase ore. Toţi marinarii făceau efortul conştient de a-şi adapta minţile de la modul terestru la cel marin. Familiile şi prietenii puteau, la fel de bine, să fie pe altă planetă. Pentru următoarele două luni, întreaga lor lume era conţinută în coca de oţel a submarinului.

Mancuso urmări ieşirea, aşa cum făcea întotdeauna cu fiecare navă a lui. Era o ruşine, decise el, că nu exista nici o modalitate de a-l îndepărta pe Ricks de pe navă... dar nu vedea nici o cale. În câteva zile, se întâlnea cu Grupul pentru discutarea problemelor de rutină. La această întâlnire, îşi va expune îndoielile în legătură cu Ricks. Nu va putea să meargă prea departe de prima dată, va aduce doar la cunoştinţa Grupului că avea îndoieli în privinţa comandantului echipajului „Auriu”. Natura cvasipolitică a manevrei îl irita pe Mancuso, căruia îi plăceau lucrurile pe faţă şi pe punte, în stilul Marinei. Dar stilul Marinei avea propriile reguli de comportare şi, în absenţa unui motiv substanţial pentru, acţiune, tot ce putea face era să-şi exprime îngrijorarea în privinţa lui Ricks şi a modului lui de a conduce. Pe lângă asta, şeful Grupului era tot un tip de hiperinginer care, probabil, va avea puţin prea multă simpatie pentru Harry.

Mancuso încercă să găsească o emoţie potrivită momentului, dar eşuă. Forma cenuşie ca ardezia dispărea în depărtare, alunecând pe apele calme ca uleiul ale portului, îndreptându-se spre cea de-a cincea patrulă de descurajare, aşa cum făceau de mai bine de treizeci de ani submarinele din US Navy. Treburile de rutină, cu toate schimbările mondiale, rămâneau la fel. *Maine* ieşea pe mare pentru a menţine pacea prin ameninţarea celei mai inumane forţe cunoscute omului. Mancuso clătină din cap. Al dracului mod de a conduce. De asta fusese întotdeauna un adept al atacului rapid. Dar avea efect, avusese şi va continua, probabil, să aibă pentru încă mulţi ani, îşi spuse Bart şi, deşi nu fiecare căpitan bombardier era un nou Mush Morton, toţi îşi aduceau navele acasă. Urcă în maşina lui oficială de

culoare albastru marin şi îi spuse şoferului să-l ducă înapoi la birou. Îl chema hârţogăria.

Cel puţin, copiii nu remarcaseră. Jack găsi o oarecare consolare în asta. Copiii trăiau ca spectatori într-o lume foarte complexă, care cerea ani de educaţie pentru a fi apreciată şi ca rezultat remarcau mai ales părţile pe care le înţelegeau, iar astea nu includeau o mamă şi un tată care nu-şi vorbeau. Bineînţeles, nu va ţine o eternitate, dar ar putea ţine suficient de mult pentru ca lucrurile să se liniştească. Probabil că va dura, îşi zise Jack. În mod sigur.

Nu ştia ce nu era în regulă şi nu ştia nici ce să facă. Desigur, ceea ce ar fi trebuit să facă era să ajungă acasă la o oră decentă, poate s-o scoată pentru un dineu într-un loc plăcut şi… dar asta nu era posibil cu doi copii la şcoală. Să găseşti pe cineva care să stea cu copiii, la mijlocul săptămânii şi atât de departe de oraş, era dificil. O altă opţiune era, pur şi simplu, să vină acasă şi să-i acorde mai multă atenţie soţiei, ceea ce ar conduce la…

Dar nu se putea baza pe capacitatea lui de a face asta şi încă un eşec ar face lucrurile să fie mai rele.

Îşi ridică privirea de pe birou şi privi pinii care stăteau dincolo de gardul care înconjura CIA. Simetria era perfectă. Munca îi distrugea viaţa de familie şi acum viaţa de familie îi afecta munca. Deci, nu mai putea să facă nimic cum trebuia. Nu era frumos? Ryan se ridică de la birou şi ieşi din încăpere, mergând până la primul chioşc. Odată ajuns acolo, cumpără primul pachet de ţigări după… cinci ani? Şase? Rupse celofanul şi scoase una. Unul din luxurile unui birou particular era că putea fuma fără piedici – sub aspectul ăsta, CIA devenise la fel ca toate instituţiile guvernamentale; în cea mai mare parte, oamenii puteau fuma numai în toalete. Când se întoarse, pretinse că nu vede expresia dezaprobatoare de pe faţa lui Nancy, apoi scormoni în birou după o scrumieră, înainte de a aprinde ţigara.

Era, decise el un minut mai târziu – în clipa când efectul fumului inhalat se transformă într-o uşoară ameţeală – una dintre plăcerile vieţii pe care te puteai baza. Alcoolul era alta. Ingerai aceste substanţe şi obţineai efectul dorit, ceea ce le explica popularitatea, în ciuda pericolelor pentru sănătate pe care le cunoşteau toţi. Alcoolul şi nicotină, cele două lucruri care transformau o viaţă intolerabilă în altceva… Scurtând-o, în acelaşi timp.

Nu era grozav? Incredibila lui stupiditate aproape că îl făcu să izbucnească în râs. Ce altceva din el va distruge? Dar avea vreo importanţă?

Munca lui avea importanţă. De asta era sigur. Într-un fel sau altul, asta îl adusese în această mizerie. Ăsta era factorul distructiv primar în viaţa lui, dar nu putea să o părăsească, aşa cum nu putea schimba

nimic altceva.

— Nancy, te rog, invită-l pe domnul Clark să intre.

John apăru două minute mai târziu.

— Ah, la dracu', domnule doctor, observă el aproape imediat. Acum ce-o să spună soţia?

— Absolut nimic.

— Pariez că greşeşti.

Clark se întoarse să deschidă o fereastră pentru aerisire. Se lăsase de fumat cu mult timp înainte. Era unicul viciu de care se temea. Îi omorâse tatăl.

— Ce vrei?

— Cum stăm cu aparatura?

— Aşteaptă să-i dai liber pentru a fi construită.

— Dă-i drumul, spuse Jack simplu.

— Ai obţinut aprobarea misiunii?

— Nu, dar nu am nevoie de ea. O să zicem că-i o parte din studiul de fezabilitate. Cât durează să pregătiţi totul?

— Trei zile, spun ei. Va fi nevoie ca Forţele Aeriene să coopereze un pic.

— Şi partea de calculator?

— Programul a fost deja validat. Au luat benzi de pe şase avioane diferite şi au eliminat zgomotul. La toate încercările, în două-trei ore au reuşit să facă o oră de bandă.

— De la Mexico City la D.C. sunt...

— În funcţie de vreme, cel mult patru ore, Realizarea întregii benzi se va face peste noapte, estimă Clark. Care-i programul preşedintelui?

— Ceremonia sosirii e luni după-amiază. Prima sesiune de lucru e în dimineaţa următoare. Dineu la Departamentul de Stat, marţi seara.

— Te duci?

Ryan clătină din cap.

— Nu, noi mergem la cel care-i cu o săptămână înainte – Sfinte Sisoie, nu mai e prea mult până atunci, nu? Voi suna la Escadrila 89, la Andrews. Fac tot timpul zboruri de antrenament. Nu va fi greu să-ţi urcăm echipa la bord.

— Am ales trei echipe de recepţie. Toţi sunt foşti specialişti în spionaj electronic din Forţele Aeriene şi Marină, îl asigură Clark. Cunosc meserie.

— OK, dă-i drumul.

— Am înţeles.

Jack îl urmări ieşind şi îşi aprinse încă o ţigară.

29
Răscruci

Motonava *Carmen Vita* trecu prin Strâmtoarea Gibraltar conform programului, Dieselele ei Pielstick asigurându-i o viteză constantă de nouăsprezece noduri. Echipajul de patruzeci de ofiţeri şi marinari (nava nu avea nici o femeie în echipaj, deşi soţiile a trei dintre ofiţeri îi însoţeau în voiaj) intră în rutina normală de navigaţie, cu carturi şi întreţinere. Erau la şase zile în larg de Virginia Capes. Pe puntea navei, depozitate sub ea, se afla un număr considerabil de containere standardizate. De fapt, acestea erau de două mărimi, toate fiind încărcate cu tot felul de mărfuri, despre care căpitanul şi echipajul nu ştiau nimic şi nici nu le păsa. Raţiunea containerizării consta în faptul că nava era utilizată exclusiv ca transportor contractual, cam la fel cum un camionagiu era folosit de diverse firme. Echipajul nu trebuia să se preocupe decât de greutatea containerelor, iar asta părea să fie întotdeauna destul de uniformă, deoarece containerele erau încărcate, invariabil, în funcţie de ceea ce putea tracta legal un camion pe o autostradă publică.

Drumul navei spre sud le adusese o traversare destul de liniştită şi lipsită de evenimente. Furtunile hibernale, cu adevărat aspre, urmau un traseu mai nordic şi comandantul navei, originar din India, era fericit că putea să le evite. Un bărbat relativ tânăr pentru o comandă atât de importantă – avea doar treizeci şi şapte de ani – ştia că vremea bună permitea o călătorie rapidă şi economie de combustibil. Aspira la o navă mai mare şi mai somptuoasă şi, ţinând-o pe *Carmen Vita* în grafic şi sub buget, cu timpul o va obţine.

Era a zecea zi în şir de când Clark nu o văzuse pe doamna Ryan. John Clark avea o memorie bună pentru astfel de lucruri, ascuţită de anii de operaţiuni de teren, în care se rămânea în viaţă ţinându-se cont de absolut orice, indiferent dacă părea important sau nu. N-o văzuse niciodată mai mult de două ori la rând. Jack lucra după un program incomod – la fel şi ea, cu operaţii matinale, cel puţin, de două ori pe săptămână… şi în dimineaţa asta era trează. Îi văzu capul prin fereastra bucătăriei; doctoriţa Ryan stătea la masă, probabil bând cafea şi citind ziarul sau privind la televizor. Dar nici măcar nu-şi întorsese capul să se uite la soţul ei când acesta plecase, nu-i aşa? Care era problema? Jack se apropie de maşină cu faţa întunecată şi privirea în pământ. Iarăşi avea grimasa aceea pe faţă.

— ’Neaţa! îl salută Clark vesel.

— Bună, John, veni fără vlagă răspunsul.

Iar nu-şi luase ziarul cu el. Ca de obicei, începu să citească mesajele din cutie şi, când ajunseră la centura D.C.-ului, se zgâia doar, cu o privire tristă, pierdută, în timp ce aprindea ţigările una după alta. Clark decise că nu mai putea să suporte:

— Probleme acasă? întrebă el cu o voce scăzută, urmărind cu privirea şoseaua.

— Mda, dar asta e problema mea.

— Aşa cred. Copiii sunt bine?

— Nu-s copiii, John. Las-o baltă, OK?

— Bine. Clark se concentra asupra maşinii, în timp ce Ryan parcurse mesajele.

Care-i problema? Fii analitic, îşi spuse Clark, gândeşte-te!

Şeful lui era deprimat de mai bine de o lună, dar devenise şi mai rău – articolul din ziar, chestia aia a lui Holtzman? O problemă de familie, nu erau implicaţi copiii. Asta însemna necazuri cu soţia. Îşi impuse să verifice articolul şi pe cele ulterioare – dacă existau – când va ajunge la birou. Şaptezeci de minute după ce-l luase pe Ryan – traficul nu era aglomerat în dimineaţa asta – se îndreptă spre biblioteca destul de impresionantă a CIA-ului şi puse la treabă personalul de acolo. Pentru ei, nu era greu. Agenţia păstra un fişier special pentru articolele referitoare la ea, aranjate în dosare după numele autorului. Problema, îşi zise Clark, era evidenţa.

Holtzman vorbise despre incorectitudini financiare şi sexuale. Imediat după ce apăruse articolul…

— Rahat, îşi şopti Clark.

Făcu copii după diversele articole recente – erau patru – şi ieşi la o plimbare să-şi limpezească capul. Un lucru frumos legat de calitatea de ofiţer de securitate şi protecţie, mai ales ca agent de pază repartizat lui Ryan, era că avea foarte puţin de lucru. Ryan era un casnic când se afla la Langley. Nu se deplasa prea mult. În timp ce făcea un tur rapid al terenului, reciti articolele şi făcu încă o legătură. Articolul de duminică. Ryan plecase acasă devreme în ziua aceea. Era vesel, vorbea de o plecare imediat după treaba mexicană, acceptând sfatul lui John de a face o călătorie în Florida – dar, în dimineaţa următoare, arăta ca un cadavru. Şi nu-şi luase ziarul cu el. Probabil că soţia lui îl citise şi ceva foarte rău se petrecuse între Ryan şi ea. Asta părea destul de clar. Suficient de clar pentru Clark.

Clark se întoarse în clădire, trecând prin rutina normală a pătrunderii prin porţile controlate de calculator, pornind apoi să-l localizeze pe Chavez, care era în clădirea nouă a Cartierului General. John îl găsi într-un birou, verificând programe.

— Ding, ia-ţi haina.

Zece minute mai târziu, erau pe centura D.C.-ului. Chavez verifică o hartă.

— OK, spuse el. Am găsit. Broadway şi Monument, de la port în sus.

Russell era îmbrăcat în salopetă. Fotografiile dubiţelor ABC din Chicago ieşiseră destul de bine şi ceruse unui laborator din Boulder să i le mărească la dimensiunile unui poster. Pe acestea le compară cu dubiţa lui – era exact acelaşi model de autoutilitară – ca să facă măsurători precise. Ce urma nu era uşor. Cumpărase o duzină de foi mari de plastic şi începu să le decupeze ca să facă o machetă exactă a emblemei ABC. Cum termina una, o lipea pe partea laterală a dubiţei şi folosea un marker pentru a trasa literele. Fură necesare şase încercări ca să iasă cum trebuia. Apoi folosi cuţitul ca să facă semne pe camionetă. Era păcat să zgârie vopseaua, dar îşi reaminti că dubiţa urma, oricum, să fie aruncată în aer şi nu avea nici un sens să devină sentimental din cauza unei maşini. În ansamblu, era mândru de talentele lui artistice. Nu avusese şansa să le exerseze de pe când învăţa o meserie în atelierul închisorii, cu mulţi ani înainte. Când emblema va fi pictată, cu litere negre pe dubiţa vopsită în alb, nimeni nu va fi în stare să remarce diferenţa.

Următoarea sarcină a zilei: o vizită la agenţia locală de vehicule auto pentru a obţine etichete comerciale. Îi lămuri pe cei de acolo că le va folosi pentru afacerea lui în domeniul electronicii – instalare şi service pentru sistemele telefonice comerciale. Ieşi cu etichete temporare şi ei îi promiseră livrarea celor adevărate în patru zile lucrătoare, ceea ce îl frapă pe Russell: era ceva inutil de eficient. Obţinerea licenţei se dovedi chiar mai uşoară. Documentele de licenţă internaţională, pe care le furnizase Ghosn împreună cu paşaportul, fură onorate de statul Colorado, după ce trecuse o probă scrisă şi căpătase un permis cu fotografie, care să se potrivească cu etichetele. Singura lui „greşeală” fu mâzgălirea unui formular, dar funcţionarul îl lăsă să semneze unul proaspăt, în timp ce Russell îl arunca pe primul în coşul de gunoi. Sau păru să o facă. Formularul necompletat alunecă în buzunarul hanoracului.

Spitalul Johns Hopkins nu era localizat în cel mai bun dintre cartiere. În compensaţie pentru acest fapt, poliţia din Baltimore City îl păzea într-un mod care-i amintea lui Clark de Vietnam. Găsi un loc de parcare pe Broadway, chiar vizavi de intrarea principală. Apoi el şi Chavez intrară, ocolind statuia de marmură a lui Iisus, pe care amândoi o găsiră admirabilă ca mărime şi execuţie. Complexul de dimensiuni mari – Hopkins era acum un ansamblu vast – făcea dificilă descoperirea părţii potrivite, dar zece minute mai târziu stăteau în faţa biroului Profesorului Asociat Caroline M. Ryan, M. D., de la Institutul Oftalmologie Wilmer. Clark se relaxă şi citi o revistă în timp ce Chavez arunca priviri lascive recepţionerei la care, evident,

doamna Ryan avea dreptul. Celălalt doctor Ryan, cum îi spunea Clark în gând, apăru la 12:35 cu un braţ de documente. Le aruncă celor doi ofiţeri CIA o privire gen „cine sunteţi voi” şi intră repede în birou fără să spună o vorbă. Nu fu nevoie să o privească prea mult. Întotdeauna i se păruse o femeie foarte atrăgătoare şi plină de demnitate. Nu însă şi acum. Faţa ei era într-o formă mai proastă decât a soţului ei. Realitatea asta începea să scape de sub control, îşi zise John. Clark numără până la zece şi trecu pur şi simplu pe lângă recepţionera rămasă cu gura căscată pentru a-şi începe cea mai nouă carieră a lui, aceea de consilier matrimonial.

— Ce înseamnă asta? întrebă Cathy. Nu am nici un fel de întâlniri.

— Domniţă, acordaţi-mi câteva minute din timpul dumneavoastră.

— Cine eşti? Ai de gând să mă întrebi despre Jack?

— Domniţă, mă cheamă Clark.

Căută în buzunarul de la cămaşă şi scoase legitimaţia CIA cu fotografia de mărimea unei cărţi de vizită, ataşată, aşa cum erau majoritatea, de un lanţ metalic trecut în jurul gâtului.

— S-ar putea să fie câteva lucruri pe care trebuie să le ştii.

Ochii lui Cathy se aspriră imediat, furia luând locul durerii.

— Ştiu, spuse ea. Am auzit totul.

— Nu, domniţă, cred că nu ştii. Ăsta nu-i un loc potrivit pentru discuţii. Pot să te invit la prânz?

— Aici? Străzile nu sunt chiar…

— Sigure?

Clark zâmbi ca să-i arate cât de absurdă era observaţia ei.

Pentru prima oară, Caroline Ryan îi acordă vizitatorului ei o privire profesională. Era cam de înălţimea lui Jack, dar mai masiv. Dacă odată considerase faţa soţului ei masculină, a lui Clark era colţuroasă. Mâinile lui arătau mari şi puternice, iar gesticulaţia lui sugera că se putea descurca cu orice. Mai impresionantă era comportarea lui. Omul putea să intimideze aproape pe oricine, îşi dădu ea seama, dar se străduia să se comporte ca un gentleman şi reuşea, ca jucătorii de fotbal care veneau uneori aici să vadă copiii. Un urs de pluş, îşi zise ea. Nu pentru că era, ci pentru că voia el să fie.

— E un local chiar pe Monument Street.

— Bine.

Clark se întoarse şi îi ridică pardesiul din cuier. I-l ţinu aproape cu delicateţe. Afară, li se alătură şi Chavez. Era mult mai mărunt decât Clark, dar mai periculos, ca un puşti dintr-o bandă, care încerca să-şi ascundă ţepii. Văzu că Chavez preluă conducerea când ieşiră, precedându-i pe trotuar într-un mod aproape comic. Ea nu considera străzile de aici sigure – cel puţin, nu pentru o femeie singură – dar Chavez se mişca asemenea unui bărbat în luptă. Interesant, zâmbi ea. Găsiră repede micul restaurant şi Clark îi dirijă pe toţi într-un separeu

din colţ. Amândoi bărbaţii stăteau cu spatele la perete ca să poată privi spre exterior, la orice posibilă ameninţare. Păreau relaxaţi şi îşi descheiaseră hainele.

— Cine eşti, mai exact? întrebă ea.

Întreaga afacere era parcă scoasă dintr-un film prost.

— Sunt şoferul soţului tău, răspunse John. Sunt ofiţer de teren. De tip paramilitar. Lucrez în Agenţie de aproape douăzeci de ani.

— Nu-ţi este permis să le spui oamenilor astfel de lucruri.

Clark clătină din cap:

— Domniţă, încă n-am început să încălcăm legile. Acum sunt mai ales ofiţer de securitate şi protecţie, un OSP. Ding Chavez e şi el tot OSP.

— Bună ziua, doamnă doctor Ryan. Numele meu adevărat este Domingo. Lucrez şi eu cu soţul tău. John şi cu mine îl ducem cu maşina şi îl protejăm în călătorii.

— Amândoi aveţi pistoale?

Ding păru aproape jenat:

— Da, domniţă.

Cu asta, partea aventuroasă a întâlnirii lua sfârşit, îşi zise Cathy. Doi bărbaţi, evident duri, încercau să o farmece. Era gata să spună ceva, dar Clark începu înaintea ei.

— Domniţă, între tine şi soţul tău pare să fie o problemă. Nu ştiu ce e – bănuiesc câte ceva – dar am văzut că pe tip îl doare. Asta-i rău pentru Agenţie.

— Domnilor, apreciez grija voastră, dar asta este o problemă particulară.

— Da, domniţă, aprobă Clark cu vocea lui straniu de politicoasă.

Căută în buzunar şi scoase copiile xerox ale articolului lui Holtzman.

— Asta este problema?

— Asta nu-i treaba…

Gura i se închise brusc.

— Aveţi dreptate. Dar e o ţesătură de minciuni. Adică, partea cu incorectitudini sexuale. Asta sigur nu-i adevărată. Soţul tău merge rareori undeva fără unul din noi. Din cauza locului unde lucrează şi a funcţiei pe care o are, trebuie să semneze de fiecare dată când iese – ca un doctor, OK? Dacă vrei, pot să-ţi aduc copii ale itinerariului său pe ce perioadă vrei.

— Asta nu poate fi legal.

— Nu, probabil că nu e, fu de acord Clark. Şi?

Voia atât de mult să îl creadă, dar nu putea şi era mai bine să le spună de ce.

— Uite, loialitatea voastră faţă de Jack este impresionantă, dar mai ştiu şi eu câte ceva. Am verificat evidenţele financiare şi am aflat de femeia aceea, Zimmer şi ştiu de copil.

— Ce ştii exact?

— Ştiu că Jack a asistat la naştere. Ştiu de bani şi cum a încercat să-i ascundă de mine şi de toţi ceilalţi. Ştiu că e anchetat de guvern.

— Ce vrei să spui?

— Un anchetator al guvernului a fost aici la Hopkins! Ştiu asta!

— Doamnă doctor Ryan, nu există o astfel de anchetă la CIA şi nici la FBI. Asta-i sigur.

— Atunci, cine a fost aici?

— Mi-e teamă că nu ştiu, răspunse Clark.

Nu era în întregime adevărat, dar Clark socotea că această minciună nu era relevantă pentru problema actuală.

— Uite, am aflat de Carol Zimmer, repetă ea.

— Ce ştii? se interesă Clark cu o voce scăzută.

Răspunsul pe care-l primi îl surprinse.

— Jack mă înşală cu ea! aproape că ţipă Cathy Ryan. E vorba şi de un copil, iar Jack petrece cu ea atâta timp, încât nu mai are pentru mine nici măcar…

Se opri, în pragul lacrimilor.

Clark aşteptă să se liniştească. Ochii lui nu-i părăsiră faţa nici o clipă şi văzu totul la fel de clar ca şi cum ar fi fost tipărit pe o pagină. Ding părea doar jenat. Nu era suficient de în vârstă ca să înţeleagă.

— Vrei să mă asculţi?

— Sigur, de ce nu? S-a terminat, singurul motiv pentru care n-am plecat sunt copiii. Aşa că, dă-i drumul, ţine-ţi discursul. Spune-mi că încă mă iubeşte şi alte chestii de genul ăsta. Nu are curaj să discute chiar el, dar sunt sigură că e băgat în povestea asta, încheie ea cu amărăciune.

— Mai întâi, el nu ştie că suntem aici. Dacă află, probabil că îmi voi pierde locul de muncă, dar asta nu înseamnă mare lucru, îmi rămâne pensia. În plus, sunt pe cale să încalc reguli mai importante decât asta. De unde să încep?

Clark făcu o pauză, înainte de a continua.

— Carol Zimmer este văduvă. Soţul ei a fost sergentul-major Buck Zimmer, din Forţele Aeriene ale Statelor Unite. A murit la datorie. La drept vorbind, a murit în braţele soţului tău. Ştiu. Am fost acolo. Buck a încasat cinci gloanţe în piept. În ambii plămâni. I-au fost necesare cinci sau şase minute ca să moară. A lăsat în urmă şapte copii – opt, dacă-l socoteşti şi pe cel pe care-l purta soţia lui. Buck nu ştia de el când a murit. Carol aştepta să-i facă o surpriză. Sergentul Zimmer era şeful echipajului unui elicopter al Forţelor Aeriene. Am intrat cu acel aparat de zbor într-o ţară străină pentru a salva un grup de soldaţi din U.S. Army care efectuau o misiune clandestină.

— Eu am fost unul din ei, domniţă, anunţă Ding oarecum spre neplăcerea lui Clark. Nu aş fi aici, dacă el nu şi-ar fi riscat viaţa.

— Soldaţilor li se refuzase deliberat sprijinul pentru încheierea operaţiunii.

— Cine a făcut-o?

— E mort acum, răspunse Clark într-un mod care nu lăsa loc pentru nici o îndoială. Soţul tău a descoperit o operaţiune ilegală. El şi Dan Murray de la FBI au organizat misiunea de salvare. A fost una grea, cu adevărat dură. Am avut foarte mult noroc s-o ducem la capăt. Sunt surprins că nu ai remarcat nimic... coşmaruri, poate?

— Nu doarme bine... ei, da, uneori...

— Un glonţ era gata să-l ucidă... poate că au lipsit cinci sau şase centimetri. Trebuia să salvăm un detaşament de soldaţi de pe un deal şi ei erau atacaţi. Jack mânuia o mitralieră. Buck Zimmer avea alta. Buck a fost lovit când decolam, a căzut rău. Jack şi cu mine am încercat să-l ajutăm, dar cred că nici măcar voi, cei de la Hopkins, n-aţi fi putut face foarte mult. A murit.

Clark se opri pentru o clipă şi Cathy putu să vadă că nu simula durerea.

— Vorbea despre copiii lui. Era îngrijorat din cauza lor, aşa cum ar fi fost orice bărbat. Soţul tău îl ţinea pe Zimmer în braţe şi i-a promis că se va ocupa de ei, că va avea grijă ca toţi să urmeze o şcoală, că va veghea asupra familiei. Domniţă, am fost mult timp în meseria asta, de pe timpul când tu învăţai să conduci maşina, OK? Nu am văzut niciodată ceva mai bun decât ceea ce a făcut Jack. După ce ne-am întors, Jack şi-a ţinut promisiunile. Nu sunt surprins că a păstrat secretul faţă de tine. Există aspecte ale operaţiunii pe care nu le cunosc nici eu. Dar atâta lucru ştiu: dacă omul ăsta îşi dă cuvântul şi-l ţine. Eu l-am ajutat. Am mutat familia aici din Florida. El le-a aranjat o mică afacere. Unul din copii este la colegiu la Georgetown şi următorul ca vârstă este a fost acceptat la MIT. Am uitat să-ţi spun, Carol Zimmer – ei bine, Carol nu este numele ei. S-a născut în Laos. Zimmer a scos-o când acolo s-a declanşat iadul, s-a căsătorit cu ea şi au început să toarne copii unul după altul. Oricum, ea este o mamă asiatică tipică. Crede că educaţia este un dar de la Dumnezeu şi copiii ăia învaţă din greu. Toţi cred că soţul tău este un sfânt. Ne oprim să-i vedem, cel puţin o dată pe săptămână, în fiecare săptămână.

— Vreau să te cred, murmură Cathy. Şi bebeluşul?

— Vrei să spui, când s-a născut? Da, am fost amândoi acolo. Soţia mea a făcut pe moaşa – Jack nu credea că era corect ca el să fie în cameră, iar eu n-am fost acolo deloc. Mă cam sperie, admise Clark. Aşa că am aşteptat amândoi în locul obişnuit, cu toţi ceilalţi blegi. Dacă vrei, te pot prezenta familiei Zimmer. Poţi obţine o confirmare a poveştii prin Dan Murray de la FBI, dacă crezi că este necesar.

— Nu-ţi va crea necazuri?

Cathy ştiu imediat că putea avea încredere în Murray. Era puritan în

problemele morale, asta din cauză că era poliţist.

— Îmi voi pierde în mod sigur slujba. Presupun că ar putea să mă acuze – din punct de vedere tehnic, am comis un delict federal – dar mă îndoiesc că se va ajunge atât de departe. Ding îşi va pierde şi el slujba, pentru că n-a avut înţelepciunea să-şi ţină gura, aşa cum i-am spus.

— Rahat, comentă Ding, apoi păru jenat. Scuzaţi-mă, domniţă. John, asta-i o chestiune de onoare. Dacă nu era doctorul, aş fi acum îngrăşământ pe vârful unui deal columbian. Îi datorez viaţa. Asta contează mai mult decât o slujbă, *mano.*

Clark îi înmânã lui Cathy o fişă:

— Acestea sunt datele operaţiunii. Poate îţi aminteşti că, atunci când a murit amiralul Greer, Jack nu a reuşit să ajungă la funeralii.

— Da! Bob Ritter a sunat şi…

— Atunci a fost. Poţi să verifici cu domnul Murray.

— Doamne!

Dintr-o dată, înţelese.

— Da, domniţă. Tot gunoiul din articolele astea. Totul e o minciună.

— Cine face asta?

— Nu ştiu, dar voi afla. Doamnă doctor, ţi-am urmărit soţul prăbuşindu-se treptat în ultimele şase luni. Am mai văzut asta în luptă – am fost destul de mult timp în Vietnam – dar în cazul lui a fost mai rău. Tratatul de la Vatican, modul în care se liniştеşte Orientul Mijlociu. Jack a avut un rol important în asta şi nu îi recunoaşte nimeni absolut nici un merit. Ce rol a avut exact – nu sunt sigur. Se pricepe destul de bine să păstreze secretele. Asta-i o parte din problema lui. Ţine totul în el. Dacă exagerezi, devine ca un cancer sau un acid. Te roade. Pe el îl roade, iar rahatul din ziare a făcut lucrurile mult mai rele. Tot ce pot să spun este că nu cunosc un bărbat mai bun decât soţul tău şi am umblat ceva prin lume. Şi-a riscat viaţa de mai multe ori decât ştii tu, dar există oameni care nu-l iubesc prea mult şi încearcă să-i vină de hac, într-un fel la care el nu poate riposta. E un rahat tipic, murdar, viclean, dar Jack nu-i genul de tip care să se adapteze la aşa ceva. El respectă regulile, înţelegi. Aşa că-l roade.

Cathy începuse să plângă. Clark îi întinse o batistă.

— M-am gândit că ar trebui să ştii. Dacă tu crezi că este necesar, vreau să verifici atâta cât crezi că trebuie. E decizia ta şi te rog să telefonezi, fără să-ţi faci griji în privinţa mea, a lui Ding sau a oricărui altuia, OK? Te voi duce s-o vezi pe Carol Zimmer şi copiii. Dacă-mi pierd slujba… la dracu’ cu ea. Oricum, am fost prea mult în afacerea asta.

— Cadourile de Crăciun?

— Pentru copiii Zimmer? Da, eu l-am ajutat să le împacheteze. Soţul tău nu poate să împacheteze frumos cadourile, dar presupun că

ştii asta. Am dus chiar şi câteva din partea mea. Cei doi copii ai mei sunt prea mari pentru cadouri hazlii şi Zimmerii sunt nişte puştani grozavi. E drăguţ să fii unchi, adăugă John cu un zâmbet cald.

— Totul e o minciună?

— Nu ştiu nimic despre chestia financiară, doar celelalte. Şi au încercat să-l lovească prin tine, judecând după ce-ai spus chiar acum.

În acest moment, lacrimile se opriră. Cathy îşi şterse ochii şi ridică privirea.

— Ai dreptate. Ai spus că nu ştii cine face asta?

— Plănuiesc să aflu, îi promise Clark.

Comportarea ei se schimbase complet. Era o femeie, nu glumă.

— Vreau să-mi spui şi mie. Şi vreau să întâlnesc familia Zimmer.

— Când ieşi de la lucru?

— Trebuie să dau câteva telefoane şi să scriu nişte însemnări – să zicem o oră?

— Pot să-mi fac timp, dar s-ar putea să fiu nevoit să plec devreme. Au un 7-Eleven, cam la zece mile de casa voastră.

— Ştiu că-i aproape, dar nu ştiu exact unde.

— Poţi să mă urmezi.

— Hai să mergem.

Cathy conduse spre ieşire sau încercă să o facă. Chavez ajunse înaintea ei la uşă şi rămase în faţă tot drumul până la spital. El şi Clark deciseră să rămână afară şi să ia puţin aer, apoi zăriră doi tineri care stăteau pe maşina lor.

Era ciudat, îşi zise John Clark în timp ce traversa strada. La început, Caroline Ryan fusese cea furioasă, furioasă şi trădată. El fusese vocea înţelepciunii. Acum, ea se simţea mult mai bine – deşi, într-un alt sens, mai rău – dar el îi absorbise toată furia. Era puţin cam prea mult ca să suporte şi acolo, în faţa lui, se găsea o posibilitate de descărcare.

— Jos de pe maşină, derbedeule!

— Cristoase, John, spuse Ding în spatele lui.

— Care vorbeşti, bă? se miră tânărul, de-abia întorcându-se să-l vadă pe bărbatul care se apropia.

Întoarse capul exact la timp ca să vadă o mână înşfăcându-i umărul. Apoi lumea se roti şi peretele de cărămidă al clădirii se apropie de faţa lui foarte rapid. Din fericire, casetofonul cu căşti absorbi cea mai mare parte a impactului, care, totuşi, avu un efect negativ asupra aparatului.

— Dobitocule, mârâi puştiul, scoţând un cuţit.

Prietenul lui era la doi metri şi scosese şi el un cuţit. Clark le zâmbi doar:

— Cine-i primul?

Gândul de a-şi răzbuna scula dispăru imediat. Amândoi tinerii

recunoşteau pericolul când îl vedeau.
— Ai noroc că n-am pistolul, omule.
— Puteţi lăsa şi cuţitele.
— Eşti copoi?
— Nu, nu sunt, îl asigură Clark, apropiindu-se cu mâna întinsă. Chavez îi asigura spatele, cu haina descheiată, cum remarcară amândoi tinerii. Lăsară să cadă cuţitele şi începură să se îndepărteze.
— Ce dracu' se…
Clark se întoarse pentru a vedea apropiindu-se un poliţist cu un câine mare. Amândoi erau în plină alertă. John scoase legitimaţia CIA.
— Nu mi-a plăcut atitudinea lor.
Chavez îi dădu cuţitele poliţistului.
— Le-au pierdut, domnule.
— Ar trebui să lăsaţi lucrurile astea în seama noastră.
— Da, domnule, fu de acord Clark. Ai dreptate. Frumos câine ai.
Poliţistul băgă cuţitele în buzunar.
— O zi bună, spuse el, întrebându-se ce dracu' se petrecuse.
— Şi ţie.
Clark făcu o pauză şi se întoarse spre Chavez.
— La dracu', mi-a făcut bine.
— Eşti gata să pleci în Mexic, John?
— Mda. Doar că mi-e silă să las lucruri neterminate în urmă, ştii?
— Ia zi, cine încearcă să-l reguleze?
— Nu-s sigur.
— Rahat, mârâi Ding.
— N-o să fiu sigur până când nu vorbesc cu Holtzman.
— Aşa zici tu, omule. Ea îmi place, adăugă el. Grozavă doamnă.
— Da, este. Exact de ce are el nevoie ca să îndrepte lucrurile.
— Crezi c-o să-l sune pe Murray?
— Are vreo importanţă?
— Nu.
Chavez privi strada.
— O chestiune de onoare, domnule C.
— Ştiam că o să înţelegi, Ding.

Jacqueline Zimmer eră un copil frumos, îşi zise Cathy, ţinând-o în braţe. Dorea şi ea unul, trebuia să aibă unul. Jack o să i-l dăruiască, poate încă o fetiţă, dacă aveau noroc.
— Auzim atâtea de tine, spuse Carol. Tu doctor?
— Da, pregătesc doctori, sunt profesor de chirurgie.
— Fiul meu mai mare trebuie întâlnească pe tine. El vrea fie doctor. El student la Georgetown.
— L-aş putea ajuta un pic. Pot să-ţi pun o întrebare?
— Da.

— Soţul tău…

— Buck. El moare. Nu ştiu tot, doar că el moare… la datorie, da? E lucru secret. Foarte greu pentru mine, oftă Carol, sobră, dar fără o durere făţişă.

Trecuse peste asta.

— Buck fost bărbat foarte bun. La fel soţul tău. Tu fii drăguţă cu el, adăugă doamna Zimmer.

— A, voi fi, promise Cathy. Acum trebuie să facem din asta un secret.

— Ce secret?

— Jack nu ştie că te cunosc.

— Da? Eu ştiu că sunt multe secrete, dar… OK, înţeleg. Ţin şi asta secret.

— Voi vorbi cu Jack. Cred că ar trebui să vii la noi să ne vezi copiii. Dar deocamdată păstrăm secretul?

— Da, bine. Facem surpriză?

— Da.

Cathy zâmbi, înapoindu-i copilul.

— Ne vom mai vedea, în curând.

— Te simţi bine, doamnă doctor? o întrebă Clark în parcare.

— Mulţumesc…

— Spune-mi John.

— Mulţumesc, John.

Un zâmbet cald, cum doar la Crăciun mai primise Clark de la copiii lui.

— Oricând.

Clark conduse spre vest pe autostrada 50. Cathy o luă spre est, către casă. Încheieturile degetelor i se albiseră pe volanul maşinii. Furia revenise. În cea mai mare parte, era furioasă pe ea însăşi. Cum putuse să gândească aşa ceva despre Jack? Fusese o proastă meschină şi dezgustător de egoistă. Dar, de fapt, nu era greşeala ei. Altcineva îi invadase căminul, decise ea, când intră în garaj. Aproape imediat se duse la telefon. Trebuia să mai facă încă un lucru. Trebuia să fie complet sigură.

— Bună, Dan.

— Cathy! Cum merge afacerea ochilor, fetiţo? se interesă Murray.

— Am o întrebare pentru tine.

— Dă-i drumul.

Ea decisese deja cum să o facă.

— E o problemă cu Jack…

Vocea lui Murray deveni precaută:

— Despre ce-i vorba?

— Are coşmaruri, spuse Cathy.

Asta nu era o minciună, dar ce urmă era.

— Ceva despre un elicopter şi un anume Buck… nu pot să-l întreb pe el, dar…

Murray o întrerupse:

— Cathy, nu pot vorbi despre asta la telefon. E o chestiune de serviciu, fetiţo.

— Adevărat?

— Adevărat, Cathy. Ştiu despre ce este vorba, dar nu pot să discut cu tine despre asta. Îmi pare rău. Ţine de serviciu.

Cathy continuă, cu o urmă de îngrijorare în voce:

— Nu-i ceva care are loc acum… adică…

— A trecut de mult, Cathy. Asta-i tot ce pot să spun. Dacă tu crezi că Jack are nevoie de ajutor profesional, atunci pot să dau câteva telefoane şi…

— Nu, nu cred că e cazul. Acum câteva luni a fost destul de rău, dar pare să se amelioreze. Eram doar îngrijorată că ar putea fi ceva de la birou…

— A trecut, Cathy. Zău că a trecut.

— Eşti sigur, Dan?

— Absolut. Nu aş glumi cu aşa ceva.

Şi asta era tot. Dan era la fel de cinstit ca şi Jack…

— Mulţumesc, Dan. Mulţumesc mult, spuse ea cu vocea ei de medic, cea care nu dezvăluia absolut nimic.

— Oricând, Cathy.

Când puse receptorul la loc, Murray se întrebă dacă nu cumva fusese păcălit. Nu, decise el, ea nu putea să afle în nici un fel despre asta.

Dacă ar fi reuşit să vadă celălalt capăt al legăturii telefonice, ar fi fost surprins să descopere cât de mult greşea. Cathy stătea singură în bucătărie, plângând pentru ultima dată. Trebuia să verifice, nu exista altă cale de a elimina toate emoţiile din sufletul ei, dar acum era complet sigură că Clark îi spusese adevărul; că cineva încerca să-i rănească soţul şi, indiferent cine era, nu se dădea în lături să-i folosească soţia şi familia împotriva lui. *Cine ar putea să urască atât de mult un bărbat încât să încerce aşa ceva?* se întrebă ea.

Nu conta cine era inamicul ei. Indiferent cine era, o atacase pe ea şi familia ei la fel de calculat ca teroriştii aceia, dar cu mult mai multă laşitate.

Indiferent cine era, va plăti pentru asta.

— Unde ai fost?

— Îmi pare rău, domnule doctor. Am avut nişte treburi.

Clark se întorsese la biroul de Ştiinţă şi Tehnologie.

— Poftim.

— Ce-i asta?

Ryan luă sticla. Era un Chivas Regal scump într-o sticlă de ceramică mată.

— Ăsta-i emiţătorul nostru. Am făcut patru. Frumoasă treabă, nu? Asta-i antena.

Clark îi dădu o tijă verde, aproape de grosimea unui pai de cocteil, dar nu chiar.

— Va arăta ca o şmecherie de plastic din cele care ţin florile la un loc. Tehnicienii spun că pot recepţiona simultan transmisiile exterioare şi, dintr-un motiv sau altul, pot să reducă timpul de calculator până la jumătate. De asemenea, spun că, dacă am mai avea câteva luni să ne jucăm cu legăturile de comunicaţie, am putea face întreaga chestie aproape în timp real.

— Ce avem e suficient, decise Jack. Am finanţat suficiente proiecte de cercetare.

— De acord. Şi zborurile de verificare?

— Mâine, la ora zece.

— Super.

Clark se ridică.

— Hei, domnule doctor, ce-ai zice să închei ziua? Arăţi dărâmat.

— Cred că ai dreptate. Dă-mi încă o oră şi plec.

— În regulă.

Russell se întâlni cu ei la Atlanta. Veniseră prin Mexico City şi de aici prin Miami, unde funcţionarii vamali erau cu ochii după droguri, dar nu se arătau deosebit de interesaţi de nişte oameni de afaceri greci care-şi deschideau bagajele fără să li se ceară. Russell, care era acum Robert Friend din Roggen, Colorado – cu permisul de conducere corespunzător pentru a o dovedi – dădu mâna cu amândoi şi îi ajută să-şi recupereze bagajele.

— Arme? întrebă Qati.

— Nu aici, omule. Am tot ce-ţi trebuie acasă.

— Ceva probleme?

— Nici una.

Russell rămase tăcut o clipă.

— Poate că există una.

— Ce? întrebă Ghosn, ascunzându-şi neliniştea.

Prezenţa pe pământ străin îl făcea întotdeauna agitat şi aceasta era prima lui călătorie în America.

— E frig ca dracu’ acolo unde mergem, tipilor. S-ar putea să doriţi să vă luaţi nişte haine cumsecade.

— Asta poate să aştepte, decise comandantul.

Acum se simţea foarte rău. Ca urmare a ultimei proceduri de chimioterapie, nu se mai hrănise de aproape două zile şi, oricât jinduia după mâncare, stomacul lui se revolta numai la vederea unuia

din bufetele aeroportului.

— Ce-i cu zborul nostru?

— O oră şi jumătate. Ce-aţi zice să vă luaţi nişte pulovere? Urmaţi-mă. Nu glumesc în privinţa vremii. Acolo unde mergem sunt în jur de zero grade.

— Zero? Asta nu-i chiar atât de rău.

Ghosn se opri.

— Vrei să spui sub zero, centigrade.

Russell se opri o secundă.

— Da, e adevărat Aici, zero înseamnă altceva. Zero înseamnă frig, tipilor, OK?

— Cum zici tu, fu de acord Qati.

O jumătate de oră mai târziu, aveau pulovere groase de lână pe care să le poarte sub impermeabilele subţiri. Zborul Delta spre Denver, aproape gol, plecă la timp. Peste trei ore, ieşeau de pe ultima lor pistă de zbor, pentru un timp. Ghosn nu văzuse în viaţa lui atâta zăpadă.

— De-abia pot să respir, se plânse Qati.

— O să dureze cam o zi până vă obişnuiţi cu altitudinea. Duceţi-vă să vă luaţi bagajul. Eu aduc maşina şi o să dau drumul la încălzire.

— Dacă ne-a trădat, spuse Qati în timp ce Russell se îndepărta, o vom şti în următoarele câteva minute.

— Nu a făcut-o, replică Ghosn. E un om ciudat, dar e loial.

— E un necredincios, un păgân.

— E adevărat, dar a rămas să-l asculte pe imam în prezenţa mea. Cel puţin a fost politicos. Îţi spun că e loial.

— Vom vedea, ezită Qati, mergând obosit şi fără suflare spre nivelul unde se recuperau bagajele.

Amândoi bărbaţii se uitau în jur, căutând privirile care să-i urmărească. Deplasarea este ideală pentru depistarea ochilor care te fixează. Este greu, chiar şi pentru profesionişti, să nu-şi privească ţintele.

Îşi recuperară bagajele fără incidente şi Marvin îi aşteptă. Nu putea să oprească vântoasa care îi lovea. Aerul, deşi rarefiat, era mult mai rece decât tot ce cunoscuseră vreodată cei doi. Căldura maşinii era într-adevăr binevenită.

— Cum merg pregătirile?

— Totul e conform programului, domnule comandant, răspunse Russell.

Puse maşina în mişcare. Arabii erau impresionaţi de vastul spaţiu deschis, autostrada statală largă – găsiră semnele de limitare a vitezei foarte ciudate – şi de evidenta bunăstare din zonă. Erau impresionaţi şi de Russell, care se descurcase, evident, foarte bine. Amândoi se simţeau mai uşuraţi că nu fuseseră trădaţi. De fapt, Qati nu se

aşteptase cu adevărat ca americanul să o facă, însă ştia că vulnerabilitatea lui creştea pe măsură ce se apropia de partea finală a planului. Aşa era normal să fie.

Casa era mărişoară. Prevăzător, Russell o supraîncălzise, dar Qati remarcă în primul rând evidentele ei posibilităţi de apărare, cu un câmp de tragere deschis în toate direcţiile. Russell îi conduse înăuntru şi le aduse bagajele.

— Băieţi, trebuie să fiţi destul de obosiţi, observă Marvin. De ce nu vă băgaţi în pat? Aici sunteţi în siguranţă.

Qati îi urmă sfatul. Ghosn nu. El şi Russell intrară în bucătărie. Ibrahim fu fericit să afle că Marvin era un bucătar talentat.

— Ce fel de carne e asta?

— Carne de căprioară. Ştiu că nu mâncaţi porc, dar aveţi vreo problemă cu căprioara? întrebă americanul.

Ghosn clătină din cap.

— Nu, dar n-am mâncat niciodată.

— E bună, promit. Am găsit-o în dimineaţa asta la un magazin local. Hrana de suflet a americanului nativ, omule. E căprioara bună. E pe aici un fermier care are o crescătorie, o treabă pe scară comercială. Pot să-ţi dau şi vazon.

— Ce dracu-i asta?

— Vazon? Alta chestie pe care o poţi găsi numai pe aici. E o încrucişare între vacile de carne şi bizon. Poporul meu obişnuia să mănânce bizon, omule, cea mai afurisită vacă pe care ai s-o vezi vreodată, rânji Russell. Carne bună, slabă, sănătoasă şi aşa mai departe. Dar căprioara e mai bună, Ibrahim.

— Nu trebuie să-mi spui aşa, îl atenţionă obosit Ghosn.

Socotind zonele orare, pentru el fusese o zi de douăzeci şi şapte de ore.

— Am legitimaţiile pentru tine şi pentru comandant.

Russell trase plicurile dintr-un sertar şi le aruncă pe masă.

— Numele sunt exact cum aţi vrut, vezi? Trebuie doar să facem fotografiile şi să le fixăm la locul lor. Am echipamentul necesar.

— Au fost greu de obţinut?

Marvin râse.

— Nu, e material comercial standard. Am folosit permisul meu ca original, am tras copiile şi apoi am făcut rost de echipamentul necesar ca să scot duplicate de prima clasă. O mulţime de companii folosesc legitimaţii cu fotografii şi echipamentul este standardizat. Trei ore de muncă. Cred că avem toată ziua de mâine şi poimâine să revedem totul.

— Excelent, Marvin.

— Vrei o băutură?

— Adică, alcool?

— Hei, omule, te-am văzut bând o bere cu neamţul ăla... cum îl chema?

— Herr Fromm, vrei să spui.

— Ei, hai, nu-i chiar aşa de rău ca mâncatul cărnii de porc, nu?

— Mulţumesc, dar o să zic pas... aşa spuneţi voi?

— Pas la băuturi? Mda, e bine, omule. Ce mai face tipul ăsta, Fromm? întrebă indiferent Marvin, privind carnea.

Era aproape gata.

— Face bine, răspunse la fel de indiferent Ghosn. A plecat să-şi vadă nevasta.

— La ce lucraţi, tipilor?

Russell îşi turnă o înghiţitura de Jack Daniel's.

— Ne-a ajutat cu explozibilii, unele trucuri speciale, înţelegi? E un expert în materie.

— Grozav.

Era primul semn promiţător după câteva zile, poate câteva săptămâni, îşi zise Ryan. Cina era bună, un motiv în plus să ajungă la timp acasă ca s-o ia împreună cu copiii. Evident, Cathy venise de la serviciu la o oră rezonabilă şi îşi făcuse timp să pregătească o cină grozavă. Lucrul cel mai bun, vorbiseră în timpul cinei, nu chestii importante, doar fleacuri, dar vorbiseră. După aceea, Jack o ajutase la spălatul vaselor. În sfârşit, copiii se duseră la culcare şi ei rămaseră singuri.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, murmură Cathy.

— E-n regulă, cred că am meritat-o.

Ryan era în stare să spună orice ca să liniştească lucrurile.

— Nu, eu am greşit, Jack. Eram prost dispusă, aveam crampe şi mă durea spatele. Ce nu-i în regulă cu tine e că munceşti prea mult şi bei prea mult.

Se apropie să-l sărute.

— Fumezi, Jack?

El fu uluit. Nu se aşteptase să fie sărutat. Mai mult, se aştepta la o explozie, dacă descoperea că fuma.

— Îmi pare rău, scumpo. O zi rea la birou. Nu m-am putut abţine.

Cathy îi strânse mâinile.

— Jack, vreau să reduci băutura şi să te odihneşti. Asta-i problema ta, asta şi stresul. De fumat ne vom ocupa mai târziu, doar să nu fumezi când sunt copiii pe aproape. Nu am fost foarte înţelegătoare şi am greşit şi eu un pic, dar trebuie să-ţi corectezi comportamentul. Nu-ţi faci doar ţie rău şi noi suferim.

— Ştiu.

— Du-te la culcare. Ai nevoie de somn mai mult decât de orice altceva.

Căsnicia cu un medic are dezavantajele ei. Cel dintâi dintre ele este că nu-l poţi contrazice. Jack o sărută pe obraz şi făcu cum i se spusese.

30
Salonul estic

Clark sosi exact la timp la locuinţa lui Ryan şi trebui să facă ceva neobişnuit: să aştepte. După câteva minute, era gata să bată la uşă, când aceasta se deschise. Domnul doctor Ryan ieşi în prag, apoi se opri şi se întoarse s-o sărute pe doamna doctor Ryan, care îl urmări îndepărtându-se şi, după ce spatele lui se întoarse pe deplin, lansă un zâmbet radios spre maşină.

În regulă, îşi zise Clark. Poate că tocmai se lansase într-o nouă carieră. Ryan arăta şi el aproape satisfăcător şi Clark i-o spuse imediat ce intră în maşină.

— Mda, ei bine, am fost trimis la culcare devreme.

Jack chicoti, aruncând ziarul pe scaunul din faţă.

— Şi am uitat să beau ceva.

— Încă vreo câteva zile dintr-astea şi s-ar putea să arăţi din nou omeneşte.

— Poate că ai dreptate.

Totuşi, îşi aprinse o ţigară, dezgustându-l într-o oarecare măsură pe Clark. Apoi, acesta îşi dădu seama cât de inteligentă era Caroline Ryan. Fiecare lucru la rândul lui. La dracu', îşi spuse Clark, era o damă grozavă.

— Am stabilit zborul de încercare. Ora zece.

— Bine. E plăcut să fii pus la o muncă adevărată, John. Jocul de-a OSP-ul trebuie să fie al dracului de plictisitor, mormăi Ryan, deschizând cutia cu mesaje.

— Are şi momente plăcute, domnule, replică Clark, intrând pe şoseaua Falcon's Nest.

Mesajele nu erau prea numeroase şi, curând, Ryan se cufundă în *Post*-ul de dimineaţă.

Trei ore mai târziu, Clark şi Chavez soseau la Baza Andrews a Forţelor Aeriene. O pereche de VC-20B era deja programată pentru zborurile de rutină. Piloţii şi echipajele din Escadrila de Transport Aerian Militar 89 – „a preşedintelui" – aveau un regim strict, pentru menţinerea eficienţei. Cele două avioane decolară la o diferenţă de câteva minute şi se îndreptară spre est pentru a executa o serie de manevre de familiarizare, care să le permită celor doi noi copiloţi să facă cunoştinţă cu procedurile de control al traficului aerian – bineînţeles, piloţii le cunoşteau deja şi pe faţă şi pe dos, dar asta nu avea importanţă.

În spate, un sergent tehnician din Forţele Aeriene îşi efectua

antrenamentul propriu, jucându-se cu sofisticatul echipament de comunicaţii pe care-l purta avionul. Din când în când, arunca o privire spre civilul, cine dracu' o fi fost, care vorbea într-un ghiveci de flori, răţoindu-se la un fel de beţigaş verde. Există unele chestii, îşi zise sergentul, pe care nimeni nu este obligat să le înţeleagă. Avea în întregime dreptate.

Două ore mai târziu, cele două Gulfstream-uri aterizau din nou la Andrews şi rulau până la terminalul VIP. Clark îşi adună echipamentul şi ieşi. Se întâlni cu un alt civil care se aflase la bordul celuilalt avion. Cei doi se îndreptară spre maşina lor, deja angajaţi într-o discuţie.

— Am putut să înţeleg o parte din ce vorbeai – clar, vreau să spun, raportă Chavez. Să zicem, cam o treime, poate ceva mai puţin.

— OK, vom vedea ce pot să facă tehnicienii.

Drumul înapoi la Langley dură treizeci şi cinci de minute şi, de acolo, Clark şi Chavez reveniră la Washington pentru un prânz târziu.

Bob Holtzman primise telefonul în seara precedentă. Fusese sunat pe linia lui de acasă, cu număr secret. Un mesaj scurt, nepoliticos, care îi trezise interesul. La două după-amiaza intră într-un mic local mexican din Georgetown, numit „La Esteban". Aglomeraţia de la prânz se dusese, lăsând localul cam o treime plin, mai ales cu puşti de la Universitatea Georgetown. Fluturarea unei mâini îl conduse spre locul unde era aşteptat.

— Bună, salută Holtzman, aşezându-se.

— Tu eşti Holtzman?

— Aşa ester confirmă reporterul. Şi voi?

— Doi tipi prietenoşi, îl lămuri cel mai în vârstă. Iei prânzul cu noi?

— OK.

Cel tânăr se ridică şi începu să îndese monede de douăzeci şi cinci de cenţi într-un tonomat cu muzică mexicană. După un timp, deveni sigur că magnetofonul reporterului nu va avea şansa să înregistreze ceva.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi?

— Ai scris nişte articole despre Agenţie, începu cel mai în vârstă. Ţinta articolelor tale este directorul adjunct, domnul doctor John Ryan.

— Niciodată n-am spus asta, replică Holtzman.

— Indiferent cine ţi-a strecurat rahatul ăsta, a minţit. E o înscenare.

— Cine afirmă asta?

— Eşti un reporter cinstit?

— Ce vrei să spui? întrebă Holtzman.

— Dacă-ţi spun ceva total neoficial, vei publica?

— Asta depinde de natura informaţiilor. Ce intenţionezi?

— Ce vreau să spun, domnule Holtzman, este că pot să-ţi dovedesc că ai fost minţit, dar dovada nu poate fi dezvăluită în nici un caz. Ar

pune în pericol unele persoane. De asemenea, te vei lămuri că cineva s-a folosit de tine ca să plătească nişte poliţe. Vreau să ştiu cine e persoana.

— Ştii că nu pot dezvălui o sursă. Aş viola codul nostru etic.

— Etică la un reporter, se miră omul, suficient de tare pentru a acoperi zgomotul muzicii. Îmi place chestia asta. Protejaţi şi sursele care vă mint?

— Nu, nu facem asta.

— OK, atunci o să-ţi spun o povestioară, dar condiţia este că nu vei dezvălui niciodată ce vei afla. Vei onora o astfel de condiţie?

— Şi dacă descopăr că mă înşeli?

— Atunci, eşti liber să publici. Corect?

Clark avu parte de o înclinare aprobatoare a capului.

— Aminteşte-ţi doar că voi fi foarte nefericit dacă publici asta, pentru că eu nu mint. Încă ceva, nu poţi să foloseşti spusele mele ca punct de plecare pentru cercetări pe cont propriu.

— Ceri cam mult.

— Tu decizi, domnule Holtzman. Ai reputaţia unui reporter cinstit şi a unuia destul de inteligent. Sunt informaţii care nu pot fi raportate… asta înseamnă deja să mergi prea departe. Să zicem că există lucruri care trebuie să rămână secrete mult timp. Ani de zile. Vreau să spun că ai fost folosit. Ai fost fraierit, oferindu-ţi-se spre publicare minciuni, pentru a face rău cuiva. Acum, eu nu sunt reporter, dar dacă aş fi, chestia asta m-ar deranja. M-ar supăra pentru că nu-i o treabă cinstită şi pentru că cineva m-a luat de fraier.

— Eşti foarte convingător, zâmbi Holtzman. OK, sunt de acord cu condiţiile tale.

— În regulă.

Clark îşi spuse povestea. Avu nevoie de zece minute.

— Şi misiunea? Unde anume a murit omul?

— Îmi pare rău, amice. Şi nu te gândi să descoperi singur. Mai puţin de zece oameni ştiu răspunsul la întrebarea asta.

Minciuna lui Clark era una inteligentă.

— Chiar dacă descoperi cine sunt, ei nu vor vorbi… nu pot. Nu prea mulţi oameni divulgă din proprie iniţiativă informaţii despre încălcarea legilor.

— Şi doamna Zimmer?

— E o treaba pe care o poţi verifica, în cea mai mare parte. Unde trăieşte, afacerea familiei, unde s-a născut copilul, cine a fost acolo, doctorul care a moşit-o.

Holtzman îşi verifică notele.

— În spatele acestei poveşti se ascunde ceva mare, mare de tot, nu-i aşa?

Clark se mulţumi să-l privească:

— Tot ce vreau e un nume.
— Ce vei face cu el?
— Asta nu te interesează.
— Ce va face Ryan cu el?
— Nu ştie că suntem aici.
— Rahat…
— Domnule Holtzman, ăsta este adevărul.

Bob Holtzman era reporter de mult timp. Fusese minţit de experţi. Fusese ţinta unor minciuni foarte laborioase şi bine planificate, fusese instrumentul unor vendete politice. Nu-i plăcea această parte a muncii lui, nu-i plăcea deloc. Dispreţul pe care îl simţea pentru politicieni era produs mai ales de disponibilitatea lor în nerespectarea legii. De câte ori un politician îşi încălca cuvântul, spunea cele mai neruşinate minciuni, lua bani de la un contribuabil şi ieşea imediat din cameră pentru a-i face un serviciu acelui contribuabil, justificarea era aceeaşi: „doar politică”. Era o chestie împuţită şi Holtzman o ştia. În el încă se mai găsea ceva din idealistul care absolvise Facultatea de Ziaristică de la Columbia şi, deşi viaţa îl făcuse cinic, era una dintre acele puţine persoane din Washington care îşi aminteau idealurile şi, din când în când, plângeau după ele.

— Presupunând că pot verifica povestea pe care mi-ai spus-o, eu ce am de câştigat?

— Poate doar satisfacţie. Cred că nimic mai mult. Cinstit, mă îndoiesc că va fi mai mult, dar, dacă o să fie, o să te anunţ.

— Doar satisfacţie? întrebă Holtzman.

— Ai vrut vreodată să reglezi conturile cu un porc? întrebă pe un ton dur Clark.

Reporterul evită întrebarea:

— Ce faci la Agenţie?

Clark zâmbi:

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Odată, spune povestea, un funcţionar sovietic foarte sus-pus a dezertat, chiar de pe asfaltul aeroportului din Moscova.

— Am auzit povestea asta. Dacă ai fi publicat-o vreodată…

— Da, ar fi bulibăşit relaţiile, nu-i aşa? observă Holtzman.

— De când eşti la curent?

— Dinainte de ultimele alegeri. Preşedintele mi-a cerut să nu public.

— Fowler, vrei să spui?

— Nu, cel pe care l-a învins Fowler.

— Şi tu ai fost corect.

Clark era impresionat.

— Omul avea familie, soţie şi fiică. Au fost ucişi într-un accident de avion, aşa cum spunea declaraţia de presă?

— Ai de gând să publici asta?

— Nu pot mulţi ani de-acum încolo, dar într-o zi am de gând să scriu o carte…

— Au scăpat, răspunse Clark. Îl ai în faţă pe tipul care i-a scos din ţară.

— Nu cred în coincidenţe.

— Numele soţiei este Maria. Pe fiică o cheamă Katryn.

Holtzman nu reacţionă, dar ştia că doar câţiva oameni din Agenţie puteau cunoaşte detaliile afacerii. Pusese o întrebare capcană şi primise răspunsul corect.

— De azi în cinci ani, vreau detaliile evadării.

Clark tăcu un moment. Ei bine, dacă reporterul binevoia să încalce o regulă, atunci Clark trebuia să joace şi el cinstit.

— E corect. OK, facem târgul.

— Iisuse Cristoase, John, murmură Chavez.

— Omul are nevoie de ceva la schimb.

— Câţi din interior cunosc detaliile?

— Detaliile operaţiunii? Nu mulţi. Dacă te referi la toate detaliile, poate douăzeci şi numai cinci dintre ei lucrează încă la Agenţie. Zece dintre ei nu sunt angajaţi ai Agenţiei.

— Atunci, ai cui?

— Ar însemna să divulg prea mult.

— Operaţiuni Speciale – Forţele Aeriene, opină Holtzman. Sau, poate, Armata, Detaşamentul Special 160, tipii aceia ţăcăniţi de la Fort Campbell, cei care au mers în Irak în prima noapte…

— Poţi specula cât vrei, de la mine nu obţii nimic. Ţine minte, când îţi spun versiunea mea, vreau să ştiu cum dracu’ ai aflat de această operaţiune.

— Oamenilor le place să, vorbească, răspunse simplu Holtzman.

— Aşa e. Facem târgul, domnule?

— Dacă pot verifica ceea ce mi-ai spus, dacă sunt sigur că am fost minţit, da, îţi voi dezvălui sursa. Trebuie să-mi promiţi că nu va ajunge niciodată în presă.

Iisuse, parc-ar fi în diplomaţie, reflectă Clark.

— De acord. Te voi suna peste două zile. Dacă are vreo importanţă, eşti primul reporter cu care am vorbit vreodată.

— Şi ce părere ai? întrebă Holtzman cu un zâmbet.

— Cred că ar trebui să mă limitez la spioni.

John făcu o pauză.

— Ai fi putut fi unul destul de bun.

— Sunt unul destul de bun.

— Cât de grea e chestia asta?

— Şapte sute de kilograme.

Ghosn făcu o aritmetică mintală.

— Trei sferturi de tonă… din tona voastră.

— OK, încuviinţă Russell. Camionul o s-o suporte. Cum o trecem din maşina care o aduce în camionul meu?

Întrebarea îl făcu pe Ghosn să pălească.

— Nu m-am gândit la asta.

— Cum a fost încărcată?

— Lada este aşezată pe o… platformă de lemn?

— Adică un paiet? Au urcat-o cu un autostivuitor?

— Da, răspunse Ghosn, ai dreptate.

— Aveţi noroc. Vino, o să-ţi arăt.

Russell îl conduse pe bărbat afară, în frig. Două minute mai târziu, acesta văzu că unul dintre hambare avea o rampă de încărcare din beton şi un autostivuitor ruginit, cu un motor cu propan. Singura veste proastă era că drumul de pământ care ducea până acolo era acoperit cu zăpadă şi noroi îngheţat.

— Cât de delicată este bomba?

— Bombele pot fi foarte delicate, Marvin, sublinie Ghosn.

Russell râse cu poftă:

— Da, cred că da.

În Siria, era mai devreme cu zece ore. Doctorul Vladimir Moiseevici Kaminski abia începuse lucrul, devreme, aşa cum îi era obiceiul. Profesor la Universitatea de Stat din Moscova, fusese trimis în Siria pentru a ţine cursuri în specialitatea lui, problemele respiratorii. Nu era o specialitate care să facă un om să fie optimist. Cea mai mare parte din ceea ce vedea în Uniunea Sovietică şi aici, în Siria, erau cazuri de cancer pulmonar, o boală pe cât de uşor de prevenit, pe atât de letală.

Primul pacient al zilei venea cu o recomandare de la un practician sirian, pe care îl admira – omul era pregătit de francezi şi foarte meticulos – şi care-i trimitea numai cazuri interesante.

Când intră în camera de consultaţii, Kaminski găsi un bărbat de treizeci şi ceva de ani, aparent în formă. O privire mai atentă dezvălui pe cineva cu faţa cenuşie, trasă. Prima lui impresie fu aceea de cancer, dar Kaminski era un om precaut. Putea fi altceva, ceva contagios. Consultaţia dură mai mult decât se aşteptase el; fură necesare mai multe radiografii şi câteva teste suplimentare, dar îl chemară la Ambasada Sovietică înainte de sosirea rezultatelor.

Fu necesară toată răbdarea lui Clark, dar acesta lăsă să treacă aproape trei zile, bazându-se pe ipoteza că Holtzman nu se va ocupa imediat de caz. John părăsi locuinţa la opt şi jumătate seara şi conduse până la o staţie de alimentare. Acolo îi spuse angajatului să-i

facă plinul – nu-i plăcea deloc să pompeze chiar el – şi se îndreptă spre telefonul public.

— Da, răspunse Holtzman pe linia lui nelistată.

Clark nu se identifică.

— Ai avut vreo şansă să verifici?

— Fiindcă veni vorba, da. Oricum, cele mai multe. Se pare că ai avut dreptate. E într-adevăr supărător când oamenii te mint, nu?

— Cine?

— Eu îi spun Liz. Preşedintele îi spune Elizabeth. Vrei ceva gratis? adăugă Holtzman.

— Sigur.

— Consider-o o dovadă de bună credinţă din partea mea. Fowler şi cu ea au o aventură. Nimeni nu a raportat-o pentru că ne-am gândit că nu-i treaba publicului.

— Bravo vouă, încuviinţă Clark. Mulţumesc. Rămân dator.

— Cinci ani, omule.

— O să fiu pe aici.

Clark agăţă receptorul. *Aşa,* îşi zise el. *M-am gândit eu că ea era.* Lăsă să cadă încă o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi în telefon. Avu noroc de la prima încercare. Era o voce de femeie.

— Alo?

— Doamna doctor Caroline Ryan?

— Da, cine e?

— Numele pe care-l doreai, domniţă, e Elizabeth Elliot. Consilierul preşedintelui pe problemele de securitate naţională.

Clark decise să nu adauge şi restul. Nu era relevant pentru situaţie, nu-i aşa?

— Eşti sigur?

— Da.

— Mulţumesc.

Linia se întrerupse cu un clinchet. Cathy îl trimisese pe Jack la culcare mai devreme. Omul se comporta cu înţelepciune. Ei, asta nu era o surpriză, nu? surâse ea. *La urma urmei, s-a căsătorit cu mine.*

Momentul ar fi putut fi ceva mai bun. Cu câteva zile mai devreme, plănuise să sară peste cina oficială, motivând ca scuză că avea de lucru, dar acum...

Cum să procedez...

— ’Neaţa, Bernie, salută Cathy Ryan în timp ce-şi freca mâinile, ca de obicei, până la coate.

— Bună, Cathy. Cum merge?

— Mult mai bine, Bernie.

— Adevărat?

Doctorul Katz începu să se spele.

— Adevărat.

— Mă bucur să aud asta, mormăi Katz, încă neîncrezător.

Cathy termină, lovind robinetul cu coatele ca să-l închidă.

— Bernie, s-a dovedit că am exagerat destul de mult.

— Şi tipul care a venit să mă vadă? întrebă Katz cu capul plecat.

— Nu era adevărat. Nu pot să-ţi explic acum, poate altă dată. Am nevoie de o favoare.

— Sigur, ce?

— Înlocuirea de cornee pe care o am programată pentru miercuri, poţi s-o preiei tu?

— Ce se întâmplă?

— Jack şi cu mine trebuie să mergem mâine seară la un dineu oficial la Casa Albă. Dineul Departamentului de Stat în onoarea primului ministru al Finlandei, dacă-ţi vine să crezi. Procedura e simplă, nu ştiu să existe complicaţii. Pot să-ţi trimit dosarul în după-amiaza asta, Jenkins va face intervenţia – eu trebuie doar să-l asist.

Jenkins era un tânăr rezident foarte bun.

— OK, o voi face.

— Excelent, mulţumesc. Rămân datoare, spuse Cathy, ieşind pe uşă.

Cu mai puţin de o oră întârziere, *Carmen Vita* intră în Hampton Roads. Viră la babord şi continuă spre sud pe lângă cheiurile Marinei. Căpitanul şi pilotul se aflau în aripa babord a comenzii şi remarcară portavionul care pleca chiar atunci de la cheiul pe care se aflau câteva sute de soţii şi copii făcând semne de rămas-bun lui USS *Theodore Roosevelt.* Două crucişătoare, două distrugătoare şi o fregată erau deja în mişcare. Ele, explică pilotul, erau navele de protecţie pentru „Baston”, cum îi spunea echipajul lui *TR.* Căpitanul, născut în India, mormăi şi se întoarse la treabă. O jumătate de oră mai târziu, nava de transport containerizat se apropie de cheiul ei, la capătul lui Terminal Boulevard. Trei remorchere îşi ocupară poziţiile şi o aduseră cu grijă pe *Carmen Vita* de-a lungul cheiului. Nava tocmai fusese amarată când macaralele portal începură să deplaseze încărcătura.

— Roggen, Colorado? întrebă camionagiul.

Răsfoi un ghid auto şi căută locul pe autostrada 1-76.

— OK, l-am găsit.

— Cât de repede? întrebă Russell.

— Din clipa când plec de aici? O mie opt sute de mile. Păi, două zile, poate patruzeci de ore, dacă am noroc. O să te coste.

— Cât? întrebă Russell.

Camionagiul îi spuse.

— Bani gheaţă?

— Perfect. Fac o reducere de zece la sută pentru asta, îl sigură

camionagiul.

Serviciul de Taxe nu afla niciodată de tranzacţiile cu bani gheaţă.

— Jumătate înainte.

Russell numără bancnotele.

— Jumătate la livrare, o primă substanţială, dacă o faci în mai puţin de patruzeci de ore.

— Sună bine. Şi lada?

— O aduci înapoi aici. Într-o lună mai primim nişte chestii, minţi Russell. Putem face din asta un fel de serviciu regulat pentru tine.

— Sună bine.

Russell se întoarse la prietenii lui şi urmăriră împreună procesul de descărcare, stând confortabil la o cafea în băruleţul din apropiere.

Teddy Roosevelt ieşi din port într-un timp record, schimbând viteza până la douăzeci de noduri înainte de a ajunge la geamandură. Deja avioanele se roteau deasupra lui, primele dintre ele fiind Tomcat-urile F-14 de vânătoare care decolaseră de la Staţia Aeriană Oceanică a Marinei. Imediat după ce avu suficient spaţiu de navigaţie, portavionul veni în vântul de nord pentru a începe operaţiunile de zbor. Primul avion pe punte purta dublul zero al comandantului grupului aerian, căpitanul Robby Jackson. Tomcat-ul lui prinse o rafală peste coadă şi doar ciupi din cablul numărul doi la aterizare – „prins în cursă”, în jargonul marinăresc – spre supărarea lui Jackson. Următorul avion, pilotat de comandorul Rafael Sanchez, agăţă perfect cablul de frânare numărul trei. Ambele avioane rulară în afara zonei periculoase. Jackson lăsă avionul de vânătoare şi sprintă imediat spre locul lui din „Şirul Vulturilor”, sus, la comanda portavionului, astfel încât să poată observa sosirea celorlalte avioane din grupul lui. Aşa începeau toate desfăşurările – comandantul grupului aerian şi comandanţii de escadrile urmăreau aterizarea trupelor lor. Fiecare agăţare va fi înregistrată pe benzi video pentru a fi criticată. Cursa nu începea cu un start foarte bun, notă Jackson, sorbind din cafea, prima de când se afla la bordul navei. El ratase „OK-ul”, calificativul pe care-l primea de obicei, aşa cum îl informase, cu o sclipire în ochi, controlorul de zbor.

— Hei, domnule căpitan, cum se descurcă puştii mei? întrebă Sanchez, ocupându-şi locul în spatele lui Robby.

— Binişor. Văd că-ţi menţii rezultatele, Bud.

— Nu-i greu, domnule căpitan. Şmecheria e să stai cu un ochi la vânt, când faci virajul de apropiere. Am văzut rafala pe care ai încasat-o. Cred c-ar fi trebuit să te avertizez.

— Mândria trece înaintea căderii, domnule comandor, observă Robby.

Sanchez avea şaptesprezece OK-uri consecutive. Poate că era în stare să vadă vântul, îşi zise Jackson. După şaptezeci de minute lipsite

de evenimente, *TR* viră spre est, înscriindu-se pe marea rută circulară spre Strâmtoarea Gibraltar.

Camionagiul se asigură că lada containerului era bine fixată pe platforma camionului său, apoi se căţără în cabina Kenworthului Diesel. Porni motorul şi îi făcu semn lui Russell, care flutură mâna ca răspuns.

— Totuşi, cred că ar trebui să-l urmărim, opină Ghosn.

— Ar remarca şi s-ar întreba de ce, replică Marvin. Şi, dacă ceva merge rău, cum o să procedezi, o să umpli gaura pe care o s-o facă în asfalt? N-aţi urmărit nava, nu-i aşa?

— Adevărat.

Ghosn se uită la Qati şi ridică din umeri. Apoi se îndreptară spre maşina lor pentru călătoria la Charlotte, de unde aveau să zboare direct la Denver.

Jack fu gata devreme, aşa cum era de obicei, dar Cathy nu se grăbi. Era neobişnuit pentru ea să se uite în oglindă şi să vadă o coafură demnă de o adevărată doamnă, o ciudăţenie pentru chirurgul din ea, care nu dădea doi bani pe felul cum arăta. Pierduse două ore cu machiatul şi coafatul, dar erau preţuri pe care erai obligat să le plăteşti. Înainte de a coborî la parter, Cathy scoase două valize din dulapul ei şi le aşeză în mijlocul dormitorului.

— Uite, poţi să faci asta? îşi întrebă ea soţul.

— Sigur, scumpo.

Ryan luă colierul de aur şi i-l puse la gât. Era cel pe care i-l dăruise de Crăciun, înainte de naşterea micului Jack. Câteva amintiri plăcute erau legate de acest colier, îşi zise Jack. Pe urmă se dădu înapoi.

— Întoarce-te.

Cathy se execută. Rochia ei de seară era din mătase albastru-regal şi reflecta lumina ca sticla. Jack Ryan nu era un bărbat care înţelegea moda feminină – îi era mult mai uşor să-i priceapă pe ruşi – dar, indiferent care erau noile reguli, era de acord cu ele. Albastrul bogat al rochiei şi bijuteriile de aur pe care le purta îi puneau în valoare uşoara rumenealã a pielii albe şi galbenul untos al părului.

— Frumos, spuse Jack. Eşti gata, scumpo?

— Sigur, Jack.

Îi răspunse la zâmbet.

— Du-te şi porneşte maşina.

Cathy îl urmări intrând în garaj, apoi îi spuse câteva cuvinte persoanei care avea grijă de copii. Îşi puse blana – de obicei, chirurgii nu-i agreează pe activiştii pentru drepturile animalelor – şi îl urmă pe Jack, un minut mai târziu. Jack ieşi în marşarier din garaj şi plecară.

Clark nu se putu abţină să nu râdă. Ryan încă nu ştia nimic despre

tehnicile de contrasupraveghere. Urmări cum se diminuau luminile stopurilor, ca apoi să dispară în întregime după curba şoselei. Aşteptă câteva clipe, înainte de a intra pe aleea de acces spre locuinţa lui Ryan.

— Eşti domnul Clark? întrebă persoana care avea grijă de copii.

— Aşa este.

— Sunt în dormitor.

Îi arătă direcţia.

— Mulţumesc.

Clark reveni, un minut mai târziu. Tipic feminin, îşi zise el. Toate împachetează prea mult. Nici măcar Caroline Ryan nu era perfectă.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Supraveghetoarea era deja cuprinsă de vraja televizorului.

Cu maşina poţi străbate distanţa între Annapolis, Maryland şi centrul Washingtonului în mai puţin de o oră. Ryan simţea lipsa maşinii oficiale, dar soţia lui insistase să meargă cu a lor. Ieşiră de pe Pennsylvania Avenue şi intrară pe poartă, pe East Executive Drive, unde poliţiştii în uniformă îi îndrumară spre un loc de parcare. Break-ul lor arăta un pic umil printre Cadillacuri şi Lincolnuri, dar asta nu-l deranjă pe Jack. Soţii Ryan urcară pe jos panta blândă până la intrarea de Est unde personalul din Serviciul Secret le verifică numele pe lista invitaţilor. Cheile de la maşină ale lui Jack declanşară detectorul de metale, provocând un zâmbet jenat.

Indiferent de câte ori mergi acolo, o vizită la Casa Albă, mai ales noaptea, are ceva magic. Ryan îşi conduse soţia spre Aripa de Vest. Predară hainele la garderoba de lângă micul teatru al Casei Albe şi, după ce primiră jetoanele numerotate, îşi continuară drumul. La cotitura barată, stăteau la pândă cei trei obişnuiţi reporteri mondeni, femei trecute de şaizeci de ani, care nu-şi dezlipeau privirile de pe chipul tău în timp ce luau notiţe; parcă erau vrăjitoarele *din Macbeth,* cu zâmbetele lor largi, pofticioase. Ofiţeri din toate serviciile militare, gătiţi în uniforme de gală – Ryan se amuză pe seama lor, numindu-i „Oberchelneri” – aşteptau în şiruri pentru a îndeplini serviciul de escortă. Ca de obicei, puşcaşii marini arătau cel mai bine cu eşarfele lor stacojii şi un căpitan dezgustător de chipeş le făcu semn să urce pe scări până la nivelul principal. Jack notă privirea admirativă aruncată soţiei lui şi decise să zâmbească. La capătul scărilor de marmură, un alt ofiţer, de data aceasta o femeie locotenent din armată, îi îndrumă în salonul estic. La intrare fură anunţaţi – ca şi cum ar fi ascultat cineva – şi un lacheu în livrea se apropie imediat cu o tavă de argint cu băuturi.

— Conduci, Jack, şopti Cathy.

Jack optă pentru un Penier şi o felie de lămâie. Cathy luă o cupă de

şampanie.

Salonul estic al Casei Albe are mărimea unei mici săli de sport. Pereţii au culoarea fildeşului, cu coloanele false decorate cu frunze aurii. Într-un colţ se afla un cvartet de coarde şi un pian mare la care cânta, destul de bine, aprecie Ryan, un sergent din armată. Jumătate din invitaţi erau deja acolo, bărbaţii cu cravate negre şi femeile în rochii de seară. Poate că există oameni care se simt foarte bine în astfel de ocazii, îşi spuse Ryan, dar el nu era unul dintre ei. Începură să circule şi, curând, dădură peste secretarul apărării, Bunker şi soţia lui, Charlotte.

— Bună, Jack.

— Bună, Dennis, o cunoaşteţi pe soţia mea?

— Caroline, spuse Cathy, întinzând mâna.

— Ce părere ai despre meci?

Jack râse:

— Domnule, ştiu cum te cerţi cu Brent Talbot din cauza asta. Eu m-am născut în Baltimore. Cineva ne-a furat echipa.

— N-ai pierdut chiar aşa de mult, nu? Ăsta e anul nostru.

— Şi „Vikingii" spun acelaşi lucru.

— Au avut noroc să treacă de New York.

— După câte îmi amintesc, „Corsarii" v-au speriat un pic.

— Au avut noroc, mormăi Bunker. În repriza a doua i-am îngropat.

Caroline Ryan şi Charlotte Bunker schimbară o privire, ca de la femeie la femeie: *Fotbal!* Cathy se întoarse şi o zări. Doamna Bunker se îndepărtă, în timp ce băieţii discutau despre chestii băieţeşti.

Cathy inspiră adânc. Se întrebă dacă acesta era momentul potrivit, dar acum nu se mai putea opri, aşa cum nu putea renunţa la chirurgie. Îl lăsă pe Jack privind în altă parte şi traversă încăperea, într-o linie la fel de dreaptă ca zborul unui şoim.

Doamna doctor Elizabeth Elliot era îmbrăcată aproape identic cu doamna doctor Caroline Ryan. Tăieturile şi pliurile erau un pic diferite, dar garniturile scumpe erau suficient de asemănătoare pentru a face un redactor de modă să se întrebe dacă nu-şi făcuseră cumpărăturile în acelaşi magazin. Un triplu şirag de perle îi împodobea gâtul şi femeia conversa cu o pereche. Capul ei se întoarse când zări silueta care se apropia.

— Bună ziua, doamnă doctor Elliot. Îţi aminteşti de mine? întrebă Cathy cu un zâmbet cald.

— Nu. Ar trebui?

— Caroline Ryan. Asta ajută?

— Îmi pare rău, răspunse Liz, ştiind imediat cine era, dar nimic mai mult. Îi cunoşti pe Bob şi Libby Holtzman?

— Ţi-am citit articolele, spuse Cathy, strângând mâna întinsă a lui Holtzman.

— Întotdeauna e plăcut să auzi asta.

Holtzman remarcă delicateţea atingerii ei şi simţi vinovăţia săgetându-i prin braţ. Asta era femeia căreia îi atacase căsnicia?

— Ea este Libby.

— Şi tu eşti reporter, observă Cathy.

Libby Holtzman era mai înaltă decât ea şi îmbrăcată într-o rochie care-i accentua pieptul amplu. Unul de-al ei face cât amândoi ai mei, observă Cathy, reuşind să nu ofteze. Libby avea genul de bust pe care bărbaţii tânjeau să-şi culce capetele.

— Mi-ai operat o verişoară cam acum un an, spuse Libby Holtzman. Mama ei spune că eşti cel mai bun chirurg din lume.

— E genul de compliment care le merge la inimă doctorilor.

Cathy decise că o va plăcea pe doamna Holtzman, în ciuda handicapului ei fizic.

— Ştiu că eşti chirurg, dar unde ne-am întâlnit? întrebă Liz Elliot cu interesul neglijent pe care l-ar fi putut arăta unui crescător de câini.

— Benington. În anul meu pregătitor, predai ştiinţe politice la 101.

— Adevărat? Sunt surprinsă că-ţi aminteşti.

Avu grijă să sublinieze că ea nu-şi amintea.

— Da. Ei, ştii cum e, zâmbi Cathy. Anul de pregătire pentru medicină e crimă. Trebuie să ne concentrăm pe chestiile importările. Din cauza asta, cursurile celelalte erau nişte fleacuri, note de zece uşor obţinute.

Expresia lui Elliot nu se schimbă:

— Niciodată n-am dat cu uşurinţă note mari.

— Ba sigur că da. Trebuia doar să repetăm tot ce spuneai.

Cathy zâmbi şi mai larg.

Bob Holtzman fu tentat să se retragă un pas, dar reuşi să nu se mişte. Ochii soţiei lui se dilatară o idee; recepţionase semnalele mai repede decât soţul ei. Tocmai începuse un război. Va fi mai primejdios decât multe altele.

— Ce s-a întâmplat cu doctorul Brooks?

— Cine? întrebă Liz.

Cathy se întoarse spre Holtzmani:

— Timpurile erau cu totul altele în anii ’70, nu-i aşa? Doamna doctor Elliot de-abia îşi luase masterul şi Departamentul de Ştiinţe Politice era… ei bine, cam radical. Ştiţi, genul la modă…

Privirea îi reveni la Liz Elliot.

— Sigur că nu i-ai uitat pe Brooks şi pe Hemmings! Unde era situată casa pe care o împărţeai cu ei?

— Nu-mi amintesc.

Liz îşi comandă în gând să-şi menţină controlul. Asta se va termina în curând. Dar nu putea să fugă.

— Nu era la colţul celor trei drumuri, la câteva cvartale de campus?

îi porecliserăm Fraţii Marx, explică Cathy cu un chicotit. Brooks nu purta niciodată şosete… în Vermont, daţi-vă seama; probabil că răcea groaznic din cauza asta – iar Hemmings nu-şi spăla niciodată părul. Grozav departament. Desigur, Brooks a plecat la Berkeley şi te-ai dus şi tu acolo, să-ţi termini doctoratul. Cred că-ţi plăcea să lucrezi sub el. Spune-mi, cum arată acum Benington?

— Exact la fel de frumos ca întotdeauna.

— Nu m-am întors niciodată pentru întâlnirile absolvenţilor, oftă Cathy.

— Nici eu n-am mai fost de mai bine de un an, replică Liz.

— Ce s-a întâmplat cu Brooks? întrebă din nou Cathy.

— Cred că acum predă la Vassar.

— A, l-ai urmărit? Pot să pariez că încă mai încearcă să bage în pat orice fustă pe care o vede. Radical… şi şic. Cât de des îl vezi?

— Nu l-am întâlnit de câţiva ani.

— N-am înţeles niciodată ce găseai la el, se miră Cathy.

— Ei, hai, Caroline, nici una dintre noi nu era virgină pe atunci.

Cathy sorbi din şampanie.

— Adevărat, erau alte timpuri şi făceam o mulţime de prostii. Dar eu am avut noroc. Jack a făcut o femeie cinstită din mine.

Punct ochit, *punct lovit,* îşi spuse Libby Holtzman.

— Unele dintre noi n-au avut timp.

— Nu ştiu cum te descurci fără o familie a ta. Nu cred c-aş putea îndura singurătatea.

— Cel puţin, nu trebuie să-mi fac griji din cauza unui soţ necredincios, observă glacial Liz, găsindu-şi arma, fără să ştie că nu mai era încărcată.

Cathy păru amuzată:

— Da, presupun că unele femei trebuie să-şi facă griji din cauza asta. Dar nu eu, slavă Domnului.

— Cum poate fi sigură o femeie?

— Numai un prost nu e sigur. Dacă-ţi cunoşti bărbatul, explică Cathy, ştii ce poate şi ce nu poate să facă.

— Şi te simţi chiar atât de sigură? întrebă Liz.

— Bineînţeles.

— Se spune că soţia este întotdeauna ultima care află.

Capul lui Cathy se înclină într-o parte:

— Asta-i o discuţie filosofică, sau încerci să-mi spui ceva în faţă, în loc s-o faci pe la spate?

Iisuse! Bob Holtzman avea sentimentul că era spectator la un meci de box.

— Ţi-am dat impresia asta? O, îmi pare rău, Caroline.

— E-n regulă, Liz.

— Scuză-mă, dar prefer…

— Şi eu prefer să mi se spună „profesor”; ştii, sunt doctor în medicină la Johns Hopkins.

— Credeam că eşti profesor asociat.

Cathy Ryan dădu din cap:

— E adevărat. Mi s-a oferit un post de profesor plin la Universitatea din Virginia, dar asta însemna să abandonăm casa în care ne simţim foarte bine, să mutăm copiii de la şcoală şi, desigur, mai e şi problema cu cariera lui Jack. Aşa că am refuzat.

— Cred că eşti destul de ocupată.

— Am responsabilităţi şi îmi place să lucrez la Hopkins. Facem o muncă de pionierat şi e bine să fii acolo unde e acţiune. Pentru tine a fost probabil mult mai uşor să vii la Washington, nu aveai nimic care să te reţină şi, pe lângă asta, ce-i nou în ştiinţele politice?

— Sunt foarte satisfăcută de viaţa mea, mulţumesc.

— Sunt sigură că eşti, replică Cathy, sesizând fisura şi ştiind cum s-o exploateze. De obicei, poţi să vezi când o persoană este fericită cu munca ei.

— Şi tu?

— Viaţa n-ar putea fi mult mai bună. Fiindcă veni vorba, există o singură diferenţă reală între noi, remarcă Caroline Ryan.

— Şi anume?

— … nu ştiu unde s-a rătăcit nevastă-mea. Uite-o pe-a ta cu Liz Elliot şi Holtzmanii. Mă întreb despre ce vorbesc, spuse Bunker.

— Noaptea, acasă, eu dorm cu un bărbat, răspunse dulce Cathy. Şi chestia frumoasă e că nu trebuie niciodată să schimb bateriile.

…Jack se întoarse ca să le vadă pe soţia lui şi pe Elizabeth Elliot, al cărei colier de perle păru să devină maro sub privirile lui, atât de tare pălise consilierul cu securitatea naţională. Soţia lui era mai scundă decât Elliot şi arăta ca un spiriduş pe lângă Libby Holtzman, dar indiferent ce dracu’ se întâmplase, Cathy era ca o ursoaică apărându-şi prada, cu ochii ţintuiţi pe mai înalta Liz Elliot. Se apropie să vadă care era problema.

— Bună, scumpo.

— Bună, Jack, răspunse Cathy cu ochii fixaţi pe ţinta ei. Îi cunoşti pe Bob şi Libby?

— Salut.

Ryan dădu mâna cu amândoi, interceptând din partea lor priviri al căror sens putea doar să încerce să-l ghicească. Doamna Holtzman părea gata să explodeze, dar inspiră adânc şi se controlă.

— Tu eşti norocosul care a luat-o de soţie pe această femeie? întrebă Libby.

Acest comentariu o determină pe Elliot să renunţe prima la confruntare.

— De fapt, cred că ea m-a luat pe mine de bărbat, răspunse Jack,

după încă un moment de confuzie.

— Dacă vreţi să mă scuzaţi, spuse Elliot, părăsind câmpul de bătălie cât putea mai graţios.

Cathy îi luă pe Jack de braţ şi îl conduse spre colţul în care se afla pianul.

— Ce dracu' a fost asta? îşi întrebă Libby Holtzman soţul.

Avea impresia că deja ştia răspunsul. Lupta ei, încununată de succes, de a-şi reţine hohotele de râs aproape că o sufocase.

— Draga mea, totul se reduce la faptul că eu am încălcat o regulă etică. Şi ştii ceva?

— Ai făcut bine, îl linişti Libby. Fraţii Marx? Colţul celor trei drumuri? Liz Elliot, regina WASP-urilor radicale? Dumnezeule!

— Jack, am o durere de cap teribilă, adică una cu adevărat teribilă, îi şopti Cathy soţului ei.

— Aşa rău?

Ea aprobă.

— Putem ieşi de aici, înainte să mi se facă rău?

— Cathy, de la chestiile astea nu pleci aşa, pur şi simplu, sublime Jack.

— Ba sigur că da.

— Despre ce discutaţi tu şi Liz?

— Nu cred că-mi place foarte mult.

— Nu eşti singura. Bine.

Jack se îndreptă spre uşa cu Cathy la braţ. Căpitanul din armată, de serviciu la scară, se-arătă foarte înţelegător. Cinci minute mai târziu, erau afară. Jack îşi ajută soţia să urce în maşină şi se îndreptară pe alee spre Pennsylvania Avenue.

— Mergi înainte, ordonă Cathy.

— Dar…

— Mergi, înainte, Jack.

Era vocea ei de chirurg. Cea care le spunea oamenilor ce să facă. Ryan trecu pe lângă Parcul Lafayette.

— Acum, la stânga.

— Unde mergem?

— Virează la dreapta… şi la stânga pe alee.

— Dar…

— Jack, te rog, se alintă Cathy.

Portarul de la hotelul Hay Adams o ajută pe Caroline să coboare din maşină. Jack îi dădu cheile omului de serviciu de la parcare, apoi îşi urmă soţia înăuntru. O urmări primind o cheie de la recepţioneră, apoi grăbindu-se spre ascensoare. O urmă în lift şi coborâră la un etaj oarecare pentru a se îndrepta spre apartamentul de pe colţul unui culoar.

— Cathy, ce se întâmplă?

— Jack, am avut parte de prea multă muncă, prea mulţi copii şi n-am găsit timp pentru noi. În seara asta, dragul meu, este timpul nostru.

Îi încolăci gâtul cu braţele şi soţului ei nu-i mai rămase altceva de făcut decât s-o sărute. Ea îi puse cheia în mână.

— Acum, deschide uşa înainte să speriem pe cineva.

— Cum rămâne cu…

— Jack, taci din gură. Te rog, adăugă ea.

— Da, iubito.

Ryan îşi conduse soţia în cameră.

Cathy observă încântată că instrucţiunile ei fuseseră aduse la îndeplinire cu maximumul de precizie pe care-l putea asigura personalul acestui hotel excelent. O cină uşoară era aranjată pe masă împreună cu o sticlă frapată de Moet. Îşi aranjă haina pe sofa, sigură că tot restul era aşa cum trebuia să fie.

— Poţi să torni şampania? Mă întorc într-o clipă. Poate vrei să-ţi scoţi haina şi să te faci comod, îi aruncă ea peste umăr, ieşind din dormitor.

— Sigur, se adresă Jack sieşi.

Nu ştia ce se întâmpla sau ce avea de gând Cathy, dar nici nu-i păsa prea mult După ce lăsă să-i cadă smochingul peste haina de blană de nurcă a soţiei, rupse staniolul de pe şampanie, apoi răsuci sârma şi scoase cu atenţie dopul. Turnă în două pahare şi aşeză sticla înapoi, în frapiera de argint. Decise să-i acorde încredere băuturii, fără să o guste, apoi se duse să privească pe fereastră la Casa Albă. Jack nu o auzi revenind în cameră. O simţi, de fapt, era o uşoară schimbare în aer. Când se întoarse, ea stătea în cadrul uşii.

Era a doua oară când purta cămaşa de noapte de mătase albă, lungă până la podea. Prima oară fusese în luna lor de miere. Cathy păşi desculţă pe covor spre soţul ei, alunecând prin spaţiu, ca o apariţie.

— Durerea de cap probabil că a dispărut.

— Încă mi-e sete, îi zâmbi Cathy.

— Cred că pot să mă ocup de asta.

Jack ridică paharul şi i-l ţinu la buze. Ea luă o singură sorbitură, apoi i-l apropie de buze.

— Ţi-e foame?

— Nu.

Se sprijini de el, luându-i ambele mâini într-ale ei.

— Te iubesc, Jack. Vrei?

Jack o răsuci şi merse în spatele ei, ţinând-o de talie. Patul, văzu el, era pregătit şi lumina stinsă, deşi licărirea de la reflectoarele care iluminau Casa Albă se strecura prin ferestre.

— Ţi-aminteşti prima dată, în noaptea nunţii?

Jack chicoti.

— Mi-o amintesc, Cathy.

— Acum, va fi la fel ca prima dată, Jack.

Se întinse în spatele lui şi îi desfăcu eşarfa cu care era încins. Soţul ei înţelese aluzia. Când rămase gol, ea îl îmbrăţişă cât putu de fierbinte şi mătasea cămăşii ei de noaptea foşni pe pielea lui.

— Întinde-te.

— Eşti mai frumoasă ca niciodată, Cathy.

— Nu vreau să mi te fure nimeni. Cathy i se alătură pe pat. El era gata, la fel şi ea. Caroline îşi ridică repede cămaşa până la talie şi îl încălecă, apoi o lăsă să cadă în jurul ei. Mâinile lui îi găsiră sânii. Ea i le ţintui acolo, legănându-se în sus şi-n jos pe el, ştiind că el nu putea să reziste prea mult, la fel ca ea.

Nici un bărbat n-ar trebui să fie atât de norocos, îşi spuse Jack, încordându-se şi încercând să se controleze; deşi eşuă mizerabil, fu răsplătit cu un zâmbet care aproape că-i frânse inima.

— Nu-i rău, spuse Cathy, un minut mai târziu, sărutându-i mâinile.

— Lipsa de antrenament.

— Noaptea e abia la început, şopti ea, în timp ce se întindea lângă el şi asta-i tot ce-am avut mai bun de o bună bucată de timp. Ţi-e foame?

Ryan îşi plimbă privirea prin cameră.

— Păi…

— Aşteaptă.

Se ridică din pat şi se întoarse cu un halat de baie cu monograma hotelului.

— Vreau să rămâi încălzit.

Cina avu loc în tăcere. Nu era nimic de spus şi, în următoarea oră, îşi imaginară că aveau din nou douăzeci de ani, suficient de tineri pentru a experimenta în dragoste, pentru a o explora, ca pe un nou şi minunat loc unde fiecare cotitură a drumului dezvăluia ceva nemaivăzut. Trecuse mult prea mult timp, îşi spuse Jack, dar goni gândul dintr-o minte care, măcar o dată, era netulburată. Terminară desertul şi el turnă restul de şampanie.

— Trebuie să mă las de băut. Dar nu în seara asta.

Cathy goli paharul şi îl aşeză pe masă.

— Nu ţi-ar face rău să te opreşti, dar nu eşti alcoolic. Am dovedit asta săptămâna trecută. Aveai nevoie de odihnă şi te-ai odihnit. Acum, vreau mai mult din tine.

— Dacă a mai rămas ceva.

Cathy se ridică şi îi luă mâna.

— Mai e destul.

De data asta, Jack deschise drumul. Ajunşi în dormitor, se aplecă şi îi trase cămaşa de noapte peste cap, apoi îşi aruncă halatul lângă ea

pe podea.

Primul sărut dură o eternitate. O ridică în braţe şi o aşeză pe pat, unde se întinse şi el o clipă mai târziu. Dorinţa nu le trecuse. Curând, era peste ea, simţindu-i căldura sub şi în jurul lui. De data asta se descurcă mai bine, controlându-se până când spatele ei se arcui şi faţa îi căpătă curioasa expresie de durere pe care fiecare bărbat vrea să o dea soţiei lui. La sfârşit, braţele lui se strecurară sub ea şi o ridicară din pat, strivind-o de pieptul lui. Lui Cathy îi plăcea asta, îi plăcea puterea bărbatului ei aproape la fel de mult cât îi iubea bunătatea. Apoi totul se termină şi el rămase întins lângă ea. Cathy îl strânse în braţe, cu faţa lipită de pieptul ei.

— Ţi-ai făcut probleme false, eşti la fel de bun ca întotdeauna.

Urmarea nu o surprinse. Îl cunoştea atât de bine, deşi fusese suficient de nesăbuită ca să uite. Spera că va fi capabilă să-şi ierte asta. Întregul corp al lui Jack se scutură de suspine. Cathy îl strânse lângă ea, simţindu-i lacrimile pe sâni. Un bărbat atât de bun, atât de puternic.

— Am fost un soţ mizerabil şi un tată mizerabil.

Obrazul ei i se lipi de creştetul capului:

— Nici unul n-a stabilit vreun record în ultimul timp, Jack, dar a trecut, nu-i aşa?

— Da. Cum de m-a ajutat Dumnezeu să te găsesc?

— M-ai câştigat, Jack. În marea loterie a vieţii te-ai ales cu mine. Şi eu m-am ales cu tine. Crezi că soţii îşi merită întotdeauna partenerii de viaţă? Printre colegii mei din spital, mulţi au căsnicii ratate. Pur şi simplu, poate că nu încearcă sau uită.

— Uită?

Cum era să păţesc şi eu.

— În bunăstare şi sărăcie; la bine şi la rău; bolnavi sau sănătoşi, atâta vreme cât vom trăi. Ţi-aminteşti? Şi eu am jurat. Jack, ştiu cât poţi fi de bun şi asta înseamnă foarte mult. M-am purtat atât de răutăcios cu tine săptămâna trecută… îmi pare rău pentru toate lucrurile teribile pe care le-am făcut. Dar acum a trecut totul.

Plânsul se opri imediat.

— Mulţumesc, fetiţo.

— Eu îţi mulţumesc, Jack.

Îşi plimbă un deget pe spatele lui.

— Vrei să spui…?

Capul lui se dădu pe spate ca să-i privească faţa. Primi un alt zâmbet, genul blând pe care o femeie îl păstrează pentru soţul ei.

— Aşa cred. Poate că va fi încă o fetiţă.

— Ar fi frumos.

— Culcă-te.

— Într-un minut.

Jack se ridică să se ducă în baie, apoi intră în sufragerie înainte de a se întoarce. Zece minute mai târziu, era nemişcat. Cathy se sculă ca să-şi pună din nou cămaşa şi, la ieşirea din baie, anulă apelul de deşteptare pe care-l comandase Jack. Fu rândul ei să privească pe fereastră la reşedinţa preşedintelui. Lumea nu păruse niciodată mai frumoasă. Acum, dacă l-ar putea determina pe Jack să nu mai lucreze pentru acei oameni...

Camionul opri să alimenteze la marginea Lexingtonului, în Kentucky. Şoferul luă o pauză de zece minute ca să-şi facă plinul de cafea şi clătite – considera micul dejun cel mai bun mijloc de a rămâne treaz la drum – apoi continuă. Prima de o mie de dolari suna foarte bine şi, ca să fie sigur de ea, trebuia să traverseze Mississippiul înaintea orei de aglomeraţie din St. Louis.

31
Dansatorii

Trezit de larma de pe stradă şi văzând că ferestrele erau inundate de lumină, Ryan realiză că dormise prea mult. O privire la ceas – opt şi cincisprezece. Aproape că intră în panică, dar era prea târziu pentru griji suplimentare, nu-i aşa? Se ridică din pat şi se duse în sufragerie. Cathy deja sorbea din cafeaua de dimineaţă.

— Nu lucrezi azi?

— Trebuia să asist la o intervenţie care a început acum câteva minute, dar mă înlocuieşte Bernie. Cred că ar trebui să te îmbraci.

— Cum ajung la lucru?

— John va fi aici la ora nouă.

— Bine.

Ryan plecă să facă duş şi să se radă. În drum, privi în dulap şi descoperi că era aşteptat de un costum, o cămaşă şi o cravată. Fără îndoială că soţia lui plănuise asta cu grijă. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Jack nu şi-o imaginase niciodată pe Cathy ca pe un maestru – o maestră – în ale conspiraţiei. La opt patruzeci, era spălat şi ras.

— Ştii, la unsprezece am o întâlnire chiar vizavi.

— N-am ştiut. Transmite-i salutări din partea mea căţelei de Elliot.

Cathy zâmbi.

— Nici ţie nu-ţi place?

— Nu prea are ce să-ţi placă. A fost un profesor mizerabil. Nu-i chiar aşa de deşteaptă cum crede. Are probleme majore cu eul.

— Am remarcat. Nu mă prea agreează.

— Aşa am avut impresia. Ieri am avut o mică ciocnire. Cred că am câştigat eu, zâmbi Cathy.

— Ce s-a întâmplat?

— A, doar o chestie între fete.

Cathy făcu o pauză.

— Jack…?

— Da, fetiţo.

— Cred că-i timpul să te retragi.

Ryan îşi examină farfuria cu micul dejun.

— Cred că ai dreptate. Mai am câteva lucruri de făcut… dar, când o să fiu gata…

— Când? întrebă ea.

— Cel mult peste două luni. Nu pot să plec cum ai bate din palme, fetiţo. Sunt numit de preşedinte. A trebuit să fiu confirmat de Senat, ţi-aminteşti? Nu poţi să pleci, pur şi simplu – e ca şi cum ai dezerta.

Există reguli pe care trebuie să le respecţi.

Cathy dădu din cap. Deja îşi câştigase punctul.

— Înţeleg, Jack. Două luni e destul de bine. Ce-ai vrea să faci?

— Aş putea obţine un post de cercetător aproape oriunde, la Centrul pentru Studii Strategice şi Internaţionale, la Heritage, poate la Centrul Johns Hopkins pentru Studii Internaţionale Avansate. Am avut o discuţie cu Basil, în Anglia. Când ajungi la nivelul meu, nu eşti niciodată terminat cu adevărat. Hm, aş putea chiar să scriu încă o carte…

— Vom începe cu o vacanţă lungă şi frumoasă, imediat ce termină copiii şcoala.

— Credeam…?

— N-o să am o sarcină prea avansată, Jack.

— Chiar crezi că s-a întâmplat noaptea trecută?

Sprâncenele ei se înălţară ironic.

— Perioada a fost aproape perfectă şi ai avut două şanse, nu? Care-i problema? Te simţi folosit?

Soţul ei zâmbi:

— Am fost folosit şi mai rău.

— Ne vedem diseară?

— Ţi-am spus vreodată cât de mult îmi place cămaşa ta de noapte?

— Cea de la nuntă? E puţin cam desuetă, dar a avut efectul dorit. Păcat că nu avem mai mult timp acum, nu?

Jack decise că era mai bine să plece cât mai putea.

— Da, fetiţo, dar eu am de lucru, la fel şi tu.

— Ei, hai, protestă jucăuş Cathy.

— Nu pot să-i spun preşedintelui că am întârziat din cauză că făceam dragoste cu nevastă-mea.

Se apropie de ea şi o sărută.

— Mulţumesc, scumpo.

— Plăcerea a fost a mea, Jack.

Ryan ieşi pe uşa din faţă a hotelului şi îl văzu pe Clark aşteptând în maşină. Urcă imediat.

— ’Mneaţa, domnule doctor.

— Bună, John. Ai făcut o singură greşeală.

— Care?

— Cathy îţi ştia numele. Cum?

— Secretul nostru, replică Clark, înmânându-i cutia cu mesaje. La dracu’, uneori mi-ar plăcea şi mie să-mi iau valea, ştii?

— Sunt sigur că ai încălcat vreo lege.

— Da, adevărat.

Clark puse maşina în mişcare.

— Când primim undă verde pentru afacerea din Mexic?

— De asta mă duc la Casa Albă.

— La unsprezece?

— Exact.

De fapt, era încântător să vadă că CIA putea să opereze fără prezenţa lui. Ryan sosi la etajul şapte ca să-i vadă pe toţi la lucru. Chiar şi Marcus era acolo unde îi era locul.

— Gata de călătorie? îl întrebă Jack pe director.

— Da, plec în seara asta. Secţia din Japonia aranjează întâlnirea cu Lialin.

— Marcus, te rog, aminteşte-ţi că el este agentul MUSASHI şi că informaţiile lui au numele de cod NIITAKA. Folosirea numelui adevărat, chiar şi aici, este o obişnuinţă rea, care trebuie evitată.

— Da, Jack. Te duci să-l vezi pe preşedinte pentru povestea din Mexic?

— Aşa este.

— Îmi place modul în care ai aranjat afacerea asta.

— Mulţumesc, Marcus, dar meritul le aparţine lui Clark şi Chavez. Suporţi o sugestie? întrebă Jack.

— Dă-i drumul.

— Reîncadrează-i la Operaţiuni.

— Dacă le reuşeşte asta, preşedintele va fi de acord. O să fiu şi eu.

— În regulă. Obţinuse destul de uşor acceptul lui Cabot. Se întrebă de ce.

Doctorul Kaminski revăzu filmele şi se înjură pentru eroarea din ziua precedentă. Cu greu părea posibil, dar…

Dar nu era posibil. Nu aici. Oare era? Trebuia să efectueze nişte teste suplimentare, dar mai întâi petrecu o oră încercând să dea de urma colegului său sirian. Pacientul era mutat la un alt spital, unul cu o cameră laminară. Chiar dacă Kaminski greşea, omul acela trebuia să fie complet izolat.

Russell porni motorul autostivuitorului şi petrecu câteva minute descifrând comenzile. Se întrebă la ce-i trebuise fostului proprietar, dar asta nu avea nici o importanţă. Tancul de propan avea încă suficientă presiune ca să nu-şi facă probleme şi din cauza asta. Se întoarse spre casă.

Aici, în Colorado, oamenii erau destul de prietenoşi. Deja distribuitorii locali instalaseră la capătul aleii cutii poştale pentru presă. Russell putea citi ziarul de dimineaţă la cafea. O clipă mai târziu, îşi dădu seama cât de plăcută era treaba asta.

— Hopa, observă el încetişor.

— Care-i problema, Marvin?

— N-am mai văzut aşa ceva. Fanii „Vikingilor” pun la cale o escortă… peste o mie de maşini şi autobuze. La dracu’, remarcă el.

Asta o să brambureasc străzile.

Răsfoi paginile, căutând prognoza meteorologică pe termen lung.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să vină pe 1-76 ca să ajungă la Denver. Asta ar putea încurca lucrurile. Vrem să ajungem pe la amiază, poate un pic mai târziu… cam la aceeaşi oră la care ar trebui să ajungă şi convoiul…

— Escortă – cum adică? Escortă care să protejeze împotriva cui? întrebă Qati.

— Nu e o escortă adevărată, explică Russell. Mai degrabă, un fel de alai. Fanii din Minnesota se pun serios pe treabă. Ştii ce, hai să luăm o cameră de motel pentru noi. Una aproape de aeroport. Când e zborul nostru?

Făcu o pauză.

— Iisuse, n-am gândit prea limpede, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? întrebă din nou Ghosn.

— Vremea, replică Russell. Aici e Colorado şi e ianuarie. Dacă avem încă un viscol?

— Pentru condus, vrei să spui?

— Aşa e. Uite, ar trebui să rezervăm camere la unul din motelurile aflate chiar lângă aeroport, să zicem. Putem merge acolo din seara precedentă… sau voi lua camerele pentru două… nu, trei nopţi, aşa încât să nu existe nici un fel de suspiciuni. Cristoase, sper că au camere libere.

Russell se duse până la telefon şi deschise cartea de lângă el. Avu nevoie de patru încercări ca să găsească o cameră cu două paturi duble într-un mic motel la o milă de aeroport. Trebui să garanteze pentru ea cu o carte de credit pe care reuşise să nu o folosească până atunci. Nu îi făcu plăcere să o utilizeze. Încă o bucăţică de hârtie care constituia o urmă.

— Bună dimineaţa, Liz.

Ryan intră în birou şi se aşeză.

— Cum te simţi azi?

Consilierului pentru securitatea naţională nu-i plăcea să fie ironizat. Avusese o mică luptă cu soţia ticălosului ăsta – în faţa reporterilor! – şi încasase bobârnace în public. Indiferent dacă Ryan avea ceva de-a face cu asta sau nu, probabil că se distrase pe cinste noaptea trecută. Şi mai rău, căţeaua aia sfrijită îl atacase şi pe Bob Fowler, nu-i aşa? Preşedintele aşa crezuse, când i se povestiseră evenimentele nopţii trecute.

— Eşti gata pentru instructaj?

— Sigur.

— Hai.

Avea să-l lase pe Bob să se ocupe de asta.

Helen D'Agustino îi urmări pe cei doi oficiali intrând în Biroul Oval. Bineînţeles, aflase povestea, un agent al Serviciului Secret auzise toată chestia şi parşiva punere la punct administrată lui Liz Elliot fusese deja subiectul câtorva chicoteli discrete.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, îl auzi ea pe Ryan în timp ce închidea uşa.

— 'Mneaţa, Ryan. OK, hai să auzim despre ce-i vorba.

— Domnule, ceea ce plănuim să facem este, de fapt, destul de simplu. Doi ofiţeri CIA vor fi în Mexico, la aeroport, încadraţi ca personal de întreţinere al liniei aeriene. Vor face treburile normale, golind scrumiere, curăţind closete. Înainte de plecare, vor pune câteva buchete cu flori proaspete în salonul de la etaj. Microfoane ca acesta vor fi ascunse în aranjamentele florale.

Ryan scoase ţeapa de plastic din buzunar şi i-o dădu.

— Microfoanele vor transmite tot ce captează unui al doilea transmiţător ascuns într-o sticlă. Acest dispozitiv va emite un semnal multicanal EHF – asta înseamnă extrem de înaltă frecvenţă – în exteriorul avionului. O serie de trei alte avioane vor zbura pe cursuri paralele cu 747 pentru a recepţiona semnalul. Un receptor suplimentar, cuplat cu un magnetofon, va fi ascuns în 747, atât ca rezervă pentru legăturile aer-aer, cât şi ca acoperire pentru operaţiune. Dacă este localizat, sistemul de interceptare va părea instalat de reporterii care-l însoţesc pe primul ministru. Bineînţeles, nu ne aşteptăm la aşa ceva. La Dulles vom avea oameni care să recupereze dispozitivele. În ambele cazuri, transmisiile electronice vor fi procesate şi transcrierile vă vor fi prezentate la câteva ore după ce aterizează avionul.

— Foarte bine. Care sunt şansele de succes? întrebă şeful personalului, Arnold van Damm.

Bineînţeles, trebuia să asiste şi el la discuţie. Ceea ce se punea la cale era mai mult un exerciţiu de politică decât de diplomaţie. Riscul dezavantajelor politice era serios, exact aşa cum răsplata pentru succes era absolut demnă de luat în seamă.

— Domnule, nu există garanţii pentru operaţiunile de acest gen. Dacă se discută ceva, probabil că vom şti ce, dar s-ar putea să nu abordeze deloc problema care ne interesează. Tot echipamentul a fost testat. Funcţionează. Ofiţerul de teren care se ocupă de operaţiune este foarte experimentat. Mai are la activ unele chestii delicate.

— De exemplu? întrebă van Damm.

— De exemplu, scoaterea soţiei lui Gherasimov şi a fiicei lui, acum câţiva ani.

Ryan continuă să explice aproximativ un minut.

— Operaţiunea merită riscul? întrebă Fowler.

Asta îl surprinse pe Ryan destul de mult.

— Domnule, decizia vă aparţine.

— Dar ţi-am cerut o părere.

— Da, domnule preşedinte, merită. Informaţiile pe care le primim de la NIITAKA demonstrează un grad considerabil de aroganţă din partea lor. Ceva de genul acesta ar putea avea efectul net de a-i obliga să se comporte cinstit cu noi.

— Eşti de acord cu politica noastră în privinţa Japoniei? întrebă van Damm, tot atât de surprins ca şi Ryan cu o clipă mai înainte.

— Aprobarea sau dezaprobarea mea nu au importanţă, dar răspunsul la întrebarea ta este da.

Şeful personalului era vizibil mirat.

— Dar administraţia precedentă... cum se face că nu ne-ai spus niciodată?

— N-aţi întrebat niciodată, Arnie. Eu nu fac politica guvernului, ţi-aduci aminte? Eu sunt spion. Fac ce-mi spuneţi să fac, atâta vreme cât este legal.

— Eşti satisfăcut de legalitatea operaţiunii? întrebă Fowler cu un zâmbet înăbuşit cu greu.

— Domnule preşedinte, dumneavoastră sunteţi avocatul, nu eu. Dacă eu nu cunosc legalităţile tehnice – şi nu le cunosc – trebuie să presupun că dumneavoastră, ca slujitor al legii, nu-mi ordonaţi s-o încalc.

— Ăsta-i cel mai bun număr de dans pe care l-am văzut de când a fost Baletul Kirov la Centrul Kennedy, în vara trecută, observă van Damm cu un hohot de râs.

— Ryan, ştii toate mutările. Ai aprobarea mea, decise Fowler după o scurtă pauză. Dacă obţinem ce aşteptăm, ce facem mai departe?

— Va trebui să studiem problema cu tipii de la Departamentul de Stat, interveni Liz Elliot.

— Este teoretic periculos, observă Ryan. Japonezii au angajat o mulţime de oameni de la secţia de negocieri comerciale. Trebuie să presupunem că au oameni în interior.

— Spionaj comercial? întrebă Fowler.

— Sigur, de ce nu? NIITAKA nu ne-a furnizat nici o dovadă sigură, dar, dacă aş fi un birocrat dornic să părăsească serviciul guvernului şi să câştige o jumătate de milion pe an – aşa cum fac o mulţime – cum le-aş dovedi că reprezint o valoare pentru ei? Aş face-o în acelaşi fel în care un oficial sovietic sau un spion ne prezintă dovezile bunei sale credinţe. Furnizezi ceva suculent ca arvună. Asta-i ilegal, dar noi nu consacrăm nici un fel de mijloace cercetării problemei. Din acest motiv, diseminarea pe scară largă a informaţiilor provenite din această operaţiune este foarte periculoasă. Evident, veţi dori opinia secretarului Talbot şi a altora, dar aş fi foarte precaut şi aş reduce la maximum numărul persoanelor cărora le-aş dezvălui informaţiile. De

asemenea, amintiţi-vă că, dacă îl avertizaţi pe primul ministru că ştiţi ce a spus – şi dacă el este convins că a vorbit despre acest lucru doar într-un singur loc – vă asumaţi riscul compromiterii acestei tehnici de culegere a informaţiilor…

Preşedintele acceptă, fără altă reacţie decât o sprânceană înălţată.

— S-o facem să arate ca o scurgere în Mexic? întrebă van Damm.

— E manevră evidentă, aprobă Ryan.

— Şi îl confrunt direct cu informaţiile? întrebă Fowler.

— Cam greu să baţi o chintă regală, domnule preşedinte. Şi dacă ceea ce facem noi se va afla vreodată, Congresul va începe să spumege. Asta-i una dintre problemele mele. Sunt obligat să discut această operaţiune cu Al Trent şi Sam Fellows. Sam se va comporta corect, dar Al are motive politice să-i displacă japonezii.

— Aş putea să-ţi ordon să nu-i spui…

— Domnule, asta-i o lege pe care nu o pot încălca sub nici un motiv.

— S-ar putea să fiu obligat să-ţi dau ordinul ăsta, observă Fowler.

Ryan fu din nou surprins. Atât el, cât şi preşedintele ştiau care erau consecinţele acestui ordin. Exact ce avea în minte Cathy. De fapt, putea fi o scuză foarte bună pentru a părăsi serviciul guvernamental.

— Ei, poate că nu va fi necesar, se domoli Fowler. Am obosit jucându-mă de-a colţunaşii cu oamenii ăştia. Au încheiat un acord şi îl vor respecta, sau vor trebui să aibă de-a face cu un preşedinte foarte furios. Şi mai rău, ideea că cineva îl poate mitui pe preşedintele unei ţări într-un mod atât de venal este demnă de dispreţ. La dracu’! Urăsc corupţia.

— Daţi-i înainte, şefule, comentă van Damm. În plus, le va plăcea alegătorilor.

— Ticălosul ăsta, continuă după o clipă Fowler.

Ryan nu-şi dădu seama cât din indignare era reală şi cât mimată.

— Îmi spune că vine să punem la punct câteva detalii, să ne cunoaştem mai bine şi de fapt plănuieşte să nu-şi îndeplinească obligaţiile. Ei, vom mai vedea. Cred că-i timpul să afle ce înseamnă să te joci cu focul.

Discursul se întrerupse.

— Ryan, nu te-am văzut noaptea trecută.

— Soţia mea a avut o durere de cap, domnule. A trebuit să plec. Îmi pare rău.

— Acum se simte bine?

— Da, domnule, mulţumesc.

— Dă-le liber oamenilor tăi.

Ryan se ridică.

— Aşa voi face, domnule preşedinte.

Van Damm îl urmă afară şi îl conduse spre intrarea de vest:

— Frumoasă treabă, Jack.

— Dumnezeule mare, te pomeneşti că vor începe să mă placă? întrebă sardonic Jack.

Întâlnirea decursese mult prea bine.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat seara trecută, dar Liz este supărată rău pe soţia ta.

— Au avut o discuţie, dar nu ştiu despre ce.

— Jack, vrei adevărul? întrebă van Damm.

Ryan ştia că amicala conducere până la uşă era suspect de oportună.

— Când, Arnie?

— Mi-ar plăcea să spun că-i doar o problemă de serviciu, nu personală, dar este personală. Îmi pare rău, Jack, dar se întâmplă. Preşedintele îţi pregăteşte o concediere cu surle şi trâmbiţe.

— Drăguţ din partea lui, replică indiferent Jack.

— Am încercat, Jack. Ştii că-mi placi. Lucrurile de genul ăsta se întâmplă.

— Voi pleca fără zgomot. Dar…

— Ştiu. Fără împuşcături pe la spate la plecare sau după. Vei fi convocat periodic, poate ţi se vor da unele misiuni speciale, probleme de legătură. Obţii o eliberare la cerere. În privinţa asta, Jack, ai cuvântul meu de onoare şi al preşedintelui. Nu-i un tip rău, Jack, chiar nu e. Este un tip încăpăţânat şi un bun politician, dar e cinstit. Doar că modurile noastre de gândire sunt diferite – iar el este preşedinte.

Jack ar fi putut spune că marca onestităţii intelectuale era solicitarea punctelor de vedere opuse. În loc de asta, replică:

— Cum am spus, voi pleca în linişte. Sunt de prea multă vreme în meseria asta. E timpul să mă relaxez puţin, să miros trandafiri şi să mă joc cu copiii.

— Bravo.

Van Damm îl bătu pe braţ.

— Du la bun sfârşit treaba asta şi caracterizarea ta de plecare din partea şefului va străluci. Ba chiar o vom pune pe Callie Weston să o scrie.

— Consolezi ca un profesionist, Arnie.

Ryan îi strânse mâna şi se îndreptă spre maşină. Van Damm ar fi fost surprins să-i vadă zâmbetul de pe faţă.

— Eşti obligat să procedezi astfel?

— Elizabeth, în ciuda diferenţelor ideologice şi-a servit bine ţara. Nu sunt de acord cu el într-o mulţime de lucruri, dar nu m-a minţit niciodată şi a încercat întotdeauna să-mi dea sfaturi bune, replică Fowler, uitându-se la microfonul cu aspect de baghetă de plastic.

Dintr-o dată, se întrebă dacă funcţiona.

— Ţi-am spus ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Ţi s-a îndeplinit dorinţa. E pe cale să plece. La acest nivel, nu arunci oamenii pe uşă afară. O faci într-un mod civilizat şi onorabil. Orice altceva e meschin şi, fără doar şi poate, stupid din punct de vedere politic. Sunt de acord cu tine că e un dinozaur, dar chiar şi dinozaurii primesc un loc frumos în muzee.

— Dar…

— Asta-i tot. OK, ai avut o discuţie cu soţia lui noaptea trecută. Îmi pare rău, dar ce fel de persoană penalizează pe cineva pentru ceea ce a făcut soţia lui?

— Bob, am dreptul să mă aştept la sprijinul tău.

Lui Fowler nu-i plăcu asta, dar răspunse rezonabil:

— Îl ai, Elizabeth. Acum, ăsta nu-i nici locul, nici timpul pentru genul ăsta de discuţie.

Imediat după prânz, Marcus Cabot sosi la Baza Andrews a Forţelor Aeriene pentru zborul în Coreea. Aranjamentele erau mai luxoase decât păreau. Va zbura cu un C-141B Starlifter din Forţele Aeriene ale Statelor Unite, un avion cu patru motoare şi un fuzelaj cu o formă ciudată, de şarpe. O locuinţă mobilă completă, cu bucătărie, sufragerie şi dormitor, fusese încărcată în magazia de mărfuri. Era bine izolată fonic – C-141 era un avion zgomotos, mai ales în partea din spate. Cabot ieşi pe uşa din faţă pentru a întâlni echipajul de zbor. De fapt, existau două echipaje de zbor complete. Zborul avea să fie lung, cu o oprire pentru alimentare la Baza Travis din California a Forţelor Aeriene, urmată de trei alimentări în aer, deasupra Pacificului. Avea să fie şi deosebit de plictisitor, dar va dormi cât mai mult posibil. Se întrebă dacă serviciul guvernamental merita cu adevărat eforturile şi sacrificiile lui, iar faptul că Ryan va părăsi în curând Agenţia – Arnold van Damm îl pusese la curent – nu-i îmbunătăţea perspectiva. Directorul CIA îşi puse centura şi începu să citească instructajul. Un subofiţer din Forţele Aeriene îi oferi un pahar de vin, pe care îl începu când avionul rulă pe pistă.

Ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază, John Clark şi Domingo Chavez se îmbarcară la bordul avionului lor pentru Mexic. Era mai bine, îşi zise cel mai în vârstă, să se instaleze şi să se acomodeze. Mexico City era o metropolă situată la mare altitudine, al cărei aer rarefiat era înrăutăţit de poluarea atmosferică. Echipamentul pentru misiune era împachetat cu grijă şi nu se aşteptau la necazuri la trecerea prin vamă. Bineînţeles, nici unul nu purta armă, pentru că în acest gen de misiune nu era necesară.

Camionul ieşi de pe Interstate, la exact treizeci şi opt de ore şi

patruzeci de minute după plecarea de la terminalul de mărfuri din Norfolk. Asta era partea uşoară. Fură necesare cincisprezece minute şi toată îndemânarea şoferului pentru apropierea în marşarier de rampa de încărcare din beton de la exteriorul hambarului. Un soare cald dezgheţase pământul şi-l transformase într-un strat gros de cincisprezece centimetri de noroi lipicios care aproape că făcu imposibilă manevra, reuşita venind doar la a treia încercare. Şoferul sări jos şi păşi spre rampă.

— Cum deschizi chestia asta? întrebă Russell.

— O să-ţi arăt.

Şoferul se opri să-şi cureţe noroiul de pe cizme, apoi manevră zăvorul containerului.

— Ai nevoie de ajutor la descărcare?

— Nu, o s-o fac chiar eu. În casă găseşti cafea.

— Mulţumesc, domnule. Mi-ar prinde bine o ceaşcă.

— Ei bine, a fost destul de uşor, îi spuse Russell lui Qati în timp ce-l urmăreau pe om îndepărtându-se.

Marvin deschise uşile containerului şi văzu o singură ladă mare, având imprimat Sony pe toate patru laturile, împreună cu săgeţi pentru a indica care era partea superioară şi imaginea unui pahar de şampanie care să-i spună analfabetului că înăuntru era o marfă fragilă. Era aşezată pe un paiet de lemn. Marvin îndepărtă legăturile care o fixau, apoi porni autostivuitorul. Sarcina extragerii bombei şi aşezării ei în interiorul hambarului fu îndeplinită într-un alt minut. Russell opri autostivuitorul şi acoperi lada cu o prelată. Când se întoarse camionagiul, containerul de transport era din nou închis.

— Ei, ţi-ai câştigat prima, îi zâmbi Marvin, dându-i banii.

Şoferul numără banii. Acum trebuia să conducă înapoi la Norfolk, dar mai întâi se va opri la cel mai apropiat motel al camionagiilor, pentru opt ore de somn.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneata. Spuneai că s-ar putea să mai ai o treabă pentru mine, cam într-o lună?

— Aşa e.

— Uite cum poţi să dai de mine.

Camionagiul îi întinse o carte de vizită.

— Te întorci imediat?

— După ce dorm puţin. Tocmai am auzit la radio că mâine seară o să ningă. Cică o să ningă zdravăn.

— E anotimpul, nu?

— Sigur. O zi bună, domnule.

— Ai grijă, omule, spuse Marvin, strângându-i mâna încă o dată.

— E o greşeală să-l laşi să plece, observă Ghosn în arabă, la adresa comandantului.

— Cred că nu. La urma urmei, singura faţă pe care a văzut-o e a lui

Marvin.

— Adevărat.

— Ai verificat-o? întrebă Qati.

— Lada în care e împachetată nu a fost avariată. Mâine voi face o verificare mai detaliată. Aş spune că suntem aproape gata.

— Da.

— Vrei vestea bună său pe cea proastă? întrebă Jack.

— Mai întâi pe cea bună, hotărî Cathy.

— Îmi cer să-mi dau demisia.

— Care-i vestea proastă?

— Ei, nu pleci niciodată cu adevărat. Vor să revin din când în când. Pentru consultaţii, chestii dintr-astea.

— E ceea ce doreşti?

— Munca asta îţi intră în sânge, Cathy. Ţi-ar plăcea să pleci de la Hopkins şi să fii doar un doctor cu un cabinet, pacienţi şi ochelari de prescris?

— Cât de des?

— Probabil de vreo două ori pe an. Zone speciale despre care se întâmplă să ştiu foarte multe. Nimic regulat.

— OK, corect... şi, nu, n-aş putea renunţa la educarea unor doctori tineri. Când?

— Mă rog, am două lucruri pe care trebuie să le termin. Apoi, trebuie să găsim pe cineva pentru post.

Ce-ar zice de Foley? se întrebă Jack. Dar care dintre ei...?

— Timona, sonarul.

— Timona, înţeles, răspunse navigatorul.

— Domnule, am un posibil contact, relevment doi-nouă-cinci, foarte slab, dar persistent.

— Vin imediat.

Până la camera sonarului erau doar cinci paşi scurţi.

— Arată-mi.

— Chiar aici, domnule.

Sonaristul indică o linie de pe ecran. Linia, deşi părea difuză, era compusă din puncte separate, galbene, într-un interval specific de frecvenţă şi, în timp ce scala de timp se deplasa pe verticală în sus, alte puncte continuau să apară, părând să formeze o linie vagă. Singura schimbare era că linia părea să-şi modifice uşor direcţia.

— Încă nu vă pot spune ce este.

— Spune-mi ce nu este.

— Nu-i un contact de suprafaţă şi nu cred că-i un zgomot aleatoriu, domnule.

Subofiţerul urmări linia cu un creion cerat până la partea superioară

a ecranului.

— Exact aici am decis că s-ar putea să fie ceva.

— Ce altceva mai ai?

— Siera-15 de aici e un cargo, se îndreaptă spre sud-est şi se îndepărtează de noi – e al treilea contact în zona de control pe care l-am urmărit de la ultima schimbare de cart şi cam asta-i tot, domnule Pitney. Cred că marea e prea agitată ca pescarii să se aventureze atât de departe.

Locotenentul Pitney ciocăni în ecran:

— Anunţ-o pe Sierra-16 că iniţiez o urmărire. Cum e apa?

— Canalul de adâncime pare foarte bun astăzi, domnule. Totuşi, zgomotul de suprafaţă e cam puternic. Contactul ăsta este greu de menţinut.

— Stai cu ochii pe el.

— Înţeles.

Sonaristul se întoarse la ecran. Locotenentul Jeff Pitney reveni în comandă, ridică receptorul telefonului şi apăsă pe butonul care-i făcea legătura cu cabina căpitanului.

— Aici navigatorul. Avem un posibil contact sonar, relevment doi-nouă-cinci, foarte slab. S-ar putea să fi revenit prietenul nostru. Da, domnule.

Pitney puse la loc receptorul şi acţionă sistemul de interfon 1-ME.

— Echipa de control al focului şi urmărire la posturi.

Un minut mai târziu apăru şi căpitanul Ricks, în obişnuita salopetă albastră şi cu tenişi în picioare. Prima oprire o făcu la comandă, ca să verifice cursul, viteza şi adâncimea. Apoi intră la sonar.

— Ia să vedem.

— Blestematul a dispărut iar, domnule, mormăi încurcat sonaristul.

Folosi o bucată de hârtie de toaletă – deasupra fiecărui ecran se afla câte un sul – ca să şteargă marcajul anterior şi trasă un altul.

— Cred că avem ceva aici, domnule.

— Sper că nu mi-ai întrerupt somnul degeaba, mârâi Ricks.

Locotenentul Pitney prinse privirea pe care o schimbară ceilalţi doi sonarişti.

— Revine, domnule. Ştiţi, dacă ăsta este un Akula, ar trebui să recepţionăm puţin zgomot de pompare în spectrul de aici…

— Informaţiile spun că iese din revizie generală. Ivan învaţă cum să le facă mai tăcute, remarcă Ricks.

— Aşa cred… uşoară derivă spre nord, relevmentul curent, să zicem, doi-nouă-şapte.

Amândoi ştiau că cifra putea fi eronată cu zece grade în ambele sensuri. Chiar cu extrem de costisitorul sistem de pe *Mâine,* relevmentele la distanţe mari erau aproximative.

— Mai e şi altcineva prin preajmă? întrebă Pitney.

— *Omaha* ar trebui să fie pe aici, undeva la sud de Kodiak. Direcţia nu-i bună. Nu e el. Eşti sigur că nu-i un contact de suprafaţă?

— În nici un caz, domnule căpitan. Aş şti dacă ar fi vorba de motoare Diesel sau cu aburi. Nu există reverberaţii de la zgomotul de suprafaţă. Trebuie să fie un contact submersibil. E singura variantă care are sens.

— Pitney, suntem pe doi-opt-unu?

— Da, domnule.

— Vino la stânga, la doi-şase-cinci. Vom stabili o linie de bază mai bună pentru analiza deplasării ţintei şi vom încerca să obţinem o estimare a distanţei înaintea manevrei de apropiere.

Manevră, de apropiere, se miră Pitney. Iisuse, bombardierele nu au voie să facă asta. Dădu totuşi ordinul, bineînţeles.

— Unde-i stratul?

— Patru-cinci metri, domnule. Judecând după zgomotul de suprafaţă, acolo sus sunt valuri de şapte metri şi jumătate, adăugă sonaristul.

— Probabil că stă în adânc ca să-şi netezească drumul.

— La dracu', iar l-am pierdut... vom vedea ce se întâmplă când se întinde coarda.

Ricks scoase capul din camera sonarului şi rosti un singur cuvânt: „Cafea". Nu îi trecu prin cap că poate le-ar fi plăcut şi sonariştilor un pic.

Fură necesare încă cinci minute de aşteptare, înainte ca punctele să înceapă să apară din nou la locul potrivit.

— OK, s-a întors. Cred, adăugă sonaristul. Relevmentul pare să fie acum trei-zero-doi.

Ricks se apropie de harta de pe masa de lucru. Sublocotenentul Shaw făcea calculele împreună cu un maistru.

— Trebuie să fie peste o sută de mii de metri. După deriva relevmentului, presupun că are un curs spre nord-est, viteza sub zece noduri. Da, este la peste o sută de kilometri.

Asta era o muncă rapidă, de bună calitate, credeau Shaw şi maistrul.

Ricks dădu nepoliticos din cap şi se întoarse la sonar.

— Se amplifică, acum recepţionăm şi pe linia de cincizeci de hertzi. Începe să miroasă a „domnul Akula".

— Trebuie să ai un canal destul de bun.

— Aşa e, domnule căpitan, destul de bun şi se îmbunătăţeşte uşor. Furtuna o să-l modifice când turbulenţa va ajunge la adâncimea noastră, domnule. Ricks intră din nou în comandă.

— Domnule Shaw?

— Cea mai bună estimare unu-unu-cinci kilometri, curs nord-est, viteza cinci noduri, poate unul sau două mai mult, domnule. Dacă

viteza este mult mai mare, este îngrozitor de departe.

— OK, vreau să virăm foarte încet, vino la zero-opt-zero.

— Înţeles, domnule. Cârma, cinci grade dreapta, vino la drum nou zero-opt-zero.

— Cârma cinci grade dreapta, înţeles. Domnule, cârma cinci grade dreapta, vin la drum nou zero-opt-zero.

— Foarte bine.

Încet, astfel încât sonarul tractat să nu facă o curbă prea bruscă, USS *Maine* îşi schimbă direcţia. Trecură trei minute înainte ca submarinul să intre pe noul drum, angajându-se într-o acţiune pe care nici un submarin purtător de rachete balistice din Flota Statelor Unite n-o mai făcuse, vreodată. Curând după aceea, la comandă apăru locotenentul-comandor Claggett.

— Cât crezi că va păstra acest drum? îl întrebă el pe Ricks.

— Tu cum ai proceda?

— Cred că aş mătura zona după o reţea în scară, răspunse Dutch şi deriva mea ar fi sud în loc de nord, invers faţă de cum procedăm în Marea Barens, nu? Intervalul dintre treceri va fi determinat de performanţa lui. Asta-i o informaţie pe care o putem dezvolta, dar, în funcţie de cum arată numărul, va trebui să fim foarte atenţi cum îl urmărim, nu-i aşa?

— Ei, în nici un caz nu mă pot apropia de el la mai puţin de treizeci de mii de metri. Aşa că… ne vom apropia la cincizeci de mii până când ne vom lămuri mai bine, apoi vom reduce cu atenţie distanţa, în funcţie de circumstanţe. Unul dintre noi ar trebui să fie tot timpul aici atâta vreme cât el este în apropiere.

— De acord.

Claggett dădu din cap. Se opri, preţ de o clipă, apoi continuă.

— Cum dracu', întrebă el cu o voce foarte scăzută, au fost de acord ştabii cu chestia asta?

— Lumea e mai sigură acum, nu?

— Presupun, domnule.

— Eşti gelos că bombardierii pot face o treabă de atac rapid?

— Domnule, cred că tipii şi-au pierdut minţile, sau încearcă să-i impresioneze pe cei mari cu flexibilitatea noastră sau cu altceva.

— Nu-ţi place chestia asta?

— Nu, domnule căpitan, nu-mi place. Ştiu că o putem face, dar nu cred că ar trebui.

— Despre asta ai discutat cu Mancuso?

— Poftim?

Claggett negă din cap.

— Nu, domnule. Ei, m-a întrebat şi i-am spus că o putem face. Nimic mai mult.

Atunci, *despre ce-ai discutat cu el?* vru Ricks să întrebe.

Bineînţeles, nu putea.

Americanii erau o mare dezamăgire pentru Oleg Kirilovici Kadişev. Întreaga raţiune a recrutării lui era obţinerea de informaţii bune despre guvernul sovietic din interior şi exact asta le livrase, vreme de ani de zile. Văzuse venind schimbările politice radicale din ţara lui, le mirosise din timp, pentru că ştia cu cine avea de-a face. Personalitatea lui Andrei Ilici Narmonov n-avea secrete pentru el. Preşedintele ţării lui era un om cu uluitoare calităţi politice. Avea curajul unui leu şi agilitatea tactică a unei manguste. Ceea ce îi lipsea era un plan. Narmonov habar n-avea încotro se îndrepta şi ăsta era punctul lui slab. Distrusese vechea ordine politică, eliminase, prin absenţa acţiunii, Tratatul de la Varşovia, doar declarând public, o singură dată, că Uniunea Sovietică nu se va amesteca în integritatea politică a altor ţări şi procedase aşa conştient că unicul lucru care menţinea marxismul era ameninţarea forţei sovietice. Comuniştii din Europa de Est îl susţinuseră cu nesăbuinţă, crezându-se, de fapt, în siguranţă prin dragostea şi respectul popoarelor lor, într-unul din cele mai importante şi de neînţeles acte de demenţă ale istoriei. Dar ceea ce făcea ironia sublimă era că Narmonov nu putea să vadă acelaşi lucru în propria lui ţară. La asta se adăuga încă o variabilă, de data asta fatală.

Poporul sovietic – un termen care nu avusese niciodată o semnificaţie, desigur – era menţinut unit prin ameninţarea cu forţa. Numai tunurile Armatei Roşii garantau că moldovenii, letonii, tadjicii şi atâţia alţii urmau linia Moscovei. Ei iubeau conducerea comunistă chiar mai puţin decât îndrăgiseră străbunicii lor ţarismul. Astfel, desfiinţând rolul central al partidului în administrarea ţării, Narmonov pierduse capacitatea de a-şi controla poporul, nefiind în stare să găsească lozincile apte să înlocuiască ceea ce fusese înainte. Planul – pentru o naţiune care, mai bine de optzeci de ani, avusese un plan – pur şi simplu nu exista. Deci, în mod necesar, când tulburările începuseră să înlocuiască ordinea, nu fusese nimic de făcut, nici un scop pentru care să lupţi. Orbitoarele manevre politice ale lui Narmonov erau, până la urmă, lipsite de sens. Kadişev văzuse asta. De ce nu o făcuseră americanii, care mizaseră totul pe supravieţuirea „omului lor” din Moscova?

Ideea îl făcu pe parlamentarul în vârstă de patruzeci şi şase de ani să pufnească în râs. Era omul lor, nu-i aşa? Ani de zile îi avertizase şi ei nu-l ascultaseră, în schimb îi folosiseră rapoartele pentru a susţine un om cu multe talente, dar lipsit de viziune. Şi cum putea conduce un om fără viziune?

Americanii, la fel de nesăbuiţi, la fel de orbi, fuseseră surprinşi de violenţele din Georgia şi din statele baltice. Ignoraseră efectiv războiul

civil pe cale de a se declanşa şi care începuse deja în arcul republicilor sudice. O jumătate de milion de arme militare dispăruseră în retragerea din Afganistan. Mai ales carabine, dar şi tancuri! Armatei Sovietice i se interzicea să se ocupe de situaţie. Narmonov se lupta cu ea zilnic, ca un fel de jongler disperat, de-abia reuşind să facă faţă, mutându-şi trupele dintr-un loc în altul, menţinând farfuriile în aer, dar cu chiu cu vai. Nu înţeleseseră americanii că toate farfuriile se vor prăbuşi, simultan, într-o zi? Consecinţele erau înfricoşătoare pentru oricine. Narmonov avea nevoie de o viziune, avea nevoie de un plan, dar nu dispunea de nimic.

Kadişev avea şi asta era esenţa exerciţiului său. Uniunea trebuia sfărâmată. Republicile islamice trebuiau să plece. Balticii trebuiau să plece. Moldova trebuia să plece. Ucraina trebuia să plece – dorea să păstreze partea de est. Trebuia să găsească o cale pentru protejarea armenilor, ca să nu fie masacraţi de islamiştii locali şi trebuia să găsească o cale de a menţine accesul la petrolul Azerbaidjanului, cel puţin până când, cu ajutor din Vest, va putea exploata toate resursele Siberiei.

Kadişev era rus. Făcea parte din sufletul lui. Rusia era mama Uniunii şi, ca o mamă bună, îşi va lăsa copiii să plece la momentul potrivit. Momentul potrivit era acum. Va rămâne o ţară care se va întinde de la Marea Baltică la Pacific, cu o populaţie în bună măsură omogenă şi resurse imense, care nu erau decât parţial catalogate, cu atât mai puţin exploatate. Putea şi trebuia să fie o ţară mare, puternică, la fel de solidă ca oricare alta, bogată în istorie şi arte, un lider în domeniul ştiinţei. Aceasta era viziunea lui Kadişev. Dorea să conducă o Rusie care să fie o adevărată superputere, prietenă şi asociată cu alte ţări europene.

Era misiunea lui să-şi aducă ţara în lumina libertăţii şi prosperităţii. Dacă asta însemna renunţarea la aproape jumătate din populaţie şi la douăzeci şi cinci la sută din suprafaţă… aşa să fie.

Dar americanii nu ajutau. De ce trebuia să fie aşa, pur şi simplu nu înţelegea. Ar fi trebuit să vadă că Narmonov era o fundătură, un drum care se oprea… sau, poate, se oprea numai la marginea unui mare abis.

Dacă americanii nu-l puteau ajuta, atunci era în puterea lui să-i oblige să-l ajute. De asta se lăsase recrutat de Mary Foley.

La Moscova era devreme, dar Kadişev era un om care se obişnuise de mult să trăiască cu un minimum de somn. Îşi dactilografie raportul la o maşină veche, grea, dar silenţioasă. Kadişev folosea de multe ori aceeaşi bandă. Nimeni nu va fi în stare să examineze banda şi să vadă ce se scrisese cu ea, iar hârtia era dintr-un teanc luat de la magazia centrală de la serviciu. Mai multe sute de oameni aveau acces la ea. Ca toţi jucătorii profesionişti, Kadişev era un om precaut.

Când termină, folosi nişte mănuşi de piele ca să şteargă hârtia de eventualele amprente pe care le-ar fi putut lăsa accidental, apoi împături copia şi o puse în buzunarul unei haine. În două ore, mesajul va trece mai departe. În mal puţin de douăzeci, va fi în alte mâini.

Agentul SPINNAKER n-avea motive să-şi facă griji. KGB-ul avea ordin să nu-i hărţuiască pe deputaţii poporului. Fata de la garderobă puse hârtia în buzunar şi, la puţin timp după aceea, o trecu unui individ al cărui nume nu-l cunoştea. Omul părăsi clădirea şi conduse maşina până la locul lui de muncă. Două ore mai târziu, mesajul era într-un alt container, în buzunarul unui bărbat care merse cu maşina la aeroport, unde se îmbarcă într-un 747 cu destinaţia New York.

— De data asta încotro, domnule doctor? întrebă şoferul.
— Învârte-te pe aici.
— Ce?
— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Kaminski.
— Despre ce?
— Ştiu că eşti de la KGB, afirmă Kaminski.
— Domnule doctor, chicoti şoferul, sunt şofer de ambasadă.
— Dosarul tău medical de la ambasadă este semnat de doctorul Feodor Ilici Grigoriev. Este medic la KGB. Am fost colegi de clasă. Pot să continuu?
— Ai spus cuiva?
— Sigur că nu.
Şoferul oftă. Ei, ce putea face?
— Despre ce vrei să vorbim?
— Eşti de la KGB, Directoratul Externe?
Era inevitabil.
— Da. Sper că este ceva important.
— Ar putea fi. Vreau sa vină cineva de la Moscova. Există un pacient pe care îl tratez. Are o problemă pulmonară foarte neobişnuită.
— De ce m-ar interesa pe mine?
— Am văzut o problemă similară înainte, un muncitor de la Beloiarskîi. Accident industrial. Am fost chemat să-l examinez.
— Da? Ce este la Beloiarskîi?
— Acolo se fabrică armele atomice.
Şoferul încetini maşina.
— Vorbeşti serios?
— Ar putea fi altceva, dar testele pe care trebuie să le efectuez acum sunt foarte specifice. Dacă e vorba de un proiect sirian, nu vom obţine o cooperare adecvată. Prin urmare, am nevoie de nişte echipament special de la Moscova.

— Cât de repede?

— Pacientul nu se duce nicăieri, decât în pământ. Mi-e teamă că starea lui este fără speranţă.

— Trebuie să cer aprobarea rezidentului. Nu se întoarce până duminică.

— Ar fi timp.

32
Închiderea

— Pot să ajut? întrebă Marvin.

— Mulţumesc, Marvin, dar aş prefera s-o fac singur, vreau să mă concentrez fără să mă tulbure cineva, răspunse Ghosn.

— Înţeleg. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Ibrahim îmbrăcă hainele cele mai groase şi ieşi în frig. Zăpada cădea destul de îndesat. Desigur, văzuse zăpadă în Liban, dar nimic asemănător. Viscolul începuse cu doar o jumătate de oră înainte şi deja se depusese un strat de zăpadă de peste trei centimetri. Vântul de nord, cel mai aspru pe care-l simţise vreodată, îl pătrunse până în măduva oaselor, în timp ce parcurse cei şaizeci de metri până la hambar. Vizibilitatea era redusă la maximum două sute de metri. Auzea vâjâiala maşinilor de pe autostradă din apropiere, dar luminile farurilor nu străpungeau perdeaua de zăpadă. Intră în hambar pe o uşă laterală şi imediat regretă că această clădire nu avea încălzire. Ghosn îşi comandă foarte insistent să nu se lase tulburat de astfel de lucruri.

De fapt, cutia de carton, care proteja dispozitivul de priviri indiscrete, nu era fixată şi ieşi uşor. Dedesubt se afla o altă cutie metalică, având cadrane şi alte accesorii care să sugereze ceea ce se pretindea a fi în container – un videomagnetofon comercial. Sugestia venise de la Gunther Bock, iar corpul propriu-zis al echipamentului fusese cumpărat, pe un preţ de nimic, de la o agenţie siriană de actualităţi TV care îl înlocuise cu un model mai nou. Uşile de acces, construite în corpul de metal, erau aproape perfecte pentru scopul lui Ghosn şi amplul spaţiu liber adăpostea pompa de vid, pentru cazul în care ar fi fost necesară. Ghosn văzu instantaneu că nu era. Instrumentul de măsură, care făcea parte din carcasa bombei, arăta că nu existau pierderi de vid. De fapt, asta nu era o surpriză – Ghosn fiind un sudor talentat, aşa cum îi spusese defunctului Manfred Fromm – dar tânărul inginer o înregistra ca pe un succes. Apoi verifică bateriile. Erau trei, toate noi, toate din nichel-cadmiu şi toate, văzu el, complet încărcate, după cum indica circuitul de testare. Dispozitivul de sincronizare era lângă baterii. Asigurându-se că terminalele de aprindere erau libere, verifică ora – era deja reglată pe ora locală – cu ceasul de la mână şi văzu că unul dintre ele (probabil ceasul lui) era decalat cu trei secunde. Trei pahare plasate în interiorul cutiei, pentru a evidenţia orice manipulare brutală în tranzit, erau încă intacte. Transportatorii avuseseră grijă, aşa cum sperase.

— Eşti gata, amice, spuse încetişor Ghosn.

Închise uşa de inspecţie, se asigură că o făcuse cum trebuia, apoi puse la loc acoperitoarea de carton. Ghosn îşi suflă aer cald în pumni, apoi se întoarse spre casă.

— Cum ne va afecta vremea? îl întrebă Qati.

— După ăsta, mai vine un viscol. Mă gândesc să mergem mâine seară, chiar înainte de a începe. Al doilea va fi scurt şi mai sărac în ninsoare, spun meteorologii. Dacă plecăm între ele, şoseaua ar trebui să fie bună, apoi stăm la motel şi aşteptăm momentul potrivit, bine?

— În regulă. Şi camionul?

— Îl voi vopsi astăzi, imediat ce instalez radiatoarele. E o treabă de numai două ore. Tiparele sunt făcute, îi asigură Russell în timp ce-şi termina cafeaua. Încărcaţi bomba după ce termin vopsitul, OK?

— Cât durează uscarea vopselei? întrebă Ghosn.

— Trei ore maximum. Vreau să fie o treabă bună, OK?

— Bine, Marvin.

Russell râse, adunând farfuriile de la micul dejun.

— Omule, mă întreb ce-ar gândi tipii care au făcut filmul ăla?

Când se întoarse, văzu nedumerirea de pe feţele musafirilor lui.

— Nu v-a spus Gunther?

Feţele rămaseră inexpresive.

— Am văzut filmul la televizor. *Duminica Neagră.* Un tip a venit cu ideea să omoare mulţimea de la Super Bowl dintr-un deltaplan.

— Glumeşti, îl privi neîncrezător Qati.

— Nu. În film fixaseră un brizant de dimensiuni mari pe fundul deltaplanului, dar israelienii au descoperit ce se petrece şi tipii de la CIA au ajuns acolo la ţanc – ştiţi, aşa cum se întâmplă de obicei în filme. Cu ai mei, cavaleria era cea care ajungea întotdeauna la ţanc, ca să-i omoare pe toţi sălbaticii de indieni.

— În acest film, obiectivul era uciderea spectatorilor de pe stadion? întrebă cu voce foarte scăzută Ghosn.

— Ce… a, da, aşa e.

Russell încarcă farfuriile în maşina de spălat vasele.

— Nu cum facem noi. Hei, nu vă simţiţi prost. Numai eliminarea transmisiei TV o să şucărească oamenii, cum n-o să vă vină să credeţi. Şi stadionul ăsta este acoperit, OK? Chestia cu deltaplanul n-ar merge. Aţi avea nevoie de o bombă atomică dacă aţi vrea să faceţi acelaşi lucru.

— Asta-i o idee, aprobă Ghosn cu un chicotit, întrebându-se care ar fi reacţia lui Marvin dacă ar şti.

— Grozavă idee. Da, aţi putea porni un adevărat război nuclear… drace, ghici ai cui oameni trăiesc în Dakota, acolo unde sunt toate bazele SAC? Nu cred că m-aş pricepe în genul ăsta de joc.

Russell turnă detergentul şi porni ciclul de spălare.

— Oricum, ce anume aveţi în chestia aia?

— Un compus exploziv foarte compact şi foarte puternic. Bineînţeles, va produce unele daune stadionului.

— Mi-am închipuit. Ei, eliminarea televiziunii nu va fi grea... asta-i ceva delicat, ştiţi? Omule, îţi spun eu, o să aibă un efect de n-o să-ţi vină să crezi.

— Sunt de acord, Marvin, dar mi-ar plăcea să-ţi aud raţionamentul în privinţa asta, spuse Qati.

— Noi nu am avut niciodată aici un act terorist cu adevărat distructiv. Acesta va schimba lucrurile. Oamenii nu se vor mai simţi în siguranţă, Vor instala peste tot puncte de control şi chestii de securitate. Oamenii or să se şucărească grozav, treaba asta îi va pune pe gânduri. Poate vor vedea care sunt adevăratele probleme. Asta-i esenţa, nu-i aşa?

— Ba da, Marvin, răspunse Qati.

— Pot să te ajut la vopsit? întrebă Ghosn.

Marvin putea deveni curios, îşi zise Ibrahim şi nu puteau tolera aşa ceva.

— Aş aprecia gestul.

— Trebuie să promiţi că vei da drumul la căldură, observă cu un zâmbet inginerul.

— Fii sigur, omule, altfel vopseaua n-o să se usuce. Cred că-i cam frig pentru voi.

— Oamenii tăi trebuie să fie foarte duri ca să trăiască într-un astfel de loc.

Russell se întinse după haină şi mănuşi.

— Hei, omule, e locul nostru, bine?

— Chiar te aştepţi să-l găseşti? întrebă *Starpom-ul.*

— Cred că avem o şansă bună, răspunse Dubinin, aplecându-se peste hartă. Va fi undeva pe aici, departe de apele de coastă – sunt prea mulţi pescari cu plase pe acolo – şi la nord de zona aceasta.

— Excelent, domnule căpitan, numai două milioane de kilometri pătraţi de scotocit.

— Şi noi vom acoperi numai două treimi din ei. Am spus o şansă bună, nu o certitudine. În trei sau patru ani vom avea minisubmarinul la care lucrează proiectanţii şi vom putea să trimitem receptorii sonari jos, în canalul acustic de adâncime.

Dubinin se referea la următorul pas în tehnologia submarinelor, un minisubmarin robot care urma să fie controlat de pe nava-mamă printr-un cablu cu fibre optice. Acesta va fi echipat cu senzori şi armament şi, prin scufundare la adâncimi mari, putea să descopere dacă toate condiţiile sonare în regimul de adâncime de la o mie la două mii de metri erau chiar atât de bune cum sugerau teoreticienii. Asta va schimba radical jocul.

— Ceva pe senzorii de turbulenţă?

— Nimic, domnule căpitan, răspunse un locotenent.

— Mă întreb dacă lucrurile astea merită deranjul, mormăi secundul.

— Ultima dată au funcţionat.

— Atunci aveam o mare calmă deasupra. Cât de des e marea calmă iarna, în Pacificul de Nord?

— Totuşi, ar putea să ne spună ceva. Trebuie să folosim fiecare truc de care dispunem. De ce nu eşti optimist?

— Ramius a urmărit şi el o singură dată un Ohio, era în timpul probelor constructorului, când a avut o problemă cu arborele elicei. Chiar şi în condiţiile astea a menţinut contactul numai… cât? Şaptezeci de minute.

— Pe ăsta l-am mai avut.

— Adevărat, domnule căpitan.

Starpom-ul bătu cu un creion în hartă. Dubinin se gândi la instructajul informaţional referitor la inamic – vechile obiceiuri erau greu de abandonat Harrison Sharpe. Ricks, căpitan, Academia Navală, în a doua lui comandă pe submarine purtătoare de rachete, cu reputaţia unui inginer şi tehnician strălucit, un candidat probabil pentru o comandă superioară. Un şef dur şi exigent, foarte apreciat în Marina lui. Făcuse o greşeală înainte şi era improbabil să mai facă una, îşi spuse Dubinin.

— Exact cincizeci de mii de metri, raportă sublocotenentul Shaw.

— Tipul ăsta n-o face deloc pe Ivan Nebunul, rosti Claggett pentru prima oară.

— Nu se aşteaptă să fie vânat, nu-i aşa? întrebă Ricks.

— Cred că nu, dar coada lui nu-i chiar atât de bună cum crede.

Akula efectua o căutare după o schemă în scară. Profilurile lungi erau situate aproximativ pe un vector sud-vest spre nord-est şi, la capătul fiecăruia, nava cobora spre sud-est până la următorul profil, cu un interval între profilele de căutare de circa cincizeci de mii de metri – douăzeci şi cinci de mile marine. Asta-i dădea sonarului tractat al navei ruseşti o rază de acţiune ipotetică de aproximativ treisprezece mile marine. Cel puţin, aprecie Claggett, asta ar fi spus tipii de la informaţii.

— Ştii, cred că ne vom menţine la cincizeci de mii, doar aşa, ca să fim siguri, anunţă Ricks după un moment de reflecţie. Tipul ăsta e mult mai silenţios decât mă aşteptam.

— Zgomotele maşinii sunt destul de reduse, nu-i aşa? Parcă tipul sta s-ar fi târât, în loc să încerce să acopere terenul.

Spre încântarea lui Claggett, căpitanul începea din nou să raţioneze ca inginerul conservator care era. Dutch nu era deosebit de surprins. La ananghie, Ricks revenea la şablon, dar asta-i convenea secundului,

care nu credea că era deosebit de prudent să te joci de-a atacul rapid cu un bombardier de un miliard de dolari.

— Totuşi, am putea să-l ţinem la patruzeci, maximum treizeci şi cinci.

— Aşa crezi? Cu cât i se va îmbunătăţi performanţa cozii la o viteză mai redusă?

— Bună întrebare. Va creşte puţin, dar informaţiile spun că-i un sonar cu un cablu subţire, la fel ca al nostru… probabil nu cine ştie ce. Chiar şi aşa, obţinem un profil bun, de acord? întrebă Ricks retoric.

Pentru isprava asta, dosarul lui se va îmbogăţi cu un calificativ maxim.

— Ce crezi, MP? o întrebă Jack pe doamna Foley.

Ţinea traducerea în mână. Ea optase pentru documentul original în limba rusă.

— Hei, eu l-am recrutat, Jack. E băiatul meu.

Ryan îşi verifică ceasul; era aproape timpul. Sir Basil Charleston era foarte punctual. Telefonul lui direct sună exact la ora cuvenită.

— Ryan.

— Sunt Bas.

— Ce mai e nou, omule?

— Chestia aia despre care am vorbit. L-am pus pe omul nostru să se intereseze. Absolut nimic, băiete.

— Nici măcar o infirmare a impresiilor noastre? întrebă Jack cu ochii strâns închişi.

— Nu, Jack, nici măcar asta. Admit că mi se pare uşor curios, dar este plauzibil, chiar dacă nu probabil, ca omul nostru să nu fie la curent.

— Mulţumesc pentru încercare, amice. Îţi suntem datori.

— Îmi pare rău că n-am putut fi de ajutor.

Linia se întrerupse. Era cea mai proastă veste posibilă, îşi zise Ryan. Privi pentru scurt timp în tavan.

— Englezii nu au reuşit să confirme sau să infirme afirmaţiile lui SPINNAKER, anunţă Jack. Ce înseamnă asta?

— Chiar aşa să fie? întrebă Ben Goodley. Totul se reduce la opinie?

— Ben, dacă am fi aşa de buni la ghicitul viitorului, am face averi la bursă, replică aspru Ryan.

— Dar tu ai făcut! pară Goodley.

— Am avut noroc în câteva chestii fierbinţi.

Ryan neglijă observaţia.

— Mary Pat, tu ce crezi?

Doamna Foley arăta obosită, dar trebuia ţinut cont că-i purta de grijă unui sugar. Jack se gândi că ar trebui să-i spună s-o lase mai moale.

— Trebuie să-mi susţin agentul, Jack. Ştii asta. E cea mai bună sursă de informaţii politice a noastră. Are acces particular la Narmonov. De asta este atât de valoros, iar materialele lui au fost întotdeauna greu de confirmat… dar nu a greşit niciodată, nu-i aşa?

— Partea înfricoşătoare e că a început să mă convingă.

— De ce înfricoşătoare, domnule doctor Ryan?

Jack îşi aprinse o ţigară.

— Pentru că-l cunosc pe Narmonov. Omul ăsta ar fi putut să mă lichideze, într-o noapte friguroasă, la marginea Moscovei. Am făcut un târg, ne-am strâns mâinile şi asta a fost tot. E nevoie de un om foarte încrezător pentru a face aşa ceva. Dacă şi-a pierdut încrederea, atunci… atunci totul se poate prăbuşi, rapid şi imprevizibil. Poţi să te gândeşti la ceva mai înfricoşător decât asta?

Ochii lui Ryan măturară încăperea.

— Cam greu, fu de acord şeful Departamentului Rus al Directoratului Informaţii. Eu cred că trebuie să ţinem cont de informaţii.

— Şi eu, fu de acord Mary Pat.

— Ben? întrebă Jack. Tu l-ai crezut pe tipul ăsta încă de la început. Ce spune el îţi susţine poziţia de la Harvard.

Lui Benjamin Goodley nu-i plăcea să fie încolţit în felul acesta. În lunile petrecute la CIA învăţase o lecţie dură, dar importantă: una era să-ţi formezi o opinie într-o comunitate academică, să discuţi opţiuni în jurul meselor de prânz din clubul Facultăţii Harvard, cu totul alta era aici. Din aceste opinii se crea politica naţională. Şi asta, îşi dădu el seama, era ceea ce însemna, de fapt, să fii înhăţat de sistem.

— Urăsc să spun asta, dar mi-am schimbat părerea. S-ar putea să fie aici o dinamică pe care nu am examinat-o…

— Care ar putea fi? întrebă şeful Departamentului Rus.

— Analizaţi problema la modul abstract. Dacă Narmonov cade, cine îl înlocuieşte?

— Una dintre posibilităţi este Kadişev, să zicem cam o şansă din trei, răspunse Mary Pat.

— În mediul academic – la dracu', oriunde – ăsta nu-i un conflict de interese?

— M. P.? întrebă Ryan, mutându-şi privirile.

— OK şi ce-i cu asta? Când ne-a minţit vreodată înainte?

Goodley decise să continue, pretinzând că era vorba de o discuţie academică:

— Doamnă Foley, am fost solicitat să caut indicaţii că SPINNAKER greşeşte. Am verificat toate materialele la care am avut acces. Singurul lucru pe care l-am găsit e o uşoară schimbare în tonul rapoartelor lui, pe parcursul ultimelor luni. Modul în care foloseşte limbajul este subtil diferit. Declaraţiile lui sunt mai pozitive, mai puţin

speculative în unele zone. Asta poate fi în concordanţă cu rapoartele – cu conţinutul lor, vreau să zic – dar… ar putea să aibă şi o altă semnificaţie.

— Îţi bazezi evaluarea pe felul în care pune punctul pe i? întrebă ea pufnind. Puştiule, aici nu facem muncă de genul ăsta.

— Ei, trebuie să merg cu povestea asta la Casa Albă, oftă Ryan. Să-i spun preşedintelui cam ce credem că e corect. Vreau să-i aduc aici pe Andrews şi Kantrowitz pentru confirmare… Obiecţii?… Nu există nici una. OK, mulţumesc. Ben, poţi să rămâi un moment? Mary Pat, ia-ţi un weekend lung. E un ordin.

— Aia mică are colici şi n-am prea dormit, se scuză doamna Foley.

— Pune-l pe Ed în serviciu de noapte, sugeră Jack.

— Ed n-are ţâţe. Îi dau să sugă, ai uitat?

— M. P., ţi-a trecut vreodată prin minte că alăptatul e o conspiraţie a bărbaţilor leneşi? întrebă Ryan cu un zâmbet.

Privirea veninoasă din ochii ei ascundea buna dispoziţie.

— Da, în fiecare noapte, cam pe la două. Ne vedem luni.

După plecarea celor doi, Goodley se aşează din nou pe scaun.

— OK, acum poţi să ţipi la mine.

Jack îi făcu semn să aprindă ţigara.

— Ce vrei să spui?

— Că am avut o idee tâmpită.

— Idee tâmpită, pe naiba. Tu ai fost primul care a sugerat-o. Ai făcut o treabă bună.

— N-am găsit boabele, mormăi savantul de la Harvard.

— Nu, dar ai căutat în toate locurile potrivite.

— Dacă treaba asta este reală, ce şanse ai s-o confirmi prin alte surse? întrebă Goodley.

— În jur de şaizeci la sută, maximum. Mary Pat avea dreptate. Tipul ăsta ne furnizează materiale pe care nu avem cum să le obţinem din altă parte. Dar ai şi tu dreptate: nu are decât de profitat dacă spune adevărul. Trebuie să merg cu chestia asta la Casa Albă înainte de începerea weekend-ului. Apoi le voi telefona lui Jake Kantrowitz şi Eric Andrews şi o să le cer să vină săptămâna viitoare pentru o întrevedere. Ai vreun plan deosebit pentru weekend? întrebă Jack.

— Nu.

— Acum, ai. Vreau să parcurgi toate notele şi să ne faci o prezentare a poziţiei, una bună.

Ryan ciocăni în biroul lui.

— O vreau aici luni dimineaţă.

— De ce?

— Pentru că, din punct de vedere intelectual, eşti cinstit, Ben. Când te uiţi la ceva, te uiţi cu adevărat.

— Dar nu eşti niciodată de acord cu concluziile mele, obiectă

Goodley.

— Nu prea des, dar conspectele tale sunt de prima mână. Nimeni nu are dreptate tot timpul. Procesul este important, disciplina intelectuală şi tu ai asta. Sper că-ţi place viaţa în Washington. Am de gând să-ţi ofer o poziţie permanentă aici. Constituim un grup special în Directoratul Informaţii. Vei fi omul numărul doi în Secţia Rusă. Crezi că poţi să faci faţă? Gândeşte-te bine, Ben, adăugă în grabă Jack. Vei fi hărţuit din plin de Echipa-A. Ore lungi, salariu mediocru şi nu cine ştie ce satisfacţie la sfârşitul zilei. Dar vei vedea o mulţime de materiale bune şi, din când în când, cineva îţi va acorda atenţie. Oricum, prezentarea de poziţie pe care o vreau va fi examenul tău de intrare – dacă eşti interesat. Nu dau două parale pe concluziile tale, dar vreau un material pe care să-l pot confrunta cu ceea ce voi primi de la toţi ceilalţi. De acord sau nu?

Goodley se agită în scaun şi ezită înainte de a vorbi. Cristoase, chestia asta îi va pune capăt carierei? Dar nu putea să nu o spună, nu-i aşa? expiră şi vorbi.

— Există ceva ce-ar trebui să ştii.

— S-auzim.

— Când doctorul Elliot m-a trimis aici…

— Trebuia să mă critici. Ştiu.

Ryan se amuza copios.

— Am făcut o treabă bună seducându-te, nu?

— Jack, a fost mai mult decât atât… voia să fac o verificare personală… să caut materiale pe care să le poată folosi împotriva ta.

Fata lui Ryan deveni foarte rece.

— Şi?

Goodley se înroşi, dar continuă repede:

— Şi i le-am dat. Ţi-am verificat dosarul de la ancheta comisiei senatoriale şi am transmis unele lucruri despre alte afaceri financiare… familia Zimmer, chestii dintr-astea.

Făcu o pauză.

— Mi-e ruşine de mine însumi.

— Ai aflat ceva?

— Despre tine? Eşti un şef bun. Marcus e un prost puturos, dar arată bine în costum. Liz Elliot este o căţea puritană cu un spirit josnic; îi place să manipuleze oamenii. M-a folosit ca să te urmărească. În regulă, am învăţat lecţia asta. Nu voi mai face niciodată aşa ceva. Nu mi-am cerut niciodată scuze în felul acesta înainte, dar trebuie să ştii. Ai dreptul să ştii.

Ryan privi adânc în ochii tânărului, mai mult de un minut, întrebându-se ce fel de material se afla în el. Într-un târziu, îşi strivi ţigara.

— Să te asiguri că evaluarea pe care o faci să fie susţinută cu

argumente solide.

— Vei primi ce-am mai bun.

— Cred că deja am primit, domnule doctor Goodley.

— Ei bine? întrebă preşedintele Fowler.

— Domnule preşedinte, SPINNAKER raportează că există, în mod sigur, un număr de arme nucleare tactice care lipsesc din inventarele Armatei Sovietice, iar KGB-ul le caută înnebunit.

— Unde?

— În toată Europa, inclusiv pe interiorul Uniunii Sovietice. Ipotetic, KGB-ul îi este loial lui Narmonov, cel puţin cea mai mare parte a lui. Narmonov asta crede – omul nostru spune că nu-i chiar atât de sigur. Cu siguranţă, militarii sovietici nu-i sunt loiali; SPINNAKER pretinde că o lovitură de stat este o posibilitate care nu trebuie neglijată, dar Narmonov nu acţionează suficient de decis pentru a o preveni. Ipoteza şantajului este destul de plauzibilă. Dacă acest raport este corect, acolo există posibilitatea unui transfer rapid de putere, ale cărui consecinţe sunt imposibil de estimat.

— Şi tu ce crezi? întrebă sobru Dennis Bunker.

— Consensul la Langley e că informaţiile pot fi credibile, începem o verificare atentă a tuturor datelor relevante. Cei mai buni doi consultanţi externi sunt la Princeton şi Berkeley. Luni îi aştept la birou, ca să le arăt datele noastre.

— Când vei avea o estimare sigură? întrebă secretarul Talbot.

— Depinde ce înţelegi prin sigur. La sfârşitul săptămânii viitoare, vom avea o estimare preliminară. Pentru una „sigură” va mai fi nevoie de timp. Am încercat să obţin o confirmare prin colegii noştri britanici, dar nu au aflat nimic.

— Unde ar putea să apară chestiile astea? întrebă Liz Elliot.

— Rusia e o ţară mare, replică Ryan.

— Lumea întreagă e mare, admise Bunker. Care-i estimarea voastră cea mai defavorabilă?

— Procesul acesta nu l-am început încă, răspunse Jack. Când vorbeşti de armele nucleare care lipsesc, lucrurile pot arăta foarte urât.

— Există vreun motiv să suspectăm o ameninţare directă la adresa noastră? întrebă Fowler.

— Nu, domnule preşedinte. Militarii sovietici sunt raţionali şi aşa ceva ar fi un act de nebunie.

— Încrederea ta în mentalitatea uniformelor este mişcătoare, notă acru Liz Elliot. Chiar crezi că ai lor sunt mai inteligenţi decât ai noştri?

— Îşi fac datoria când le-o cerem, o puse la punct Dennis Bunker. Aş dori să ai puţin respect pentru ei, doamnă Elliot.

— Discuţia asta o vom lăsa pentru altădată, îi temperă Fowler. Ce-

ar putea să câştige ameninţându-ne?

— Nimic, domnule preşedinte, răspunse Ryan.

— De acord, interveni Talbot.

— Mă voi simţi mai bine când aceste SS-18 nu vor mai exista, rosti Bunker, dar Ryan are dreptate.

— Vreau o estimare şi în această problemă, interveni Elliot. O vreau repede.

— O vei primi, promise Jack.

— Şi operaţiunea mexicană?

— Domnule preşedinte, dispozitivul este pregătit.

— Despre ce-i vorba? întrebă secretarul de stat.

— Brent, cred că-i timpul să fii pus la curent. Ryan, începe.

Jack prezentă informaţiile de fond şi conceptul operaţional.

Câteva minute îi fură suficiente.

— Nu pot să cred că ar face aşa ceva, e scandalos, protestă Talbot.

— De asta nu vii la meci? întrebă cu un zâmbet Bunker. Brent, eu sunt gata să cred. Cât de repede vei avea transcrierea conversaţiilor din avion?

— Dată fiind ora estimată a sosirii la Washington, plus timpul de prelucrare… să zicem, în jur de zece.

— Atunci, ai putea totuşi să vii la meci, Bob, spuse Bunker.

Era prima dată când Ryan vedea pe cineva adresându-se în acest mod preşedintelui.

Fowler clătină din cap:

— O să-l prind la Camp David. Vreau să fiu odihnit pentru întâlnirea asta. În plus, viscolul care a lovit Denverul ar putea fi aici duminică. Întoarcerea în oraş ar fi dificilă şi Serviciul Secret a risipit câteva ore explicându-mi cât de rele sunt meciurile de fotbal pentru mine – adică pentru ei, bineînţeles.

— O să fie un meci bun, opină Talbot.

— Care-i pronosticul? întrebă Fowler.

Iisuse! zâmbi Ryan.

— „Vikingii”, răspunse Bunker. Voi profita de fiecare părticică de acţiune la care voi putea participa.

— Zburăm împreună, râse Talbot. În felul ăsta, Dennis nu pilotează avionul.

— Şi mă lăsaţi în dealurile Marylandului. Ei, cineva trebuie să aibă grijă de guvernare.

Fowler zâmbi. Avea un zâmbet ciudat, îşi zise Jack.

— Înapoi, la treabă. Ryan, ai spus că nu-i o ameninţare pentru noi?

— Daţi-mi voie să revin, domnule. Mai întâi, trebuie să accentuez că raportul lui SPINNAKER rămâne în totalitate neconfirmat.

— Spuneai că CIA îl susţine.

— Există un consens de opinie, care este credibil. Verificăm din

greu, chiar acum. Asta am spus mai devreme.

— OK, acceptă Fowler. Dacă nu-i adevărat, nu avem nici un motiv de îngrijorare, corect?

— Da, domnule preşedinte.

— Şi dacă este?

— Atunci, există riscul unui şantaj politic în Uniunea Sovietică, sau, în cel mai rău caz, un război civil cu utilizarea armelor nucleare.

— Ceea ce nu-i o veste bună... posibile ameninţări la adresa noastră?

— Probabil nu o ameninţare directă pentru noi.

Fowler se lăsă pe spate în scaun.

— Presupun că e logic. Dar vreau o estimare cu adevărat bună a situaţiei, cât poţi de repede.

— Da, domnule. Credeţi-mă, domnule preşedinte, verificăm fiecare aspect al acestei situaţii.

— Bun raport, domnule doctor Ryan.

Jack se ridică pentru a pleca. Acum, că scăpaseră de el, situaţia era mult mai civilizată.

Talciocurile apăruseră ca ciupercile după ploaie, mai ales în sectoarele estice ale Berlinului. Soldaţii sovietici, niciodată cei mai liberi indivizi, se descoperiseră într-un oraş vestic nedivizat, care-i oferea fiecăruia şansa de a pleca pur şi simplu, de a dispărea. Uluitor era că atât de puţini o făceau, în ciuda controalelor la care erau supuşi, iar unul dintre motive era disponibilitatea pieţelor în aer liber. Soldaţii sovietici se tot minunau de dorinţa nesecată a germanilor, a americanilor şi a atâtor altora de a cumpăra amintiri din Armata Roşie – centuri, căciuli îmblănite, cizme, uniforme complete, tot felul de fleacuri – şi proştii plăteau cu bani gheaţă. În valută, dolari, lire sterline, mărci germane, a căror valoare acasă, în Uniunea Sovietică, era înzecită. Alte vânzări, ale unor cumpărători mai pretenţioşi, induseseră articole de mari dimensiuni, cum ar fi un tanc T-80, dar pentru asta fusese necesară conivenţa unui comandant de regiment, care justificase dispariţia în scriptele lui ca distrugerea accidentală a vehiculului prin foc. Colonelul se alesese cu un Mercedes 560 SEL şi cu suficienţi bani pentru fondul lui de pensie. Agenţiile de informaţii vestice obţinuseră tot ce doriseră, lăsând talciocurile amatorilor şi turiştilor; ele presupuneau că sovieticii tolerau comerţul pentru simplul motiv că aducea o mulţime de valută în economia lor şi o făcea la costuri avantajoase. De obicei, vesticii plăteau de zece ori costul de producţie a ceea ce cumpărau. Cursul introductiv în capitalism, apreciau unii ruşi, va avea şi alte beneficii când trupele vor încheia serviciul militar.

Erwin Keitel se apropie de un astfel de soldat sovietic, un sergent-

major, după grad.

— Bună ziua, spuse el în germană.

— *Nicht sprache,* răspunse rusul. Engleză?

— Engleza e OK, da?

— Da.

— Zece uniforme.

Keitel ridică amândouă mâinile pentru a face numărul fără dubii.

— Zece?

— Zece, toate mari, ca pentru mine, continuă Keitel.

Ar fi putut vorbi într-o rusă perfectă, dar asta ar fi produs mai multă bătaie de cap decât merita.

— Uniforme de colonel, toate, OK?

— Colonel – *polkovnik.* Comandant de regiment, da? Trei stele aici?

Omul îşi ciocăni umărul cu degetul.

— Da, aprobă Keitel. Uniforme de tanchişti, trebuie să fie de tanchişti.

— De ce le vrei? întrebă sergentul, mai mult ca să fie politicos.

Era tanchist şi obţinerea uniformelor potrivite nu era o problemă.

— Fac film… un film de televiziune.

— Televiziune?

Ochii omului se aprinseră.

— Centuri, cizme?

— Da.

Omul se uită în dreapta şi în stânga, apoi coborî vocea:

— Pistol?

— Poţi să faci asta?

Sergentul zâmbi şi dădu din cap pentru a demonstra că era un comerciant serios.

— O să coste la tine.

— Trebuie pistol rusesc, pistol corect, replică Keitel. Sperând că schimbul acesta în păsărească era inteligibil.

— Da, pot procur.

— Cât de repede?

— O oră.

— Cât?

— Cinci mii mărci; nu pistol, Zece pistol, încă cinci mii mărci.

Iar asta, îşi zise Keitel, era tâlhărie la drumul mare. Ridică din nou mâinile.

— Zece mii mărci, da. Plătesc.

Ca să arate că era serios, scoase la iveală un teanc de hârtii de o sută de mărci. Înghesui una în buzunarul soldatului.

— Aştept o oră.

— Întorc aici, o oră.

Soldatul părăsi rapid zona. Keitel intră în cel mai apropiat *Gasthaus*

şi comandă o bere.

— Dacă ar fi mers mai uşor, observă el la adresa unui coleg, aş fi zis că-i o capcană.

— Ai auzit de tanc?

— T-80-ul, da, de ce?

— Willy Heidrich l-a făcut pentru americani.

— Willy?

Keitel negă din cap.

— Cu cât l-au plătit?

— Cinci sute de mii de mărci. Tâmpiţii de americani. Oricine ar fi putut aranja asta.

— Dar la vremea aceea nu ştiau.

Keitel hohoti lugubru. 500.000 de mărci fuseseră suficiente pentru a-l lansa pe fostul *Oberstleutnant* Wilhelm Heydrich în afaceri – un *Gasthaus*, la fel ca acesta – care-i asigura un nivel de trai mult mai bun decât avusese vreodată la Stasi. Heydrich, care fusese unul din cei mai promiţători subalterni ai lui Keitel, renunţase la o posibilă carieră în spionaj, întorsese spatele moştenirii lui politice şi se transformase într-un cetăţean german de tip nou. Antrenamentul de spionaj servise doar ca instrument pentru a-şi exprima o ultimă dată dispreţul faţă de americani.

— Şi rusul?

— Cel care a făcut târgul? Ha! râse interlocutorul lui Keitel. Două milioane de mărci. Fără îndoială, l-a plătit pe comandantul lui de divizie şi-a luat Mercedesul, iar restul i-a pus la bancă. Curând după aceea, unitatea lui a fost transferată în Uniune şi un tanc mai mult sau mai puţin dintr-o divizie...? Inspectoratul s-ar putea nici să nu fi remarcat.

Mai comandară un rând de beri, în timp ce urmăreau televizorul de deasupra barului – un obicei dezgustător, preluat de la americani, îşi zise Keitel. După patruzeci de minute ieşi, fără să-şi piardă colegul din ochi. La urma urmei, putea fi o capcană.

Sergentul rus se întoarse devreme. Nu aducea mare lucru, doar un zâmbet.

— Unde este? întrebă Keitel.

— Camion, după...

Omul făcu un gest.

— *Ecke?* Colţ?

— Da, asta cuvânt, colţ. *Um die Ecke.*

Omul dădu hotărât din cap.

Keitel îi făcu semn celuilalt, care plecă să aducă maşina. Erwin ar fi vrut să-l întrebe pe soldat ce sumă din bani mergea la locotenentul lui – de obicei, ofiţerii îşi trăgeau procente apreciabile din fiecare târg – pentru folosul lui personal, dar asta nu avea nici o legătură, nu-i aşa?

Camionul, un GAZ-69 al Armatei Sovietice, era parcat la un cvartal distanţă. Trebuiau doar să bage maşina agentului în marşarier până la oblonul din spate şi să deschidă portbagajul. Desigur, mai întâi Keitel trebuia să inspecteze marfa. Erau zece uniforme de luptă în culori de camuflaj, uşoare, dar de o calitate mai bună decât cea obişnuită, pentru că acestea erau destinate uzului ofiţerilor. Pentru cap exista o beretă neagră cu o stea roşie şi o emblemă cu un tanc, destul de antic, care arăta că era destinată unui ofiţer de blindate. Epoleţii fiecărei uniforme purtau cele trei stele ale unui colonel plin. De asemenea, erau incluse centurile uniformelor şi cizme.

— *Pistolen?* întrebă Keitel.

Mai întâi, ochii cercetară strada. Apoi apărură zece cutii de carton. Keitel arătă spre una şi aceasta se deschise, dezvăluind un Makarov PM. Era un automat de 9 milimetri, modelat după Walther-ul PP german. Ruşii adăugaseră, într-un gest de mărinimie, cinci cutii de muniţie de 9 mm-x-18.

— *Ausgezeichnet,* observă Keitel, scoţând banii.

Numără nouăzeci şi nouă de bancnote de o sută de mărci.

— Mulţumesc, spuse rusul. Ai nevoie de mai mult, cauţi pe mine, da?

— Da, mulţumesc.

Keitel îi strânse mâna şi se urcă în maşină.

— Ce-a ajuns lumea? mormăi şoferul în timp ce se îndepărtau.

Cu numai trei ani înainte, acei soldaţi ar fi fost deferiţi Curţii Marţiale – poate chiar împuşcaţi – pentru ceea ce făcuseră.

— Am îmbogăţit Uniunea Sovietică cu zece mii de mărci.

Şoferul mormăi:

— *Doch şi* „marfa” asta a costat, probabil, cel mult două mii ca să fie fabricată! Cum îi zic la asta…?

— O „reducere de volum”.

Keitel nu se putea decide dacă să râdă sau nu.

— Prietenii noştri ruşi învaţă repede. Sau poate că mujicul nu poate să numere peste zece.

— Ceea ce plănuim este periculos.

— Adevărat, dar suntem bine plătiţi.

— Crezi că fac asta pentru bani? întrebă omul pe un ton tăios.

— Nu, nici eu nu o fac. Dar, dacă trebuie să ne riscăm vieţile, cel puţin să fim răsplătiţi pentru asta.

— Cum zici, domnule colonel.

Lui Keitel nu-i trecuse niciodată prin minte că, de fapt, nu ştia ce face, că Bock nu-i spusese totul. Cu tot profesionalismul lui, Keitel neglijase să-şi aducă aminte că făcea afaceri cu un terorist.

Aerul era minunat de calm, se bucură Ghosn. Nu întâlnise niciodată

o asemenea zăpadă. Viscolul stăruia mai mult decât se prevăzuse, se părea că va continua încă o oră, sau cam aşa ceva. Stratul de zăpadă ajunsese la jumătate de metru şi, împreună cu fulgii aflaţi încă în aer, înăbuşea zgomotul cum nu se mai văzuse vreodată. Era o tăcere pe care o puteai auzi, îşi zise el, stând pe verandă.

— Îţi place, nu? întrebă Marvin.

— Da.

— Când eram copil, aveam viscole cu adevărat mari, nu ca ăsta, viscole care depuneau multă zăpadă – câte un metru întreg dintr-o dată, omule – apoi se făcea frig, douăzeci sau treizeci de grade sub zero. Ieşi, parcă eşti pe o altă planetă şi te întrebi cum era acum o sută de ani, să trăieşti într-un cort cu femeia, cu copiii şi cu caii afară, într-o lume pură şi curată, aşa cum ar trebui să fie. Trebuie să fi fost grozav, omule, trebuie să fi fost cu adevărat grozav.

Omul era poetic, dar prostuţ, aprecie Ibrahim. Cu o viaţă atât de primitivă, cei mai mulţi copii mureau înainte să împlinească un an, înfometaţi, în iernile geroase vânatul fiind o raritate. Ce nutreţ exista pentru cai şi cum şi-l găseau sub zăpadă? Câţi oameni şi animale mureau îngheţaţi? Totuşi, adora viaţa asta. Tembelism de visător. Marvin avea curaj. Avea tenacitate, forţă şi devotament, dar esenţial era că nu înţelegea viaţa, nu-l cunoştea pe Dumnezeu şi se complăcea să trăiască într-o lume de basm. Era un adevărat ghinion. Marvin ar fi putut să fie un atu valoros.

— Când plecăm?

— Le vom da câteva ore băieţilor de la şosele ca să cureţe drumurile. Tu iei maşina – are tracţiune pe faţă şi n-o să ai probleme cu ea. Eu o să iau camioneta. Nu-i nici o grabă, nu? Nu trebuie să ne asumăm riscuri.

— Aşa e.

— Hai să intrăm, înainte să îngheţăm amândoi.

— Chiar ar trebui să cureţe aerul în locul ăsta, mârâi Clark, când termină de tuşit.

— E destul de rău, fu de acord şi Chavez.

Închiriaseră o cameră mică aproape de aeroport. Tot ce le trebuia era ascuns în dulapuri. Îşi făcuseră contactele la sol. Echipa obişnuită de serviciu va fi bolnavă la sosirea avionului 747. Bineînţeles, va fi o boală fiscală. Se dovedise că plasarea la bord a celor doi ofiţeri CIA nu era chiar atât de grea. Mexicanii nu-i prea plăceau pe japonezi, considerându-i mai aroganţi decât americanii, ceea ce pentru un cetăţean mexican era remarcabil. Clark îşi verifică ceasul. Încă nouă ore până când avionul îşi va face apariţia prin aerul extrem de poluat. Aparent, doar o scurtă vizită de curtoazie pentru a-l vedea pe preşedintele mexican, apoi plecarea la Washington pentru a-l întâlni

pe Fowler. Ei, asta le uşura sarcina lui Clark şi Chavez.

Plecară spre *Denver* exact la miezul nopţii. Echipele de întreţinere a şoselelor din statul Colorado îşi făcuseră obişnuita treabă profesională. Ce nu putuse fi răzuit fusese acoperit cu nisip, iar obişnuita oră de mers se prelungi doar cu cincisprezece minute. Marvin se ocupă de înregistrarea la motel, plătind pentru trei nopţi cu bani gheaţă şi făcând un spectacol din primirea unei chitanţe pentru contul lui de cheltuieli. Recepţionerul notă emblema ABC de pe camionetă şi fu dezamăgit că le dăduse camere în spate. Dacă parcau în faţă, poate că i-ar fi adus mai mulţi clienţi. Imediat după ce plecă Marvin, funcţionarul reveni la moţăiala din faţa televizorului. A doua zi urmau să sosească fanii din Minnesota, care promiteau să fie o ceată gălăgioasă şi turbulentă.

Întâlnirea cu Lialin se dovedi a fi mai uşor de aranjat decât se aşteptase. Scurta sesiune de familiarizare a lui Cabot cu noul şef al secţiei coreene a CIA mersese chiar mai uşor decât îndrăznise el să spere – coreenii erau foarte buni profesionişti – permiţându-i să zboare spre Japonia cu douăsprezece ore mai devreme. Şeful secţiei din Tokio avea un loc favorit, o pensiune pe una dintre nenumăratele străzi dosnice întortocheate, la mai puţin de o milă de ambasadă şi în acelaşi timp un loc foarte uşor de asigurat şi supravegheat.

— Iată ultimul meu raport, spuse agentul MUSASHI, întinzând un plic.

— Preşedintele nostru este foarte impresionat de calitatea informaţiilor tale, îl flată Cabot.

— Tot atât cât sunt eu de impresionat de salariu.

— Ia zi, ce pot face pentru tine?

— Voiam să fiu sigur că sunt luat în serios, răspunse Lialin.

— Aşa facem, îl asigură Marcus.

Tipul crede ca plătim milioane doar ca să ne disträm? se întrebă el. Pentru Cabot, era prima întâlnire personală cu un agent. Deşi fusese avertizat să se aştepte la o astfel de conversaţie, era uşor surprins.

— Mă gândesc să dezertez într-un an, cu tot cu familie. Aş vrea să ştiu mai precis ce veţi face pentru mine?

— Ei, te vom interoga amănunţit, apoi te vom ajuta să găseşti un loc confortabil, unde să trăieşti şi să munceşti.

— Unde?

— Oriunde doreşti, în limite raţionale.

Cabot reuşi să-şi ascundă exasperarea. Asta era o treabă pentru un ofiţer de caz la începutul carierei.

— Ce înţelegi prin „limite raţionale”?

— N-o să te lăsăm să locuieşti chiar vizavi de Ambasada Rusă. La

ce te gândeşti?

— Încă nu ştiu.

Atunci, de ce aduci asta în discuţie?

— Ce fel de climat îţi place?

— Cald, cred.

— Păi, există Florida, unde e mult soare.

— Mă voi gândi.

Bărbatul făcu o pauză.

— Nu mă minţiţi?

— Domnule Lialin, avem grijă de musafirii noştri.

— OK. Voi continua să vă trimit informaţii.

Şi cu asta, omul se ridică pur şi simplu şi plecă.

Marcus Cabot reuşi să nu înjure, dar privirea pe care i-o aruncă şefului secţiei provocă un hohot de râs.

— E prima dată când faci o tatonare, nu?

— Vrei să spui că asta-i tot?

Cabot putea cu greu să creadă că aşa era.

— Domnule director, asta-i o afacere ciudată. Deşi poate părea o nebunie, ceea ce ai făcut este foarte important, spuse Sam Yamata. Acum el ştie că-i purtăm într-adevăr de grijă. Apropo, aducerea preşedintelui în discuţie a fost o mişcare bună.

— Aşa spui tu.

Cabot deschise plicul şi începu să citească.

— Dumnezeule!

— Detalii despre călătoria primului ministru?

— Da, cele pe care nu le-am primit înainte. Numele băncii, mitele date altor oficiali. S-ar putea nici să nu fie nevoie să instalăm dispozitive de ascultare în avion…

— Dispozitive de ascultare într-un avion? întrebă Yamata.

— Nu m-ai auzit spunând asta.

Şeful secţiei dădu din cap.

— Cum aş putea? Nu ai fost niciodată aici.

— Trebuie să duc asta la Washington, rapid.

Yamata îşi verifică ceasul.

— Nu vom prinde zborul direct.

— Atunci, o trimitem printr-un fax protejat.

— Nu suntem echipaţi pentru asta. Vreau să spun, nu la Agenţie.

— Şi băieţii de la ANS?

— Ei au echipamentul, domnule director, dar am fost avertizaţi în privinţa securităţii sistemelor lor.

— Preşedintele are nevoie de asta. Trebuie să plece. Fă-o, din ordinul meu.

— Da, domnule.

33
Treceri

Era plăcut să te scoli la o oră decentă – ora opt – acasă, într-o duminică. Fără dureri de cap. Era un lucru care nu i se mai întâmplase de luni de zile. Plănuia să petreacă toată ziua acasă, fără să facă nimic altceva decât să se bărbierească şi asta numai pentru că diseară va merge la liturghie. Ryan află curând că în dimineţile de duminică ambii lui copii lui erau lipiţi de televizor, urmărind diverse desene animate, inclusiv ceva referitor la nişte ţestoase despre care auzise, dar nu le văzuse niciodată. După ce se gândi, decise să renunţe şi în dimineaţa aceasta.

— Cum te simţi? o întrebă el Cathy, în drum spre bucătărie.

— Deloc rău. Eu… ah, la dracu'!

Zgomotul pe care-l auzi era zbârnâitul deosebit al telefonului. Jack alergă în bibliotecă.

— Da?

— Domnule Ryan, aici centrul de comandă. Spadasinul, îl anunţă ofiţerul de gardă.

— OK.

Jack puse la loc receptorul.

— La dracu'.

— Care-i problema? întrebă Cathy din uşă.

— Trebuie să plec. Apropo, mâine trebuie să fiu la serviciu.

— Jack, hai…

— Uite, scumpo, există câteva lucruri pe care trebuie să le fac înainte de plecare. Unul se desfăşoară chiar acum… şi nu pot să scap, OK? Trebuie să mă ocup de el.

— De data asta unde trebuie să pleci?

— Doar la birou. Şi nu am planificate nici un fel de călătorii în străinătate, fiindcă veni vorba.

— Se presupune că în noaptea asta va ninge, poate din belşug.

— Grozav. Ei, poate rămân acolo.

— O să fiu foarte fericită când vei părăsi definitiv locul ăsta blestemat.

— Poţi să mai suporţi încă vreo două luni?

— Două luni?

— La întâi aprilie am plecat. De acord?

— Jack, nu-i vorba că nu-mi place ceea ce faci, doar că…

— Mda, programul. Nici mie nu-mi place. Acum m-am obişnuit cu ideea plecării, a transformării din nou într-o persoană normală. Trebuie să mă schimb.

Cathy se înclină în faţa inevitabilului şi se întoarse în bucătărie. Jack se îmbrăca comod. În weekend nu erai obligat să porţi costum. Decise că putea să se lipsească şi de cravată şi că va conduce chiar el. Treizeci de minute mai târziu, era pe şosea.

Era o glorioasă după-amiază senină deasupra Strâmtorii Gibraltar. Europa la nord, Africa la sud. Odinioară, trecerea îngustă fusese un lanţ de munţi, afirmau geologii, iar Mediterana – un bazin uscat, până la pătrunderea Atlanticului. Ăsta ar fi fost un loc perfect de observare, de la o altitudine de trei mii de metri.

Dar lucrul cel mai bun pe vremea acelui „odinioară" era că nimeni nu trebuia să-şi bată capul cu traficul comercial. Acum trebuia să asculte pe circuitul de supraveghere ca să se asigure că nici un avion nu dădea buzna în calea lui. Sau invers, ceea ce era, de fapt, mai aproape de adevăr.

— Iată-l şi pe companionul nostru, observă Robby Jackson.

— Nu l-am mai văzut niciodată, domnule, spuse locotenentul Walters.

„Companionul" era portavionul sovietic *Kuzneţov*, primul portavion adevărat din Flota Sovietică. Şaizeci şi cinci de mii de tone, treizeci de avioane cu geometrie fixă, zece elicoptere. Îl escortau crucişătoarele *Slava* şi *Mareşal Ustinov şi* încă trei nave – una părând a fi un distrugător din clasa Sovremenîi, iar celelalte două din clasa Udaloi. Veneau spre est într-o formaţie tactică grupată şi se aflau la două sute de mile în urma grupului de bătălie de pe *TR.* La o jumătate de zi în urmă, îşi zise Robby, sau la o jumătate de oră, în funcţie de cum priveai lucrurile.

— Le survolăm? întrebă Walters.

— Nu, de ce să-i supărăm?

— Se pare că se grăbesc, observă locotenentul, privind printr-un binoclu. Aş spune, cam douăzeci şi cinci de noduri.

— Poate că efectuează doar o testare de viteză.

— Mă îndoiesc, domnule căpitan. De ce crezi că sunt aici?

— La fel ca şi noi, după informaţii. Antrenament, demonstraţie, să-şi facă prieteni şi să influenţeze oameni.

— N-ai avut odată o ciocnire…

— Mda, acum câţiva ani, un Forger mi-a înfipt în fund o rachetă cu un sistem de urmărire cu infraroşii. Totuşi, mi-am adus Tom-ul înapoi în bună stare.

Robby se opri un moment.

— Au spus că a fost un accident şi se pare că pilotul a fost pedepsit.

— Şi tu crezi?

Jackson aruncă o ultimă privire grupului de luptă rus.

— Fiindcă veni vorba, da.

— Prima dată când am văzut o fotografie a chestiei ăleia, mi-am zis că acolo e o Cruce Navală care n-a fost câştigată.

— Potoleşte-te. OK, i-am văzut. Hai să ne întoarcem.

Robby deplasă manşa ca să vireze spre est. O făcu într-o manevră leneşă, nu în virajul brusc pe care l-ar fi încercat un tânăr pilot de vânătoare. De ce să soliciţi structura când nu e nevoie? s-ar fi întrebat Jackson, dacă s-ar fi obosit să o facă. Pe scaunul din spate, locotenentul Henry „Shredder" Walters oftă: comandantul grupului aerian îmbătrânea.

Nu era chiar atât de bătrân. Căpitanul Jackson era la fel de vioi ca întotdeauna. Scaunul lui era înălţat la maximum, pentru că Robby era scund. Asta-i dădea un bun câmp vizual. Ochii lui măturau regulat spaţiul, stânga-dreapta, sus-jos şi în interior, pentru a privi la instrumentele de zbor cam o dată pe minut. Principala lui grijă, era traficul aerian comercial şi avioanele particulare, pentru că era weekend şi oamenilor le plăcea să dea ocol stâncii pentru a face fotografii. Un civil într-un Learjet, îşi spuse Robby, poate fi mai periculos decât o Sidewinder scăpată de sub control.

— Iisuse! Se apropie la ora nouă!

Căpitanul îşi smuci capul spre stânga. La cincisprezece metri distanţă se afla un MIG-29 Fulcrum-N, noua variantă navală a avionului de vânătoare rusesc pentru asigurarea superiorităţii aeriene. Faţa pilotului, acoperită de vizorul căştii, privea spre el. Robby văzu că patru rachete atârnau sub aripi. În clipa aceea, Tomcat-ul avea doar două.

— A venit de jos, raportă Shredder.

— Inteligent.

Robby primi vestea cu calm. Pilotul rus le făcu semn cu mâna. Robby îi întoarse gestul.

— La dracu', dacă voia să…

— Shredder, n-ai de gând să te calmezi? Mă joc cu Ivan de aproape douăzeci de ani. Am interceptat mai mulţi Urşi decât ai avut tu pipiţe. Am vrut doar să mă întorc aici şi să arunc o privire la formaţia lor. Ivan de colo a decis să urce să mă vadă mai de aproape. Se comportă ca un bun vecin.

Robby împinse uşor manşa, aducând avionul câţiva metri mai jos. Voia să vadă burta rusului. Nu avea tancuri de combustibil suplimentare, doar cele patru rachete, AA-11, „Arcaşi", cum le botezase NATO. Cârligul de la coadă părea mai fragil decât cel pe care-l aveau americanii la avioanele lor şi îşi aminti rapoartele despre problemele la aterizare, pe care ruşii încercaseră să le remedieze. Portavioanele erau noi pentru ei, nu? Cheltuiseră ani în şir, învăţând toate lecţiile. Altfel, avionul arăta impresionant. Proaspăt vopsit în cenuşiul plăcut pe care-l foloseau ruşii, în locul griului de înaltă

tehnologie pe care-l adoptase acum câţiva ani Marina Statelor Unite. Versiunea rusă era mai plăcută; vopseaua americană era mai eficientă în camuflare, dar dădea avioanelor un aspect dezagreabil. Memoră numărul de pe coadă pentru a-l raporta personalului de la informaţii al escadrilei. Nu putea zări nimic din pilot. Casca şi vizorul îi acopereau faţa şi purta mănuşi. Cincisprezece metri; cam aproape, dar nu era mare scofală. Probabil că rusul încerca să le arate că era bun, dar nu nebun. Normal. Robby redresă avionul şi îi făcu semn cu mâna rusului în semn de mulţumire că menţinuse un curs stabil. Din nou, i se răspunse la gest.

Cum te cheamă, *băiete?* se întrebă Robby. Se întrebă şi ce gândea rusul despre steguleţul de sub cockpit, semnul care marca o victorie. Pe el era scris cu litere mărunte de tipar MIG-29,17-1-91. *Hai să nu ne dăm prea mari.*

După lungul zbor trans-Pacific, avionul 747 ateriză, spre marea uşurare a echipajului de zbor. Zborurile de douăsprezece ore sunt împuţite în draci, îşi spuse ofiţerul CIA, iar faptul că avionul aterizase într-un bol plin cu smog nu era nici o fericire pentru călători. Avionul se îndepărtă rulând, apoi vină şi în sfârşit se opri la un spaţiu marcat de o fanfară militară, mai multe raiduri de soldaţi şi civili şi obişnuitul covor roşu.

— Ştii, după atâta timp într-un avion, sunt prea obosit ca să fac ceva inteligent, observă încetişor Chavez.

— Atunci, aminteşte-ţi să nu candidezi niciodată la preşedinţie, replică Clark.

— Adevărat, domnule C.

Scările fură rulate şi, imediat, se deschise uşa. Fanfara intonă o melodie oarecare – cei doi ofiţeri erau prea departe ca să o audă clar. Echipele de televiziune mişunau încolo şi încoace. Primul-ministru japonez fu întâmpinat de ministrul de externe mexican, ascultă un scurt discurs, ţinu şi el unul, trecu pe lângă soldaţii care stăteau în picioare de nouăzeci de minute, apoi făcu primul lucru de bun-simţ în ziua respectivă. Urcă într-o limuzină şi plecă la ambasada lui să facă un duş – sau, mai probabil, îşi spuse Clark, o baie fierbinte. Felul în care o făceau japonezii, o bălăceală lungă într-o apă de peste o sută de grade, părea să fie leacul perfect pentru călătoriile aeriene. Sigur, scotea ridurile din piele şi amorţeala din muşchi, zâmbi John. Păcat că americanii nu învăţaseră şi ei chestia asta. Zece minute după plecarea ultimului demnitar şi după ce soldaţii se îndepărtară şi covorul roşu fu rulat, personalul de întreţinere fu chemat la avion.

Pilotul schimba câteva cuvinte cu mecanicul-şef. Unul din marile motoare Pratt şi Whitney. Se înfierbânta o idee cam tare. În afară de asta, nu avea nici un fel de necazuri. Apoi echipajul de zbor plecă să

se odihnească. Trei oameni de pază ocupară poziţii în jurul avionului. Alţi doi patrulau în interior. Clark şi Chavez intrară, arătând permisele unor oficiali mexicani şi japonezi şi se apucară de treabă. Ding începu în toalete, fără să se grăbească, pentru că i se spusese că japonezii ţineau în mod special să aibă veceuri imaculate. Era suficient să adulmeci aerul din avion pentru a-ţi da seama că pasagerilor li se permitea să fumeze. Verificară fiecare scrumieră, mai mult de jumătate din ele trebuind să fie golite şi curăţate. Ziarele şi revistele fură adunate. Altcineva se ocupa de curăţenia cu aspiratorul. În faţă, Clark verifica barul. Jumătate din oamenii de la bord trebuie să fi ajuns mahmuri, decise el. Se aflau la bord câţiva băutori serioşi. Remarcă încântat că personalul tehnic de la Langley ghicise corect în privinţa mărcii de scotch pe care obişnuia s-o servească JAL. La urmă, urcă în salonul din spatele cockpitului. Se potrivea exact cu macheta făcută pe calculator, pe care o examinase ore în şir. Când îşi termină îndatoririle de curăţenie, era sigur că realizarea operaţiunii va fi un fleac. Îl ajută pe Ding la sacii de gunoi şi părăsi avionul la timp pentru a prinde o cină. În drum spre maşină, strecură un bilet unui ofiţer CIA de la secţia din Mexic.

— La dracu'! înjură Ryan. Asta a venit prin intermediul Departamentului de Stat?

— Da, domnule. Au fost ordinele directorului Cabot să se folosească o linie de fax. A vrut să economisească timpul de transcriere.

— Sam Yamato nu s-a obosit să dea explicaţii despre liniile de schimbare a datei şi despre zonele orare?

— Mi-e teamă că nu.

Nu avea nici un sens să-l înjure în continuare pe omul de la Departamentul Japonez. Ryan citi din nou paginile.

— Ei, ce crezi?

— Cred că primul ministru intră într-o ambuscadă.

— Nu-i al dracului de rău? observă Ryan. Trimite asta prin mesager la Casa Albă. Preşedintele vrea o informare.

— Am înţeles.

După ce omul ieşi, Ryan sună Operaţiunile.

— Cum se descurcă Clark? întrebă Jack fără altă introducere.

— OK, zice el. E gata să facă plantarea. Avioanele monitor aşteaptă. Nu ştim să fie schimbări în programul primului ministru.

— Mulţumesc.

— Cât o să rămâi la birou?

Jack se uită afară. Începuse deja să ningă.

— Poate toată noaptea.

Vremea se înrăutăţea vizibil. Viscolul, care se îndrepta spre est din Midwest, se unea cu o zonă de joasă presiune, care urca pe coastă. Viscolele cu adevărat mari din zona D.C. Veneau întotdeauna dinspre

sud şi Serviciul Meteorologic Naţional anunţa că stratul de zăpadă va ajunge la cincisprezece-douăzeci de centimetri. Prognoza asta urcase de la cinci până la zece cu numai câteva ore mai devreme. Putea pleca de la lucru chiar acum, pentru ca apoi să încerce să-şi deschidă drum înapoi dimineaţa, sau putea să rămână. Din nefericire, rămânerea părea cea mai bună alegere.

Golovko se afla şi el în biroul lui, deşi Moscova era cu opt ore înainte faţă de Washington. Faptul acesta nu contribuia la buna dispoziţie a lui Serghei, care era extrem de abătut.

— Ei? îl întrebă el pe omul din personalul de gardă la comunicaţii-informaţii.

— Am avut noroc. Acest document a fost trimis prin facsimil de la Ambasada Statelor Unite din Tokio la Washington.

Îi înmână coala.

Hârtia lucioasă era acoperită mai ales cu hieroglife, unele litere izolate, dar dezordonate şi o întreagă încâlceală în alb şi negru de la zgomotul aleatoriu, dar douăzeci la sută era într-o engleză lizibilă, inclusiv două propoziţii complete şi un paragraf întreg.

— Ei, bine? întrebă din nou Golovko.

— Când am prezentat-o secţiei japoneze pentru comentarii, mi-au dat asta. Un alt document îi fu înmânat.

— Am marcat paragraful.

Golovko citi paragraful în limba rusă, apoi îl compară cu cel în engleză.

— E o împuţită de traducere. Cum a fost trimis documentul nostru?

— Prin curier de ambasadă. Nu a fost transmis pentru că două din maşinile de criptare de la Tokio erau în reparaţii şi rezidentul a decis că era suficient de neimportant ca să aştepte. A ajuns în curierul ambasadei. Deci, nu ne citesc cifrurile, dar au obţinut asta.

— Cine se ocupă de cazul ăsta? Lialin? Da, spuse Golovko aproape pentru el însuşi.

Îl sună pe şeful gărzii de la Primul Directorat Principal.

— Domnule colonel, aici Golovko. Vreau o prioritate fulger pentru rezidentul din Tokio. Lialin să se prezinte imediat la Moscova.

— Care-i problema?

— Problema este că avem o altă scurgere.

— Lialin e un ofiţer foarte eficient. Cunosc materialul pe care-l trimite.

— Îl cunosc şi americanii. Trimite imediat mesajul. Apoi vreau tot ce avem de la THISTLE pe biroul meu.

Golovko puse la loc receptorul şi se uită la maiorul care stătea în picioare în faţa biroului său.

— Matematicianul ăla care a calculat toate astea… Dumnezeule, aş

vrea să-l fi avut acum cinci ani!

— A petrecut zece ani dezvoltându-şi teoria despre ordonarea haosului. Dacă se publică vreodată, va câştiga Premiul Planck. A luat lucrările lui Mandelbrot de la Universitatea Harvard din America şi ale lui Mackenzie de la Cambridge şi…

— Te cred pe cuvânt, domnule maior. Ultima dată când ai încercat să-mi explici vrăjitoria asta, m-am ales doar cu o durere de cap. Cum merge treaba?

— Devenim mai puternici cu fiecare zi. Singurul lucru pe care nu-l putem sparge este noul sistem CIA, care începe să intre în acţiune. Par să folosească un principiu nou. Lucrăm la asta.

Preşedintele Fowler se îmbarcă în elicopterul VH-3 al Infanteriei Marine, înainte ca zăpada să devină prea multă. Vopsit pe fund cu un măsliniu murdar, strălucitor, era aparatul lui personal, cu indicativul de apel Marine-One. Elizabeth Elliot se îmbarcă imediat în urma lui, observă corpul de presă. Destul de curând, vor trebui să publice ştirea despre cei doi, îşi spuneau unii dintre ziarişti. Sau poate că preşedintele va face treaba în locul lor, căsătorindu-se cu cătţeaua.

Pilotul, un locotenent-colonel din Infanteria Marină, aduse cele două turbine la putere maximă, apoi slăbi colectorul, ridicându-se lent şi virând spre nord-vest. Aproape instantaneu, vizibilitatea deveni zero, iar el trebui să se limiteze la instrumente, ceea ce nu-i plăcea. Zborul orb nu-l tulbura. Zborul orb cu preşedintele la bord, da. Zborul în viscol era cam cel mai rău lucru care exista. Toate referinţele vizuale exterioare erau inexistente. O simplă privire putea să-l transforme, în câteva secunde, pe cel mai tăbăcit pilot într-un negustor de pene dezorientat şi cu rău de aer. Ca rezultat, petrecea mult mai mult timp examinând instrumentele. Elicopterul avea tot felul de sisteme de securitate, inclusiv radar anticoliziune, plus atenţia întreagă a doi controlori principali de trafic aerian. Oarecum ca o ironie, acesta era un mod sigur de a zbura. Într-o zi senină, cu o vizibilitate perfectă, vreun nebun oarecare cu un Cessna ar fi putut încerca o coliziune în aer cu Marine-One, iar manevrarea pentru evitarea unor astfel de evenimente reprezenta pentru colonel un antrenament regulat, atât în aer, cât şi în simulatorul de zbor de la Staţia Aeriană Navală Anacostia.

— Vântul se intensifică mai repede decât mă aşteptam, observă copilotul, un maior.

— S-ar putea să ne cam zdruncine când ajungem la munţi.

— Trebuia să plecăm ceva mai devreme.

Pilotul schimbă reglajele pe intercomul lui, făcând legătura cu cei doi agenţi ai Serviciului Secret din spate.

— Asiguraţi-vă că toată lumea şi-a pus centurile. O să ne zgâlţâie.

— OK, mulţumesc, răspunse Pete Connor.

Verifică dacă centură fiecăruia era bine fixată. Toţi cei de la bord erau zburători prea experimentaţi pentru a fi cât de puţin îngrijoraţi, dar el prefera o călătorie liniştită. Preşedintele, văzu el, era pe deplin relaxat, citind un dosar care sosise cu doar câteva minute înainte de plecarea lor. Lui Connor şi D'Agustino le plăcea la Camp David. O companie de puşcaşi marini, aleşi pe sprânceană, asigura paza perimetrului. Ei erau susţinuţi şi dublaţi de cel mai bun sistem de supraveghere electronică pe care-l construise vreodată America. În spatele tuturor se aflau obişnuiţii agenţi ai Serviciului Secret. Nimeni nu era programat să intre sau să iasă din zonă în acest weekend, cu posibila excepţie a unui mesager CIA, care va conduce o maşină. Toţi se puteau relaxa, inclusiv preşedintele şi prietena lui, îşi zise Connor.

— Se înrăutăţeşte. Mai bine le-ai spune scârbelor de la meteo să scoată capul pe geam.

— Au anunţat douăzeci de centimetri.

— Pe un dolar că e mai mult de treizeci.

— Nu pariez niciodată cu tine pe vreme, îi reaminti copilotul colonelului.

— Eşti deştept, Scotty.

— Se presupune că mâine seară se va însenina.

— O să cred când o să văd.

— Şi temperatura se pare că va scădea la zero, poate o idee sub.

— Asta cred, îl asigură colonelul, verificând altitudinea, compasul şi orizontul.

Ochii lui priviră din nou afară, fără să vadă altceva decât fulgi agitaţi de curentul descendent al rotorului.

— Cât zici că-i vizibilitatea?

— A, într-un loc ferit, poate treizeci de metri… poate cincizeci…

Maiorul se întoarse să rânjească la colonel. Rânjetul dispăru, când începu să se gândească la gheaţa care se putea acumula pe fuzelaj.

— Care-i temperatura exterioară? murmură pentru el.

— Minus 12 centigrade, răspunse colonelul, înainte ca maiorul să poată privi termometrul.

— Urcă?

— Da. Hai să coborâm puţin, ar trebui să fie mai rece.

— Blestemata asta de vreme din D.C.

Treizeci de minute mai târziu, descriau un viraj peste Camp David. Girofarurile le spuneau unde se afla heliportul – în jos puteai vedea mai bine decât în oricare altă direcţie. Copilotul privi în spate ca să verifice capotele de deasupra trenului de aterizare.

— Acum avem un pic de gheaţă, domnule colonel. Hai să ducem fiara asta jos înainte să se întâmple ceva înfiorător. Vântul e treizeci de noduri la trei-zero-zero.

— Începe să se simtă un pic prea greu.

VH-3-ul putea acumula până la două sute de kilograme de gheaţă pe minut în condiţii meteorologice bune – cât despre cele rele…

— Idioţii ăştia de meteorologi. OK, văd zona de aterizare.

— Şaizeci de metri, viteza aerului treizeci, citi maiorul pe instrumente. Patruzeci şi cinci la douăzeci şi cinci… treizeci, la mai puţin de douăzeci… arată bine… cincisprezece metri şi viteza la sol zero…

Pilotul reduse colectorul. Zăpada la sol începu să fie spulberată de curentul rotorului. Reperele vizuale, care de-abia reapăruseră, dispărură instantaneu. Echipajul de zbor se simţi ca şi cum era în interiorul unei mingi de ping-pong. Apoi, o rafală de vânt răsuci elicopterul spre stânga, înclinându-l în acelaşi timp. Ochii pilotului coborâră imediat la orizontul artificial. Îl văzu înclinându-se, ştiind că pericolul care apăruse era tot atât de serios pe cât era de neaşteptat. Deplasă ciclicul pentru a orizontaliza aeronava şi împinse colectivul până la podea. Mai bine o aterizare dură decât un rotor prins în copacii pe care nu-i putea vedea. Elicopterul căzu ca o piatră – exact nouăzeci de centimetri, înainte ca oamenii de la bord să-şi dea seama că ceva era neregulă, elicopterul aterizase.

— De-asta te lasă ei să-l pilotezi pe şef, spuse maiorul prin intercom. Frumoasă aterizare, domnule colonel.

— Cred că am rupt ceva.

— Cred că ai dreptate. Pilotul conecta intercomul.

— Îmi pare rău. Am prins o rafală deasupra platformei. Toată lumea e bine, acolo în spate?

Preşedintele era deja în picioare, aplecându-se în cockpit.

— Ai avut dreptate, domnule colonel. Ar fi trebuit să plecăm mai devreme. Greşeala mea, recunoscu politicos Fowler.

Ce dracu’, îşi zise el, dorise acest weekend.

Detaşamentul de la Camp David deschise uşa elicopterului. O maşină închisă trase lângă el, astfel încât preşedintele şi însoţitorii lui să nu fie nevoiţi să îngheţe prea tare. Echipajul de zbor îi urmări îndepărtându-se, apoi verifică aparatul, căutând defecţiuni.

— Eram sigur.

— Bolţul de măsurare?

Maiorul se aplecă să se uite.

— Ai dreptate.

Aterizarea fusese suficient de dură pentru a rupe bolţul care controla amortizorul hidraulic de pe partea dreaptă a trenului de aterizare.

— Va trebui reparat.

— Mă duc să verific dacă avem unul de rezervă, spuse şeful echipajului.

Zece minute mai târziu, fu surprins să afle că nu aveau. Asta era supărător. Dădu un telefon la baza de elicoptere a vechii Baze Aeriene Anacostia, rugând să i se trimită câteva. Până la primirea lor, nu era nimic de făcut. Bineînţeles, în caz de urgenţă, aparatul putea fi folosit. Ca de obicei, o echipă de tragere de puşcaşi marini stătea de pază în apropierea elicopterului, în timp ce un alt detaşament patrula prin pădurea din jurul platformei de aterizare.

— Ce e, Ben?

— Ai idee unde aş putea trage un pui de somn? întrebă Goodley.

Jack clătină din cap.

— Poţi să foloseşti canapeaua din biroul lui Nancy, dacă vrei. Cum îţi iese lucrarea?

— Oricum, voi fi treaz toată noaptea. Tocmai m-am gândit la ceva.

— La ce?

— E o chestie cam trăsnită – nimeni n-a verificat vreodată ca să se asigure dacă prietenul nostru Kadişev s-a întâlnit de fapt cu Narmonov.

— Cum adică?

— Narmonov a lipsit din oraş aproape toată săptămâna trecută. Dacă nu a existat o întâlnire, atunci tipul ne minte, nu-i aşa?

Jack închise ochii şi înclină capul într-o parte.

— Nu-i rău, domnule Goodley, nu-i rău.

— Avem itinerarul lui Narmonov. În plus, am oameni care-l verifică pe Kadişev. Voi extinde controlul până în august. Dacă facem o verificare, e bine să fie una cuprinzătoare. Lucrarea mea despre poziţie s-ar putea să întârzie, dar ideea asta mi-a venit ultima... în dimineaţa asta, de fapt. Am urmărit-o aproape toată ziua. E mai greu decât am crezut.

Jack făcu un semn spre furtuna de afară.

— Se pare că voi fi blocat aici un timp. Vrei puţin ajutor?

— Mi-ar prinde bine.

— Hai să mâncăm ceva mai întâi.

Oleg Iurievici Lialin se îmbarcă în avionul de Moscova cu sentimente contradictorii. Convocarea nu era chiar atât de neobişnuită. Era supărător că picase aproape imediat după întâlnirea lui cu directorul CIA, dar părea a fi doar un renghi al hazardului. Mai mult ca sigur, motivul convocării era în legătură cu informaţiile despre călătoria primului ministru japonez în America, pe care le livrase Moscovei. O surpriză pe care nu o dezvăluise CIA-ului: ea privea deschiderile Japoniei către Uniunea Sovietică pentru schimburi de tehnologie sofisticată contra ţiţei şi cherestea. Cu numai câţiva ani înainte, târgul acesta, care marca culminarea unui proiect pe cinci ani

la care lucra Lialin, i-ar fi supărat foarte tare pe americani. Se instală în fotoliul lui din avion şi îşi permise să se relaxeze. La urma urmei nu-şi trădase niciodată ţara, nu-i aşa?

Camionetele cu releele de satelit erau aşezate în două grupuri. Erau unsprezece vehicule ale diverselor reţele de televiziune, toate parcate chiar lângă zidul stadionului. Două sute de metri mai încolo, erau alte treizeci şi una de camionete, cu relee mai mici acoperind frecvenţele locale pentru ceea ce păreau să fie staţii TV regionale, spre deosebire de dubele mai mari ale reţelelor naţionale de televiziune. Primul viscol trecuse şi un echipament greu, ce părea să fie suficient pentru o divizie de tancuri, mătura zăpada din enorma parcare a stadionului.

Acolo era locul, îşi zise Ghosn, chiar lângă unitatea „A" a ABC-ului. Erau cel puţin douăzeci de metri de spaţiu deschis. Absenţa oamenilor de securitate îl uluia. Numără doar trei maşini de poliţie, insuficiente pentru a-i ţine pe beţivi departe de oamenii care încercau să-şi facă munca. Americanii se simţeau atât de siguri. Îi îmblânziseră pe ruşi, striviseră Irakul, intimidaseră Iranul, îşi pacificaseră propriul popor şi acum erau cât se poate de relaxaţi. Probabil că iubesc confortul, rânji amar Ibrahim. Chiar şi stadioanele lor aveau acoperişuri şi încălzire care să te apere de elementele naturii.

— Vom dărâma chestiile astea ca pe nişte piese de domino, observă Marvin din scaunul şoferului.

— Într-adevăr, aşa vom face, fu de acord Ghosn.

— Vezi ce ţi-am spus despre securitate?

— Am greşit să mă îndoiesc de tine, prietene.

— Nu strică niciodată să fii prudent.

Russell începu un alt tur în jurul perimetrului.

— Vom veni la această poartă şi vom intra pur şi simplu cu maşina.

Farurile luminau puţinii fulgi ai celui de-al doilea viscol.

— Era prea frig ca să ningă mult, le explică Russell. Masa asta de aer canadian se îndreaptă spre sud.

Se va încălzi când va ajunge în Texas, descărcându-şi umiditatea acolo, în loc de Denver, unde zăpada ajunsese cam la o jumătate de metru, estimă Ghosn. Bărbaţii care curăţau străzile erau foarte eficienţi. Da, americanilor le plăcea confortul. Vreme rece – construieşte un stadion acoperit. Zăpadă pe autostrăzi – scapă de ea. Palestinieni – cumpără-i. Deşi faţa lui nu o arăta, nu urâse niciodată America mai mult ca în clipa aceea. Puterea şi aroganţa lor era evidentă în tot ce făceau. Se protejau împotriva a orice, indiferent cât de mare sau mic, ştiau că o făceau şi o proclamau pentru ei şi în faţa întregii lumi.

Ah, Dumnezeule, să-i dobori.

Focul dădea o căldură agreabilă. Cabana de la Camp David a preşedintelui era în stil clasic american, cu bârne grele aşezate una peste alta, deşi în interior erau consolidate cu fibre de Kevlar, iar ferestrele erau confecţionate din policarbonat, suficient de gros pentru a opri un glonţ. Mobila era un amestec chiar mai ciudat de ultramodern şi antic-confortabil. În faţa canapelei pe care stătea preşedintele erau trei imprimante pentru serviciile de ştiri majore, pentru că predecesorilor lui le plăcea să vadă pe hârtie ştirile şi existau trei televizoare mari, dintre care unul era de obicei fixat pe CNN. Dar nu în seara asta. În seara asta era pe Cinemax. La o jumătate de milă se afla un centru de antene, discret situat, care urmărea toţi sateliţii comerciali, precum şi pe cei mai mulţi dintre cei militari, ceea ce oferea avantajul accesului la fiecare canal de satelit comercial – chiar şi la cele pornografice, care nu-l interesau pe Fowler – creând astfel cel mai scump şi exclusiv sistem de cablu din lume.

Fowler îşi turnă o bere. Era o sticlă de Dortmunder Union, o băutură germană populară, care se găsea la bordul avioanelor din Air Force – a fi preşedinte oferea unele suplimente neoficiale utile. Liz Elliot bea un vin alb franţuzesc, în timp ce mâna stângă a preşedintelui se juca în părul ei.

Filmul era o poveste de dragoste de un comic suculent, care-l atrăgea pe Bob Fowler. De fapt, eroina principală îi amintea ca aspect şi manieră de Liz. Un pic prea repezită, un pic prea dominatoare, dar nu fără o valoare socială compensatorie. Acum că Ryan era plecat – mă rog, pe cale de a pleca – poate că lucrurile se vor linişti.

— Cu siguranţă am procedat bine, nu-i aşa?

— Da, Bob.

Făcu o pauză pentru o sorbitură de vin.

— Ai avut dreptate în privinţa lui Ryan. Mai bine să-l lăsăm să plece onorabil.

Atât a vreme cât pleacă împreună cu scorpia aia mică cu care s-a căsătorit.

— Mă bucur să te aud spunând asta. Nu-i un tip rău, doar de modă veche. Demodat.

— Învechit.

— Da, fu de acord preşedintele. De ce vorbim despre el?

— Pot să mă gândesc şi la lucruri mai bune.

Îşi întoarse faţa în palma lui şi i-o sărută.

— Şi eu pot, murmură preşedintele, în timp ce-şi aşeza paharul pe măsuţă.

— Şoselele sunt acoperite, raportă Cathy. Cred că ai luat o decizie corectă.

— Da, nu de mult a avut loc un accident grav pe Parkway, chiar în faţa porţii. O să fiu acasă mâine seară. Pot împrumuta una din maşinile cu dublă tracţiune pe care le au la parter.

— Unde-i John?

— În clipa asta nu-i aici.

— Aha, observă Cathy şi ce-ar putea face?

— Dacă tot am rămas, mai bine aş lucra ceva. Te sun dimineaţă.

— Bine, pa.

— Asta e una din chestiile căreia n-o să-i duc dorul, îi spuse Jack lui Goodley. OK, ce-ai realizat?

— Am reuşit să verificăm toate întâlnirile până în septembrie.

— Arăţi de parcă ai fi gata să te prăbuşeşti. De când n-ai dormit?

— De ieri, cred.

— Trebuie să fie frumos să ai douăzeci de ani. Trage un pui de somn pe canapeaua de afară, ordonă Ryan.

— Şi tu?

— Vreau să citesc din nou materialul ăsta.

Jack bătu cu degetul în dosarul de pe biroul lui.

— Încă n-ai acces la ăsta. Du-te şi soileşte un pic.

— Pe mâine dimineaţă.

Uşa se închise în urma lui Goodley. Jack începu să citească documentele NIITAKA, dar curând îşi pierdu concentrarea, închise dosarul în birou şi se trânti pe canapeaua lui, însă somnul nu voia să vină. După câteva minute de fixat tavanul, Ryan decise că ar putea la fel de bine să privească la ceva mai puţin plictisitor. Deschise televizorul. Manevră telecomanda pentru a prinde o emisiune de actualităţi, dar nimeri un buton greşit şi se descoperi uitându-se la finalul unei reclame pe Canalul 20, un post independent din Washington. Era pe punctul de a apăsa pe buton, când filmul reveni. Avu nevoie de un moment ca să-l recunoască. Gregory Peck şi Ava Gardner… alb şi negru… Australia.

— A, da, îşi spuse Ryan. *On the Beach.*

Nu-l văzuse de ani de zile, un clasic al Războiului Rece de… Nevil Shute, nu-i aşa? Un film cu Gregory Peck merita întotdeauna osteneala. Ca şi Fred Astaire.

Consecinţele unui război nuclear. Jack fu surprins cât de obosit era. În ultimul timp se odihnise şi…

…adormi, dar nu profund. Aşa cum i se întâmpla uneori, filmul îi intrase în minte, deşi visul era în culori şi mai bun decât copia în alb-negru de la televizor, aprecie mintea lui, hotărând să urmărească mai departe filmul. Din interior, Jack Ryan începu să preia diverse roluri. Conduse Ferrari-ul lui Fred Astaire în ultimul şi sângerosul Grand Prix australian. Navigă spre San Francisco în USS *Sawfish,* SSN-623 (doar că, obiectă o parte din mintea lui, 623 era numărul unui alt submarin,

USS *Nathan Hale*, nu-i aşa?). Şi semnalul Morse, sticla de Coca pe pervaz, asta nu era deloc amuzant pentru că însemna că el şi soţia lui vor fi obligaţi să bea ceaşca aceea de ceai, iar el de fapt nu voia să o facă, deoarece asta însemna că va trebui să pună pilula în biberonul copilului ca să fie sigur că bebeluşul va muri şi soţia lui nu era în stare să o facă – de înţeles, soţia lui era doctor – iar el n-avea altă soluţie decât să-şi asume responsabilitatea, pentru că el era cel care o făcea întotdeauna şi nu era o ruşine că trebuia să o părăsească pe Ava Gardner pe plajă, urmărindu-l cum dispare cu submarinul, astfel încât el şi oamenii lui să poată muri acasă, dacă reuşeau să ajungă, ceea ce probabil că nu se va întâmpla, iar străzile erau atât de pustii acum. Cathy, Sally şi micul Jack muriseră cu toţii şi numai din vina lui, pentru că el îi făcuse să ia pilulele ca să nu moară de altceva, care era chiar mai rău, dar tot atât de greşit, chiar dacă nu avea de ales, aşa încât de ce să nu folosească un pistol ca s-o facă?

— Ce dracu'!

Jack se ridică brusc, parcă propulsat de un arc de oţel. Îşi privi mâinile, care tremurau destul de rău, până când îşi dădu seama că mintea lui era acum sub control conştient.

— Tocmai ai avut un coşmar, băiete şi n-a fost elicopterul cu Buck şi John.

— A fost mai rău.

Ryan se întinse după ţigări şi îşi aprinse una, după care se ridică în picioare. Zăpada cădea încă. Jos, în parcare, plugurile nu ţineau pasul cu ea. Avea nevoie de timp ca să scape de aşa ceva, să-ţi urmăreşti familia cum moare în felul acesta. Atâtea blestemăţii. *Trebuie să plec din locul ăsta.* Erau prea multe amintiri şi nu toate frumoase. Apelul eronat pe care-l făcuse înainte de atacul asupra familiei sale, timpul petrecut în submarin, momentul când fusese abandonat pe pista de la aeroportul Şeremetievo, privindu-l pe bunul Serghei Nikolaevici şi, cea mai împuţită dintre toate, zborul cu elicopterul din Columbia. Era, pur şi simplu, prea mult. Venise timpul să plece. Fowler şi chiar Liz Elliot îi făceau o favoare, nu-i aşa?

Indiferent dacă o ştiau sau nu.

O lume atât de frumoasă se afla acolo. El îşi făcuse porţia. Făcuse ca unele părţi din ea să fie mai frumoase şi-i ajutase pe alţii să facă mai mult. Filmul în care de-abia se trezise, la dracu', ar fi putut deveni, într-un fel sau altul, realitate. Dar nu acum. Era curat şi alb afară, luminile de deasupra parcării luminau zăpada exact atât cât trebuia ca să arate mult mai bine decât era de obicei. El îşi dăduse obolul; acum era rândul altcuiva să-şi încerce mâna la chestiile mai uşoare.

Mda. Jack suflă fumul spre fereastră. Va trebui să o rupă din nou cu acest obicei. Cathy o să insiste. Şi apoi? Apoi, o vacanţă prelungită în

vara care urma să sosească, poate să se întoarcă în Anglia – poate cu vaporul în loc de avion? Să-şi găsească timp să dea ocol Europei în maşină, eventual să piardă întreaga vară. Să fie din nou un om liber. Să se plimbe pe plajă. După aceea va trebui să-şi ia un serviciu, să facă ceva. Annapolis – nu, asta era exclus. Un grup privat oarecare? Poate să ţină nişte cursuri? La Georgetown?

— Spionaj 101.

Chicoti încetişor pentru el. Asta era, va preda despre cum se fac toate chestiile ilegale. Cum dracu' rezistase James Greer atâta timp în afacerea asta scârboasă? Cum suportase stresul? Asta era o lecţie pe care nu i-o predase niciodată.

— Încă ai nevoie de somn, omule, îşi reaminti el.

De data asta, se asigură că televizorul era oprit.

34
Plasamentul

Ryan fu surprins să vadă că ninsoarea nu se oprise. Pe cornişa de la exteriorul ferestrei biroului său de la ultimul etaj stratul de zăpadă era de vreo şaizeci de centimetri, iar în timpul nopţii echipele de întreţinere eşuaseră complet să ţină pasul cu lucrurile. Vânturi puternice suflau şi îngrămădeau zăpada pe şosele şi în parcări, mult mai repede decât putea fi îndepărtată, iar cea pe care reuşeau să o deplaseze găsea, pur şi simplu, un alt loc nepotrivit unde să se adune. De ani de zile un viscol ca ăsta nu mai lovise zona Washingtonului. Populaţia locală trecuse deja dincolo de panică, în disperare, îşi zise Jack. Stocurile de alimente nu vor fi înlocuite cu uşurinţă. Deja unii soţi îşi priveau consoartele, întrebându-se cum se vor descurca cu mâncarea... Mai că-l pufnea râsul, în timp ce se ducea să aducă apă pentru filtrul lui de cafea. În drum, îl înşfăcă de umăr pe Ben Goodley.

— Scoală, domnule doctor Goodley.

Ochii acestuia se deschiseră cu greu.

— Cât e ceasul?

— Şapte douăzeci. Din ce parte a Noii Anglii eşti originar?

— New Hampshire, din nord, un loc numit Littleton.

— Ei, aruncă o privire pe fereastră şi s-ar putea să-ţi aminteşti de casă.

Când Jack se întoarse cu apă proaspătă, tânărul stătea la fereastră.

— Par să fie vreo patruzeci şi cinci de centimetri, poate ceva mai mult. Şi ce mare lucru? De unde vin eu, asta se cheamă fulguială.

— În D.C. i se spune Era Glaciară. Cafeaua va fi gata în câteva minute.

Ryan decise să cheme oficiul de securitate de la parter.

— Care-i situaţia?

— Oamenii telefonează că nu pot să ajungă. Da' ce dracu', cea mai mare parte din personalul de noapte n-a putut să plece. G.W. Parkway e închisă. La fel şi centura de pe partea Marylandului şi Podul Wilson.

— Remarcabil. OK, e o chestie importantă, aşa că ascultă cu atenţie... asta înseamnă că toţi cei care reuşesc să ajungă sunt probabil antrenaţi de KGB. Împuşcă-i!

Goodley, aflat la vreo trei metri, auzea râsul de la telefon.

— Ţine-mă la curent cu starea vremii. Şi rezervă-mi o dublă tracţiune, GMC-ul, pentru cazul în care trebuie să merg undeva.

Jack puse la loc receptorul şi îl privi pe Goodley.

— Rangul are privilegiile lui. În plus, avem vreo două maşini disponibile pentru astfel de situaţii.

— Şi oamenii care trebuie să vină?

Jack urmări cafeaua care începea să se prelingă din filtru.

— Dacă Centura şi G.W. sunt închise, înseamnă că două treimi din oamenii noştri nu pot să ajungă. Acum ştii de ce au investit ruşii atâţia bani în programele de control al vremii.

— Nimeni de aici nu…

— Nu, oamenii de aici pretind că zăpada este ceva care apare pe pârtiile de schi. Dacă nu se opreşte în curând, va fi miercuri înainte ca ceva să înceapă să se mişte în oraşul ăsta.

— Situaţia e chiar atât de albastră?

— O să vezi cu ochii tăi, Ben.

— Şi mi-am lăsat schiurile la Boston.

— N-am lovit chiar aşa de rău, obiectă maiorul.

— Domnule maior, placa întrerupătorului pare să nu fie de acord cu tine, replică şeful de echipaj.

Împinse întrerupătorul înapoi în poziţie. Bucăţica mică de plastic negru ezită un moment, apoi sări înapoi.

— Din cauza ăstuia nu avem radio şi din cauza celuilalt nu avem hidraulica. Mi-e teamă că suntem la sol pentru un timp, domnule.

Pivotul de măsurare pentru trenul de aterizare sosise la două dimineaţa, după o serie de încercări nereuşite. Primele tentative fuseseră făcute cu maşina, până când cineva decisese că numai un vehicul militar putea reuşi. Piesele sosiseră cu un transportor, chiar şi acesta descurcându-se cu greu printre diversele maşini oprite pe şosele, între Washington şi Câmp David. Reparaţiile la elicopter ar fi trebuit să înceapă cam într-o oră – nu era o treabă dificilă – dar, dintr-o dată, deveniră mai complicate.

— Ei, bine? întrebă maiorul.

— Probabil vreo două cabluri rupte. Trebuie să scot toată placa, domnule, să inspectez întreg ansamblul. E o treabă de cel puţin o zi. Mai bine le-ai spune să încălzească un aparat de rezervă.

Maiorul privi afară. Oricum, nu era o zi în care ar fi vrut să zboare.

— Nu trebuie să ne întoarcem până mâine dimineaţă. Când va fi gata?

— Dacă încep acum… să zicem, pe la miezul nopţii.

— la mai întâi micul dejun. Eu o să am grijă de aparatul de rezervă.

— Recepţionat, domnule maior.

— O să-i pun să ne dea curent aici pentru un radiator şi să aducă un radio.

Maiorul ştia că şeful de echipaj era din San Diego.

Maiorul se târî înapoi la cabană. Platforma pentru elicoptere era într-un loc mai înalt pe care vântul încerca din greu să-l cureţe de zăpadă. Ca rezultat, maiorul trebuia să-şi bată capul doar cu

cincisprezece centimetri de zăpadă. Jos, în vale, troienele ajungeau aproape la un metru. Probabil că trupeţii care patrulau prin pădure se distrau grozav, îşi spuse el.

— Cât e de rău? întrebă pilotul, care se râdea.

— Panoul circuitelor face fiţe. Şeful zice că are nevoie de toată ziua ca să-l pună la punct.

— N-am lovit chiar aşa tare, obiectă colonelul.

— Deja am spus asta. Vrei să dau eu telefon?

— Da, dă-i drumul. Ai verificat panoul de alertă?

— E pace-n lume, domnule colonel. Am verificat.

„Panoul de alertă” era, mai ales, o expresie. Nivelul de alertă al agenţilor guvernamentali care se ocupau de diverse probleme depindea de prognoza nivelului de pericol din lume. Cu cât era mai mare pericolul posibil, cu atât mai multe mijloace erau păstrate gata de acţiune. Pentru moment, nu se percepea nici o ameninţare la adresa Statelor Unite ale Americii şi asta însemna că un singur aparat de zbor era păstrat ca rezervă pentru VH-3-ul preşedintelui. Maiorul dădu telefon la Anacostia.

— Da, să-l ţinem cald pe numărul doi. Numărul unu e la sol cu probleme electrice… nu, ne descurcăm aici. Ar trebui să fie din nou pe linia de plutire pe la miezul nopţii. Exact. Salut.

Maiorul puse la loc receptorul, exact când Pete Connor intră în cabana lor.

— Ce se întâmplă?

— Aparatul s-a stricat, răspunse colonelul.

— Nu credeam că am lovit atât de tare, obiectă Connor.

— Ei, asta e, observă maiorul. Singurul care crede că am lovit atât de tare e mizerabilul de aparat.

— Rezerva e în stare de alertă, spuse colonelul, în timp ce îşi termina bărbieritul. Îmi pare rău, Pete. E o problemă electrică, poate să nu aibă nimic de-a face cu aterizarea. Rezerva poate fi aici în treizeci şi cinci de minute. Panoul de alertă e gol. E ceva ce-ar trebui să ştim?

Connor clătină din cap.

— Nu, Ed. Nu suntem la curent cu nici o ameninţare deosebită.

— Pot aduce aparatul de rezervă aici, dar înseamnă să-l expun condiţiilor vitrege. I-am purta mai bine de grijă la Anacostia. Dumneavoastră decideţi, domnule.

— Poţi s-o laşi acolo.

— Şeful tot mai vrea să vadă meciul aici, nu?

— Da. Ne alegem toţi cu o zi liberă. Decolarea pentru D.C. mâine dimineaţă, la şase-treizeci. Probleme în privinţa asta?

— Nu, ar trebui să fie rezolvate înainte.

— OK.

Connor ieşi şi se înapoie în cabina lui.

— Cum e afară? întrebă Daga.

— Cam cum arată, răspunse Pete. Elicopterul s-a stricat.

— Aş vrea să fie mai atenţi, mormăi agentul special Helen D'Agustino, periindu-şi părul.

— Nu-i vina lor.

Connor ridică receptorul telefonului care-l lega de centrul de comandă al Serviciului Secret, localizat la câteva cvartale vest de Casa Albă.

— Aici Connor. Elicopterul e la sol cu o problemă mecanică, iar rezerva este păstrată la Anacostia din cauza condiţiilor atmosferice. Ceva pe panou ce-ar trebui să ştiu?

— Nu, domnule, răspunse agentul mai tânăr.

Pe panoul lui de situaţie, în caractere LED, putea să vadă că preşedintele Statelor Unite – desemnat POTUS pe display – era la Camp David. Pentru prima doamnă a Statelor Unite – FLOTUS – spaţiul era gol. Vicepreşedintele era la reşedinţa lui oficială de pe teritoriul Observatorului Naval al Statelor Unite, pe dreapta lui Massachusetts Avenue, la nord-vest, împreună cu familia lui.

— Totul e frumos şi calm, după câte ştim.

— Cum sunt străzile acolo? întrebă Pete.

— Rele. Fiecare Carryall pe care-l avem e afară, recuperând oameni.

— Slavă Domnului pentru Chevrolet.

Ca şi FBI-ul, Serviciul Secret folosea marile dube Chevrolet cu dublă tracţiune. Puternic blindate şi cam cu consumul de combustibil al unui tanc, Carryall-ul era capabil să facă lucruri pe care doar un tanc le putea depăşi.

— OK, aici e frumos şi căldurică.

— Pariez că puşcaşilor le îngheaţă ouăle.

— Dar la Dulles?

— Primul ministru trebuie să sosească la ora optsprezece. Băieţii spun că Dulles are acum o pistă deschisă. Se aşteaptă ca pe la amiază să fie totul curat. În sfârşit, viscolul se domoleşte un pic aici. Ştii, chestia curioasă…

— Da.

Connor n-avu nevoie să audă restul. Chestia curioasă era că o vreme ca asta făcea mai uşoară munca Serviciului Secret.

— OK, ştii unde dai de noi.

— Da. Pe mâine, Pete.

Connor privi afara când auzi zgomotul. Un puşcaş marin conducea un plug de zăpadă, încercând să cureţe cărările dintre cabane. Echipamentul era vopsit în modelul de camuflaj forestier de verde şi maro al Pentagonului, dar puşcaşii marini erau în combinezoane albe.

Aveau chiar şi învelitori albe pentru carabinele lor M-16A2. Oricine ar încerca să intre aici ar descoperi, prea târziu, că forţa de pază a perimetrului era total invizibilă şi aceşti puşcaşi erau toţi veterani. În astfel de momente, chiar şi Serviciul Secret se putea relaxa, dar asta se întâmpla destul de rar. La uşă răsună o ciocănitură. Daga deschise.

— Ziarele de dimineaţă, domniţă.

Un caporal de la puşcaşii marini i le întinse.

— Ştii, observă D'Agustino după ce închise uşa, uneori cred că tipii care livrează chestiile astea sunt singurii oameni pe care te poţi baza.

— Şi ceilalţi puşcaşi? întrebă Pete râzând.

— A şi ei.

— Modificare de aspect în Sierra 16, anunţă sonaristul. Ţinta vine la stânga.

— Foarte bine, replică Dutch Claggett Domnule Pitney, preia timona.

— Înţeles, domnule, preiau timona, confirmă navigatorul, în timp ce secundul intra în camera sonarului.

Echipa de urmărire şi control al focului se învioră, aşteptând să-şi reînceapă calculele.

— Chiar aici, domnule.

Sonaristul ciocăni în ecran cu creionul.

— Acum arată ca un aspect travers. Timona, sonarul, relevmentul este acum unu-şapte-zero, ţinta vine la stânga. Nivelul zgomotului radiat este constant, viteza estimată a ţintei neschimbată.

— Foarte bine, mulţumesc.

Era a treia astfel de schimbare de drum pe care o urmăriseră. Estimarea lui Claggett părea să fie corectă. Rusul descria o reţea de căutare foarte metodică, foarte conservatoare – şi foarte inteligentă – a acestei zone de patrulare, exact aşa cum procedau 688-urile în căutarea submarinelor ruseşti. Intervalele dintre treptele scării păreau să fie cam de patruzeci de mii de metri.

— Secundule, pompa asta nouă de alimentare a lor e o minune, observă sonaristul. Zgomotul de funcţionare este al dracului de coborât. Echipa de urmărire e de părere că şmecherul înaintează cu vreo zece noduri.

— Încă câţiva ani şi tipii ăştia ne vor da bătaie de cap.

— Tranzient, tranzient – tranzient mecanic pe Sierra-16, relevmentul este acum unu-şase-patru, încă în derivă spre stânga. Viteza constantă.

Subofiţerul încercui pata de zgomot de pe ecran.

— Poate, domnule, dar au încă multe de învăţat.

— Acum, distanţa la ţintă, patruzeci şi opt de mii de metri.

— Domnule Pitney, hai să mărim puţin distanţa. Vino la dreapta,

comandă secundul.

— Înţeles, timona, cârma cinci grade stânga, vino la drum nou doi-zero-patru.

— Virează pentru o nouă etapă? întrebă căpitanul Ricks, intrând în camera sonarului.

— Da, se pare că etapele sunt destul de regulate, domnule căpitan.

— Un ticălos metodic, nu-i aşa?

— A virat la mai puţin de două minute de momentul estimat de noi, răspunse Claggett. Am ordonat o deviere la dreapta pentru a menţine distanţa.

— În regulă.

De fapt, Ricks se distra. Nu mai fusese la bordul unei nave de atac rapid de pe vremea primului său stagiu ca asistent al şefului de departament. Nu se mai jucase de-a urmărirea cu submarinele ruseşti de cincisprezece ani. În rarele ocazii în care le auzise, acţiunea lui fusese întotdeauna aceeaşi: urmărire, suficient de mult timp pentru a determina cursul celuilalt submarin, apoi virare la un drum perpendicular şi îndepărtarea, până la dispariţia în zgomotul aleatoriu.

În mod necesar, jocul se modifica oarecum. Nu era la fel de uşor cum fusese odată. Submarinele ruseşti deveneau mai silenţioase. Ceea ce acum câţiva ani fusese o modă plictisitoare se transforma rapid în ceva cu adevărat neliniştitor. Şi poate că tot ce aveau de făcut era să modifice procedura.

— Ştii, secundule, dacă asta devine tactica standard?

— Cum adică, domnule căpitan?

— Adică, poate că aceasta este mişcarea inteligentă, având în vedere cât de silenţioşi devin tipii ăştia.

— Ha?

Claggett era dezorientat.

— Dacă-l urmăreşti pe tip, cel puţin ştii întotdeauna unde se găseşte. Poţi chiar să lansezi o geamandură SLOT şi să soliciţi mijloace care să te ajute să scapi de el. Gândeşte-te. Devin destul de silenţioşi. Dacă întrerupi contactul imediat după ce l-ai depistat pe tip, ce-ţi garantează că nu dai din nou peste el din greşeală? Aşa că, în loc de asta, îl urmărim de la o distanţă frumoasă, sigură şi doar stăm cu ochii pe el.

— Ah, domnule căpitan, asta-i minunat atâta vreme cât merge, dar ce se întâmplă dacă celălalt tip te adulmecă sau dacă, pur şi simplu, inversează cursul şi dă buzna înapoi cu toată viteza?

— Bună întrebare. Îl urmărim din lateral, nu chiar din pupa… asta ar face mai puţin probabilă o ciocnire accidentală. O lovitură direct în pupa este o măsură defensivă logică împotriva unui urmăritor, dar nu poate face tot timpul găuri în ocean, nu-i aşa?

Iisuse, tipul ăsta încearcă să elaboreze tactici…

— Domnule, daţi-mi de ştire dacă le vindeţi chestia asta celor de la OP-02.

— În loc să-l urmăresc drept în pupa, mă voi menţine acum în cartul lui nordic. Oricum, ne oferă o mai bună performanţă a cozii. De fapt, ar trebui să fie mai sigur.

Partea asta era logică, îşi zise Claggett.

— Dacă spuneţi, domnule căpitan. Menţin cincizeci de mii de metri?

— Da, trebuie să fim precauţi.

Al doilea viscol, aşa cum se prevăzuse, nu făcuse mare lucru, constată Ghosn. Era un „pospai” – acesta părea să fie termenul pe care-l foloseau ei – pe vehicule şi în parcare. Insuficient ca să-ţi baţi capul cu el, doar o copie a celor mai severe viscole pe care le văzuse în Liban.

— Ce-aţi zice de un mic dejun? întrebă Marvin. Urăsc să muncesc pe stomacul gol.

Tipul e remarcabil, îşi zise Ibrahim. Era total lipsit de trac. Era fie foarte curajos, fie... altceva. Ghosn chibzui. Îl omorâse pe poliţistul grec fără să clipească, dăduse o lecţie brutală unuia din instructorii de luptă ai organizaţiei, demonstrase îndemânare cu armele de foc şi avuse un dispreţ total pentru pericol când descoperise bomba israeliană. Tipul n-avea frică de nimic, dar astfel de oameni nu erau normali. Nu era vorba de capacitatea de a-şi controla frica, aşa cum învăţau să facă cei mai mulţi soldaţi. Frica, pur şi simplu, nu exista. Era doar un caz de încercare de a impresiona oamenii? Sau era ceva real? Probabil real, aprecie Ghosn şi atunci omul era într-adevăr nebun: deci, mai mult periculos decât util. Acest mod de a gândi făcea lucrurile mai uşoare pentru Ghosn.

Micuţa cafenea a hotelului nu oferea serviciu la cameră. Toţi trei ieşiră în frig ca să meargă la micul dejun. În drum, Russell luă un ziar ca să citească articolele despre meci.

Qati şi Ghosn avură nevoie doarme o privire ca să găsească încă un motiv de a-i urî pe americani. Mâncau ouă cu slănină sau şuncă şi clătite cu cârnaţi – în toate trei cazurile, produse ale celor mai impure animale, porcii. Priveliştea şi mirosul produselor porcine le trezi greaţa. Marvin nu-i ajută defel când comandă din ele, la fel de indiferent cum comandase cafeaua. Comandantul, remarcă Ghosn, ceruse terci de ovăz, dar la jumătatea micului dejun păli şi părăsi masa.

— Ce nu-i în regulă cu el? E bolnav? întrebă Russell.

— Da, Marvin, este foarte bolnav.

Ghosn se uită la slănina unsuroasă de pe farfuria lui Russell şi ştiu că mirosul ei îi deranjase stomacul lui Qati.

— Sper că va fi în stare să conducă.

— Asta nu va fi o problemă.

Ghosn se întrebă dacă era adevărat. Bineînţeles că era, îşi spuse el, comandantul trecuse prin perioade mai dure – dar astfel de slăbiciuni erau pentru altă dată, nu pentru timpuri ca acesta. Deoarece niciodată nu mai avusese o şansă ca asta, comandantul se va achita cu brio de sarcina pe care şi-o asumase. Russell plăti micul dejun cu bani gheaţă, lăsând un bacşiş substanţial, deoarece chelneriţa părea o americancă sadea.

Când se întoarseră în camere, Qati era palid şi îşi ştergea faţa după un lung acces de greaţă.

— Pot să-ţi aduc ceva, omule? întrebă Russell. Lapte, ceva bun pentru stomac?

— Nu acum, Marvin, mulţumesc.

— Dacă zici tu.

Russell deschise ziarul. Nu era nimic de făcut pentru următoarele câteva ore, doar de aşteptat. Cota de dimineaţă pentru meci era, văzu el, şase şi jumătate pentru Minnesota. Decise ca, în cazul în care cineva îl va întreba, să aleagă „Vikingii” şi să dea punctele.

Agentul special Walter Hoskins, asistentul agentului special şef (Corupţie şi Escrocherie) de la Divizia de Teren Denver, ştia că va rata meciul, în ciuda faptului că soţia lui îi făcuse cadou un bilet de Crăciun. Îl vânduse pe două sute de dolari şefului. Hoskins avea de lucru. Un informator confidenţial participase noaptea trecută la petrecerea anuală dată de Comisarul Ligii Naţionale de Fotbal. Petrecerea – ca şi cele care precedau derby-ul din Kentucky – îi atrăgea întotdeauna pe cei bogaţi, puternici şi importanţi. Nici asta nu fusese o excepţie. Participaseră senatorii din Colorado şi California, un grup de deputaţi, guvernatorii statelor şi aproximativ alţi trei sute de invitaţi. Informatorul lui stătuse la masă cu guvernatorul de Colorado, senatorii şi deputaţii din districtul al treilea, care erau toţi „ţintele” cazului său de corupţie. Băutura cursese şi în *vino* fusese obişnuita cantitate de *veritas.* Noaptea trecută, se făcuse un târg. Digul va fi construit. Se căzuse de acord asupra mitelor. Chiar şi şeful sucursalei locale a Clubului Sierra era implicat. În schimbul unei donaţii substanţiale din partea contractorului şi a autorizării de către guvernator a unui nou parc, ecologiştii îşi vor pondera obiecţiile în privinţa proiectului. Partea tristă, îşi zise Hoskins, era că zona chiar avea nevoie de proiectul de amenajare a apelor. Ar fi fost bine pentru toată lumea, inclusiv pentru pescarii locali… lucrul ilegal îl reprezentau mitele care se dădeau. Va putea să aleagă între cinci statute federale care se aplicau cazului, dintre care cel mai sever era legea RICO, actul referitor la organizaţiile corupte şi influenţate de escroci, care fusese aprobată cu douăzeci de ani în urmă, fără nici o

idee asupra posibilelor proporţii ale aplicabilităţii ei. Băgase deja un guvernator într-un penitenciar federal şi la asta va adăuga alţi patru oficiali aleşi. Scandalul va sfâşia în bucăţi politica statului Colorado. Informatorul confidenţial în chestiune era ajutorul personal al guvernatorului, o tânără idealistă care decisese, cu opt luni mai devreme, că nu se mai putea.

Femeile fuseseră întotdeauna cele mai potrivite pentru a purta un microfon, mai ales cele cu sâni mari, aşa cum avea aceasta. Microfonul mergea drept în sutien şi geometria locaţiei asigura sunetului o calitate bună. Era şi un loc sigur pentru că guvernatorul îi probase deja farmecele şi le găsise deficitare. Vechea zicală încă era de actualitate: în iad nu există nici o furie de anvergura unei femei dispreţuite.

— Ei, bine? întrebă Murray, plictisit că trebuia să petreacă încă o duminică în birou.

Fusese nevoit să vină cu metroul şi acum acesta se defectase. Era posibil să rămână înţepenit aici toată ziua.

— Dan, avem deja suficient pentru acuzare, dar vreau să aştept până când se înmânează banii ca să-i salt. Informatorul meu a lucrat excelent. Eu însumi fac chiar acum transcrierea.

— Poţi s-o trimiţi prin fax?

— Imediat ce termin. Dan, i-am prins pe toţi, absolut pe toţi.

— Walt, s-ar putea să-ţi ridicăm o statuie, zâmbi Murray, uitând de plictiseală.

Ca cei mai mulţi copoi de carieră, detesta corupţia publică aproape la fel de mult cum îi ura pe răpitorii de copii.

— Dan, transferul aici e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Hoskins râse în receptor.

— Poate voi candida pentru unul din locurile rămase vacante în Senat.

— Colorado ar putea alege şi mai rău, observă Dan.

Atâta vreme cât n-ai un pistol asupra ta, îşi spuse maliţios Murray. Ştia că nu era cinstit. Deşi Walt nu făcea două parale în privinţa aspectului de forţă al meseriei, cealaltă parte, a evaluării, era impecabilă – raportul de anul trecut stătea mărturie. Hoskins era un anchetator strălucit, un maestru şahist care-l egala chiar şi pe Bill Shaw. Doar că Walt nu putea face cum trebuia o arestare. Ei, se corectă Murray, asta nu va fi foarte dificilă. Politicienii se ascund în spatele avocaţilor şi al purtătorilor de cuvânt, nu al armelor.

— Ce părere ai despre procurorul Statelor Unite?

— E un băiat bun, inteligent, Dan. Face parte din echipă. Un sprijin din partea Departamentului Justiţiei n-ar strica, dar esenţial este că băiatul ăsta poate să o facă, dacă trebuie.

— OK. Expediază-mi transcrierea, când e gata.

Murray schimbă butoanele de pe telefonul lui, sunând acasă la Shaw, în Chevy Chase.

— Da.

— Bill, aici Dan, spuse Murray la telefonul neinterceptabil. Hoskins a marcat noaptea trecută. Zice că are totul pe bandă – toţi cei cinci subiecţi principali au încheiat târgul la friptură.

— Îţi dai seama că am putea fi nevoiţi să-l promovăm pe tipul ăsta, notă cu un chicotit directorul FBI.

— Atunci, fă-l adjunct al directorului asistent, sugeră Dan.

— Asta nu te-a împiedicat să dai de necazuri. E nevoie să vin?

— Nu chiar. Cum e acolo?

— Mă gândesc să pun o trambulină de schi pe alee. Şoselele arată destul de rău.

— Eu am venit cu metroul, apoi s-a închis… gheaţă pe şine sau ceva de genul ăsta.

— Washington, D.C., oraşul care intră în panică, replică Shaw. OK, am de gând să mă relaxez şi să urmăresc meciul, domnule Murray.

— Iar eu, domnule Shaw, voi renunţa la plăcerile personale şi voi lucra pentru mai marea glorie a Biroului.

— Bine, îmi place devotamentul la subordonaţii mei. În plus, nepotul meu e lângă mine, raportă Shaw, urmărindu-şi nora cum îl hrănea cu un biberon.

— Ce face Kenny Junior?

— O, s-ar putea să facem un agent din el. Dacă nu ai nevoie cu adevărat de mine, Dan…

— Bill, bucură-te de puşti, aminteşte-ţi doar să-l dai înapoi când face în scutece.

— Bine. Ţine-mă la curent cu povestea asta. Va trebui să mă duc chiar eu la preşedinte cu ea.

— Te aştepţi la probleme acolo?

— Nu. E un tip rigid în problemele de corupţie.

— O să revin.

Murray ieşi din biroul lui, îndreptându-se spre comunicaţii, îl găsi pe inspectorul Pat O’Day, mergând în aceeaşi direcţie.

— Ăia pe care i-am văzut la străpungere erau câinii tăi de sanie, Pat?

— Unii dintre noi conduc maşini decente.

O’Day avea o furgoneta cu dublă tracţiune.

— Apropo, bariera de pe Ninth Street a îngheţat în poziţie deschisă. Le-am spus s-o coboare pe cealaltă.

— De ce ai venit?

— Sunt de, gardă în centrul de comandă. Schimbul meu locuieşte în Frederick. Nu mă aştept să-l văd până joi la prânz. Cred că 1-270 e

închisă până la primăvară.

— Cristoase, când ninge, ăsta-i un oraş de neputincioşi. Ultima misiune de teren a lui O'Day fusese în Wyoming şi încă ducea dorul vânătorilor de acolo.

Murray spuse personalului de la comunicaţii că materialul aşteptat prin fax de la Denver era codificat. Pentru moment, nimeni în afară de el nu trebuia să îl vadă.

— Nu găsesc echivalent pentru asta, oftă Goodley, imediat după prânz.

— Care?

— Prima care ne-a şocat... nu, scuză-mă, a doua. Nu pot să pun de acord programele lui Narmonov şi SPINNAKER.

— Asta nu înseamnă în mod necesar ceva.

— Ştiu. Lucrul ciudat este, ţi-aminteşti, ceea ce am spus despre diferenţele lingvistice în rapoartele lui?

— Da, dar nu uita că rusa mea e destul de subţire. Nu pot să sesizez nuanţele, aşa cum le prinzi tu.

— Ăsta e primul loc unde apare, fiind şi primul unde nu pot să mă conving în mod sigur că s-au întâlnit.

Goodley făcu o pauză.

— Cred că s-ar putea să am ceva aici.

— Nu uita că va trebui să convingi Departamentul Rus.

— Asta n-o să fie uşor.

— Adevărat, fu de acord Ryan. Vino cu ceva în sprijin, Ben.

Unul din tipii de pază îl ajută pe Clark să care lada cu sticle. El completă proviziile barului, apoi urcă la nivelul superior cu ultimele patru sticle de Chivas. Chavez îl urmă cu florile. John Clark puse sticlele la locul lor şi aruncă o privire în jurul compartimentului, ca să fie sigur ca totul era în ordine. Se aferă cu câteva fleacuri – autenticitatea rolului impunea o astfel de demonstraţie. Sticla cu transmiţătorul avea gâtul crăpat. Asta ca asigurare că nimeni nu va încerca s-o deschidă, îşi zise el. Deştepţi băieţii de la Ştiinţă şi Tehnologie. De obicei, chestiile simple funcţionează cel mai bine.

Aranjamentele florale trebuiau fixate la locurile lor. Erau compuse mai ales din trandafiri albi, frumoşi, aprecie Clark, iar beţigaşele verzi care îi fixau arătau la locul lor. Apoi Ding coborî şi cercetă toaletele din faţă. Lăsă să cadă un magnetofon japonez foarte mic într-un coş de gunoi, asigurându-se mai întâi că funcţiona. Îl întâlni pe Clark la baza scării în spirală şi părăsiră avionul împreună. Personalul de pază de-abia începea să sosească când ei dispărură în nivelul inferior al terminalului. Sparseră lacătul de la o debara şi intrară pentru a-şi schimba hainele. Apărură îmbrăcaţi ca oameni de afaceri, cu părul

rearanjat, amândoi purtând ochelari.

— Întotdeauna e atât de uşor, domnule C?

— Nu.

Se îndreptară spre latura opusă a terminalului. Asta-i situa la o jumătate de milă de avionul 747 JAL, dar cu o vedere directă spre el. În câmpul vizual aveau şi un reactor Gulfstream IV, deghizat în avion particular. Se presupunea că va decola chiar înaintea avionului japonez, dar se va îndepărta pe un curs divergent. Clark scoase din geantă un minicasetofon Sony, introduse în el o casetă şi îşi puse căştile. De fapt, auzea murmurele oamenilor de pază din avion şi banda le înregistra vocile, în timp ce ochii lui parcurgeau neglijent o carte. Era păcat că nu înţelegea japoneza, oftă Clark. Ca în cele mai multe operaţiuni conspirative, pânda era componenta principală, fără să faci absolut nimic, în timp ce aşteptai să se întâmple ceva. Îşi ridică privirea ca să vadă cum se derula din nou covorul roşu, cum se aliniau soldaţii şi cum se instala un pupitru. Probabil o rutină sâcâitoare pentru oamenii care trebuiau să facă toate astea, zâmbi el.

Lucrurile se precipitară rapid. Preşedintele Mexicului îl însoţi personal pe primul ministru japonez până la avion, strângându-i călduros mâna, la baza scărilor. Asta putea fi dovada, îşi zise Clark. Era entuziasmat că treaba mergea bine, dar trist că astfel de lucruri se petreceau cu adevărat. Grupul urcă scările, uşa se închise, scările fură îndepărtate şi avionul 747 îşi porni motoarele.

Clark auzi conversaţia animându-se în salonul de la etaj al avionului. Apoi, când porniră motoarele, calitatea sunetului se duse imediat dracului. Clark urmări Gulfstreamul, care începea să ruleze. Două minute mai târziu, îşi începu rulajul şi avionul 747. Avea sens. Trebuia să fii precaut cu trimiterea avioanelor în aer, în spatele unui Jumbo. Corpurile mari şi largi lăsau în urmă turbulenţe care puteau fi foarte periculoase. Cei doi ofiţeri CIA rămaseră în holul de observare până când avionul de linie JAL decolă şi cu asta misiunea lor fu îndeplinită.

În cer, Gulfstreamul urcă la altitudinea de croazieră de douăsprezece mii cinci sute de metri, pe un curs zero-doi-şase spre New Orleans. Dirijat de oamenii din spate, pilotul reduse într-o oarecare măsură acceleraţia. La dreapta lor, avionul 747 se stabiliză la aceeaşi altitudine, pe un curs de zero-trei-unu. În interiorul avionului mai mare, presupusa sticlă de scotch era orientată spre o fereastră şi transmisiile ei în EHF erau răspândite spre receptorii Gulfstreamului. Banda de emisie a sistemului, foarte favorabilă, garanta un semnal bun şi nu mai puţin de zece magnetofoane se aflau la lucru, câte două pentru fiecare canal de bandă laterală. Pilotul modifică treptat cursul spre est, atâta cât îndrăzni, până când cele două avioane fură deasupra apei, apoi viră din nou spre stânga, când

un al doilea avion, un EC-135 care se zbătuse să ajungă de la Baza Tinker din Oklahoma a Forţelor Aeriene, îşi ocupă poziţia la treizeci de mile spre est şi şase sute de metri sub produsul mai mare al firmei Boeing.

Primul avion aterizã la New Orleans, îşi descărcă oamenii şi echipamentul, realimentă, apoi decolă din nou spre a reveni în Mexico City.

Clark era la ambasadă. Una din contribuţiile lui la operaţiune era aducerea unui vorbitor de japoneză de la Directoratul Informaţii al Agenţiei. Raţionând că recepţia de probă va fi utilă pentru determinarea eficacităţii sistemului, decisese că ar fi mai bine să obţină o traducere imediată a celor spuse. Clark credea că asta era o demonstraţie rezonabilă de iniţiativă operaţională. Lingvistul nu se grăbi, ascultând de trei ori conversaţia înregistrată înainte de a începe să bată la maşină. Produse mai puţin de două pagini. Faptul că Clark citea peste umărul lui îl deranja.

— „Mi-ar fi plăcut să fi ajuns, tot atât de uşor, la o înţelegere cu opoziţia din Dietă”, citi Clark cu voce tare. „Trebuie doar să avem grijă de unii dintre asociaţii lui.”

— Mi se pare că am obţinut ceea ce doream, observă lingvistul.

— Unde-i tipul tău cu comunicaţiile? îl întrebă Clark pe şeful secţiei.

— Pot s-o fac chiar eu.

Într-adevăr, era destul de uşor. Şeful secţiei transcrise cele două pagini bătute la maşină într-un calculator. O mică maşinărie, care arăta ca un dispozitiv cu videodisc, era atârnată de calculator. Pe discul mare se aflau milioane de numere aleatorii digitizate. Fiecare literă pe care o bătea era transformată în altceva şi transmisă la camera MERCURY de la Langley. Acolo, semnalul recepţionat era înregistrat. Un tehnician de la comunicaţii alese discul descriptiv adecvat din biblioteca secretă, îl introduse în propria lui maşină şi apăsă pe un buton. În câteva secunde, o imprimantă laser produse două pagini de mesaj inteligibil. Acestea fură sigilate într-un plic şi înmânate unui mesager care plecă spre biroul de la etajul şapte al directorului adjunct.

— Domnule Ryan, mesajul pe care îl aşteptaţi.

— Mulţumesc.

Ryan semnă pentru el.

— Domnule Goodley, va trebui să mă scuzi un moment.

— Nici o problemă.

Ben se întoarse la teancul lui de hârtii. Jack scoase mesajul şi îl citi, încet şi cu atenţie, de două ori. Apoi ridică receptorul şi ceru o linie sigură cu Camp David.

— Centrul de comandă, răspunse o voce.

— Aici Ryan, de la Langley. Trebuie să vorbesc cu şeful.

— Aşteptaţi o clipă, domnule, răspunse subofiţerul din Marină.

Ryan îşi aprinse o ţigară.

— Aici preşedintele, se auzi o altă voce.

— Domnule preşedinte, Ryan la telefon. Am un fragment de conversaţie de pe 747.

— Aşa de repede?

— A avut loc înainte de pornirea motoarelor, domnule. Avem o voce neidentificată – credem că este primul ministru – care spune că au făcut înţelegerea.

Jack citi cele trei rânduri, cuvânt cu cuvânt.

— Ticălosul, şopti Fowler. Ştii, cu dovezi ca asta aş putea pune sub acuzare un tip.

— M-am gândit că o s-o vreţi repede, domnule. Pot să vă trimit prin fax transcrierea iniţială. Cea completă va dura până pe la ora douăzeci şi unu.

— Ar fi plăcut să am ceva de citit după meci. OK, trimite-o.

Linia se întrerupse.

— N-aveţi pentru ce, domnule, i se adresă Jack receptorului.

— E timpul, spuse Ghosn.

— OK.

Russell se ridică şi îmbrăcă scurta îmblănită. Afară trebuia să fie frig în draci. Maxima prevăzută pentru ziua respectivă era minus paisprezece şi încă nu ajunsese acolo. Un vânt aspru de nord bătea dinspre Nebraska, unde era şi mai frig. Singurul lucru bun era cerul senin. Şi Denverul avea probleme de poluare, înrăutăţite şi mai mult de inversiunile de temperatură de iarnă. Dar astăzi cerul era literalmente fără nori şi privirea lui Marvin ajungea până hăt departe, spre vest, urmărind şuvoaiele de zăpadă ca nişte degete albe, măturate de pe vârfurile din Front Range. Sigur, era un semn bun şi vremea senină însemna că zborul de la Stapleton nu va avea întârziere, aşa cum se temuse cu câteva zile înainte. Porni motorul dubei, repetându-şi rolul şi revăzând planul, în timp ce lăsa timp vehiculului să se încălzească. Marvin se întoarse să se uite la încărcătură. Aproape o tonă de explozibil superputernic, spusese Ibrahim. Asta o să-i supere al dracului de tare pe oameni. După aceea se urcă în maşina închiriată şi o porni, punând radiatorul la maximum. Era păcat că domnul comandant Qati se simţea atât de rău. Poate că erau de vină nervii, îşi zise Russell.

Câteva minute mai târziu, ieşiră şi ei. Ghosn se aşeză lângă Marvin. Şi el era nervos.

— Gata, omule?

— Da.

— OK.

Russell băgă duba în marşarier şi ieşi cu spatele din locul de parcare. Porni înainte, verificând dacă maşina de închiriat îl urma, apoi ieşi din parcare pe şosea.

Drumul până la stadion îi luă doar câteva minute lipsite de evenimente. Poliţia ieşise în forţă şi Marvin văzu că Ghosn îi examina foarte atent. El nu era îngrijorat. La urma urmei, copoii erau doar pentru controlul circulaţiei şi stăteau prin preajmă pentru că traficul de-abia începuse. Mai erau aproape şase ore până la începerea meciului. Ieşi de pe şosea şi se strecură în parcarea de la intrarea presei. Acolo era un poliţist cu care trebuia să vorbească. Qati se îndepărtase deja şi acum se învârtea în cerc la câteva cvartale distanţă. Marvin opri camioneta şi coborî geamul portierei.

— Bună, îi spuse el poliţistului.

Sergentul Peter Dawkins din poliţia oraşului Denver era deja îngheţat, în ciuda faptului că se născuse în Colorado. Trebuia să păzească poarta pentru presă şi VTP-uri, un post cu care se procopsise numai pentru că era foarte tânăr. Tipii mai în vârstă erau în locuri mai calde.

— Cine eşti? întrebă Dawkins.

— Personal tehnic, răspunse Russell. Asta-i poarta presei, aşa-i?

— Da, dar nu eşti pe lista mea.

În parcarea VIP-urilor exista un număr limitat de locuri disponibile şi Dawkins nu putea să lase chiar pe oricine.

— Magnetofonul din unitatea A s-a stricat, explică gesticulând Russell. Am fost obligaţi să aducem o rezervă.

— Mie nu mi-a spus nimeni, observă poliţistul.

— Nici mie nu mi-a spus nimeni până la ora şase, seara trecută. A trebuit să aducem blestemăţia din Omaha.

Russell flutură vag clipboardul. În spate, ascuns de priviri, Ghosn de-abia respira.

— De ce nu l-au trimis cu avionul?

— Pen’că Fed Ex nu lucrează duminica, omule şi dihania e prea mare ca să încapă pe uşa unui Lear. Eu nu mă plâng, omule. Fac parte din personalul tehnic de la Chicago, OK? Eu sunt reţeaua. Mi se plăteşte de trei ori şi jumătate tariful pentru rahatul ăsta, departe de casă, eveniment special, ore suplimentare în weekend.

— Destul de cumsecade, observă Dawkins.

— Mai bine de salariul pe o săptămână, omule, rânji Russell. E un dolar şi două’ş cinci pe minut, nu?

— Înseamnă că aveţi un sindicat dat dracului.

— Sigur că da, râse Marvin.

— Ştii unde să-l duci?

— Nici o problemă.

Russell o luă din loc. Ghosn lăsă să-i scape o expiraţie lungă, când

duba se puse din nou în mişcare. Ascultase fiecare cuvânt, sigur că ceva va merge dezastruos de rău.

Dawkins urmări camioneta îndepărtându-se. Îşi verifică ceasul şi notă ceva pe clipboardul lui. Dintr-un motiv oarecare, căpitanul dorea să ţină evidenţa a cine sosea şi când. Pentru Dawkins nu avea sens, dar ideile căpitanului nu erau întotdeauna logice, nu-i aşa? Îi trebui un moment ca să-şi dea seama că duba ABC-ului avea numere de Colorado. O chestie ciudată, îşi zise el, dar atenţia îi fu atrasă de Lincolnul care se apropia. Ei, da, asta era una din maşinile de pe lista lui. Era preşedintele Conferinţei Americane a Ligii Naţionale de Fotbal. Probabil că VIP-urile trebuiau să vină destul de devreme, mârâi Dawkins, ca să se instaleze în loja lor şi să înceapă cu băutura. Se alesese cu securitatea şi la petrecerea din seara precedentă, dată de preşedintele Ligii Naţionale de Fotbal şi văzuse cum fiecare clovn bogat din Colorado se îmbăta ca un porc, împreună cu diverşi politicieni şi alte VIP-uri – majoritatea nişte cretini, îi catalogase tânărul poliţist, după ce îi văzuse – din toată America. Presupunea că Hemingway avusese, până la urmă, dreptate: cei bogaţi doar aveau mai mulţi bani.

Două sute de metri mai departe, Russell parcă duba, trase frâna şi lăsă motorul să funcţioneze. Ghosn intră în spate. Meciul era programat să înceapă la 16:20, ora locală. Afacerile importante întârziau întotdeauna, judecă Ibrahim. Presupusese ca oră de începere 16:30. La asta adăugase încă o jumătate de oră, reglând T-zero la 17:00, ora standard a Munţilor Stâncoşi. La urma urmei, numerele arbitrare aveau întotdeauna zerouri în ele şi ora propriu-zisă a detonării fusese reglată cu săptămâni înainte: exact la o oră după începerea meciului.

Dispozitivul nu avea un mecanism de protecţie foarte sofisticat. Exista unul primitiv, conectat la fiecare uşă de acces, dar nu fusese timp pentru ceva complicat şi ăsta, îşi zise Ghosn, era un lucru bun. Vântul din nord-est în rafale scutura duba şi un comutator basculant delicat putea să nu fi fost o idee bună.

De fapt, îşi dădu el seama destul de târziu, doar trântirea uşii dubei la închidere ar fi putut să… *Ce altceva ţi-a scăpat din vedere?* se întrebă el. Ghosn îşi reaminti că toate momentele de acest gen scoteau la iveală gândurile cele mai înfricoşătoare. Revăzu repede tot ce făcuse până atunci. Fiecare lucru fusese verificat de mai bine de o sută de ori. Era gata? Sigur că era gata. Nu petrecuse luni de pregătire atentă pentru asta?

Inginerul efectuă o ultimă verificare a circuitelor de control. Toate funcţionau. Frigul nu afectase prea rău bateriile. Conectă cablurile la releul de timp – sau încercă să o facă. Mâinile îi erau ţepene de frig şi-i tremurau din cauza emoţiei momentului. Ghosn se opri. Aştepta o

clipă să-şi recapete autocontrolul şi le fixă la a doua încercare, înşurubând piuliţa, ca să le asigure solid la locul lor.

Şi asta, decise el, era tot. Ghosn închise uşa de acces, care conecta mecanismul simplu de protecţie şi se îndepărtă de dispozitiv. Nu, îşi spuse el. Nu mai era un „dispozitiv”.

— Gata? întrebă Russell.

— Da, Marvin, răspunse cu o voce scăzută Ghosn.

Trecu în faţă, în scaunul pasagerului.

— Atunci, hai să plecăm.

Marvin îl urmări pe bărbatul mai tânăr ieşind şi se întoarse să încuie portiera. Apoi ieşi şi el din dubă şi o încuie şi pe a lui. Merseră spre vest, pe lângă marile dube-releu ale reţelelor, cu uriaşele lor antene parabolice. Probabil că fiecare costa milioane, aprecie Marvin şi toate vor fi făcute zob, o dată cu poponarii de la TV, asemenea celor care transformaseră moartea fratelui său într-un eveniment sportiv. Uciderea lor nu-l tulbura deloc, absolut deloc. După o clipă, ovalul masiv al stadionului îi ocroti de vânt. Continuară să meargă, traversând parcarea pe lângă raidurile de fani veniţi devreme şi maşinile care soseau, multe din ele din Minnesota. Pline de fani călduros îmbrăcaţi, având pungi cu alune şi purtând pălării, unele din ele împodobite cu coame.

Qati şi maşina de închiriat se găseau pe o stradă laterală. Qati. Se prelinse din scaunul şoferului, permiţându-i lui Marvin accesul în spatele volanului. Traficul începea să se aglomereze şi, pentru a evita porţiunea cea mai rea, Russell o luă pe o rută alternativă, pe care o cercetase în ziua precedentă.

— Ştiţi, e o adevărată ruşine să dăm peste cap meciul în felul ăsta.

— Ce vrei să spui? întrebă Qati.

— Ea cincea oară când „Vikingii” ajung în Super Bowl. De data asta, se pare că vor învinge. Puştiul ăsta, Wills, care aleargă pentru ei, e cel mai bun de la Sayers încoace şi, din cauza noastră, nimeni n-o să vadă evenimentul. Păcat.

Russell clătină din cap şi ironia îl făcu să zâmbească. Nici Qati şi nici Ghosn nu se obosiră să răspundă, dar Russell nu se aşteptase să o facă. Pur şi simplu, nu aveau simţul umorului, nu-i aşa? Parcarea motelului era aproape goală. Probabil că toţi cei care stăteau acolo erau fani ai uneia sau alteia dintre echipe, îşi zise Marvin, deschizând uşa.

— E împachetat totul?

— Da.

Ghosn schimbă o privire cu comandantul. Era păcat, dar inevitabil.

Camera nu fusese încă aranjată, dar asta nu avea importanţă. Marvin intră în baie, închizând uşa în urma lui. Când americanul ieşi, îi văzu pe amândoi arabii în picioare.

— Gata?

— Da, răspunse Qati. Vrei să-mi dai jos bagajul, Marvin?

— Sigur.

Russell se întoarse şi se întinse după valiza care stătea pe raftul metalic. Nu auzi bara de oţel care îi lovi ceafa. Corpul lui scund, dar puternic, se prăbuşi pe mocheta ieftină şi rezistentă de pe podea. Lovise puternic, dar nu suficient de puternic ca să ucidă, îşi dădu seama comandantul. Puterile îi slăbeau cu fiecare zi. Ghosn îl ajută să deplaseze corpul înapoi în baie, unde îl aşeză cu faţa în sus. Motelul era unul ieftin şi baia era mică, prea mică pentru intenţiile lor. Speraseră să-l pună în cadă, dar nu exista suficient spaţiu pentru amândoi. În loc de asta, Qati îngenunche lângă american. Ghosn ridică dezamăgit din umeri şi se întinse după un prosop de pe suport.

Înfăşură prosopul în jurul gâtului lui Russell. Omul era mai mult ameţit decât inconştient şi mâinile lui începură să se mişte. Ghosn fu obligat să acţioneze rapid. Qati îi dădu cuţitul de friptură pe care-l luase din restaurant, după cina din seara trecută. Ghosn îl luă şi făcu o tăietură adâncă în partea laterală a gâtului lui Russell, imediat sub urechea dreaptă. Sângele ţâşni ca dintr-un furtun şi Ibrahim apăsă prosopul ca să-l împiedice să-i stropească hainele. Apoi făcu acelaşi lucru cu artera carotidă din partea stângă. Amândoi bărbaţii apăsau prosopul, ca şi cum ar fi încercat să împiedice curgerea sângelui.

În clipa aceea, ochii lui Marvin se deschiseră. În ei nu exista înţelegere, nu era timp suficient ca să se dumirească ce se întâmpla. Braţele lui se mişcară, dar cei doi bărbaţi îşi folosiră greutatea ca să i le fixeze şi să-l împiedice să facă ceva. Nu vorbi, deşi gura i se deschise şi, după o ultimă privire acuzatoare adresată lui Ghosn, ochii îi deveniră visători pentru o clipă, apoi se dădură peste cap. Între timp, Qati şi Ghosn se lăsară pe spate ca să evite sângele care umplea acum şănţuleţele dintre plăcile de ceramică ce acopereau podeaua din baie. Ibrahim retrase prosopul. Sângele de-abia mai curgea şi nu mai era un motiv de îngrijorare. Totuşi, prosopul era îmbibat. Îl aruncă în cadă. Qati îi întinse un altul.

— Sper că Domnul va fi milostiv cu el, spuse încetişor Ghosn.

— Un păgân.

Era prea târziu pentru remuşcări.

— E vina lui că n-a întâlnit niciodată un om sfânt?

— Spală-te, îi ordonă Qati.

Existau două chiuvete lângă baie. Fiecare bărbat îşi săpuni meticulos mâinile, verificându-şi hainele în căutarea urmelor de sânge. Nu era nici una.

— Ce se va întâmpla cu locul ăsta când va exploda bomba? întrebă Qati.

Ghosn se gândi puţin.

— Atât de aproape… va fi în afara mingii de foc, dar…

Se apropie de fereastră şi trase draperiile câţiva centimetri… Stadionul era perfect vizibil şi priveliştea directă făcea uşor de anticipat ce se va întâmpla.

— Impulsul termic va incendia clădirea, apoi unda de şoc o va dărâma. Întreaga clădire va fi distrusă.

— Eşti sigur?

Absolut. Efectele bombei sunt uşor de prezis.

— Bine.

Qati adună toate documentele de călătorie şi actele de identitate pe care el şi Ghosn le folosiseră până atunci. Trebuiau să treacă prin inspecţia vamală şi deja forţaseră nota. Documentele suplimentare le aruncară într-o pubelă. Ghosn luă ambele bagaje şi le duse la maşină. Verificară încă o dată camera. Qati intră în maşină. Ghosn închise uşa pentru ultima oară, lăsând pe mâner plăcuţa cu „Nu deranjaţi”. Până la aeroport era un drum scurt şi avionul lor pleca peste două ore.

Parcarea se umplea rapid. Cu trei ore înainte de începerea meciului, spre surpriza lui Dawkins, sectorul VIP era plin. Spectacolul de deschidere începuse deja. O echipă de reporteri cu o minicameră se foia printre, maşini, intervievând fanii „Vikingilor”, care transformaserăm întreagă jumătate a parcării într-o uriaşă petrecere. Dâre albe de fum se ridicau din grătarele cu cărbuni. Dawkins ştia că fanii „Vikingilor” erau cam nebuni, dar asta era ridicol. Tot ce aveau de făcut era să intre pe stadion. Acolo se puteau delecta cu orice mâncare şi băutură, puteau s-o consume într-o atmosferă de 20 de grade, stând pe un scaun capitonat, dar nu… îşi proclamau duritatea într-o temperatură care era în jur de minus 15 grade. Dawkins era schior şi îşi plătise colegiul lucrând ca membru într-o patrulă pe schiuri, pe una din pantele de la Aspen. Cunoştea frigul şi aprecia valoarea căldurii. Aerul rece nu putea fi impresionat în nici un fel. Pur şi simplu, aerul şi vântul nu băgau de seamă.

— Cum merg lucrurile, Pete?

Dawkins se întoarse:

— Nici o problemă. Toţi cei de pe listă au fost verificaţi.

— O să te schimb pentru câteva minute. Intră şi încălzeşte-te un pic. Poţi să capeţi cafea la ghereta pazei de la poartă.

— Mulţumesc.

Dawkins ştia că avea nevoie de o cafea fierbinte. Va trebui să rămână afară pe toată durata meciului, patrulând prin parcare pentru a se asigura că nimeni nu încerca să fure ceva. Ofiţerii în civil erau atenţi la hoţii de buzunare şi bişniţarii de bilete, dar cei mai mulţi dintre ei vor ajunge să meargă înăuntru şi să vadă meciul. Dawkins nu avea decât un radio. Asta era de aşteptat, oftă el. Avea mai puţin de

trei ani în poliţie. Încă îl socoteau novice. Tânărul poliţist urcă panta spre stadion, chiar pe lângă dubiţa ABC, pe care o verificase mai devreme. Aruncă o privire înăuntru şi văzu magnetofonul Sony. Ciudat, nu părea să fie racordat la ceva. Se întrebă unde puteau fi cei doi tehnicieni, dar cafeaua era mai importantă. Chiar şi lenjeria din polipropilenă avea limitele ei şi Dawkins era mai îngheţat decât îşi amintea să fi fost vreodată.

Qati şi Ghosn returnară maşina agenţiei de închirieri şi luară autobuzul pus la dispoziţie clienţilor până la aeroport, unde îşi predară bagajele pentru zbor, apoi se duseră să verifice situaţia zborului. Aflară că zborul American MD-80 pentru Dallas-Fort Worth avea întârziere. Vremea din Texas, explică funcţionarul de la ghişeu. Pe piste era gheaţă de la viscolul care trecuse pe lângă Denver în noaptea trecută.

— Trebuie să prind legătura spre Mexic. Puteţi să-mi faceţi legătura printr-un alt oraş? întrebă Ghosn.

— Avem un avion care pleacă spre Miami, la aceeaşi oră cu zborul dumneavoastră spre Dallas. Pot să vă înregistrez pentru un zbor de legătură în Miami.

Agenta de la bilete introduse datele în calculator.

— E un interval de o oră. Mă rog, la Mexico City e doar o diferenţă de cincisprezece minute.

— Aţi putea să o faceţi, vă rog? Trebuie să prind legătura.

— Ambele bilete?

— Da, vă rog.

— Nici o problemă.

Tânăra doamnă zâmbi calculatorului. Ghosn se întrebă dacă va supravieţui evenimentului. Ferestrele uriaşe de sticlă dădeau spre stadion şi, chiar la distanţa asta, unda de şoc... poate, îşi zise el, dacă se adăpostea suficient de repede. Dar deja va fi orbită de izbucnirea de lumină. Şi avea nişte ochi negri atât de frumoşi. Păcat.

— Poftim. Voi avea grijă să se transfere bagajele, îi promise ea.

Ghosn primi asta cu rezerve.

— Mulţumesc.

— Poarta e pe acolo, indică ea.

— Mulţumesc încă o dată.

Agenta de bilete îi urmări îndepărtându-se. Cel tânăr era destul de drăguţ, dar fratele lui mai mare – sau şef? se întrebă ea – arăta ca o acriturâ. Poate că nu-i plăcea să zboare.

— Ei, bine? întrebă Qati.

— Zborul de legătură respectă aproximativ programul nostru. Am pierdut cincisprezece minute în Mexico City. Condiţiile meteorologice sunt localizate. Ar trebui să nu mai avem alte dificultăţi.

Clădirea aeroportului era aproape goală. Era evident că oamenii care doreau să părăsească Denverul aşteptau zboruri mai târzii, ca să poată urmări meciul la televizor şi acelaşi lucru părea să fie adevărat şi în privinţa zborurilor care soseau, constată Ibrahim. De-abia dacă erau douăzeci de persoane în holul de plecare.

— Nici aici nu pot să pun de acord programele, mormăi Goodley. De fapt, aproape c-aş spune că avem o dovadă sigură.

— Cum aşa? întrebă Ryan.

— Narmonov a fost la Moscova numai două zile săptămâna trecută, luni şi vineri. Marţi, miercuri şi joi a fost în Letonia, Lituania şi în vestul Ucrainei, apoi a făcut o deplasare până la Volgograd, pentru un pic de politică locală. Vinerea este exclusă din cauza datei la care a sosit mesajul, da? Dar luni prietenul nostru a fost practic toată ziua în clădirea Congresului. Nu cred că s-au întâlnit săptămâna trecută, însă scrisoarea asta implică. Cred că aici avem o minciună.

— Arată-mi, ceru Jack.

Goodley înşiră materialele pe biroul lui Ryan. Examinară împreună datele şi itinerariile.

— Ei, nu-i interesant? spuse Jack după câteva minute. Ticălosul.

— Convingător? vru să ştie Goodley.

— Total?

Directorul adjunct clătină din cap.

— Nu.

— De ce nu?

— E posibil ca datele noastre să fie incorecte. Este posibil să se fi întâlnit în taină, poate duminica trecută, când Andrei Ilici era la cabana lui. Cu o floare nu se face primăvară, zâmbi Jack, făcând semn cu capul la zăpada de afară. Trebuie să facem o verificare amănunţită înainte de a merge mai departe, dar ceea ce-ai descoperit aici este foarte, foarte interesant, Ben.

— Dar, la dracu'…

— Ben, în chestiile de genul ăsta o iei încet, explică Jack. Nu arunci la gunoi munca unui agent de valoare pe baza unor date echivoce… iar astea sunt echivoce, nu-i aşa?

— Din punct de vedere tehnic, da. Crezi că a fost deturnat?

— Că a devenit agent dublu, vrei să spui?

Ryan zâmbi.

— Domnule doctor Goodley, ai început să prinzi jargonul. Răspunde tu la întrebare în locul meu.

— Ei bine, dacă a devenit agent dublu, nu ne-ar trimite genul acesta de date. N-ar dori să ne trimită acest gen de semnal, doar dacă elemente din interiorul KGB-ului…

— Gândeşte-te, Ben, îl avertiză Jack.

— A, da. Îi compromite şi pe ei, nu-i aşa? Ai dreptate, nu este probabil. Dacă ar fi fost deturnat, datele ar fi fost diferite.

— Exact. Dacă ai dreptate şi el ne înşală, explicaţia cea mai probabilă este cea pe care ai dat-o tu. Are de profitat de pe urma decesului politic al lui Narmonov. În afacerea asta, e bine să gândeşti ca un poliţist. Cine profită, cine are motiv, ăsta-i testul pe care-l aplici aici. Cea mai bună persoană pentru a examina asta e Mary Pat.

— O chemăm? întrebă Goodley.

— Într-o zi ca asta?

Qati şi Ghosn se îmbarcară la primul apel, ocupând fotoliile de la clasa întâi şi fixându-şi centurile. Zece minute mai târziu, avionul se îndepărtă de poartă şi rulă până la capătul pistei. Făcuseră o mişcare deşteaptă, îşi zise Ghosn. Zborul spre Dallas nu fusese încă anunţat. După două minute, avionul decolă şi vira curând spre sud-est, spre climatul mai cald al Floridei.

Camerista avea deja o zi proastă. Majoritatea oaspeţilor plecaseră târziu şi ea era mult în urma programului. Ţâţâi dezamăgită când văzu cartonaşul de pe o clanţă, dar acesta nu se găsea şi pe celălalt, de la camera comunicantă şi ea se gândi că putea fi o greşeală. Pe partea opusă a cartonului era mesajul verde „Faceţi curăţenie în cameră ACUM” şi oaspeţii comiteau adeseori această greşeală. Mai întâi, intră în camera nemarcată. Era uşor. Numai unul din paturi fusese folosit. Scoase cearşafurile şi le înlocui cu viteza pe care o căpătai făcând aceeaşi treabă de mai mult de cincizeci de ori pe zi. Verifică baia, înlocui prosoapele folosite, puse un săpun nou în suport şi goli coşul de gunoi în punga atârnată de căruciorul ei. Apoi, trebui să ia o decizie... să facă ordine şi în cealaltă cameră sau nu. Cartonul de pe uşă spunea nu, dar, dacă nu o doreau, de ce nu făcuseră acelaşi lucru şi pentru camera asta? Merita cel puţin o privire. Dacă ceva evident important era la vedere, nu o să intre. Camerista aruncă o privire prin uşa de comunicare deschisă şi văzu două paturi răvăşite, ca de obicei. Pe podea nu se zăreau haine. De fapt, camera arăta la fel ca şi ieri. Băgă capul pe uşă şi se uită spre baie. Nimic remarcabil. Decise să facă curăţenie şi aici. Camerista trecu în spatele căruciorului ei şi îl întoarse ca să-l împingă pe uşă. Din nou, făcu paturile, apoi se îndreptă spre...

Cum de-i scăpase asta? Picioarele unui bărbat. Ce? Păşi înainte şi...

Managerul avu nevoie de mai mult de un minut pentru a o calma suficient ca să înţeleagă ce spunea. Slavă Domnului, îşi zise el, că nu erau oaspeţi acum în aripa asta a motelului; toţi erau plecaţi să vadă meciul. Tânărul inspiră adânc şi ieşi, trecu pe lângă restaurant şi ocoli spre partea din spate a motelului. Uşa se închisese automat, dar

şperaclul lui avu grijă de asta.

— Dumnezeule, gemu el.

Cel puţin, fusese pregătit pentru asta. Managerul nu era un necugetat. Nu atinse nimic, ci trecu în camera de alături şi ieşi pe uşă. Telefonul de pe biroul lui avea toate numerele pentru cazuri de urgenţă tipărite pe un cartonaş mic. Îl formă pe al doilea.

— Poliţia.

— Vreau să raportez o crimă, spuse managerul, cât reuşi de calm.

Preşedintele Fowler puse faxul jos pe măsuţa şi clătină din cap.

— Într-adevăr, e de necrezut că ar încerca ceva atât de strigător la cer.

— Cum o să procedezi? întrebă Liz.

— Ei, va trebui să verificăm, bineînţeles, dar cred că vom putea să facem asta. Brent se întoarce de la meci în seara asta cu avionul. Imediat ce va ajunge aici, vreau să mă sfătuiesc cu el, dar cred că-i voi prezenta doar înregistrarea. Dacă nu-i place, n-are decât. Asta-i chestie de Mafie.

— Chiar ai ceva împotriva lor, nu-i aşa?

Fowler deschise o sticlă de bere.

— Când ai fost procuror, rămâi procuror pentru totdeauna. Iar banditul tot bandit rămâne.

Avionul 747 al companiei JAL ateriză pe aeroportul internaţional Dulles cu trei minute mai devreme. Datorită vremii şi cu aprobarea ambasadorului japonez, ceremonia sosirii fu scurtată, în plus, semnul distinctiv al unei sosiri cu adevărat importante în Washington era lipsa de ceremonie. Era unul din obiceiurile locale, pe care ambasadorul îl explicase predecesorului actualului prim-ministru. După un salut scurt, dar sincer, din partea secretarului de stat-adjunct Scott Adler, grupul fu încărcat în toate vehiculele cu dublă tracţiune pe care ambasada reuşise să le adune într-un timp atât de scurt şi se îndreptă spre Madison Hotel, la o distanţă de câteva cvartale de Casa Albă. Preşedintele, află primul ministru, era la Camp David şi se va întoarce la Washington în dimineaţa următoare. Încă suferind de pe urma efectelor persistente ale călătoriei, primul ministru decise să mai doarmă câteva ore. Nu-şi scosese încă haina, când o altă echipă de curăţenie urcă din nou la bordul avionului. Un bărbat recuperă băutura nefolosită, inclusiv o sticlă cu gâtul crăpat. Altul goli coşurile de gunoi din diversele toalete într-o pungă mare. Curând, erau în drum spre Langley. Toate avioanele de urmărire, cu excepţia primului, aterizară la Baza Andrews a Forţelor Aeriene, unde echipajele de zbor începură şi ele perioadele de odihnă obligatorii – în acest caz, la clubul ofiţerilor din bază. Înregistrările îşi începură călătoria cu maşina spre

Langley, sosind mai târziu decât magnetofonul de la Dulles. Se dovedi că dispozitivul de pe avionul 747 avea cea mai bună calitate a sunetului şi tehnicienii începură să lucreze mai întâi pe această bandă.

Gulfstreamul reveni şi el la Mexico City la timp. Avionul rulă până la terminalul aviaţiei generale şi echipajul de zbor format din trei persoane – era un echipaj al Forţelor Aeriene, deşi nimeni nu o ştia – intră în terminal ca să ia cina. Echipajul fiind al Forţele Aeriene, beneficia şi el de un pic de repaos. Clark era încă la ambasadă şi plănuia să prindă măcar primul sfert al meciului, înainte de a se înapoia la Washington şi la toată blestemata aia de zăpadă.

— Ai grijă, sau ai să adormi în timpul meciului, îl avertiză consilierul pentru securitatea naţională.

— E doar a doua bere, Elizabeth, răspunse Fowler.

Un răcitor şi o tavă mare de argint cu aperitive se aflau lângă sofa. Lui Elliot încă i se părea incredibil. J. Robert Fowler, preşedinte al Statelor Unite, atât de inteligent şi de dificil în toate privinţele, dar un fan turbat al fotbalului, stând aici la fel ca Archie Bunker în aşteptarea loviturii de începere.

— Am găsit unul, dar celălalt e un ticălos, raportă şeful de echipaj. Nu pot să-mi dau seama care-i, domnule colonel.

— Intră şi încălzeşte-te, propuse pilotul. Oricum, ai fost prea mult timp afară.

— O afacere oarecare cu droguri, pun pariu, opină detectivul mai tânăr.

— Atunci, sunt amatori, observă partenerul lui.

Fotograful făcuse obişnuitele patru filme şi acum oamenii medicului legist introduceau corpul într-un sac de plastic pentru a fi transportat la morgă. Cauza morţii era puţin îndoielnică. Era o crimă deosebit de brutală. Se părea că ucigaşii – trebuie să fi fost doi, se gândise deja cel mai în vârstă – îi ţinuseră braţele omului înainte să-i taie beregata şi-l urmăriseră cum se goleşte de sânge, folosind în acelaşi timp un prosop ca să-şi păstreze hainele curate. Poate că plăteau o datorie. Poate că tipul ăsta îi escrocase, sau poate că era vorba de o duşmănie veche, pe care o rezolvaseră. Evident, nu era o crimă pasională; era mult prea crudă şi calculată pentru asta.

Totuşi, detectivii remarcară că aveau noroc. Portofelul victimei se afla încă în buzunarul ei. Aveau toate actele de identitate şi chiar mai bine, aveau două seturi complete de alte acte care erau verificate chiar acum. Registrele motelului notaseră numerele de circulaţie ale

ambelor vehicule asociate acestor camere şi acestea erau şi ele verificate pe calculatorul de evidenţă a vehiculelor motorizate.

— Tipul e indian, spuse reprezentantul legistului când ridicară cadavrul. Adică, un american nativ.

— Am mai văzut faţa asta undeva, gândi cu voce tare detectivul mai tânăr. Aşteaptă un minut.

Ceva îi atrăsese privirea. Descheie cămaşa omului, dezvăluind partea superioară a unui tatuaj.

— A fost închis, spuse cel mai în vârstă.

Tatuajul de pe pieptul bărbatului era unul grosolan şi reprezenta ceva ce el mai văzuse înainte.

— Ia stai… asta are o semnificaţie.

— Societatea Războinicilor!

— Ai dreptate. Federalii au lansat un apel… a, da, ţi-aminteşti? Schimbul de focuri de anul trecut, în Dakota de Nord?

Omul mai în vârstă se gândi o secundă.

— Când obţinem informaţiile despre permis, asigură-te că le trimit direct la Washington. OK, acum puteţi să-l luaţi.

Corpul fu ridicat şi scos afară.

— Aduceţi-i pe cameristă şi manager.

Inspectorul Pat O'Day avu norocul să fie de gardă în centrul de comandă al FBI-ului, în camera 5005 din Clădirea Hoover. Camera avea o formă ciudată, aproximativ triunghiulară, cu birourile personalului de comandă în colţuri şi ecranele pe peretele lung. Ziua liniştită pe care o aveau – vremea era rea în jumătate din ţară, iar vremea rea reprezenta un obstacol mai mare pentru crimă decât orice secţie de poliţie – însemna că unul dintre ecrane prezenta echipele aliniate pentru tragerea la sorţi din Denver. Exact când „Vikingii" câştigau aruncarea şi alegeau să fie la primire, o tânără doamnă de la comunicaţii intră cu nişte faxuri de la Poliţia din Denver.

— Un caz de crimă, domnule. Ei cred că s-ar putea să ştim cine e victima.

Calitatea fotografiilor de pe permisele de conducere nu era de genul care să impresioneze un profesionist, iar mărirea lor – precum şi trimiterea lor prin fax – nu îmbunătăţea foarte mult lucrurile. Fu obligat să se holbeze la ele câteva secunde şi aproape că se decisese că nu cunoştea faţa, când îşi aminti unele lucruri din perioada petrecută în Wyoming.

— L-am mai văzut pe tipul ăsta… Indian… Marvin Russell?

Se întoarse spre un alt agent.

— Stan, l-ai văzut vreodată pe tipul ăsta?

— Nu.

O'Day se uită pe restul faxurilor. Indiferent cine era, era mort, cu

beregata tăiată, spuneau poliţiştii din Denver. „Probabil un asasinat regat de droguri”, era opinia iniţială a băieţilor de la omucideri din Denver. Ei, asta avea sens, nu-i aşa? Celelalte date iniţiale spuneau că la locul crimei fuseseră şi alte acte de identitate, dar permisele de conducere erau falsuri – unele foarte bune, spuneau însemnările. Totuşi, aveau un camion înregistrat pe numele victimei şi o maşină care îi fusese închiriată lui Robert Friend, care era numele de pe permisul victimei. Poliţia din Denver căuta acum maşinile şi voia să ştie dacă Biroul avea ceva util despre victimă şi probabilii ei asociaţi.

— Ia legătura cu ei şi spune-le să ne trimită prin fax fotografiile de pe celelalte acte de identitate pe care le-au găsit.

— Da, domnule.

Pat urmări echipele intrând pe teren pentru lovitura de începere, apoi ridică telefonul:

— Dan? Pat. Vrei să vii aici? Cred că un vechi prieten de-al nostru a ieşit la iveală, mort… Nu, nu genul ăsta de prieten.

Murray apăru exact la timp pentru lovitura de începere, care avu prioritate în faţa faxurilor. Minnesota trimise balonul până la linia de douăzeci şi patru şi ofensiva lor trecu la lucru. Reţeaua de televiziune acoperi imediat ecranul cu tot felul de informaţii inutile, astfel încât fanii nu puteau să vadă jucătorii.

— Ţi se pare că seamănă cu Marvin Russell? întrebă Pat.

— Sigur că da. Unde este?

O’Day făcu un gest spre ecranul TV:

— Îţi vine să crezi că în Denver? L-au găsit cam acum nouăzeci de minute, cu beregata tăiată. Poliţia locală crede că e în legătură cu drogurile.

— Mda, asta l-a terminat pe fratele lui. Altceva?

Murray luă faxurile din mâna lui O’Day.

Tony Wills obţinu prima pasă şi înaintă cu balonul cinci metri, până să fie placat, aproape reuşind să scape. La a doua repunere, cei doi poliţişti îl văzură prinzând o pasă de douăzeci de metri.

— Puştiul ăsta e grozav. Mi-amintesc că am văzut un meci în care Jimmy Brown…

Bob Fowler tocmai începuse a treia bere a după-amiezei, dorindu-şi să fi fost pe stadion în loc să se găsească înţepenit aici. Desigur, Serviciul Secret ar fi căpiat, iar securitatea s-ar fi înăsprit atât de tare, încât la ora asta oamenii ar sta încă la coadă să intre pe stadion. Asta n-ar fi fost o bună mutare politică, nu-i aşa? Liz Elliot, aşezată lângă preşedinte, fixă unul din celelalte televizoare pe HBO ca să prindă un film. Îşi puse o cască, ca să poată asculta fără să-l deranjeze pe Comandantul Suprem. Pur şi simplu nu avea sens, îşi zise ea, absolut deloc. Cum reuşea omul să se entuziasmeze pentru o chestie atât de

tâmpită ca jocul ăsta de băieţei…

Pete Dawkins îşi încheie îndatoririle preliminare, blocând cu un lanţ poarta pe care o supraveghea. Acum, oricine voia să intre va trebui să folosească una din cele două porţi care erau încă deschise, dar păzite. La ultimul Super Bowl, o bandă de hoţi foarte inteligenţi se învârtiseră prin parcare şi plecaseră cu bunuri în valoare de două sute de mii de dolari din maşini – mai ales casetofoane şi radiouri – dar asta nu avea să se întâmple în Denver. Începu patrularea, împreună cu trei alţi ofiţeri. Prin înţelegere, vor circula prin toată parcarea, în loc să se limiteze la anumite zone specifice. Era prea frig pentru asta. Cel puţin, mişcarea îi va încălzi. Dawkins îşi simţea picioarele ţepene, de parcă ar fi fost de carton. Nu se aştepta cu adevărat să oprească vreo fărădelege. Ce hoţ de maşini ar fi atât de tâmpit să umble după pradă pe o temperatură de aproape minus cincisprezece grade? Curând, ajunse în zona pe care o ocupaseră fanii din Minnesota. Cu siguranţă, erau bine organizaţi. Petrecerile se terminaseră toate la timp. Scaunele pliante fuseseră puse deoparte şi făcuseră o treabă foarte bună curăţând zona. Cu excepţia câtorva băltoace de cafea îngheţată, cu greu puteai spune că făcuseră ceva acolo. La urma urmei, poate că fanii din Minnesota nu erau chiar atât de idioţi.

Dawkins avea în ureche o cască radio. Să asculţi un meci la radio era ca şi cum ai face sex cu hainele pe tine, dar cel puţin ştia pentru ce erau uralele. Minnesota marcase prima. Willis era autorul, o pătrundere vijelioasă pe stânga, de la linia de cincisprezece metri. Primul atac al „Vikingilor” se consumase după şapte pătrunderi şi durase patru minute şi cincizeci de secunde. Astăzi, Minnesota părea foarte dură.

— Dumnezeule, Dennis trebuie să fie bolnav, ricană Fowler.

Liz nu îl auzi, concentrându-se asupra filmului. Secretarul apărării avu imediat motive să se simtă şi mai bolnav. Lovitura de începere a atacului se dădu de pe linia de cinci metri şi fundaşul de rezervă, care îndeplinea această sarcină pentru „Chargers”, reuşi să ajungă până la linia de patruzeci, dar acolo se bâlbâi şi un „viking” căzu pe minge.

— Ei spun că Marvin era un ticălos inteligent. Uită-te la numerele de pe celelalte permise. Cu excepţia primelor două cifre, restul sunt aceleaşi cu ale lui… Pariez că şi-a procurat… că cineva i-a procurat una din maşinile acelea de confecţionat legitimaţii, spuse Murray.

— Paşapoarte şi toate celelalte, mormăi O’Day, urmărindu-l pe Tony Wills într-o altă pătrundere de opt metri. Dacă nu găsesc o cale să-l ţină pe puştiul ăsta, vor bramburi tot meciul.

— Ce fel de paşapoarte?

— Nu au spus. Am cerut informaţii suplimentare. Vor trimite fotografiile prin fax, când se vor întoarce la birou.

În Denver, calculatoarele zumzăiau. Identificaseră compania de închiriat maşini şi o verificare a sistemului lor dezvălui că maşina fusese returnată la Aeroportul Internaţional Stapleton, doar cu câteva ore mai devreme. Asta era o urmă într-adevăr fierbinte şi detectivii plecară cu maşina de la motel direct acolo, după ce luaseră declaraţii preliminare de la prima pereche de „martori". Descrierea celorlalţi doi se potrivea cu fotografiile de pe paşapoarte. Acestea erau pe drum spre cartierul general al poliţiei. Ştiau că FBI ţipa deja după informaţii, cazul semănând din ce în ce mai mult cu o afacere importantă cu droguri. Amândoi detectivii se întrebau unde era dubiţa victimei.

Dawkins termină prima patrulare în jurul stadionului exact când Minnesota reuşea a doua încercare. Acelaşi Wills o realizase, de data asta primind o pasă lungă de la fundaş. Wills avea deja un sprint de cincizeci de metri şi două intercepţii. Dawkins se descoperi privind la duba ABC pe care o lăsase să intre. De ce numere de Colorado? Ziceau că erau din Chicago şi că aduseseră dispozitivul pentru magnetofon din Omaha. Dar dubiţa era vopsită ca maşinile oficiale ale reţelei de televiziune. Staţiile locale de televiziune nu erau proprietatea reţelelor. Toate prezentau afilieri la reţele, dar literele mari de pe camionetele lor corespundeau indicativului de apel local al staţiilor. Trebuia să-l întrebe pe sergent despre asta. Dawkins încercui nota de pe clipboardul lui şi făcu un semn de întrebare în dreptul ei. Intră în ghereta pazei.

— Unde-i sergentul?

— Afară, patrulând prin parcare, răspunse ofiţerul din gheretă. Tâmpitul a pariat douăzeci pe „Chargers". Nu cred că poate să suporte.

— O să văd dacă pot să-l fac să mai pună ceva, răspunse Dawkins cu un zâmbet. Încotro a luat-o?

— Spre nord, cred.

— Mulţumesc.

„Vikingii" degajară din nou la scorul de 14-0. Fundaşul advers prinse balonul, de data aceasta cam la trei metri în interiorul zonei de fund. Ignoră sfatul coechipierului, care-l susţinea în atac, de a culca balonul şi sprintă ca o săgeată pe mijlocul terenului. Scăpând dintr-un placaj, la linia de şaisprezece metri, sparse apărarea adversă şi, spre deliciul fotografilor ale căror aparate clănţăneau neîncetat, sprintă spre tuşă. Cincisprezece metri mai încolo, era clar că numai uvertura avea o şansă să-l oprească, dar tipul era lent. La o sută trei metri, era

cel mai lung eseu pe contraatac din toată istoria Super Bowlului. Transformare reuşită şi scorul deveni 14-7.

— Te simţi mai bine, Dennis? îl întrebă secretarul de stat pe secretarul apărării.

Bunker îşi lăsă jos cafeaua. Decisese să nu bea. Voia să fie complet treaz când va accepta Trofeul Lombardi de la Comisar.

— Da, acum trebuie doar să găsim un mijloc să-l oprim pe băiatul tău…

— Noroc.

— E un puşti grozav, Brent. Al dracului să fiu, băiatul ăsta ştie să alerge.

— Nu-i doar un atlet. Puştiul are minte şi pune suflet la joc.

— Brent, dacă l-ai educat tu, ştiu că-i inteligent, îl asigură generos Bunker. Aş vrea doar să-şi rupă un tendon chiar acum.

Câteva minute mai târziu, Dawkins îl găsi pe sergent.

— E ceva ciudat aici, spuse el.

— Ce anume?

— Camionul ăsta – o dubiţă mică, albă, la capătul estic al şirului de camioane mari cu releele de satelit, cu ABC pictat pe ea. Numere de Colorado, dar ipotetic este din Chicago sau, poate, Omaha. I-am lăsat să intre, spuneau că au un magnetofon ca să înlocuiască unul stricat, dar, când am trecut pe lângă ea, acum câteva minute, nu era conectat şi tipii care îl aduseseră dispăruseră.

— Ce propui? întrebă sergentul.

— Cred că ar fi o idee bună să verificăm.

— OK, anunţă. O să arunc o privire.

Sergentul se uită la clipboard ca să verifice numărul de circulaţie.

— Mă duceam să-i ajut pe tipii de la Wells Fargo la rampa de încărcare. Te ocupi tu de asta?

— Sigur, sergent.

Dawkins se îndepărtă. Supervizorul pazei îşi ridică radioul Motorola.

— Locotenent Vernon, aici e sergentul Yankevich, poţi să vii în sectorul TV?

Yankevich începu să meargă spre sud, în jurul stadionului. Avea un radio personal, dar îi lipsea casca. San Diego reuşise să oprească atacul „Vikingilor” în limita celor zece metri. Minnesota, realizând că un alt atac la mână n-ar avea şanse, şutase balonul – o lovitură bună, care îi silise pe „Chargers” să-l prindă doar pe linia de treizeci de metri. Ei, poate că echipa lui obţinea un meci egal. Cineva ar trebui să-l împuşte pe puştiul ăsta, Wills, îşi zise el supărat.

Ofiţerul Dawkins merse până la capătul nordic al stadionului şi văzu o maşină blindată Wells Fargo parcată la rampa de încărcare de la nivelul inferior. Un bărbat încerca să descarce săculeţi cu monede.

— Care-i problema?

— Şoferul s-a lovit la genunchi, e plecat să şi-l doftoricească. Poţi să-mi dai o mână de ajutor?

— Înăuntru sau afară? întrebă Dawkins.

— Tu-i scoţi afară, OK? Ai grijă, sunt grei.

— Înţeles.

Dawkins sări înăuntru. Interiorul maşinii blindate era căptuşit cu rafturi conţinând nenumăraţi săculeţi cu monede, mai ales de douăzeci şi cinci de cenţi. Ridică unul şi era greu, aşa cum fusese avertizat. Ofiţerul de poliţie îşi înfipse clipboardul în centură şi trecu la treabă, scoţând săculeţii pe rampă, unde paznicul îi aranja pe un cărucior cu două roţi. Putea fi sigur că sergentul îl va căptuşi cu o treabă ca asta.

Yankevich îl întâlni pe locotenent la intrarea presei. Amândoi merseră până la dubiţa în chestiune. Locotenentul se uită înăuntru.

— O cutie mare pe care scrie Sony… stai puţin. Zice că e un magnetofon comercial.

Sergentul Yankevich îşi puse la curent şeful cu ceea ce aflase de la Dawkins.

— Probabil că nu-i nimic, dar…

— Da… dar. Stai să-l găsesc pe tipul de la ABC. O să telefonez şi la echipa antibombe. Stai aici şi fii cu ochii pe chestia asta.

— Am un levier în maşină. Dacă vrei, pot să intru destul de uşor. Orice poliţist ştie cum să spargă o maşină.

— Nu cred că-i bine. Îi vom lăsa pe tipii de la bombe să facă cum cred – în plus, probabil că e exact ceea ce pare să fie. Dacă au venit să înlocuiască un magnetofon – mă rog, poate că cel stricat a fost reparat şi au decis că nu mai au nevoie de ăsta.

— OK, domnule locotenent.

Yankevich intră în baracă să se mai încălzească bând o cană de cafea, apoi ieşi afară, acolo unde se simţea cel mai bine. Soarele apunea în spatele Munţilor Stâncoşi şi, chiar la minus cincisprezece grade şi cu un vânt aspru, era un spectacol întotdeauna frumos de urmărit. Sergentul de poliţie trecu pe lângă dubele releu ale reţelelor ca să privească strălucitoarea minge portocalie plonjând printr-unul din norii încărcaţi cu zăpadă. Unele lucruri erau mai bune decât fotbalul. Când ultima margine a soarelui coborî sub linia crestei, se întoarse, decis să mai arunce o privire la cutia din camionetă. Nu avea să reuşească.

35
Trei scuturături

Releul de timp de pe carcasa bombei atinse 17:00:00 şi declanşa o secvenţă de evenimente.

Mai întâi, condensatorii de înaltă tensiune începură să se încarce şi micile petarde adiacente rezervoarelor de tritiu de la ambele capete ale bombei se aprinseră. Acestea acţionară câteva pistoane, forţând tritiul prin tuburi subţiri de metal. Unul din tuburi ducea în Primar, celălalt în Secundar. Procesul îşi continuă netulburat cursul, obiectivul următor fiind amestecarea diverselor colecţii de deuterură de litiu cu atomii de tritiu pentru a favoriza fuziunea. Timpul scurs – zece secunde.

La 17:00:10 releul de timp trimise al doilea semnal.

Timpul Zero.

Condensatorii se descărcară, trimiţând un impuls printr-un cablu în reţeaua unui divizor. Lungimea primului cablu era de 50 de centimetri. Timpul necesar – două treimi de nanosecundă. Impulsul pătrunse într-o reţea divizoare prin comutatoare krytron – fiecare din ele fiind un dispozitiv şi extrem de rapid care utiliza gazul krypton, radioactiv şi autoionizant, pentru a-şi cronometra descărcările cu o precizie remarcabilă. Folosind compresia pulsatorie pentru amplificarea amperajului, reţeaua divizoare trimise impulsul în şaptezeci de cabluri diferite, fiecare având exact un metru lungime. Impulsurile transmise avură nevoie de trei zecimi de scuturătură (trei nanosecunde) pentru a străbate această distanţă. Bineînţeles, cablurile trebuiau să aibă aceeaşi lungime pentru că toate cele şaptezeci de blocuri explozive trebuiau să detoneze în aceeaşi clipă.. Cu ajutorul krytroanelor şi folosind cabluri tăiate exact la aceeaşi lungime, era ceva uşor de realizat.

Impulsurile ajunseră simultan la detonatoare. Fiecare bloc exploziv avea trei detonatoare separate şi nici unul nu rată. Detonatoarele erau mici filamente de sârmă, suficient de subţiri pentru a exploda la sosirea curentului. Impulsul fu transferat în blocurile explozive şi procesul de detonare fizică începu la 4,4 nanosecunde de la transmiterea semnalului de către releul de timp. Rezultatul – nu o explozie, ci o implozie, pentru că forţa explozivă era focalizată mai ales spre interior.

De fapt, blocurile explozive erau laminate foarte sofisticate din două materiale, fiecare condimentat cu pulberi de metale uşoare şi grele. În fiecare caz, stratul exterior era un exploziv relativ lent, cu o viteză de detonare puţin peste şapte mii de metri pe secundă. Unda

explozivă se extinse în fiecare bloc dinspre detonator, atingând rapid marginea blocului. Pentru că blocurile erau detonate de la exterior spre interior, frontul de şoc traversă blocurile spre interior. Limita între explozibilul lent şi cel rapid conţinea bule – numite goluri – care începură să modifice unda de şoc, de la o formă sferică la una plană, sau undă platâ, care la rândul ei fu focalizată exact pe ţinta ei metalică, denumită „excitator”.

În fiecare caz, „excitatorul” era o piesă modelată cu multă grijă din tungsten-reniu. Acestea erau lovite de o undă de şoc a cărei viteză depăşea nouă mii opt sute de metri pe secundă. În interiorul masei de tungsten-reniu se găsea un strat de beriliu de un centimetru. Dincolo de el, o foiţă de un milimetru de uraniu 235 care, deşi subţire, cântărea aproape tot atât cât stratul mult mai gros de beriliu. Întreaga masă metalică se deplasa prin vacuum şi pentru că explozia era focalizată spre un punct central, viteza de apropiere a fragmentelor opuse ale bombei era de 18 600 metri pe secundă.

Punctul central de ochire al explozibililor şi proiectilelor metalice era o masă de zece kilograme de plutoniu 239 radioactiv. Era modelată ca un pahar de sticlă cu fundul plat, îndoit la partea superioară spre exterior şi în jos, spre fund, creând astfel doi pereţi paraleli de metal. În mod obişnuit mai dens decât plumbul, plutoniul era comprimat şi mai mult de presiunea de un milion de atmosfere a imploziei. Comprimarea trebuia să se producă foarte rapid. Masa de plutoniu includea şi o mică, dar supărătoare cantitate de plutoniu 240, care era chiar mai puţin stabilă şi cu o tendinţă de aprindere prematură. Suprafeţele externă şi internă fură comprimate la un loc şi proiectate la rândul lor spre centrul geometric al armei.

Efectul final în exterior se datoră unui dispozitiv numit „fermoar”. Declanşat de al treilea semnal al releului electronic încă intact, fermoarul era un accelerator de particule miniatural, un miniciclotron foarte compact, care semăna remarcabil cu un uscător de păr. Acesta lansa atomi de deuteriu spre o ţintă de beriliu. Neutronii, care se deplasau cu zece la sută din viteza luminii, erau generaţi în număr mare şi coborau printr-un tub de metal în centrul Primarului, denumit Groapa. Neutronii erau programaţi să sosească exact când plutoniul ajungea la jumătate din densitatea lui maximă.

În mod obişnuit, plutoniul cântăreşte aproximativ de două ori cât un volum echivalent de plumb, acum însă era deja de zece ori mai dens şi încă se condensa. Bombardamentul de neutroni pătrunse în masa de plutoniu încă în comprimare.

Fisiune.

Atomul de plutoniu are o greutate atomică de 239, aceasta fiind dată de numărul combinat de neutroni şi protoni din nucleul atomic. Un proces simultan, multiplicat în milioane de locuri, fiecare

eveniment fiind exact acelaşi. Un neutron invadator lent trecu suficient de aproape de un nucleu de plutoniu pentru a cădea sub influenţa puternicei forţe nucleare, cea care menţinea nucleele atomice la un loc. Neutronul fu atras în centrul atomului, modificând starea de energie a nucleului-gazdă şi propulsându-l într-o stare instabilă. Nucleul atomic, anterior simetric, începu să gireze sălbatic şi fu sfâşiat de fluctuaţiile de forţă. În cele mai multe cazuri, un neutron sau proton dispărea complet, convertit în energie, ca un omagiu adus legii lui Einstein: $E=MC^2$. Energia rezultată din dispariţia particulelor era eliberată sub formă de radiaţii gamma şi X, sau în alte circa treizeci de forme mai puţin importante. În cele din urmă, nucleul eliberă doi sau trei neutroni suplimentari. Era un moment important. Procesul, care ceruse numai un neutron pentru a fi iniţiat, eliberă alţi doi sau trei, fiecare deplasându-se cu peste zece la sută din viteza luminii – 20. 000 de mile pe secundă – prin spaţiul ocupat de o masă de plutoniu cu o densitate de două sute de ori mai mare decât cea a apei. Majoritatea particulelor atomice proaspăt eliberate găsiră ţinte de lovit.

O reacţie în lanţ înseamnă că procesul se hrăneşte din el însuşi, că energia eliberată este suficientă pentru continuarea procesului fără asistenţă externă. Fisiunea plutoniului progresa în trepte numite „dublări”. Energia eliberată în fiecare treaptă era dublă faţă de treapta precedentă. Ceea ce începuse ca o cantitate banală de energie şi doar o mână de particule eliberate se dubla şi se redubla, iar intervalul dintre trepte se măsura în fracţiuni de nanosecundă. Rata de creştere – adică acceleraţia reacţiei în lanţ – numită „Alpha” este variabila cea mai importantă din procesul de fisiune. Un Alpha de 1.000 înseamnă că numărul de dublări pe microsecundă este un număr imens, 21.000, cifra doi multiplicată cu ea însăşi de o mie de ori. La fisiunea maximă – între 250 şi 253 – bomba va genera 10 miliarde de miliarde de waţi, de o sută de mii de ori capacitatea de generare de electricitate a întregii lumi. Fromm proiectase bomba exact pentru aşa ceva – şi asta reprezenta doar zece la sută din producţia totală de energie proiectată a armei. Secundarul de-abia urma să fie afectat. Nici o parte a lui nu fusese încă atinsă de forţele care se dezlănţuiau la numai câţiva centimetri.

Dar procesul de fisiune de-abia începuse.

O parte din razele gamma, călătorind cu viteza luminii, ieşiră din carcasa bombei în timp ce plutoniul era comprimat de explozibili. Chiar şi reacţiile nucleare au nevoie de timp. Alte raze gamma începură să lovească în Secundar. Cele mai multe dintre ele ţâşneau printr-un nor de gaz care, cu doar câteva microsecunde mai devreme, fuseseră blocuri de explozibili chimici, încălzite mult peste temperaturile pe care le puteau realiza chimicalele singure. Constituit

din atomi foarte uşori, cum ar fi carbonul şi oxigenul, acest nor emise o cantitate uriaşă de raze X „noi”, de joasă frecvenţă. Până la acest punct, dispozitivul funcţionă exact cum planificaseră Fromm şi Ghosn.

Procesul de fisiune dura de şapte nanosecunde – 0,7 scuturături – când ceva merse prost.

Radiaţia plutoniului în fisiune se răspândi în deuterura de litiu impregnată cu tritiu care ocupa centrul geometric al Gropii. Motivul pentru care Manfred Fromm lăsase la urmă extracţia tritiului îşi găsea explicaţia în conservatorismul lui fundamental de inginer. Tritiul este un gaz instabil, cu un timp de înjumătăţire de 12,3 ani, ceea ce înseamnă că o cantitate de tritiu pur va fi compusă, după trecerea acestui timp, jumătate din tritiu şi jumătate din 3He. Numit „heliu-trei”, 3He este o formă a acestui element, cel mai uşor după hidrogen, căruia îi lipseşte un neutron şi doreşte unul. Filtrând gazul printr-un bloc subţire de paladiu, heliul ar fi fost separat cu uşurinţă, dar Ghosn nu ştiuse asta. Ca rezultat, mai mult de o cincime din tritiu era reprezentată de materialul nepotrivit. Cu greu ar fi putut exista un material mai prost.

Bombardamentul intens datorat reacţiei de fisiune adiacent pârjoli compusul din litiu. În mod obişnuit, materialul avea jumătate din densitatea sării, dar acum se comprima într-o stare metalică depăşind densitatea miezului terestru. De fapt, începuse o reacţie de fuziune, deşi una mică, eliberând cantităţi uriaşe de neutroni noi şi transformând mulţi din atomii de litiu în tritiu suplimentar, care se descompuse – „fuzionă” – sub presiunea imensă, eliberând şi mai mulţi neutroni. Neutronii suplimentari generaţi trebuiau să invadeze masa de plutoniu, amplificându-l pe Alpha şi determinând cel puţin o dublare a randamentului de fisiune neamplificată al armei. Aceasta fusese prima metodă de creştere a puterii armelor nucleare din a doua generaţie. Dar prezenţa 3He otrăvi reacţia, capturând aproape un sfert din neutronii de înaltă energie în inutili atomi stabili de heliu.

Pentru mai multe nanosecunde, asta nu avu importanţă. Plutoniul îşi mărea încă rata de reacţie, dublând-o, iar Alpha creştea cu un coeficient exprimabil numai prin cifre…

Acum, energia inundă Secundarul. Paiele metalizate se transformară instantaneu în plasmă, presând spre interior asupra Secundarului. Energia radiată, în cantităţi neîntâlnite pe suprafaţa soarelui, vaporiză suprafeţele eliptice, reflectându-se în acelaşi timp pe ele, eliberând şi mai multă energie pentru ansamblul Secundarului, numit Holraum. Plasma rezultată din paiele sacrificate se propagă în interior, spre al doilea rezervor de compuşi de litiu. Aripioarele din uraniu 238 dens, aflate chiar la exteriorul Secundarului, se transformară şi ele instantaneu în plasmă propagându-se spre interior prin vacuum, apoi lovind şi comprimând incinta tubulară din U 238 în

jurul containerului central care conţinea cea mai mare cantitate de deuterură de litiu/tritiu. Forţele erau imense şi structura era supusă la o presiune mai mare decât cea dintr-un miez stelar sănătos.

Dar nu suficientă.

Reacţia Primarului slăbise deja. Înfometată după neutroni, datorită prezenţei otrăvitorului 3He, forţa explozivă a bombei începu să sfărâme masa de reacţie, imediat după ce forţele fizice se echilibrară. Reacţia în lanţ atinse un moment de stabilitate, incapabilă în cele din urmă să-şi susţină rata de creştere geometrică; ultimele două dublări ale reacţiei în lanţ fură pierdute în întregime şi ceea ce-ar fi trebuit să fie un randament primar total de şaptezeci de mii de tone de TNT fu înjumătăţit de două ori la rând şi sfârşi de fapt cu un randament total de unsprezece mii două sute de tone de explozibil puternic.

Proiectul lui Fromm fusese perfect, atâta cât permiteau circumstanţele şi materialele. Bineînţeles, în alte condiţii o armă de putere echivalentă putea fi fabricată la un sfert din dimensiunea celei de faţă, dar specificaţiile sale erau mai mult decât adecvate, în bugetul de energie fusese planificat un factor masiv de siguranţă. Şi un randament de treizeci de kilotone ar fi fost suficient pentru aprinderea „bujiei" din Secundar, iniţiind astfel o masivă „ardere" de fuziune, dar cele treizeci de kilotone nu fură atinse. Din punct de vedere tehnic, bomba fusese un „fâs".

Dar era un fâs echivalent cu unsprezece mii două sute de tone de TNT. Acestea puteau fi reprezentate de un cub de explozibili puternici, cu latura de douăzeci şi cinci de metri, cam cât putea fi transportat de aproape patru sute de camioane sau de o navă de mărime medie – dar explozibilii convenţionali nu ar fi reuşit niciodată să detoneze cu aceeaşi eficienţă mortală; de fapt, o explozie convenţională de această magnitudine era practic imposibilă. Cu toate acestea, bomba fusese un fiasco.

Deocamdată, nici un fel de efecte fizice perceptibile nu depăşiră carcasa bombei, cu atât mai puţin dubiţa. Carcasa de oţel rămânea aproape intactă, deşi situaţia se va schimba rapid. Radiaţia gamma scăpase deja, împreună cu razele X, dar acestea erau invizibile. Lumina vizibilă nu ieşise încă la iveală din norul de plasmă, care cu numai trei „scuturături" înainte fusese mai bine de trei sute de kilograme de echipament minunat proiectat, totuşi, ceea ce trebuia să se întâmple avusese deja loc. Acum rămânea doar distribuirea energiei, deja eliberată de legile naturale inconştiente, cărora nu le păsa de scopurile manipulatorilor.

36
Efectele armelor

Sergentul Ed Yankevich ar fi trebuit să fie primul care să remarce ce se întâmpla. Ochii lui erau pe dubiţă, iar el mergea în direcţia ei, la doar doisprezece metri distanţă, dar sistemul nervos uman lucrează în milisecunde şi nu mai repede.

Fâsul de-abia se terminase când prima radiaţie ajunse la ofiţerul de poliţie. Erau razele gamma, de fapt fotoni, acelaşi material din care erau făcute undele luminoase, dar mult mai energice... ele atacau deja şi corpul dubiţei, conferind tablei de oţel o fluorescentă ca de neon. Imediat în urma razelor gamma veneau razele X, de asemenea compuse din fotoni, dar mai puţin energici. Yankevich, care urma să fie primul mort, nu remarcă diferenţa. Radiaţia intensă fu imediat absorbită de oasele lui, care se încălziră rapid la incandescenţă, în timp ce neuronii creierului îi erau simultan excitaţi, ca şi cum fiecare devenise un bec de flash. De fapt, sergentul Yankevich fu incapabil să remarce ceva. Se dezintegra literalmente, pulverizat din interior de infima fracţiune de energie pe care corpul lui reuşise să o absoarbă în timp ce restul trecea în goană prin el. Dar razele gamma şi X se îndreptau în toate direcţiile posibile cu viteza luminii şi următorul lor efect fu unul pe care nu-l anticipase nimeni.

Lângă dubiţa al cărei corp era redus acum la fragmente moleculare de metal, se afla unitatea de satelit „A” a ABC-ului.

În interior se găseau mai multe persoane care nu vor avea mai mult timp să-şi întâmpine soarta, la fel ca sergentul Yankevich. Complicatul şi costisitorul echipament electric din dubă avu aceeaşi soartă. Dar în partea din spate a vehiculului, orientată spre sud şi în sus, era amplasată o mare antenă parabolică, nu prea deosebită de cele folosite la radare. În centrul acesteia, ca stamina unei flori, se afla ghidul de undă, în esenţă un tub de metal cu o secţiune transversală pătrată, ale cărui dimensiuni interioare aproximau lungimea de undă a semnalului pe care-l transmitea unui satelit, la 22.600 de mile deasupra Ecuatorului.

Ghidul de undă al unităţii A şi, curând după aceea, fiecare din cele unsprezece camioane aliniate la vest de el fu lovit de razele gamma şi X. În acest proces, atomii de metal eliberară electroni – în unele cazuri ghizii erau placaţi cu aur, ceea ce accentua procesul – care-şi cedară imediat energia sub formă de fotoni. Aceşti fotoni formară unde a căror frecvenţă era aproximativ cea a transmiţătorilor releului de satelit. Exista o diferenţă: camioanele releu nu transmiteau în nici un caz mai mult de o mie de waţi de energie de radiofrecvenţă – RF – şi,

în cele mai multe cazuri, mult mai puţin. Totuşi, transferul de energie de la ghidul de undă al unităţii A eliberă aproape un milion de waţi de energie într-un unic impuls scurt, orgasmic, care luă sfârşit în mai puţin de o microsecundă, când antena şi camionul fură pulverizate de frontul arzător de energie. Urmă la rând unitatea B a ABC-ului, apoi TWI-ul. NHK-ul, care transmitea Super Bowl-ul în Japonia, era a patra dubă în linie. Mai erau încă opt. Toate fură distruse. Procesul dură aproximativ cincisprezece „scuturături". Sateliţii spre care transmiteau releele se aflau la mare distanţă. Energia avea nevoie de aproximativ o optime de secundă pentru a acoperi distanţa, ceea ce în condiţiile acelea însemna o eternitate relativă.

Apoi, explozia – camionul era acum o parte din ea – generă energie luminoasă şi calorică. Prima izbucnire luminoasă fu eliberată chiar înainte ca mingea de foc în expansiune să o blocheze. Curând după aceea se eliberă a doua emisie, radiind în toate direcţiile. Aceasta generă impulsul în două faze, caracteristic detonărilor nucleare.

Următorul efect al energiei fu explozia. De fapt, un efect secundar. Aerul absorbi mare parte din razele X moi, devenind o masă mată care stopă radiaţia electromagnetică ulterioară, transformând-o în energie mecanică care se propagă cu o viteză de câteva ori mai mare decât a sunetului; dar, înainte ca această energie să aibă o şansă de a produce pagube, evenimente mai îndepărtate erau deja în curs de desfăşurare.

De fapt, legătura video primară a ABC-ului se făcea printr-un cablu cu fibre optice – o legătură terestră de calitate superioară – dar cablul trecea prin duba A şi legătura fu întreruptă, chiar înainte ca stadionul să fie avariat. Legătura de rezervă era asigurată prin satelitul Telstar 301 şi coasta Pacificului era deservită de Telstar 302. ABC folosea legăturile primare Net-l şi Net-2. Telstar 301 era folosit şi de Trans World International, care reprezenta drepturile internaţionale ale NFL-ului şi distribuia meciul în cea mai mare parte a Europei, plus Israel şi Egipt. TWI transmitea acelaşi semnal video clienţilor săi europeni şi asigura facilităţi pentru legături audio separate în diverse limbi europene, ceea ce însemna, de obicei, mai mult de un circuit audio pentru fiecare ţară. Spania, de exemplu, numără cinci dialecte, fiecare cu propriul lui canal audio decodat. NHK, care transmitea în Japonia, folosea atât satelitul JISO-F2R, cât şi obişnuita lui legătură permanentă, Westar 4, care era acţionată de Hughes Aerospace. Televiziunea italiană folosea Major Path 1 a satelitului Teleglobe (proprietate a conglomeratului Intelsat) pentru a-şi alimenta spectatorii proprii, plus pe cei din Dubai şi pe toţi israelienii cărora nu le plăcea să urmărească meciul prin TWI şi Telstar. Major Path 2 a Teleglobului era delegată pentru a deservi cea mai mare parte a Americii de Sud. De asemenea prezente, fie chiar la stadion, fie la

mică distanţă, erau CNN, secţia de actualităţi a ABC-ului, CBS Newsnet şi ESPN. Staţiile locale din Denver aveau propriile relee de satelit prezente pe scenă, majoritatea închiriate unor companii externe.

Când fluxurile de raze gamma şi X începură să lovească, exista un total de treizeci şi şapte de camioane-releu de satelit folosind fie emiţători cu microunde, fie în banda Ku, care generară un total de 48 de semnale video şi 168 de semnale audio active, toate hrănind peste un miliard de fani ai sportului din şaptezeci şi una de ţări. În cele mai multe cazuri, impactul generă un semnal în ghidurile de undă, dar în şase camioane fură iluminate mai întâi tuburile pentru undele tranzitorii şi acestea emiseră un impuls gigantic, exact pe frecvenţele corespunzătoare. Totuşi, nici asta nu avea importanţă. Rezonanţa şi iregularităţile, altfel nesemnificative în interiorul ghidurilor de undă, făcură ca largi segmente ale frecvenţelor de satelit să fie acoperite cu vârfuri de sarcină produse de zgomot. Cu excepţia a doi sateliţi de comunicaţii, aflaţi pe orbită deasupra emisferei vestice, toţi ceilalţi erau deserviţi de echipele de televiziune de la Denver. Antenele lor sensibile erau proiectate să primească miliardimi de waţi. În loc de aceasta, fură bombardate pe neaşteptate cu de la o mie la zece mii de ori mai mult, pe numeroase canale separate. Acest potop suprasolicită un număr egal de amplificatori de intrare-ieşire din interiorul sateliţilor. Programul de calculator care controla sateliţii remarcă faptul şi începu să activeze comutatoarele de izolare pentru a proteja echipamentul sensibil de vârful de sarcină. Dacă incidentul ar fi afectat doar un singur receptor de acest fel, serviciul ar fi fost restabilit imediat şi nu s-ar fi întâmplat nimic altceva, dar sateliţii comerciali de comunicaţii erau produse extrem de costisitoare, necesitând sute de milioane de dolari pentru a fi construite şi alte sute de milioane pentru a fi lansate pe orbită. Când mai mult de cinci amplificatoare înregistrară vârfuri, programul începu automat să închidă circuitele, ca nu cumva întregul satelit să fie serios avariat. Când fură afectate mai mult de douăzeci, programul execută pasul următor al dezactivării tuturor circuitelor de bord, emiţând apoi un semnal de alarmă la staţia lui de comandă de la sol, pentru a anunţa că se întâmplase ceva foarte serios. Toate programele de protecţie de pe sateliţi erau variante adaptate ale unui program unic, foarte conservator, proiectat să protejeze miliarde de dolari de echipamente aproape de neînlocuit, într-o clipită, o fracţiune semnificativă a sateliţilor de comunicaţii şi televiziune prin cablu încetă să funcţioneze, chiar înainte ca tehnicienii care administrau operarea lor să ştie că ceva mersese extrem de prost.

Pete Dawkins se odihnea pentru o clipă. Se gândea la activitatea lui

de protejare a maşinii blindate. Paznicul de la Wells Fargo era plecat să livreze alte câteva zeci de kilograme de monede de douăzeci şi cinci de cenţi şi poliţistul stătea cu spatele rezemat de rafturile pline cu săculeţi cu monede, ascultând radioul. „Chargers" aveau o lovitură de la linia de treizeci şi cinci de metri, restul echipei era în spatele celui care o executa, iar „Vikingii" se aflau pe linia de patruzeci şi cinci de metri. În clipa aceea, cerul care se întuneca deveni galben incandescent, apoi roşu – nu roşul blând, prietenos, al apusului, ci un violet arzător, care era mult mai strălucitor decât fusese vreodată. Mintea lui de-abia avu timp să înregistreze acest fapt, când fu asaltată simultan de un milion de alte lucruri. Pământul se înălţă sub el. Maşina blindată fu aruncată în sus şi lateral, ca o jucărie lovită cu piciorul de un copil. Uşa din spate, deschisă, se închise trântindu-se, ca şi cum fi fost lovită de un proiectil. Corpul dubei îl protejă de unda de şoc – la fel şi zidul stadionului, deşi Dawkins nu avu timp să-şi dea seama. Chiar şi aşa, fu aproape orbit de explozia de lumină care ajunse la el şi surzit de valul de suprapresiune care trecu peste el ca mâna unui uriaş. Dacă Dawkins ar fi fost mai puţin dezorientat şi-ar fi spus că era un cutremur, dar nici măcar ideea asta nu-i trecu prin minte. Supravieţuire, da. Zgomotul nu se oprise, nici cutremurul, când îşi dădu seama că era captiv într-un vehicul al cărui tanc de combustibil conţinea, poate, două sute de litri de benzină. Îşi limpezi ochii, clipind şi începu să se târască prin parbrizul sfărâmat spre locul cel mai luminos pe care-l putea vedea. Nu-şi dădu seama că dosul palmelor lui arăta mai rău decât orice arsură de soare pe care o avusese vreodată. Nu-şi dădu seama că nu putea auzi nimic. Nu-l interesa decât să ajungă la lumină.

În afara Moscovei, într-un buncăr aflat sub şaizeci de metri de beton, se găseşte sediul naţional al lui *Voiska PVO*, serviciul de apărare antiaeriană sovietic. O instalaţie nouă, copiată după corespondentele ei vestice, sub forma unui teatru, pentru că această configuraţie permitea unui număr maxim de oameni să vadă datele prezentate pe marele perete, necesar pentru expunerea hărţilor indispensabile îndatoririlor lor. Era 03:00:13, ora locală, după ceasul digital de deasupra ecranului, 00:00:13 ora Zulu (Ora Meridianului Greenwich), 19:00:13 la Washington.

De serviciu era generalul-locotenent Ivan Grigorievici Kuropatkin, un fost – el ar fi spus „actual" – pilot de vânătoare, acum în vârstă de cincizeci şi unu de ani. Al treilea ca grad la acest post, îşi ocupa locul în rotaţia normală a schimburilor. Deşi ca ofiţer superior ar fi putut opta pentru un program mai convenabil, noua forţă militară sovietică trebuia să fie fondată pe profesionalism, iar adevăraţii ofiţeri, gândea el, conduceau prin exemplul personal. În sală, fiecare văzându-şi de

treburile lui, se găsea restul echipei: colonei, maiori, plus o cohortă de căpitani şi locotenenţi pentru treburile umile.

Voiska PVO avea misiunea să apere Uniunea Sovietică împotriva atacurilor. În epoca rachetelor şi în absenţa unei defensive eficiente împotriva rachetelor balistice – ambele părţi lucrau încă la asta – îndatoririle lui erau mai mult de a avertiza decât de a apăra. Lui Kuropatkin nu-i plăcea asta, dar nu putea să schimbe situaţia. În orbită geosincronă de deasupra coastei statului Peru se găsea o pereche de sateliţi, numiţi Vultur-I şi II, a căror sarcină era să supravegheze Statele Unite şi să identifice o lansare imediat după ce rachetele îşi părăseau hangarele. Aceiaşi sateliţi puteau identifica şi o lansare SLBM din Golful Alaska, deşi acoperirea atât de departe spre nord era, oarecum, dependentă de condiţiile meteorologice care, pentru moment, erau nefavorabile. Imaginea primită de la Vulturii de pe orbită era în spectru infraroşu, care măsura mai ales emisiile de căldură. Imaginea era prezentată aşa cum o percepea camera, fără graniţe sau alte date generate de calculator care, considerau proiectanţii ruşi, aglomerau în mod inutil ecranul. Kuropatkin nu se uita la ecran, ci mai degrabă la un ofiţer tânăr, care părea să efectueze un calcul oarecare, când ceva îi atrase privirea. Aceasta se mută automat spre ecran, fără o intervenţie conştientă şi Kuropatkin avu nevoie de o secundă întreagă ca să-şi dea seama de ce.

În centrul ecranului, se afla un punct alb.

Nicevo... Alungă imediat ideea.

— Izolaţi şi focalizaţi! ordonă el cu voce tare.

Colonelul care manipula controalele era aşezat chiar lângă el şi făcea deja exact asta.

— Zona centrală a Statelor Unite, domnule general. O semnătură termică de dublu-flash, este probabil o detonare nucleară, rosti mecanic colonelul, judecata profesională depăşindu-i refuzul intelectual de a accepta.

— Coordonate?

— Se lucrează, domnule general.

Distanţa de la Centru la satelit inducea o întârziere a reacţiilor la comenzi. Când lentilele telescopice ale satelitului se puseră în mişcare, semnătura termică a mingii de foc era deja într-o expansiune rapidă. Impresia imediată a lui Kuropatkin fu că aceasta nu putea fi o greşeală şi, oricât de fierbinte era imaginea, în golul stomacului său apăru un pumn de gheaţă.

— Zona centrală a Statelor Unite, pare să fie oraşul Denver.

— Denver, ce dracu’ e în Denver? întrebă Kuropatkin. Află imediat.

— Da, domnule general.

Kuropatkin se întindea deja după un telefon. Această linie era o legătură directă cu Ministrul Apărării şi cu reşedinţa preşedintelui

sovietic. Vorbi repede, dar inteligibil.

— Atenţie! Aici generalul-locotenent Kuropatkin, de la *Voika PVO*, Moscova. Am înregistrat chiar acum o detonare nucleară în Statele Unite.

O voce înjură pe circuit. Trebuia să fie personalul de gardă al preşedintelui Narmonov.

Cealaltă voce, cea a ofiţerului care comanda garda ministrului apărării, fu mai rezonabilă.

— Cât de siguri sunteţi?

— Semnătură dublu-flash, răspunse Kuropatkin, uluit de calmul lui. Acum urmăresc expansiunea mingii de foc. Acesta este un eveniment nuclear. Voi transmite date suplimentare, imediat ce le voi avea… Ce? îl întrebă el pe un tânăr ofiţer.

— Domnule general, Vultur-II a primit chiar acum o suprasarcină energetică dată dracului, patru dintre circuitele SHF tocmai au fost închise temporar şi un altul s-a dus definitiv, îl avertiză un maior, aplecându-se deasupra biroului generalului.

— Ce s-a întâmplat, ce a fost?

— Nu ştiu.

— Află.

Imaginea dispăru chiar când San Diego, prelungind atacul, ajunsese la linia de patruzeci şi cinci de metri. Fowler termină a patra bere a după-amiezei şi puse supărat paharul jos. Blestematul de personal TV. Probabil că cineva se împiedicase de un cablu şi el va rata o fază sau două din ceea ce părea să fie un meci dat dracului. Ar fi trebuit să se ducă la ăsta, în ciuda sfatului Serviciului Secret. Aruncă o privire să vadă la ce se uita Elizabeth, dar şi ecranul ei se albise dintr-o dată. Trecuse unul dintre puşcaşii marini cu plugul de zăpadă peste cablu? Sigur că e greu să găseşti oameni pricepuţi, mormăi preşedintele. Dar nu, asta nu era în regulă. Afiliatul ABC – Canalul 18 Baltimore, WJZ – afişase panoul „Defecţiune pe reţea – rugăm aşteptaţi”, în timp ce pe canalul lui Elizabeth era doar un zgomot aleatoriu. Foarte ciudat. Ca orice, spectator TV de gen bărbătesc, Fowler ridică telecomanda şi schimbă canalele. Nici CNN nu emitea, dar staţiile locale din Baltimore şi Washington funcţionau. Tocmai începuse să se întrebe ce semnifica asta, când se auzi ţârâitul unui telefon. Avea un sunet strident, neobişnuit de atonal şi era unul din cele patru ţinute pe poliţa inferioară a măsuţei de cafea, care stătea exact în faţa canapelei lui. Se întinse după el, înainte de a-şi da seama care era şi această înţelegere târzie îi făcu pielea ca de găină. Era telefonul roşu, cel care-l lega de Comandamentul Nord-American al Apărării Spaţiului Aerian din Munţii Cheyenne, Colorado.

— Aici preşedintele, spuse Fowler cu o voce aspră, dintr-o dată

înfricoşată.

— Domnule preşedinte, aici generalul-maior Joe Borstein. Sunt ofiţerul comandant al schimbului de gardă NORAD. Domnule, am înregistrat o detonare nucleară în zona centrală a Statelor Unite.

— Ce? întrebă preşedintele, după o pauză de două sau trei secunde.

— A avut loc o explozie nucleară. Acum verificăm localizarea exactă, dar pare să fi fost în zona Denver.

— Eşti sigur? întrebă preşedintele, luptând să-şi menţină calmul.

— Verificăm instrumentele, domnule, dar, suntem foarte siguri. Domnule, nu ştim ce s-a întâmplat sau cum a ajuns acolo, dar a avut loc o explozie nucleară. Vă implor să mergeţi imediat într-un loc sigur, în timp ce noi încercăm să ne dăm seama ce se petrece.

Fowler îşi ridică privirea. Nici o imagine TV nu se schimbase şi claxoanele de alarmă erupeau în tot perimetrul prezidenţial.

Baza Offutt a Forţelor Aeriene, chiar la marginea oraşului Omaha, Nebraska, fusese cândva cunoscută sub numele de Fort Crook. Fostul post de cavalerie avea o splendidă, chiar dacă oarecum anacronică, colecţie de locuinţe din cărămidă roşie pentru ofiţerii cei mai mari în grad, în spatele cărora se aflau grajduri pentru caii de care nu mai aveau nevoie şi în faţa cărora era un teren de paradă neted, de o mărime suficientă pentru a permite exersarea unui regiment de cavalerie. Cam la o milă se afla cartierul general al Comandamentului Strategic Aerian (SAC), o clădire mult mai modernă, cu propria ei istorie – o Fortăreaţă Zburătoare B-17 din al doilea război mondial, care stătea afară. De asemenea, în afara clădirii, dar sub pământ, se afla noul post de comandă, terminat în 1989. O încăpere spaţioasă – localnicii hâtri glumeau că fusese construită pentru că reproducerea hollywoodiană a unor astfel de clădiri era mai bună decât cea pe care şi-o ridicase iniţial SAC, iar Forţele Aeriene deciseseră să fardeze realitatea ca s-o adapteze la imaginea fictivă. Generalul-maior Chuck Timmons, adjunct al Şefului Statului Major (Operaţiuni), profitase de ocazie pentru a-şi face schimbul de gardă aici, în loc de biroul lui de la etaj şi trăgea cu coada ochiului la unul din cele opt mari ecrane TV, urmărind Super Bowl-ul. Pe două dintre celelalte erau imagini în timp real de la sateliţii din Programul de Sprijin al Apărării numit DSPS, iar el prinsese dubla izbucnire de lumină de la Denver, la fel de repede ca şi ceilalţi. În spatele scaunului său se găseau mai multe încăperi separate prin panouri de sticlă – existau două niveluri de astfel de încăperi – pentru cele aproximativ cincizeci de persoane din personalul de sprijin care menţinea permanent în funcţiune SAC. Timmons ridică telefonul şi apăsă pe butonul care-i făcea legătura cu şeful informaţiilor.

— Văd, domnule.

— O posibilă eroare?

— Nu, domnule, circuitele de testare afirmă că aparatul funcţionează perfect.

— Ţine-mă la curent.

Timmons se întoarse spre adjunctul lui.

— Adu-l aici pe şef. Sună pe toată lumea. Vreau o echipă de urgenţă şi un personal de luptă complet – şi le vreau acum! Vreau escadrilele de alertă postate pentru decolare şi o alarmă transmisă imediat tuturor.

În încăperea închisă în sticlă, din spatele şi spre stângă generalului, un sergent apăsă pe câteva butoane. Deşi SAC încetase de mult să menţină în permanenţă avioane în aer, de obicei treizeci la sută din avioanele ei era păstrate în stare de alarmă permanentă. Ordinul de alarmare a escadrilelor fu trimis printr-o linie terestră şi folosi o voce generată de computer, pentru că se decisese că o fiinţă umană putea să se emoţioneze şi să pronunţe neclar cuvintele. Fură necesare cam douăzeci de secunde pentru transmiterea ordinelor şi ofiţerii cu operaţiunile de la escadrilele de alarmă fură mobilizaţi pentru a trece la acţiune.

Pentru moment, asta însemna două escadrile, Escadrila de Bombardament 4126 la Baza Griffin a Forţelor Aeriene, Roma, New York, compusă din B-52-uri şi Escadrila 384, formată din B-1B-uri aflate în apropiere, la Baza McConnell a Forţelor Aeriene din Kansas. La ultima, membrii echipajelor din camerele de aşteptare, care urmăreau şi ei, aproape toţi, Super Bowl-ul, ieşiră pe uşă alergând spre vehiculele în aşteptare care îi duseră la avioanele lor aflate sub pază. Primul om din fiecare echipaj de patru apăsă pe butonul de pornire rapidă, care făcea parte din ansamblul roţii din faţă, apoi alergă în spate pentru a sprinta pe scară în avion. Încă înainte ca echipajele să-şi fixeze centurile, motoarele se puseră în mişcare. Echipajele de la sol smulseră cuiele de siguranţă marcate cu roşu. Santinelele înarmate cu carabine se feriră din calea avioanelor, îndreptându-şi armele spre exterior pentru a se angaja în orice posibilă ameninţare. Până la acest punct, nimeni nu ştia că era vorba de ceva mai mult decât un antrenament extrem de prost programat.

La McConnell, primul avion care se puse în mişcare fu B-1B-ul personal al comandantului escadrilei. Un bărbat atletic de patruzeci şi cinci de ani, colonelul avea avantajul ca avionul să-i fie parcat cel mai aproape de baraca de alarmă. Imediat după ce toate cele patru motoare seduseră în mişcare şi drumul fu liber, el eliberă frânele şi începu să ruleze avionul spre capătul pistei. Asta dură două minute şi, când ajunse pe loc, i se spuse să aştepte.

La Offutt, KC-135-ul de alarmă nu se afla sub astfel de restricţii. Denumit, „Looking Glass”, Boeing-ul 707 transformat – şi vechi de douăzeci şi cinci de ani – avea la bord un general şi un personal de luptă complet, chiar dacă redus. Era pe cale de a decola în înserarea care se lăsa. Radiourile de la bord şi circuitele de comandă de-abia intraseră în funcţiune şi ofiţerul de la bord nu aflase încă ce era cu toată zarva asta. În spatele lui, la sol, alte trei avioane identice erau pregătite de plecare.

— Ce se aude, Chuck? întrebă Comandantul Suprem al Comandamentului Strategic Aerian, păşind în încăpere.

Purta haine confortabile şi şireturile nu-i erau încă legate.

— Detonare nucleară la Denver şi ceva necazuri cu circuitele de comunicaţii prin satelit, de care tocmai am aflat. Am postat avioanele de alarmă. „Looking Glass” a decolat chiar acum. Încă nu ştiu ce dracu’ se petrece, dar Denverul a fost aruncat în aer.

— Ridică-le pe toate de la sol, ordonă Comandantul Suprem al Comandamentului Strategic Aerian.

Timmons gesticulă spre un ofiţer de comunicaţii care transmise ordinul. Douăzeci de secunde mai târziu, primul B-1B rulă huruind pe pista de la McConnell.

Nu era momentul pentru delicateţe. Un căpitan din Infanteria Marină deschise uşa cabanei preşedintelui şi aruncă două hanorace albe lui Fowler şi Elliot, chiar înainte ca primul agent al Serviciului Secret să apară.

— Chiar acum, domnule! îndemnă el. Elicopterul e încă stricat.

— Unde?

Pete Connor sosi cu pardesiul descheiat, exact la timp ca să audă ce spusese puşcaşul marin.

— La postul de comandă. Elicopterul este stricat, repetă căpitanul. Haideţi, domnule! aproape că strigă el la preşedinte.

— Bob! se precipită Elliot, oarecum alarmată.

Nu ştia ce auzise preşedintele la telefon, vedea doar că arăta palid şi bolnav. Amândoi îşi puseră hanoracele şi ieşiră. Văzură un pluton întreg de puşcaşi marini trântiţi în zăpadă, cu carabinele încărcate îndreptate spre exterior. Alţi şase stăteau în jurul Hummer-ului, al cărui motor urla în punctul mort.

La Staţia Aeriană Navală Anacostia, în Washington, echipajul Marine Two – ce avea să fie Marine One abia când preşedintele ajungea la bord – decolă în mijlocul unui îngrijorător nor de zăpadă, dar în câteva secunde se află deasupra efectului de sol şi capabil să vadă destul de bine. Pilotul, un maior, întoarse aeronava spre nord-vest, întrebându-se ce dracu’ se întâmpla. Singurii oameni care ştiau

ceva realizau că nu ştiau prea multe. Peste câteva minute, asta nu va avea importanţă. Ca în orice organizaţie, răspunsurile la o urgenţă neaşteptată erau planificate dinainte şi fuseseră repetate minuţios, atât în privinţa acţiunilor, cât şi a atenuării panicii care putea să apară din amestecul de indecizie şi pericol.

— Ce dracu' se-ntâmplă în Denver şi ar trebui să ştiu? întrebă generalul Kuropatkin în gaura lui de la marginea Moscovei.

— Nu ştiu nimic, răspunse cinstit ofiţerul cu informaţiile.

Mare ajutor, îşi zise generalul. Ridică telefonul care-l lega de agenţia de spionaj militar sovietică GRU.

— Operaţiunile, Centrul de Supraveghere, răspunse o voce.

— Aici generalul Kuropatkin, la PVO Moscova.

— Ştiu de ce sunaţi, îl asigură colonelul GRU.

— Ce se întâmplă la Denver? Există acolo vreo instalaţie de stocare a armelor nucleare, ceva de genul ăsta?

— Nu, domnule general, arsenalul din Rocky Mountains se află în apropiere. Acesta este un centru de depozitare pentru arme chimice în curs de dezactivare. Se transformă într-un depozit pentru armata americană de rezervă – ei o numesc Garda Naţională – tancuri şi echipament mecanizat. Lângă Denver se află Rocky Flats. Acolo obişnuiau să fabrice componente pentru arme, dar…

— Unde se află exact? întrebă Kuropatkin.

— La nord-vest de oraş. Cred că explozia este în partea sudică a oraşului, domnule general.

— Aşa. Continuă.

— Rocky Flats se află şi el în proces de dezactivare. După câte ştim, acolo nu mai pot fi găsite componente pentru arme.

— Transportă arme pe acolo? Trebuie să ştiu ceva!

În sfârşit, generalul dădea semne de nervozitate.

— Nu mai am nimic să vă spun. Suntem la fel de în beznă ca şi voi. Poate KGB-ul ştie mai multe, noi nu.

Nu puteai împuşca un om pentru onestitate, Kuropatkin o ştia. Schimbă din nou circuitele. Ca cei mai mulţi soldaţi profesionişti, nu agrea prea mult spionii, dar telefonul următor era o necesitate.

— Securitatea Statului, centrul de comandă, anunţă o voce bărbătească.

— Departamentul american, ofiţerul de serviciu.

— Aşteaptă.

Urmară obişnuitele ciripituri şi clinchete, apoi îi răspunse o voce feminină.

— Biroul american.

— Aici generalul-locotenent Kuropatkin de la Centrul PVO Moscova, repetă omul. Trebuie să ştiu ce se întâmplă în zona centrală a Statelor

Unite, în Denver.

— Presupun că mai nimic. Denver este un oraş important, un mare centru administrativ, de fapt al doilea ca importanţă după Washington. La ei e duminică seara şi n-ar trebui să se întâmple mare lucru în acest moment.

Kuropatkin auzi câteva pagini foşnind.

— Ba da.

— Da, ce?

— Meciul final în seriile eliminatorii ale campionatului de fotbal american. Se joacă pe noul stadion municipal din Denver, care este o structură închisă.

Kuropatkin reuşi să nu o înjure pe femeie pentru această aiureală.

— Nu de asta am nevoie. Există vreo agitaţie civilă, orice fel de tulburare sau problemă în curs? O instalaţie de depozitare a armamentului, o bază secretă despre care nu ştiu?

— Domnule general, tot ce avem în privinţa acestor subiecte este la dispoziţia dumneavoastră. Care este natura interesului?

— Femeie, acolo a avut loc o explozie nucleară.

— În Denver?

— Da!

— Unde anume? întrebă ea, mai calmă decât era generalul.

— Aşteaptă.

Kuropatkin se întoarse.

— Am nevoie de coordonatele exploziei urgent!

— Treizeci şi nouă de grade patruzeci de minute latitudine nordică, o sută cinci grade şase minute longitudine vestică. Valorile sunt aproximative, adăugă locotenentul de la pupitrul de control al sateliţilor. Rezoluţia noastră nu este foarte bună în spectrul infraroşu, domnule general.

Kuropatkin transmise numerele.

— Aşteptaţi, spuse vocea de femeie. Trebuie să aduc o hartă.

Andrei Ilici Narmonov dormea. La Moscova era acum 3:10 noaptea. Telefonul îl trezi şi, o clipă mai târziu, uşa dormitorului său se deschise. Al doilea eveniment aproape că-l sperie pe Narmonov. Nimeni nu intra în dormitorul lui fără permisiune. Era maiorul KGB Pavel Krulev, comandant-adjunct al echipei de pază personală a preşedintelui.

— Domnule preşedinte, e o urgenţă. Trebuie să veniţi imediat cu mine.

— Ce s-a întâmplat, Paşa?

— A avut loc o explozie nucleară în America.

— Ce... cine?

— Asta-i tot ce ştiu. Trebuie să mergem imediat în buncărul de

comandă. Maşina aşteaptă. Nu vă obosiţi să vă îmbrăcaţi.
Krulev îi aruncă un halat.

Ryan stinse ţigara, încă plictisit de anunţul „Defecţiune tehnică – vă rugăm aşteptaţi" care-l împiedică să vadă meciul. Goodley intră cu câteva cutii de Coca Cola. Cina fusese deja comandată.
— Ce se mai aude? întrebă Goodley.
— A dispărut imaginea.
Ryan luă o cutie de Coca şi o deschise cu un pocnet.

La sediul SAC, un locotenent-colonel de la capătul din stânga al celui de-al treilea rând de scaune ale personalului de luptă consulta manualul controlului prin telecomandă TV. Camera avea opt ecrane TV, aranjate în două şiruri orizontale de câte patru. Puteau fi apelate mai mult de cincizeci de canale, iar ofiţerul de informaţii, o femeie, recurse la procedura obişnuită – verificarea canalelor noi. O manipulare rapidă a telecomenzii demonstră că nici CNN, nici subsidiarul său CNN Headline News nu emiteau. Ea ştia că cele două companii foloseau circuite de satelit diferite şi asta îi aţâţă curiozitatea, cea mai importantă şi dorită calitate în munca de informaţii. Sistemul permitea şi accesul la alte canale prin cablu şi ea începu să le treacă în revistă. HBO nu emitea. Showtime nu emitea. ESPN nu emitea. Verifică îndrumătorul – concluzia era evidentă: cel puţin patru sateliţi nu funcţionau. În acest punct, locotenent-colonelul se ridică şi se apropie de comandantul SAC.
— Se petrece ceva foarte ciudat, spuse ea.
— Ce anume? întrebă comandantul fără să se întoarcă.
— Cel puţin patru sateliţi comerciali par să nu funcţioneze. Asta include un Telstar, un Intelsat şi un Hughes. Fără reacţie, domnule.
Anunţul îl determină pe comandant să se întoarcă spre ofiţer.
— Ce altceva poţi să-mi spui?
— NORAD raportează că explozia a fost în zona metropolitană Denver, foarte aproape de Skydome, unde se joacă Super Bowl. Secretarul de stat şi secretarul apărării se află la meci, domnule.
— Cristoase, ai dreptate, realiză instantaneu CINC-SAC.

Nici nu se scursese prima oră de serviciu, când căpitanul Jim Rosselli se pomeni în plin coşmar. Stătea în Camera de Administrare a Crizelor de la NMCC, dorind ca un ofiţer mai mare în grad să se afle lângă el. Asta nu avea să se întâmple. Pe vremuri, un general sau un amiral se afla în permanenţă în Centrul Naţional de Comandă Militară, dar rezultatul dezgheţului dintre Est şi Vest şi reducerea personalului Pentagonului fusese că munca administrativă de zi cu zi era asigurată de căpitani şi colonei, deşi un ofiţer superior putea fi chemat oricând,

în caz de nevoie. Putea fi şi mai rău, îşi zise Rosselli. Cel puţin, el ştia ce însemna să ai la dispoziţie o mulţime de arme nucleare.

— Ce dracu' se petrece? întrebă locotenent-colonelul Richard Barnes, adresându-se pereţilor.

Ştia că Rosselli habar n-avea.

— Rocky, hai să lăsăm crizele pe altădată, propuse calm Rosselli.

Vocea lui era egală. Privindu-l sau ascultându-l, nimeni nu şi-ar fi dat seama că Rosselli era emoţionat, dar mâinile fostului comandant de submarin erau atât de transpirate, încât, frecându-le de pantalon, crease deja o pată umedă, pe care culoarea bleumarin a stofei o făcea invizibilă.

— Bine, Jim.

— Sună-l pe generalul Wilkes, hai să-l aducem aici.

— Bine.

Barnes apăsă pe un buton de pe telefonul protejat, sunându-l pe generalul de brigadă Paul Wilkes, un fost pilot de bombardament care locuia într-o clădire oficială de la Baza Bolling a Forţelor Aeriene, chiar vizavi de aeroportul naţional, pe celălalt mal al Potomacului.

— Mda, spuse morocănos Wilkes.

— Aici, Barnes, domnule. Avem nevoie urgentă de dumneavoastră la NMCC.

Colonelul nu trebui să spună mai mult. „Urgent" este un cuvânt care are o semnificaţie specială pentru un aviator.

— Am plecat.

Wilkes puse la loc receptorul şi murmură:

— Mulţumesc Domnului pentru dublă tracţiune.

Se zbătu să intre într-un hanorac kaki de iarnă şi ieşi pe uşă fără să-i pese de cizme. Maşina lui personală era o Toyota Land Cruiser pe care o prefera pentru mersul pe drumuri de ţară. Porni imediat şi ieşi cu spatele, luptându-se cu şoselele încă necurăţate.

Camera prezidenţială de criză de la Camp David era o rămăşiţă anacronică din vechile zile proaste – asta fusese părerea lui Bob Fowler când o văzuse prima oară, cu un an înainte. Construită în timpul Administraţiei Eisenhower, fusese proiectată să reziste unui atac nuclear într-o perioadă când acurateţea unei rachete era măsurată în mile şi nu în metri. Săpată cu explozibili în roca granitică masivă a Munţilor Catoctin din Marylandul de Vest, avea deasupra un strat protector de optsprezece metri şi până în 1975 fusese un adăpost foarte sigur, oferind mari şanse de supravieţuire. Largă cam de nouă metri şi adâncă de doisprezece, cu un tavan de trei metri, adăpostea un personal de doisprezece oameni, majoritatea de la comunicaţiile din Marină, şase dintre ei fiind militari de carieră. Echipamentul nu era chiar atât de modern ca cel de pe NEACP, sau ca

alte instalaţii pe care le putea folosi preşedintele. Acesta stătea la o consolă care părea a fi o relicvă de la NASA anilor ’60 – avea chiar şi o scrumieră încastrată în partea superioară a biroului. În faţa lui Fowler se găsea un grup de televizoare. Scaunul era confortabil, chiar dacă situaţia cu siguranţă nu era. Elizabeth Elliot ocupă scaunul de lângă el.

— OK, spuse preşedintele J. Robert Fowler, ce naiba se întâmplă?

Ofiţerul superior însărcinat cu instructajul era un locotenent-comandor din Marină.

— Domnule, elicopterul dumneavoastră este la sol cu o problemă mecanică. Un al doilea elicopter al Infanteriei Marine se află pe drum încoace pentru a vă duce la Kneecap. Avem legătura cu CINC-SAC şi CINC-NORAD. Aceste butoane vă dau legături directe cu toţi ceilalţi CINC.

Prin asta ofiţerul naval înţelegea comandanţii supremi ai comenzilor importante ale armatelor combinate: CINCLANT era Comandantul Suprem Atlantic, amiralul Joshua Painter, USN; exista un CINC-PAC corespunzător care răspundea de forţele din Pacific şi amândouă erau posturi care reveneau prin tradiţie Marinei. CINC-SOUTH era în Panama, CINC-CENT în Bahrain, CINC-FOR – care conducea Comandamentul Forţelor – era la Fort Mepherson în Atlanta, Georgia, toate trei, prin tradiţie, aparţinând Armatei. Existau şi altele, inclusiv SACEUR, Comandantul Suprem al Forţelor Aliate Europa – ofiţerul care comanda forţele NATO, pentru moment un general cu patru stele din Forţele Aeriene. De fapt, sub sistemul de comandă existent, şefii de servicii nu aveau autoritate de comandă. În schimb, ei îl sfătuiau pe secretarul apărării care, la rândul lui, îl sfătuia pe preşedinte. Ordinele erau emise de preşedinte şi ajungeau direct la CINC prin secretarul apărării.

Dar secretarul apărării…

Fowler căută butonul etichetat NORAD şi îl apăsă:

— Aici preşedintele. Mă aflu în camera de comunicaţii de la Fort David.

— Domnule preşedinte, aici generalul-maior Borstein. Comandantul suprem NORAD nu este aici, domnule. E la Denver pentru Super Bowl. Domnule preşedinte, este de datoria mea să vă informez că instrumentele noastre au situat detonarea fie la stadionul Skydome din Denver, fie foarte aproape de el. Pare foarte probabil că secretarii Bunker şi Talbot sunt amândoi morţi, împreună cu comandantul suprem NORAD.

— Da, spuse Fowler.

În vocea lui nu era emoţie. Ajunsese deja singur la această concluzie.

— Adjunctul comandantului călătoreşte în acest moment. Pentru

următoarele câteva ore, voi fi ofiţerul NORAD cel mai mare în grad, până la reîntoarcerea unuia dintre comandanţi.

— Foarte bine. Acum, ce naiba se petrece?

— Nu ştim. Detonarea nu a fost precedată de nimic neobişnuit, înainte de explozie nu a existat – repet, domnule, nu a existat – o traiectorie balistică îndreptându-se spre noi. Încercăm să contactăm controlorii de trafic aerian de la aeroportul internaţional Stapleton ca să-i punem să verifice benzile radar în căutarea unui posibil vehicul aerian de transport. Noi nu am văzut nimic apropiindu-se pe nici unul din ecranele noastre.

— Aţi fi văzut un aparat aerian în curs de apropiere?

— Nu în mod necesar, domnule, răspunse generalul Borstein. E un sistem bun, dar există căi de a-l învinge, mai ales dacă se foloseşte un singur aparat aerian. În orice caz, domnule preşedinte, există câteva lucruri pe care trebuie să le facem imediat. Putem discuta un moment despre asta?

— Da.

— În baza autorităţii mele de comandă, în calitate de CINC-NORAD activ, mi-am plasat comanda în starea de alarmă DEFCON-ONE. Cum ştiţi, NORAD are această autoritate şi, de asemenea, autoritate pentru lansări nucleare numai în scopuri defensive.

— Nu vei lansa nici o armă nucleară fără autorizaţia mea, îl întrerupse decis Fowler.

— Singurele bombe atomice pe care le avem în inventarul nostru sunt în depozitare, răspunse Borstein.

Vocea lui era admirabil de mecanică, apreciară celelalte persoane în uniformă.

— Propun să iniţiem o teleconferinţă cu CINC-SAC.

— Fă-o, ordonă Fowler.

Legătura fu stabilită instantaneu.

— Domnule preşedinte, aici CINC-SAC, anunţă generalul Peter Fremont, USAF.

Vocea lui era foarte preocupată.

— Ce dracu’ se-ntâmplă?

— Nu ştim, dar sunt unele lucruri pe care ar trebui să le facem imediat.

— Continuă.

— Recomand să ne punem imediat toate forţele strategice într-o stare de alarmă de un grad mai ridicat. Recomand DEFCON-TWO. Dacă avem de-a face cu un atac nuclear, ar trebui să ne aducem forţele la pregătirea maximă. Asta ne va face capabili să răspundem la un atac cu cel mai mare efect posibil. Cel care a declanşat acest lucru şi-ar reconsidera cu atenţie orice idei ar avea în minte. Dacă pot să adaug, domnule, ar trebui să ne sporim pregătirea pe tot tabloul.

Dacă nu din alte motive, măcar pentru a asigura disponibilitatea unităţilor militare în asigurarea asistenţei şi pentru a reduce posibila panică civilă. Ar putea să fie foarte util. Recomand DEFCON-THREE pentru forţele convenţionale.

— Mai bine să facem asta selectiv, Bob, interveni Liz Elliot.

— Am înţeles… cine-i acolo? întrebă Borstein.

— Aici consilierul cu securitatea naţională, spuse Liz, o idee prea tare.

Era la fel de palidă ca bluza ei de mătase albă. Fowler îşi menţinea controlul. Elliot se lupta să facă acelaşi lucru.

— Nu ne-am întâlnit, doamnă doctor Elliot. Din nefericire, sistemele noastre de comandă şi control nu ne permit să o facem selectiv – cel puţin, nu foarte repede. Totuşi, declarând alarma acum, putem să activăm toate unităţile de care avem nevoie, iar apoi să alegem unităţile necesare pentru acţiune, în timp ce ele intră în linie. Aceasta este recomandarea mea.

— Sunt de acord, adăugă imediat generalul Fremont.

— Foarte bine, fă-o, ordonă Fowler.

Suna rezonabil.

Comunicaţiile erau efectuate prin canale separate. CINC-SAC se ocupa de forţele strategice. Primul mesaj de acţiune de urgenţă folosi aceeaşi voce care trimisese deja în aer escadrilele SAC alarmate. În timp ce bazele bombardierelor SAC ştiau deja că se aflau în stare de alertă, nota DEFCON-TWO oficializă această stare şi o făcu mult mai ameninţătoare. Liniile terestre cu fibre optice transmiseră o notă similară la sistemul radio de extrem de joasă frecvenţă al Marinei, localizat în regiunea peninsulei superioare a Marylandului. Acest semnal trebuia trimis mai departe prin Morse mecanic. Caracteristica acestui sistem radio era că putea transmite caractere numai foarte încet, cam cu viteza unui dactilograf novice şi acţiona ca un sistem de semnalizare, anunţând submarinele să iasă la suprafaţă pentru ca un mesaj mai detaliat să le fie transmis prin satelit.

La King’s Bay, Georgia, Charleston, Carolina de Nord şi Groton, Connecticut, ca şi în alte trei locaţii din Pacific, semnalele prin circuite terestre şi de satelit fură primite de personalul de serviciu al escadrelor submarinelor purtătoare de rachete. Dintre cele treizeci şi şase de submarine americane purtătoare de rachete aflate în serviciu în acel moment, nouăsprezece erau în mare, în „patrule de descurajare”, cum li se spunea. Două se aflau în stare de revizie în şantier şi erau total indisponibile pentru serviciu. Restul erau amarate la navele-bază, cu excepţia lui USS Ohio, care se odihnea într-un hangar la Bangor. Toate aveau la bord echipaje reduse, dar lipsite de comandanţi, în această seară de duminică. Asta nu avea cu adevărat importanţă. Toate bombardierele aveau două echipaje şi, în fiecare

caz, unul din cei doi comandanţi repartizaţi fiecărei nave se afla la cel mult treizeci de minute de comanda lui. Toţi purtau pagere care se declanşară aproape simultan. Echipajele de serviciu de la bordul fiecărui submarin începură pregătirile pentru o ieşire imediată în mare. Anterior, ofiţerii comandant de cart de pe fiecare bombardier trecuseră cu succes testul strict necesar care îi permitea unui submarinist să poată fi „calificat pentru comandă”. Ordinele lor operaţionale erau clare: când se decreta acest gen de alarmă, navele trebuiau să iasă în mare cât mai repede posibil. Mulţi credeau că era un antrenament, dar pentru forţele strategice antrenamentele erau o afacere serioasă. Deja remorcherele îşi porneau motoarele Diesel pentru a ajuta cocile cenuşii ca ardezia să se îndepărteze de navele-bază. Echipajele de punte îndepărtau parâmele de siguranţă şi pontilii, în timp ce oamenii care fuseseră la bordul navelor-bază se grăbeau pe scări spre diversele lor nave. La bord, ofiţerii de divizie şi asistenţii lor verificau echipajele ca să vadă cine era la bord şi cine nu. Esenţial era că aceste nave de război, la fel ca toate celelalte, aveau echipaje supranumerare. Dacă era nevoie, puteau să navigheze şi să opereze cu uşurinţă cu jumătate din echipaj. DEFCON-TWO însemna că era nevoie.

Căpitanul Rosselli şi NMCC se ocupară de forţele convenţionale. Înregistrările prestabilite merseră direct la forţele individuale. În Armată, asta însemna la nivel de divizie. În Forţele Aeriene mergeau până la nivel de escadrilă şi în Marină la nivel de escadră. Forţele convenţionale treceau la DEFCON-THREE. Căpitanul Rosselli şi colonelul Barnes luară legătura şi cu nivelurile de comandă mai înalte. Chiar şi atunci când se adresară unor ofiţeri cu trei stele, cu nu mai puţin de douăzeci şi cinci de ani de serviciu fiecare, fu necesar să-i spună fiecăruia: *Nu, domnule, acesta nu este, repet, nu este un antrenament.*

Unităţile militare americane din toată lumea trecură instantaneu în stare de alertă. Cum era de aşteptat, acele unităţi care menţineau în mod obişnuit un nivel ridicat de alarmă răspunseră cel mai repede. Una dintre acestea era Brigada Berlin.

37
Efecte umane

— Domnule căpitan, avem un mesaj de acţiune urgentă pe ELF.

— Ce? întrebă Ricks, întorcându-se cu spatele la masa hărţilor.

— Mesaj de acţiune urgentă, domnule căpitan.

Ofiţerul de comunicaţii îi înmână scurtul grup de cod.

— Grozav timp de antrenament.

Ricks clătină din cap şi ordonă:

— Posturile de luptă! Alarmă de gradul unu.

Un subofiţer activă imediat 1-MC-ul şi făcu anunţul.

— Apel general, apel general, toţi marinarii la posturile de luptă.

Apoi se auzi ţârâitul îndrăcit al unei alarme electronice, capabil să pună capăt în mod sigur viselor celor mai captivante.

— Domnule Pitney.

Vocea lui Ricks acoperea zgomotul.

— Adâncime de antenă.

— Înţeles, domnule căpitan. Ofiţer de submersie, vino la adâncime unu-opt metri.

— Vin la adâncime unu-opt metri, înţeles. Timona, zece grade sus pe cârma orizontală.

— Zece grade sus pe cârma orizontală, înţeles.

Tânărul marinar – de obicei, serviciul la cârmă era repartizat oamenilor foarte tineri – trase înapoi manşa ca de avion.

— Domnule, planurile sunt la zece grade.

— Foarte bine.

De-abia se terminase acţiunea, când oamenii inundară camera de control. Şeful de echipaj – omul cel mai mare în grad din personalul înrolat al lui *Maine* – îşi ocupă postul de luptă la panoul de distribuţie a aerului. El era ofiţerul şef de scufundare al submarinului. Locotenentul-comandor Claggett intră în comandă ca să-l sprijine pe comandant. Pitney, navigatorul-şef, era deja la postul lui, cel de ofiţer timonier. Diverşi marinari îşi ocupară locurile la consolele de armament. La pupa, ofiţerii şi marinarii intrau în dispozitivele prestabilite, atât la centrul de control al rachetelor MEC, care monitoriza starea celor douăzeci şi patru de rachete Trident ale lui *Maine*, cât şi în camera de echipament auxiliar, care se ocupa mai ales de motorul Diesel de rezervă al navei.

În camera de control, marinarul de cart de la CI – comunicaţii interne – anunţa compartimentele, pe măsură ce acestea raportau că personalul era la posturi şi pregătit.

— Ce se aude? îl întrebă Claggett pe Ricks.

Căpitanul se mulţumi să-i dea scurtul mesaj cifrat.

— Antrenament?

— Presupun. De ce nu? întrebă Ricks. E duminică, nu?

— Încă-i agitaţie deasupra?

Ca la un semnal, Maine începu să ruleze. Indicatorul de adâncime arăta 87 de metri şi masivul submarin se bandă pe neaşteptate cu 10 grade la tribord. În întreaga navă oamenii îşi dădură ochii peste cap şi mormăiră. Erau puţini la bord care să nu-şi fi pierdut firea cel puţin o dată. Acesta era mediul perfect pentru răul de mişcare. Fără referinţe exterioare – evident, submarinele erau lipsite de ferestre şi hublouri – ochii vedeau ceva stabil, în timp ce urechea internă raporta că avea loc în mod sigur o mişcare. Aceleaşi simptome care-i afectaseră aproape pe toţi astronauţii din programul Apollo începură să-şi facă efectul asupra marinarilor. Inconştient, oamenii îşi scuturară brusc capetele, ca pentru a respinge o insectă sâcâitoare. Toţi sperau că, indiferent ce dracu' făceau acolo – nimeni de la Ricks în jos nu ştia încă. Ce se petrecea – vor fi curând în stare să se întoarcă acolo unde le era locul – la adâncimea de 120 de metri, unde mişcarea navei era imperceptibilă.

— Stabilizat la unu-opt metri, domnule.

— Foarte bine, răspunse Pitney.

— Comanda, sonarul, contact pierdut pe Sierra-16. Zgomotul de suprafaţă ne face figuri.

— Care-i ultima poziţie? întrebă Ricks.

— Ultimul relevment era doi-şapte-zero, distanţa estimată patru-nouă mii metri, răspunse sublocotenentul Shaw.

— OK. Ridicaţi antena UHF. Sus periscopul; îi ceru el maistrului de cart.

Maine lua acum benzi de 20 de grade şi Ricks voia să depisteze cauza. Maistrul învârti timona de control, vopsită în roşu şi alb şi cilindrul şiroind de ulei urcă sâsâind, împins de forţa hidraulică.

— Hm, mârâi căpitanul, punând mâinile pe mânere.

Simţea forţa cu care marea lovea în capătul expus al instrumentului. Se aplecă să privească.

— Recepţionăm un semnal UHF, domnule, raportă ofiţerul cu comunicaţiile.

— Frumos, mormăi Ricks. Aş zice că-s valuri de nouă metri, oameni buni, mai ales brizanţi, unii se sparg deasupra noastră. Ei, dacă trebuie, putem trage prin asta, adăugă el aproape ca o glumă. La urma urmei, trebuie să fie un antrenament.

— Cum e cerul? întrebă Claggett.

— Acoperit, nu sunt stele.

Ricks se îndreptă şi ridică mânerele cu un pocnet.

— Jos periscopul.

Se întoarse spre Claggett.

— Secundule, trebuie să reluăm urmărirea prietenului nostru cât putem de repede.

— Înţeles, domnule căpitan.

Ricks era pe cale de a ridica telefonul ECR. Voia să spună echipajului de control al rachetelor că dorea ca acest antrenament să se termine cât se putea de repede. Ofiţerul cu comunicaţiile apăru în compartiment, înainte ca el să apese pe butonul potrivit.

— Domnule căpitan, nu este un antrenament.

— Cum adică?

Ricks observă că locotenentul nu arăta foarte fericit.

— DEFCON-TWO, domnule.

Îi dădu mesajul.

— Ce?

Ricks cercetă mesajul, care era scurt şi înfiorător de precis.

— Ce dracu' se petrece?

Îi trecu mesajul lui Dutch Claggett.

— DEFCON-TWO? N-am fost niciodată la DEFCON-TWO, de când sunt eu... îmi amintesc odată un DEFCON-THREE, dar atunci eram un prăpădit de novice...

În tot compartimentul, oamenii schimbară priviri. Militarii americani aveau cinci niveluri de alarmă, numerotate de la cinci la unu. DEFCON-FIVE denumea operaţiunile normale din vreme de pace. FOUR era ceva mai ridicat, cerând creşterea personalului în anumite posturi, menţinerea mai multor oameni – mai ales piloţi şi soldaţi – în apropierea avioanelor sau tancurilor, în funcţie de caz. DEFCON-THREE era mult mai serios – se completa personalul unităţilor pentru desfăşurare operaţională. La DEFCON-TWO unităţile începeau să se desfăşoare şi acest nivel era păstrat pentru o ameninţare cu război imediată. DEFCON-ONE era un nivel la care forţele americane nu ajunseseră niciodată. La acest punct, războiul trebuia considerat ceva mai mult decât o ameninţare. Armele erau încărcate şi aţintite în aşteptarea ordinelor de tragere.

Dar întregul sistem DEFCON era mai bramburit decât şi-ar putea imagina cineva. În general, submarinele păstrau o stare de alarmă mai ridicată decât era normal, ca parte a operaţiunilor de rutină. Submarinele purtătoare de rachete, întotdeauna gata să-şi lanseze încărcătura în câteva minute, erau efectiv în permanenţă la DEFCON-TWO. Notiţa de la FLTSATCOM făcea doar oficială această stare de fapt.

— Altceva? îl întrebă Ricks pe transmisionist.

— Asta-i tot, domnule.

— Au sosit alte noutăţi, vreun avertisment de ameninţare?

— Ieri am recepţionat obişnuitul buletin de ştiri. Aveam de gând să-

l prind pe următorul, cam peste cinci ore – ştiţi, ca să aflăm scorul de la Super Bowl.

Locotenentul se opri o clipă.

— Domnule, în buletin nu a fost nimic şi nu avem nimic oficial despre vreo criză.

— Atunci, ce dracu' se-ntâmplă? întrebă retoric Ricks. Ei, de fapt, asta n-are importanţă, nu-i aşa?

— Domnule căpitan, interveni Claggett, pentru început cred că trebuie să ne îndepărtăm de prietenul nostru pe curs doi-şapte-zero.

— Mda. Adu-l la nord-est, secundule. Celălalt n-o să facă curând o întoarcere şi asta va deschide destul de repede distanţa, apoi ne vom îndrepta spre nord ca s-o deschidem şi mai mult.

Claggett privi harta, mai mult din obişnuinţă, ca să vadă dacă apa era adâncă. Era. De fapt, se găseau pe marea rută circulară de la Seattle spre Japonia. La comanda căpitanului, USS Maine viră la babord. Un viraj la dreapta ar fi fost la fel de uşor, dar în felul acesta începeau imediat să deschidă distanţa spre acel Akula pe care-l urmăreau de mai multe zile. Într-un minut, submarinul se situă travers pe valurile de nouă metri, care se rostogoleau doar la câţiva metri deasupra capetelor lor, transformând turnul submarinului într-o ţintă pentru forţele naturii aflate la lucru. Nava luă o bandă de 40 de grade. În tot submarinul, oamenii se înţepeniră pe picioare şi încercară să prindă echipamentul neasigurat.

— Îl ducem ceva mai jos, domnule căpitan? întrebă Claggett.

— În câteva minute. Hai să vedem dacă nu mai urmează ceva pe canalul de satelit.

Trei bucăţi din ceea ce fusese odată unul din cei mai frumoşi copaci din Oregon se aflau în Pacificul de Nord de mai multe săptămâni. Buştenii fuseseră încă verzi şi grei, când căzuseră de pe MV George McReady. De când deveniseră doar un alt articol printre gunoaiele mării absorbiseră şi mai multă apă şi lanţul greu de oţel, care-i ţinea la un loc, modificase ceea ce ar fi trebuit să fie o flotabilitate uşor pozitivă în flotabilitate neutră. Nu puteau ajunge chiar la suprafaţă, cel puţin nu în aceste condiţii meteorologice. Loviturile valurilor învingeau fiecare încercare de ridicare la lumina soarelui – care nu exista pentru moment – şi ei pluteau ca un zmeu, răsucindu-se încet, în timp ce marea trudea din greu să le sfărâme legăturile.

Un sonarist tânăr de la bordul lui Maine auzi ceva, cam la zero-patru-unu, aproape exact în prova. Un sunet ciudat, îşi spuse el, ceva metalic, ca un clinchet, dar mai profund. Nu era o navă, îşi zise el, nici ceva biologic. Aproape că se pierdea în zgomotul suprafeţei şi nu se stabiliza pe relevment…

— Drace!

Îşi conecta microfonul.

— Comanda, aici sonarul – contact sonor în apropiere!

— Ce?

Ricks se duse în grabă în cabina sonarului.

— Nu ştiu ce e, dar e aproape, domnule!

— Unde?

— Nu pot spune, parc-ar fi de ambele părţi ale provei – nu-i o navă, nu ştiu ce dracu' este, domnule!

Subofiţerul verifică spotul de pe ecran, în timp ce urechile lui se străduiau să identifice sunetul.

— Nu-i o sursă punctiformă – este aproape, domnule!

— Dar...

Ricks se opri, se întoarse şi strigă din reflex:

— Imersiune de urgenţă!

Ştia că era prea târziu pentru asta.

Întreaga lungime a lui USS Maine reverberă ca o tobă mare, când unul dintre buşteni lovi domul din fibră de sticlă care acoperea sonarul prova.

Erau trei secţiuni din ceea ce fusese odată un copac întreg. Prima lovi axial, chiar la marginea domului sonar, provocând foarte puţine pagube pentru că submarinul înainta doar cu câteva noduri şi tot ce ţinea de coca lui era construit ca să reziste. Zgomotul fu destul de puternic. Primul buştean fu deviat, dar mai erau doi şi cel din centru lovi coca o dată, chiar la exteriorul camerei de control.

Timonierul răspunse prompt la ordinul căpitanului, împingând până la capăt manşa de control. Pupa submarinului se ridică imediat în calea buştenilor. Maine avea o pupă cruciformă. Exista câte o cârmă atât deasupra, cât şi dedesubtul arborelui elicei. La stângă şi la dreapta erau planurile pupa care operau ca stabilizatoarele unui avion. Pe suprafaţa exterioară a fiecăruia se găsea câte o altă structură verticală, care arăta ca o cârmă auxiliară, fiind, de fapt, o garnitură pentru senzorii sonarului. Lanţul dintre doi buşteni se lovi de ele. Doi buşteni erau mai departe, iar ultimul foarte aproape de axul navei. Cel situat mai aproape era exact atât de lung cât să ajungă la elicea care se rotea. Zgomotul rezultat fu cel mai teribil pe care-l auziseră vreodată. Elicea cu şapte pale a lui Maine era confecţionată dintr-un aliaj de bronz cu mangan, care fusese modelat în configuraţia lui aproape perfectă într-o perioadă de şapte luni. Era extrem de solid. Palele în formă de iatagane loviră buştenii una după alta, ca un circular lent, ineficient. Fiecare impact ştirbea şi tocea marginile exterioare ale palelor. Ofiţerul din camera de manevră de la pupa decisese deja să oprească arborele, înainte de sosirea ordinului de a proceda astfel. În afara cocii, la mai puţin de treizeci de metri de postul lui, auzi scrâşnetul metalului lovit, când accesoriul sonarului fu smuls de pe planul pupa de la tribord; împreună cu el se duse şi

garnitura suplimentară care ţinea sonarul tractat al submarinului. La acest punct, buştenii, dintre care unul era aşchiat rău, căzură în siajul submarinului şi zgomotul cel mai puternic încetă.

— Ce dracu' a fost asta? aproape că ţipă Ricks.

— Coada s-a dus, domnule. Tocmai am pierdut coada, bâigui un sonarist. Sonarul lateral dreapta este avariat.

Ricks ieşise deja din încăpere. Subofiţerul vorbea singur.

— Comanda, camera de manevră, urla un difuzor. Ceva ne-a pocnit al dracului de tare elicea. Acum verific dacă nu sunt avarii la arbore.

— Planurile pupa sunt avariate, domnule. Controalele răspund greu, raportă timonierul.

Şeful de echipaj îl trase pe tânăr din scaun şi îi luă locul, încet şi cu atenţie, maistrul principal manipulă volanul de control.

— Hidraulică avariată, se pare. Planurile de asietă – acestea erau acţionate electric – par OK.

Roti timona la dreapta şi la stânga.

— Cârma este OK, domnule.

— Blocaţi planurile pupa în punctul zero. Zece grade sus pe cârma orizontală.

Ordinul venea de la secund.

— Înţeles.

— Deci, ce a fost? întrebă Dubinin.

— Ceva metalic – un tranzient mecanic enorm, relevment zero-cinci-unu.

Ofiţerul lovi urma strălucitoare de pe ecranul lui.

— Cum vedeţi, frecvenţă joasă, ca o tobă… dar zgomotul ăsta e aici, la o înălţime mult mai mare. L-am auzit în căşti, suna ca o mitralieră. Staţi puţin… spuse locotenentul-major Rîkov, gândind cu rapiditate. Frecvenţa – adică intervalul dintre impulsuri – a fost o rotire de pală, să fi fost o elice? Numai asta putea să fie…

— Şi acum? întrebă căpitanul.

— A dispărut complet.

— Vreau tot personalul sonar la posturi.

Căpitanul Dubinin se întoarse în comandă.

— Schimbare de drum, curs nou zero-patru-zero. Viteza zece.

Obţinerea unui camion al armatei sovietice fu simplitatea însăşi. Îl furară împreună cu o maşină de stat-major. Era exact după miezul nopţii în Berlin şi, pentru că era o noapte de duminică, străzile erau goale. Berlinul este un oraş la fel de activ ca oricare altul din lume, dar lunea acolo este o zi de muncă şi munca este un lucru pe care germanii îl tratează cu seriozitate. Puţinul trafic existent se datora oamenilor care-şi părăsiseră cu întârziere gasthaus-ul local, sau unor

muncitori ale căror locuri de muncă cereau în permanenţă personal. Simple speculaţii; pentru ei conta doar faptul că aveau de-a face cu o circulaţie rarefiată, care le permitea să ajungă la destinaţie exact la timp.

Cândva, aici fusese un zid, îşi zise Gunther Bock. De o parte, era detaşamentul Berlinului american, iar de cealaltă un detaşament sovietic, fiecare cu un teren de exerciţiu mic, dar intens utilizat, alături de cazărmi. Zidul se dusese acum, lăsând doar gazon între două forţe mecanizate. Maşina de stat-major trase la poarta sovietică. Santinela era un sergent-major de douăzeci de ani cu coşuri pe faţă şi o uniformă neîngrijită. Ochii lui se holbară când văzură cele trei stele de pe epoleţii lui Keitel.

— Drepţi! urlă Keitel într-o rusă perfectă.

Băiatul se supuse imediat.

— Sunt aici din partea Comandamentului Armatei ca să efectuez o inspecţie neanunţată a gradului de pregătire... Nu vei raporta nimănui sosirea noastră. Înţeles?

— Da, domnule colonel!

— Continuă... şi curăţă-ţi uniforma asta murdară înainte de întoarcerea mea sau vei ajunge la graniţa cu China! Mişcă! îi ordonă Keitel lui Bock, care era aşezat la volan.

— *Zu befel, Herr Oberst*, răspunse Bock după ce se puseră în mişcare.

De fapt, era distractiv. Existau câteva aspecte umoristice în povestea asta, îşi zise Bock. Puţine. Dar trebuia să ai un anume simţ al umorului pentru ele.

Cartierul general al regimentului era într-o clădire veche, de pe vremea Wermachtului lui Hitler, pe care ruşii o folosiseră mai mult decât o întreţinuseră. Afară avea obişnuita grădină şi vara puteau fi văzute flori aranjate pentru a reproduce emblema regimentului. Acesta era un regiment de tancuri de gardă, deşi unul cu o istorie căreia soldaţii îi acordau puţină atenţie, judecând după santinela de ia poartă. Keitel şi ceilalţi coborâră din vehicule şi intrară pe uşa din faţă, ca nişte zei într-o dispoziţie proastă.

— Cine-i ofiţer de serviciu în bordelul ăsta? urlă Keitel.

Un caporal indică doar cu degetul. Caporalii nu discutau ordinele ofiţerilor de stat-major. Ofiţerul de gardă era un maior în vârstă de vreo treizeci de ani.

— Ce este? întrebă timid tânărul ofiţer.

— Sunt colonelul Ivanenko de la Inspectorat. Aceasta este o inspecţie neanunţată a gradului de pregătire operaţională. Dă alarma!

Maiorul urcă două trepte şi apăsă pe un buton care declanşă sirene în toată zona cantonamentului.

— Cheamă-l pe comandantul tău de regiment şi spune-i să-şi mişte

fundul aici! Care e starea voastră de pregătire, domnule maior? întrebă Keitel, fără să-i dea omului o şansă să respire.

Ofiţerul se opri, cu mâna pe jumătate întinsă după receptor, fără să ştie ce ordin trebuia să execute mai întâi.

— Ei, bine?

— Pregătirea noastră este în concordanţă cu normele unităţii, domnule colonel Ivanenko.

— Ai o şansă s-o dovedeşti.

Keitel se întoarse spre unul din ceilalţi.

— Notează numele copilului ăsta!

La mai puţin de două mii de metri, se desluşeau luminile aprinzându-se la baza americană, acolo unde, până atât de curând, fusese Berlinul de Vest.

— Au şi ei antrenament, observă Keitel/Ivanenko. Splendid. Ar fi bine să fim mai rapizi decât ei, adăugă el.

— Ce se petrece aici?

Comandantul regimentului, de asemenea un colonel, sosise cu nasturii descheiaţi.

— Ăsta pare un spectacol de prost gust! bubui Keitel. Aceasta este o inspecţie neanunţată a gradului de pregătire. Ai un regiment de condus, domnule colonel. Sugerez să treci la treabă fără să mai pui întrebări.

— Dar...

— Dar ce? întrebă Keitel. Nu ştii ce este o inspecţie a gradului de pregătire?

Exista o chestie în relaţiile cu ruşii, îşi zise Keitel. Erau aroganţi, insuportabili şi îi urau pe germani, oricât ar fi protestat că nu era aşa. Pe de altă parte, reacţiile lor erau previzibile, în cazul unei presiuni exterioare. Deşi însemnele lui de rang nu erau mai mari decât ale acestui om, avea o voce mai puternică şi doar de asta avea nevoie.

— Îţi voi arăta ce pot să facă băieţii mei.

— Vom fi afară ca să vedem, îl asigură Keitel.

— Domnule doctor Ryan, mai bine aţi coborî aici.

Circuitul se întrerupse.

— OK, acceptă Jack.

Îşi înşfăcă ţigaretele şi coborî la camera 7-F-27, Centrul de Comandă al CIA. Localizat pe latura nordică a clădirii, era corespondentul centrelor de comandă din multe alte agenţii guvernamentale. În centrul camerei de şase pe nouă metri, o dată ce treceai de încuietoarea cu cifru de la uşă, era o masă circulară mare, cu o etajeră curbată pentru cărţi în centru şi şase fotolii în jurul ei. Câte o plăcuţă pe fiecare fotoliu desemna funcţia celui care-l ocupa: Ofiţerul de Gardă, Presa, Africa-America Latină, Europa-URSS, Orientul

Apropiat-Terorism şi Asia de Sud-Asia de Est-Pacific. Ceasurile de pe perete indicau ora la Moscova, Beijing, Beirut, Tripoli şi, desigur, ora Meridianului Greenwich. Exista şi o cameră de şedinţe adiacentă, care dădea spre curtea interioară a CIA.

— Ce se aude? întrebă Jack, sosind cu Goodley pe urmele lui.

— După NORAD, un dispozitiv nuclear a explodat la Denver.

— Sper că-i doar o glumă idioată! mârâi Jack.

De fapt, răspunsul venise în mod reflex. Înainte ca omul să aibă o şansă să continue, stomacul lui Ryan se întoarse pe dos. Nimeni nu făcea asemenea glume.

— Aş vrea să fi fost, şopti ofiţerul şef de gardă.

— Ce ştim?

— Nu mult.

— Ceva? Panoul de ameninţare? întrebă Jack.

Reflexele acţionau din nou. Dacă ar fi fost ceva până acum, ar fi auzit.

— OK, unde-i Marcus?

— Vine acasă cu un C-141, e undeva între Japonia şi Aleutine. Dumneavoastră sunteţi şeful, domnule, sublinie OSG-ul, mulţumind în gând unui Dumnezeu generos că nu-l lăsase singur într-un moment ca ăsta. Preşedintele e la Camp David. Secretarul de la apărare şi cel de stat…

— Morţi? întrebă Ryan.

— Aşa se pare, domnule.

Ryan închise ochii.

— Dumnezeule mare. Vicepreşedintele?

— La reşedinţa lui oficială. Am intrat în acţiune doar acum trei minute. Ofiţer de gardă la NMCC este un anume căpitan Jim Rosselli. Generalul Wilkes e pe drum. DLA este pe circuit. Ei… adică preşedintele a ordonat DEFCON-TWO pentru forţele noastre strategice.

— Ceva de la ruşi?

— Absolut nimic neobişnuit. În Siberia de Est se află în desfăşurare un exerciţiu regional de apărare aeriană. Asta-i tot.

— OK, alarmează toate staţiile. Comunică-le că vreau să aud orice ar putea avea… orice. Să-şi contacteze fiecare sursă disponibilă, cât se poate de repede.

Jack se opri încă o dată.

— Cât de siguri suntem că povestea asta s-a întâmplat cu adevărat?

— Doi sateliţi DSPS au interceptat explozia. Avem un KH-11 care va fi deasupra noastră cam în douăzeci de minute şi i-am recomandat lui CNIF să pună toate camerele pe care le au pe Denver. NORAD spune că este în mod sigur o detonare nucleară, dar nu se ştie nimic de

randament sau pagube. Explozia pare să fie în imediata apropiere a stadionului – ca în Duminica Neagră, domnule, dar e ceva real. În mod sigur nu este un exerciţiu, nu şi dacă aducem forţele strategice la DEFCON-TWO, domnule.

— Traiectorii balistice de apropiere? Livrare prin avion?

— Negativ la prima, nu a existat nici un avertisment de lansare şi nici o urma balistică radar.

— Ce părere ai de un BFO? întrebă Goodley.

O armă putea fi livrată prin satelit. Acesta era scopul Sistemului de Bombardament Fracţional Orbital (BFO).

— Ar fi interceptat aşa ceva, răspunse ofiţerul de gardă. Am întrebat deja. În ceea ce priveşte avionul, încă nu se ştie. Încearcă să verifice benzile controlului traficului aerian.

— Deci, nu ştim nimic.

— Corect.

— Preşedintele a luat legătura cu noi? întrebă Ryan.

— Nu, dar avem un circuit deschis cu Camp David. Îl are acolo şi pe consilierul cu securitatea naţională.

— Cel mai probabil scenariu?

— Aş spune terorism.

Ryan dădu din cap.

— Şi eu. Preiau camera de şedinţe. OK. Îi vreau imediat aici pe directorii de la Operaţiuni, Informaţii, Ştiinţă şi Tehnologie. Dacă ai nevoie de elicoptere ca să-i aduci, comandă-le.

Ryan intră în cameră, lăsând uşa deschisă.

— Cristoase, murmură Goodley. Eşti sigur că vrei să stau aici?

— Da şi când ai o idee, spune-o cu voce tare. Eu am uitat de BFO.

Jack ridică receptorul şi apăsă pe butonul pentru FBI.

— Centrul de Comandă.

— Aici CIA, vorbeşte directorul adjunct Ryan. Cine-i acolo?

— Inspectorul Pat O'Day. Îl am aici şi pe directorul asistent adjunct Murray. Sunteţi auzit, domnule.

— Vorbeşte-mi, Dan.

Jack trecu şi telefonul lui pe speaker. Un ofiţer de gardă îi întinse o ceaşcă de cafea.

— Nu ştim nimic. Absolut nici un indiciu, Jack. Crezi că-s terorişti?

— Deocamdată, pare cea mai plauzibilă variantă.

— Cât de sigur eşti de asta?

— Sigur?

Goodley îl văzu pe Ryan clătinând din cap la adresa telefonului.

— Ce înseamnă „sigur", Dan?

— Ai dreptate. Şi noi încercăm încă să ne dăm seama ce s-a petrecut. Nu pot nici măcar să prind CNN-ul la televizor.

— Ce?

— Unul din oamenii mei de la comunicaţii spune că toţi sateliţii au încetat să funcţioneze, explică Murray. Nu ştiai asta?

— Nu.

Jack îi făcu semn cu capul lui Goodley să se ducă înapoi în Centrul de Comandă şi să se intereseze.

— Dacă-i adevărat, pot să şterg ideea cu teroriştii. Iisuse, e înfricoşător.

— E adevărat, Jack. Am verificat noi.

— Ei cred că zece sateliţi comerciali nu funcţionează, spuse Goodley. Totuşi, cei ai apărării sunt la post. Legăturile noastre de comunicaţii sunt OK.

— Găseşte-l pe tipul cel mai mare în grad de la Ştiinţă şi Tehnologie – sau pe unul din oamenii noştri de la comunicaţii – şi întreabă-l ce-ar fi putut defecta sateliţii. Mişcă! ordonă Jack. Unde-i Shaw?

— Pe drum încoace. O să dureze ceva, în halul în care sunt şoselele.

— Bine, o să-ţi dau tot ce am aici.

— O să fie cu dublu sens.

Circuitul se întrerupse.

Cel mai urât lucru era că Ryan nu ştia ce să facă. Treaba lui era să adune date şi să le transmită preşedintelui, dar nu avea nici un fel de date. Informaţiile existente vor sosi prin circuite militare. CIA eşuase din nou, îşi spuse Ryan. Cineva îi agresase ţara, iar el nu reuşise să-l oprească. Muriseră oameni pentru că Agenţia lui nu-şi îndeplinise misiunea. Ryan era director-adjunct, de fapt, omul care conducea în locul trântorului politic plasat deasupra capului său. Eşecul era personal. Un milion de oameni morţi, poate şi iată-l pe el, singur în mica sală de şedinţe elegantă, privind la un perete gol. Căută o legătură cu NORAD şi apăsă pe buton.

— NORAD, răspunse o voce imaterială.

— Aici Centrul de Comandă CIA, vorbeşte directorul-adjunct Ryan. Am nevoie de informaţii.

— Nu avem multe, domnule. Credem că bomba a explodat în imediata vecinătate a Skydome-ului. Încercăm să estimăm randamentul, dar deocamdată fără rezultat. A fost trimis un elicopter de la Baza Lowry a Forţelor Aeriene.

— O să ne ţineţi la curent?

— Da, domnule.

— Mulţumesc.

Ăsta era un mare ajutor, îşi zise Ryan. Acum, ştia că nici alţii nu ştiau nimic.

Comandantul de batalion Mike Callaghan de la Departamentul Municipal de Pompieri Denver ştia că un nor în formă de ciupercă nu avea nimic magic. Mai văzuse unul când era pompier începător, în

1968. Un vagon-cisternă cu propan făcuse explozie chiar lângă un tren încărcat cu bombe în drum spre depozitul de muniţii al Marinei de la Oakland, California. Comandantul de atunci avusese bunul simţ să-şi retragă oamenii când cisterna explodase şi urmăriseră de la un sfert de milă infernalul foc de artificii a o sută de tone de bombe. O masă mare de aer fierbinte se ridicase, adunându-se în urcare într-o formă inelară. Aceasta crea un curent ascendent, care absorbea aerul în centrul în formă de gogoaşă, alcătuind piciorul ciupercii.

Dar cel de acum era mult mai mare.

Se afla în spatele volanului maşinii lui vopsite în roşu, urmărind maşina de alarmă care deschidea drumul, trei unităţi de pompare Seagrave, un camion cu o scară aeriană şi două ambulanţe. Era un prim răspuns jalnic. Callaghan ridică radioul şi ordonă o alarmă generală. Apoi le ordonă oamenilor lui să se apropie din direcţia vântului.

Cristoase, ce se întâmplase aici?

Nu putea fi asta… cea mai mare parte a oraşului era încă intactă.

Comandantul Callaghan nu avea prea multe informaţii, dar ştia că exista un foc care trebuia stins şi existau oameni de salvat. Când maşina lui viră de pe ultima stradă laterală pe bulevardul care ducea la stadion, văzu masa principală de fum. Parcarea, desigur. Nu putea fi altceva. Norul ciupercă era dus rapid de vânt spre sud-vest, către munţi. Parcarea era o masă de foc şi flăcări din cauza benzinei, uleiului şi componentelor auto care ardeau. O rafală puternică de vânt împrăştie pentru moment fumul, suficient ca să vadă că acolo fusese un stadion… Câteva sectoare erau… nu intacte, dar puteai să-ţi dai seama ce erau… ce fuseseră cu doar câteva minute în urmă. Callaghan se detaşă de imagini. Avea un foc cu care să lupte. Avea oameni de salvat. Prima unitate de pompare trase la un hidrant. Aici aveau apă bună. Stadionul avea instalaţii de stropire şi sistemul era alimentat de două conducte principale de înaltă presiune de 90 cm, care se încrucişau în jurul complexului. Parcă maşina alături de primul Seagrave uriaş şi ieşi din ea ca să se caţăre pe maşina de pompieri. Un material de structură greu – acoperişul stadionului, presupuse el – era în parcare la dreapta lui. O cantitate mai mare aterizase la o distanţă de un sfert de milă, în parcarea din fericire goală a unui supermagazin, Callaghan folosi radioul portabil pentru a ordona noului val de unităţi de salvare să verifice atât supermagazinul, cât şi zona rezidenţială situată dincolo de el. Focurile mai mici vor trebui să aştepte. Pe stadion se aflau oameni care aveau nevoie de ajutor, dar pompierii lui vor trebui să răzbată prin două sute de metri de maşini în flăcări ca să ajungă la ei.

În momentul acela, îşi ridică privirea şi văzu un elicopter al Forţelor Aeriene. Aparatul UH-1N ateriză la treizeci de metri distanţă.

Callaghan alergă spre el. Ofiţerul din spate, văzu el, era un maior din armată.

— Callaghan, spuse el. Comandant de batalion.

— Griggs, răspunse maiorul. Ai nevoie de o recunoaştere?

— Exact.

— Bine.

Maiorul vorbi în microfonul lui şi elicopterul se înălţă. Callaghan înşfăcă o centură, dar nu şi-o fixă.

Nu dură mult. Ceea ce, de la nivelul străzii, părea să fie un zid de fum, de deasupra deveni o serie de stâlpi izolaţi de fum negru şi cenuşiu. Cam jumătate din maşini luaseră foc. Putea folosi una din aleile parcării ca să se apropie, dar o parte din drum era blocată de maşini distruse de flăcări. Elicopterul făcu un singur circuit, săltând prin aerul fierbinte, greu de pătruns cu privirea. Privind în jos, Callaghan desluşi o masă de asfalt topit, din care o parte încă licărea roşu. Singurul loc din care nu se ridica fum era capătul sudic al stadionului propriu-zis, care părea să strălucească, deşi el nu ştia de ce. Reuşiră să vadă un fel de crater ale cărui dimensiuni erau greu de evaluat, pentru că se distingeau doar porţiuni din el. Le luă mult timp ca să determine care părţi ale structurii stadionului rămăseseră în picioare, poate patru sau cinci sectoare, aprecie Callaghan.

— OK, am văzut destul, îi spuse Callaghan lui Griggs.

Ofiţerul îi întinse o cască, astfel încât să poată vorbi coerent.

— Ce-i asta?

— Exact ce pare să fie, după câte pot să-mi dau seama, răspunse Griggs. Ce echipamente îţi trebuie?

— Echipament greu de ridicare şi macarale. Probabil că există oameni în ce a mai rămas din stadion. Trebuie să ajungem la ei. Dar ce zici de… de radiaţie?

Maiorul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Când plec de aici, iau o echipă de la Rocky Flats. Eu lucrez la Arsenal şi ştiu câte ceva despre asta, dar specialiştii sunt la Rocky Flats. Acolo există o echipă ECUN. Trebuie să-i aduc aici. OK, voi suna oamenii de gardă la Arsenal şi putem aduce repede aici echipamentul greu. Ţine-ţi oamenii în vânt. Ţine-i în capătul ăsta. Nu încerca să te apropii din altă direcţie, OK?

— Bine.

— Organizează o staţie de decontaminare chiar acolo unde ai maşinile. Când ies oamenii, stropeşte-i cu furtunul – dezbracă-i şi spală-i cu furtunul. Înţelegi? întrebă maiorul, când elicopterul ateriză. Apoi, du-i la cel mai apropiat spital. În vânt… aminteşte-ţi că totul trebuie să meargă spre nord-est dus de vânt şi-o să ştii că eşti în siguranţă.

— Şi depunerea?

— Nu sunt un expert, dar îţi voi da tot ce am mai bun. Se pare că a fost una mică. Nu sunt multe depuneri. Forţa mingii de foc şi vântul de suprafaţă ar trebui să fi dus de aici cea mai mare parte a fluxului radioactiv. Nu tot, dar cea mai mare parte. Ar trebui să fie în regulă pentru o oră sau cam aşa ceva... de expunere, vreau să spun. Până atunci, îi voi aduce pe băieţii de la ECUN aici şi ei pot să-ţi spună mai precis. Deocamdată, atât pot face, domnule comandant. Succes.

Callaghan sări afară şi se îndepărtă în fugă. Elicopterul se ridică imediat, îndreptându-se spre nord-vest, către Rocky Flats.

— Ei, bine? întrebă Kuropatkin.

— Domnule general, măsurăm randamentul prin emisiile de căldură iniţială şi reziduală. În povestea asta este ceva ciudat, dar estimarea cea mai bună pare a fi între o sută cincizeci şi două sute de kilotone.

Maiorul îi arătă calculele comandantului.

— Ce-i ciudat?

— Energia din explozia iniţială a fost scăzută. Asta poate să însemne că nişte nori s-au aflat în drum. Căldura reziduală este destul de ridicată. A fost o detonare importantă, comparabilă cu o focoasă tactică foarte mare sau cu una strategică mică.

— Am adus cartea ţintelor, spuse un locotenent.

Era exact asta, un volum in-quarto legat în pânză, ale cărui pagini groase erau, de fapt, hărţi pliate. Era destinată pentru a fi folosită în evaluarea efectelor unei lovituri nucleare. Harta zonei Denverului avea suprapusă o folie de plastic, care indica obiectivele rachetelor strategice sovietice. Un total de opt dispozitive erau repartizate oraşului, cinci SS-18 şi trei SS-19, totalizând nu mai puţin de şaizeci şi patru de focoase şi un randament de douăzeci de megatone. Cineva, reflectă Kuropatkin, considerase Denverul o ţintă de valoare.

— Presupunem o explozie la sol? întrebă Kuropatkin.

— Corect, răspunse maiorul.

Folosi un compas ca să traseze un cerc cu centrul pe complexul stadionului.

— Un dispozitiv de două sute de kilotone ar avea o rază letală atât de largă...

Harta avea un cod de culori. Structurile greu de distrus erau colorate în maro. Locuinţele erau galbene. Verdele denota clădiri comerciale şi alte imobile, considerate ţinte uşor de distrus. Stadionul, văzu el, era verde, la fel ca restul din imediata lui apropiere. În interiorul razei letale, se găseau sute de case şi blocuri mici.

— Câţi erau pe stadion?

— Am sunat la KGB pentru o estimare, răspunse locotenentul. E o structură închisă, cu acoperiş. Americanilor le place confortul. Capacitatea totală este de peste şaizeci de mii.

— Dumnezeule, şopti generalul Kuropatkin. Şaizeci de mii acolo… cel puţin încă o sută de mii în interiorul acestei raze. Americanii trebuie să fie înnebuniţi…

Şi dacă ei cred că noi am făcut-o…

— Ei, bine? întrebă Borstein.

— Am rulat cifrele de trei ori. Ipoteza cea mai bună – o sută cincizeci KT, domnule, raportă căpitanul.

Borstein îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Cristoase. Cifra victimelor?

— Două sute de mii pe baza modelului dat de computer, confirmat de o primă estimare pe hărţile din mapă. Domnule, dacă cineva crede că e un dispozitiv terorist, greşeşte. E prea mare pentru asta.

Borstein activă circuitul de conferinţă cu preşedintele şi CINC-SAC.

— Avem câteva cifre preliminare.

— OK, aştept, spuse preşedintele.

Se holba la difuzoare, aşteptând să audă vocile diverşilor interlocutori.

— Estimările iniţiale ale randamentului indică o sută cincizeci de kilotone.

— Aşa mare? se îngrozi generalul Fremont.

— Am verificat cifrele de trei ori.

— Victime? întrebă apoi CINC-SAC.

— De ordinul a două sute de mii iniţial. Adăugaţi încă cincizeci de mii din cauza efectelor ulterioare.

Preşedintele Fowler se retrase cu spatele, ca şi cum ar fi fost pălmuit peste obraz. În ultimele cinci minute refuzase să accepte atât cât putuse. Cel mai important dintre refuzuri tocmai dispăruse. Două sute de mii de oameni morţi. Cetăţenii lui, oamenii pe care jurase să-i reprezinte, să-i protejeze şi să-i apere.

— Ce altceva? întrebă Fowler.

— Nu am înţeles, spuse Borstein.

Fowler inspiră adânc şi repetă:

— Ce altceva mai aveţi?

— Credem că randamentul este îngrozitor de mare pentru un dispozitiv terorist.

— Sunt de aceeaşi părere, interveni CINC-SAC. Un DNI – dispozitivul nuclear improvizat – n-ar trebui să aibă mult mai mult de douăzeci de kilotone. Ăsta pare sa fie un dispozitiv cu mai multe trepte.

— Cu mai multe trepte? se adresă Elliot difuzorului.

— Un dispozitiv termonuclear, răspunse generalul Borstein. O bombă cu hidrogen.

— Aici Ryan, cine-i acolo?

— Maiorul Fox, domnule, de la NORAD. Avem o evaluare iniţială a randamentului şi victimelor.

Maiorul citi cifrele referitoare la bombă.

— Prea mare pentru o armă teroristă, opină un ofiţer de la Directoratul Ştiinţă şi Tehnologie.

— Asta credem şi noi, domnule.

— Victime? întrebă Ryan.

— Numărul probabil al celor ucişi imediat este de circa două sute de mii. Estimarea include şi spectatorii de pe stadion.

Trebuie să mă trezesc, îşi spuse Ryan cu ochii strâns închişi. *Ăsta trebuie să fie un coşmar blestemat şi mă voi trezi din el.* Dar deschise ochii şi absolut nimic nu se schimbase.

Robby Jackson stătea în cabina căpitanului portavionului, căpitanul Ernie Richards. Erau cu o ureche la meci. Dar discutau tacticile pentru un viitor joc de război. Grupul de luptă de pe *Theodore Roosevelt* se va apropia de Israel dinspre vest, simulând un atac inamic. Inamicul posibil – ruşii. Părea foarte improbabil, dar trebuia să stabileşti unele reguli de joc. În acest caz, ruşii aveau să fie inteligenţi. Grupul de luptă va fi divizat, pentru a semăna cu o adunare dezordonată de nave comerciale, în loc de o formaţie tactică. Primul val de atac va fi format din avioane de vânătoare şi bombardiere de asalt, emiţând „internaţional" pe aparatele lor IFF şi va încerca să se apropie de aeroportul internaţional Ben Gurion deghizat în avioane paşnice de linie, pentru a pătrunde mai uşor, neanunţat, în spaţiul aerian al Israelului. Oamenii lui Jackson de la Operaţiuni şterpeliseră deja orarele liniilor aeriene şi examinau factorii de timp, pentru a face ca primul lor atac să pară cât mai plauzibil. Şansele lor de reuşită erau reduse. Nu se aşteptau ca *TR* să facă mult mai mult decât să plictisească IAF şi noul contingent USAF. Dar lui Jackson îi plăceau şansele reduse.

— Dă drumul la radio, Rob. Am uitat cât e scorul.

Jackson se întinse peste masă şi răsuci butonul, dar dădu peste un program de muzică. Portavionul avea propriul lui sistem TV şi era acordat şi pe banda radio a reţelei Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.

— Poate că s-a rupt antena, opină comandantul escadrilei.

Richards râse:

— Acum? Aş putea avea o revoltă la bord.

— Asta ar arăta bine în raportul asupra capacităţii de luptă, nu-i aşa?

Cineva bătu la uşă.

— Intră, spuse Richards.

— Trafic fulger, domnule.

Subofiţerul îi înmână clipboardul.

— Ceva important? întrebă Robby.

Richards se mulţumi să-i întindă mesajul, apoi ridică receptorul şi apăsă pe butonul pentru comandă.

— Posturile de luptă.

— Ce dracu'? murmură Jackson. DEFCON-THREE – de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Ernie Richards, un fost pilot de atac, avea o reputaţie cu totul specială. Reinstituise practica tradiţională a Marinei de a anunţa exerciţiile cu sunete de goarnă. În acest caz, sistemul de difuzoare 1-MC trâmbiţă primele măsuri din frenetica chemare la arme a lui John Williams din *Star Wars,* urmate de obişnuitul gong electronic.

— Hai să mergem, Rob.

Amândoi bărbaţii începură să alerge spre Centrul de Informaţii de Luptă.

— Ce poţi să-mi spui? întrebă Andrei Ilici Narmonov.

— Bomba a avut o forţă de aproape două sute de kilotone. Asta înseamnă un dispozitiv mare, o bombă cu hidrogen, răspunse generalul Kuropatkin. Numărul morţilor va fi mult peste o sută de mii. Avem indicaţii şi despre un puternic impuls electromagnetic care a lovit unul din sateliţii noştri de avertizare timpurie.

— Care ar putea fi cauza?

Interogatorul era unul din consilierii militari ai lui Narmonov.

— Nu ştim.

— Avem arme nucleare care lipsesc? îşi auzi Kuropatkin preşedintele.

— Nici una, răspunse o a treia voce.

— Altceva?

— Cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să ordon *Voiska PVO* la un nivel mai ridicat de alertă. Avem deja în curs un exerciţiu de antrenament în Siberia de Est.

— Este provocator? întrebă Narmonov.

— Nu, este total defensiv. Raza de acţiune a interceptoarelor noastre e limitată la câteva sute de kilometri în afara graniţelor. Pentru moment, voi ţine toate avioanele în spaţiul aerian sovietic.

— Foarte bine, poţi acţiona.

În centrul lui de control subteran, Kuropatkin făcu doar un semn unui alt ofiţer care ridică un receptor. Desigur, sistemul de apărare aeriană sovietic fusese deja pregătit; într-un minut, erau emise mesaje radio şi radarele de căutare cu rază mare de acţiune intrară în funcţiune pe toată suprafaţa ţării. Atât mesajele, cât şi semnalele radar fură imediat detectate de echipamentele Agenţiei Naţionale de Securitate, atât la sol, cât şi pe orbită.

— Ar mai fi ceva de făcut? îşi întrebă Narmonov consilierii.

Un oficial de la Ministerul de Externe rosti:

— Cred că cel mai bine ar fi să nu facem nimic. Când Fowler va dori să vorbească cu noi, o va face. Are destule necazuri şi fără amestecul nostru.

MD-80-ul American Airlines ateriză pe aeroportul internaţional Miami şi rulă până la terminal. Qati şi Ghosn se ridicară din fotoliile de clasa întâi şi părăsiră avionul. Bagajele lor urmau să fie transferate automat la zborul de legătură; nu că i-ar fi păsat în mod deosebit vreunuia din ei, desigur. Erau agitaţi, dar mai puţin decât s-ar fi aşteptat cineva. Amândoi acceptaseră moartea ca pe o posibilitate pentru această misiune. Dacă supravieţuiau, cu atât mai bine. Ghosn nu intră în panică până când nu îşi dădu seama că nu exista nici un fel de activitate neobişnuită. Ar fi trebuit să fie ceva, îşi spuse el. Găsi un loc şi se uită după obişnuitul televizor plasat la înălţime. Era acordat pe o staţie locală. Nu se transmitea meciul. Se gândi dacă să pună o întrebare, dar decise să nu o facă. Era o decizie bună. Trebui să aştepte doar un minut, înainte de a auzi o altă voce întrebând care era scorul.

— Era paisprezece la şapte pentru „Vikingi”, răspunse o altă voce. Apoi blestematul de semnal a dispărut.

— Când?

— Cam de zece minute. Ciudat e că nu a revenit nici acum.

— Cutremur, ca la meciul din serii de la San Francisco?

— O ipoteză la fel de bună ca oricare alta, răspunse barmanul.

Ghosn se ridică şi ieşi pentru a se întoarce în holul plecărilor.

— Ce are CIA? întrebă Fowler.

— Deocamdată nimic, domnule. Adunăm date, dar ştiţi, tot ce... aşteptaţi un minut.

Ryan luă formularul mesajului pe care i-l întinse comandantul gărzii.

— Am un mesaj fulger de la NSA. Sistemul de apărare antiaeriană rusesc a trecut la un nivel mai ridicat de alertă. Radarele intră toate în acţiune şi avem un trafic radio intens.

— Ce înseamnă asta? întrebă Liz Elliot.

— Înseamnă că vor să-şi mărească capacitatea de a se proteja. PVO nu-i o ameninţare pentru nimeni, dacă nu se apropie sau nu intră în spaţiul aerian sovietic.

— Dar de ce ar face-o? întrebă din nou Elliot.

— Poate se tem că îi va ataca cineva.

— La dracu’, Ryan! strigă preşedintele.

— Domnule preşedinte, scuzaţi-mă. Nu a fost o remarcă neserioasă. Este literalmente adevărat. *Voiska PVO* este un sistem de

apărare ca NORAD-ul nostru. Sistemele noastre de avertizare şi apărare antiaeriană sunt acum într-o stare de alertă mai ridicată. E doar o mişcare defensivă. Ei ştiu, în mod sigur, că noi am avut acest eveniment. Când sunt tulburări de această natură, este normal să-ţi activezi apărarea proprie, exact aşa cum am făcut noi.

— Teoretic, este neliniştitor, interveni generalul Borstein de la cartierul general NORAD. Ryan, uiţi că noi am fost atacaţi. Şi chiar înainte ca ei să-şi bată capul să discute cu noi, ridică nivelul de alertă. Găsesc asta uşor îngrijorător.

— Ryan, ce părere ai de rapoartele pe care le-am primit în legătură cu armele nucleare sovietice care lipsesc? întrebă Fowler. S-ar putea încadra în această situaţie?

— Ce bombe atomice care lipsesc? se burzului CINC-SAC. De ce dracu' eu n-am auzit nimic despre asta?

— Ce fel de arme nucleare? întrebă o secundă mai târziu Borstein.

— Am primit un raport neconfirmat de la un agent de penetrare. Nu există detalii, răspunse Ryan, dar apoi îşi dădu seama că trebuia să insiste. În esenţă, ni s-a spus că Narmonov are probleme politice cu militarii lui; că nu sunt mulţumiţi de felul în care conduce; că, în retragerea în curs din Germania, un număr nespecificat de arme nucleare – probabil tactice – au ieşit lipsă; că KGB-ul efectuează o operaţiune pentru a determina ce lipseşte, dacă lipseşte. Ipotetic, Narmonov este preocupat de posibilitatea unui şantaj politic care ar putea avea o dimensiune nucleară. Dar şi trebuie să accentuez acest dar, am fost total incapabili să confirmăm aceste rapoarte, în ciuda încercărilor repetate şi examinăm posibilitatea ca agentul nostru să ne fi minţit.

— De ce nu ne-ai spus asta? se miră Fowler.

— Domnule preşedinte, suntem pe cale să formulăm evaluarea. Activitatea este încă în curs, adică am lucrat şi în weekend.

— Ei, e al dracului de sigur că nu-i una dintr-ale noastre, spuse înfierbântat generalul Fremont. Şi nu-i o afurisită de bombă teroristă, e prea mare pentru asta. Dar ne spui că ruşii pot avea lipsuri în inventar. Asta-i mai mult decât îngrijorător, Ryan.

— Şi ar putea explica nivelul crescut de alarmă la PVO, adăugă Borstein ameninţător.

— Îmi spuneţi, întrebă preşedintele, că ar putea fi un dispozitiv sovietic?

— Nu există chiar atât de multe puteri nucleare, răspunse primul Borstein. Şi randamentul acestui dispozitiv este prea mare pentru amatori.

— Staţi puţin, interveni din nou Jack. Trebuie să reţineţi că faptele pe care le avem sunt foarte subţiri. Există o diferenţă între informaţii şi speculaţii. Trebuie să vă amintiţi asta.

— Cât de mari sunt armele nucleare tactice sovietice? vru să ştie Liz Elliot.

CINC-SAC se ocupă de această întrebare.

— Foarte asemănătoare cu ale noastre. Au unele mici de o kilotonă pentru proiectilele de artilerie şi au focoase de până la cinci sute de kilotone, rămase de la rachetele SS-20 pe care le-au scos din serviciu.

— Cu alte cuvinte, randamentul acestei explozii se situează în intervalul tipurilor de focoase sovietice despre care am auzit că lipsesc.

— Aşa e, doamnă, Elliot, răspunse generalul Fremont.

La Camp David, Elizabeth Elliot se rezemă de spătarul scaunului şi îşi întoarse capul spre preşedinte. Vorbi prea încet ca microfonul să-i prindă cuvintele:

— Robert, tu trebuia să fii la meciul ăsta, împreună cu Brent şi Dennis.

Era ciudat că încă nu-i venise această idee, îşi spuse Fowler. Se lăsă şi el pe spate.

— Nu, răspunse el. Nu cred că ruşii ar încerca aşa ceva.

— Ce-a fost asta? întrebă o voce la difuzor.

— Aşteaptă un minut, rosti prea încet preşedintele.

— Domnule preşedinte, nu am înţeles ce aţi spus.

— *Am spus*, *aşteaptă un minut!* strigă Fowler.

Acoperi cu mâna microfonul.

— Elizabeth, este datoria noastră să punem situaţia sub control şi o vom face. Hai să-ncercăm să lăsăm la o parte, pentru moment, chestiile personale.

— Domnule preşedinte, vreau să fiţi pe Kneecap cât mai repede posibil, spuse CINC-SAC. Situaţia asta poate fi cu adevărat foarte serioasă.

— Dacă vrem să obţinem controlul, Robert, trebuie s-o facem repede.

Fowler se întoarse spre ofiţerul naval care stătea în picioare în spatele lui.

— Când trebuie să sosească elicopterul?

— În douăzeci şi cinci de minute, domnule, apoi încă treizeci ca să vă ducă la Andrews, la Kneecap.

— Aproape o oră.

Fowler privi ceasul de perete, aşa cum fac oamenii când ştiu cât este ceasul, când ştiu cât timp le trebuie ca să facă ceva şi se uită totuşi la ceas.

— Legăturile radio de pe elicopter nu sunt suficiente. Spune elicopterului să-l ducă la Kneecap pe vicepreşedintele Durling. Domnule general Fremont?

— Da, domnule preşedinte?

— Aveţi Kneecap-uri suplimentare, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Îl trimit pe vicepreşedinte în cel primar. Tu trimite aici unul de rezervă. Poate ateriza la Hagerstown, nu-i aşa?

— Da, domnule, putem folosi aeroportul Fairchild-Republic, unde se construia un A-10.

— OK, aşa facem. Îmi va lua o oră să ajung la Andrews şi nu-mi pot permite să risipesc o oră. E treaba mea să rezolv problema şi am nevoie de această oră.

— Asta, domnule, este o greşeală, spuse Fremont cu vocea lui cea mai rece.

Erau necesare două ore pentru ca avionul să ajungă în centrul Marylandului.

— Se poate, dar asta voi face. Nu-i o vreme potrivită s-o iau la goană.

În spatele preşedintelui, Pete Connor şi Helen D'Agustino schimbară o privire otrăvită. Nu-şi făceau iluzii cu privire la ceea ce se va întâmpla dacă avea loc un atac nuclear asupra Statelor Unite. Mobilitatea era cea mai bună apărare a preşedintelui şi el tocmai renunţase la ea.

Mesajul radio de la Camp David fu transmis imediat. Elicopterul prezidenţial era pe cale de a survola şoseaua de centură a Washingtonului, când vină şi se întoarse spre sud-est. Ateriză pe terenul Observatorului Naval al Statelor Unite. Vicepreşedintele Roger Durling şi întreaga lui familie urcară la bord. Nici măcar nu-şi bătură capul să-şi lege centurile. Agenţi ai Serviciului Secret, înarmaţi cu pistoale mitralieră Uzi, îngenunchează în interiorul aeronavei. Vicepreşedintele nu ştia mai mult decât aflase de la Serviciul Secret. Durling îşi spuse că trebuia să se relaxeze, să fie cu mintea limpede. Îşi privi copilul cel mai mic, un băiat de numai patru ani. Să ai din nou vârsta asta, gândise el cu doar o zi înainte, să ai din nou vârsta asta şi să poţi creşte într-o lume în care posibilitatea unui război important era exclusă. Toate ororile tinereţii lui, „criza rachetelor din Cuba" – care-i marcase primul an de facultate – serviciul militar în calitate de comandant de pluton în 82 Aeropurtate, din care un an fusese în Vietnam… Experienţa de război făcea din Durling un politician neobişnuit de liberal. Nu fugise de ea. Îşi asumase riscul şi-şi amintea cum doi oameni muriseră în braţele lui. Doar ieri se uitase la fiul lui şi-i mulţumise Domnului că el nu va trebui să cunoască nimic din toate astea.

Şi acum… Fiul lui ştia că făceau o călătorie surpriză cu elicopterul şi iubea zborul. Soţia lui ştia mai mult şi din ochii ei se revărsară lacrimi

în timp ce-l privea.

VH-3-ul Infanteriei Marine ateriză la mai puţin de cincisprezece metri de avion. Primul agent al Serviciului Secret sări afară şi văzu un pluton din poliţia de securitate a Forţelor Aeriene marcând drumul până la scări. Vicepreşedintele fu practic dus pe sus până la ele, în timp ce un agent masiv îi luă fiul cel mai mic în braţe şi străbătu distanţa în fugă. Două minute mai târziu, încă înainte ca oamenii să-şi fi legat centurile, pilotul Postului Naţional de Comandă de Urgenţă Aeropurtat ambală motoarele şi goni pe pista Zero-Unu Stânga. Se îndreptă către est, spre Oceanul Atlantic, unde un avion cisternă KC-10 se învârtea deja în aer, aşteptând să umple rezervoarele Boeingului.

— Avem o problemă majoră, spuse Ricks în camera de manevră.

Maine tocmai încercase să se mişte. La orice viteză peste trei noduri, elicea scotea un scrâşnet ascuţit. Arborele era uşor îndoit, dar puteau să-l neglijeze pentru un timp.

— Probabil că toate cele şapte pale sunt avariate. Dacă încercăm să mergem cu mai mult de trei noduri, facem zgomot. Peste cinci, în câteva minute rămânem fără rulmenţii arborelui. Motorul exterior ne poate da două sau trei noduri, dar este şi el zgomotos. Comentarii?

Nu există nici unul. Nimeni de la bord nu se îndoia de experienţa de inginer a lui Ricks.

— Opţiuni?

— Cam subţiri, nu-i aşa? observă Dutch Claggett.

Maine era obligat să rămână aproape de suprafaţă. La acest nivel de alarmă, trebuia să fie gata să lanseze în câteva minute, în mod obişnuit, ar fi putut merge la o adâncime mai mare, dacă nu din alt motiv, cel puţin pentru a reduce oribila mişcare pe care o căpăta nava din cauza turbulenţelor de suprafaţă, dar viteza sa redusă făcea prea lentă revenirea la suprafaţă.

— Cât de aproape este *Omaha?* întrebă mecanicul-şef.

— Probabil la cel mult o sută de mile. La Kodiak sunt P-3-uri, dar Akula e pe aproape şi trebuie să ţinem seama de asta, spuse Claggett. Domnule, putem să ne menţinem poziţia şi să aşteptăm.

— Nu, avem un om rănit. Avem nevoie de ceva sprijin.

— Asta înseamnă să emitem, sublinie secundul.

— Vom folosi o geamandură SLOT.

— La două noduri prin apă, nu ne asigură suficientă distanţă. Domnule căpitan, emisia este o greşeală.

Ricks privi spre mecanicul-şef, care spuse:

— Îmi place ideea de a avea un prieten în preajmă.

— Şi mie, aprobă căpitanul.

Nu dură mult. În câteva secunde, geamandura era la suprafaţa şi

începu imediat să emită un mesaj scurt în UHF. Era programată să continue transmisia mai multe ore.

— Ne paşte o panică naţională, mormăi Fowler.

Era o concluzie logică. Avea o panică în creştere în propriul lui centru de comandă şi o ştia.

— Vine ceva de la Denver?

— Nimic nou pe nici unul dintre canalele radio şi TV private, răspunse o voce la NORAD.

— OK, aşteptaţi.

Fowler cercetă panoul în căutarea altui buton.

— FBI, Centrul de Comandă. Vorbeşte inspectorul O'Day.

— Aici preşedintele, spuse inutil Fowler.

Era o linie directă şi indicatorul luminos de pe panoul FBI-ului era etichetat.

— Cine comandă acolo?

— Sunt directorul asistent adjunct, domnule preşedinte. Pentru moment, eu sunt cel mai mare în grad.

— Cum sunt comunicaţiile voastre?

— Sunt OK, domnule. Avem acces la sateliţii de comunicaţii militari.

— Unul din lucrurile pe care trebuie să le evităm este ca panica să nu ia amploare pe scară naţională. Pentru a preveni asta, vreau să trimiţi oameni la toate sediile reţelelor TV. Vreau ca oamenii tăi să le explice că nu pot transmite nimic în legătură cu povestea asta. Dacă este necesar, ai ordine să foloseşti forţa pentru a preveni aşa ceva.

Lui Murray nu-i plăcu asta.

— Domnule preşedinte, este împotriva…

— Cunosc legea, OK? Am fost procuror. Este necesar pentru păstrarea vieţii şi a ordinii şi se va face, domnule Murray. Este un ordin prezidenţial. Execută-l!

— Da, domnule.

38
Primele contacte

Diverşii operatori ai sateliţilor de comunicaţii erau companii extrem de independente şi adeseori concurenţi nemiloşi, dar nu inamici. Între ei existau înţelegeri, numite neoficial tratate. Permanent, operatorii erau confruntaţi cu posibilitatea ca unul dintre sateliţi să înceteze să funcţioneze, fie din cauza unei defecţiuni interne, fie datorită ciocnirii cu resturi spaţiale, evenimente care constituiau motive reale de îngrijorare. Ca atare, existau înţelegeri de asistenţă mutuală care specificau că, în eventualitatea în care un operator pierdea un satelit, asociaţii lui vor prelua sarcina, exact la fel cum ziarele din acelaşi oraş se înţelegeau, în mod tradiţional, să folosească în comun o tipografie în eventualitatea unui foc sau a unui dezastru natural. Pentru a întări aceste înţelegeri, între diversele sedii ale corporaţiilor existau linii telefonice directe. Intelsat fu primul care sună la Telstar.

— Bert, ni s-au dus doi sateliţi, raportă cu o voce uşor zdruncinată inginerul de serviciu de la Intelsat. Ce se întâmplă?

— La naiba, noi tocmai am pierdut trei, Westarul 4, iar Teleglobul e terminat şi el. Avem o cădere completă a sistemului. Acum facem verificări… tu?

— La fel, Bert. Vreo idee?

— Nimic. Se pare că e vorba de nouă sateliţi, Stacy. La dracu'!

Omul făcu o pauză.

— Idei? Stai puţin, primim ceva… OK, este softul. Acum îl interogăm pe 301… au început vârfurile de sarcină… Iisuse! 301 a primit vârfurile de sarcină pe mai bine de o sută de frecvenţe. Cineva a încercat să ne zdrobească.

— Aşa pare şi aici. Dar cine?

— E sigur că nu a fost vreun nenorocit de hacker… pentru o treabă ca asta, ar fi avut nevoie de megawaţi doar pentru un canal.

— Bert, exact asta am şi eu. Legături telefonice, toate au primit simultan un vârf de sarcină. Ai vreo grabă să le repui în funcţiune?

— Glumeşti? Am acolo sus echipament de un miliard. Până când nu aflu ce dracu' le-a dat la cap, rămân închise. Primul vicepreşedinte e pe drum încoace. Responsabilul cu presa e plecat la Denver, adăugă Bert.

— Şi al meu, dar inginerul meu şef este înzăpezit. Blestemat să fiu dacă am de gând să-mi pun fundul la bătaie. Cred c-ar trebui să cooperăm, Bert.

— N-am nimic împotrivă, Stacy. O să-l abordez pe Fred Kent de la Hughes să văd ce părere are. Ne va lua ceva timp să trecem totul în

revistă şi să facem verificări complete ale sistemelor. Le ţin închise până când aflu ce s-a întâmplat. Avem o industrie de protejat, omule.

— De acord. Nu le dau drumul fără să vorbesc cu tine.

— Ţine-mă la curent cu tot ce afli.

— Te ţin, Bert. O să revin într-o oră.

Uniunea Sovietică este o ţară vastă, de departe cea mai mare din lume, atât ca suprafaţă, cât şi ca lungime a graniţelor. Toate aceste graniţe sunt păzite, pentru că atât ţara actuală, cât şi precursoarele ei fuseseră invadate de multe ori. Mijloacele de apărare ale graniţelor includ evidentul – concentrări de trupe, aerodromuri şi posturi radar – şi subtilul, sub forma antenelor de recepţie radio. Ultimele erau proiectate pentru ascultarea emisiunilor radio şi a altor emisiuni electronice. Informaţiile erau transmise prin legături terestre sau cu microunde la Centrul Moscova, cartierul general al Comitetului pentru Securitatea Statului, KGB, Piaţa Dzerjinski nr. 2. Al Optulea Directorat Principal al KGB-ului răspundea de spionaj şi de securitatea comunicaţiilor. Acesta avea o istorie lungă şi distinsă, care beneficiase de pe urma unei alte forţe tradiţionale ruseşti, fascinaţia faţă de matematica teoretică. Relaţia între cifruri şi matematică era una logică, iar cea mai recentă manifestare a acestei relaţii era munca unui bărbat bărbos, semănând cu un gnom, de treizeci şi ceva de ani, care era fascinat de lucrările lui Benoit Mandelbrot de la Universitatea Harvard, cel care inventase efectiv geometria fractală. Combinând lucrările acestuia cu cele despre teoria haosului ale lui Mackenzie de la Universitatea Cambridge din Anglia, tânărul geniu rus inventase un mod teoretic cu adevărat nou de înţelegere a formulelor matematice. Era în general admis de către mâna de oameni care înţelegeau ceva din toate astea că munca lui merita cu prisosinţă un Premiu Planck. Era un accident istoric că tatăl lui se întâmpla să fie un general în Directoratul Principal al Grănicerilor din KGB şi, ca urmare, Comitetul pentru Securitatea Statului îi remarcase imediat munca. Matematicianul avea acum tot ceea ce putea oferi o patrie recunoscătoare şi, într-o zi, probabil că va primi şi acel Premiu Planck.

Avusese nevoie de doi ani pentru a-şi transforma descoperirea teoretică în ceva practic, dar cu cincisprezece luni mai devreme reuşise prima „recuperare” din cifrul cel mai sigur al Departamentului de Stat al Statelor Unite, numit STRIPE. Şase luni mai târziu, dovedise concludent că cifrul era similar în structură cu tot ce foloseau militarii Statelor Unite. După verificarea cu rezultatele unei alte echipe de criptoanalişti – care aveau acces la datele reţelei de spionaj Walker şi la cercetările, chiar mai serioase, realizate de Pelton – ceea ce se născuse cu numai şase luni înainte era o penetrare sistematică a sistemelor de criptare americane. Încă nu era perfectă. Ocazional,

procedurile de cifrare zilnică se dovedeau imposibil de descifrat. Uneori, trecea câte o săptămână fără recuperarea unui mesaj, dar alteori în numai trei zile recuperaseră mai bine de jumătate din ceea ce primeau şi rezultatele se îmbunătăţeau în fiecare lună. Într-adevăr, problema principală părea să fie că nu aveau echipamentul de calcul adecvat pentru a duce la bun sfârşit toată munca pe care erau capabili să o facă şi Directoratul Opt pregătea de zor mai mulţi lingvişti care să se ocupe de tot traficul de mesaje pe care îl primeau.

Serghei Nikolaevici Golovko fusese sculat dintr-un somn profund şi condus cu maşina la biroul lui pentru a-şi adăuga numele pe lista oamenilor din toată lumea treziţi la realitate fără menajamente. Lucrând de o viaţă în Primul Directorat Principal, treaba lui era să examineze mintea colectivă americană şi să-l ţină la curent în permanenţă pe preşedinte. Mesajele descifrate care-i inundau biroul erau unealta cea mai utilă.

Avea nu mai puţin de treizeci de astfel de mesaje, toate având unul din cele două texte. Toate forţele strategice primiseră ordinul să treacă la Condiţia Defensivă Doi, iar forţele convenţionale treceau la Condiţia Defensivă Trei. Preşedintele american intrase în panică, îşi zise primul adjunct al directorului KGB-ului. Nu exista altă explicaţie. *Era posibil ca el să creadă că Uniunea Sovietică comisese această infamie?* Era gândul cel mai înfricoşător din viaţa lui.

— Încă unul, unul naval.

Mesagerul îl lăsă să cadă pe biroul lui.

Golovko avu nevoie doar de o privire.

— Transmite asta imediat fulger la Marină.

Pentru rest, trebuia să-şi cheme preşedintele. Golovko ridică telefonul.

De data aceasta, birocraţia sovietică lucră repede. Câteva minute mai târziu, fu emis un semnal în extrem de joasă frecvenţă şi submarinul *Amiral Lunin* ieşi la suprafaţă pentru a recepţiona întreg mesajul. Căpitanul Dubinin îl citi, pe măsură ce ieşea din imprimantă.

SUBMARINUL AMERICAN USS *MAINE*
RAPORTEAZĂ LOCALIZAREA LA 50’55’09” N – 153’01’23” V. ELICEA SCOASĂ DIN FUNCŢIUNE DE O COLIZIUNE CU CAUZE NECUNOSCUTE.

Dubinin părăsi camera de comunicaţii şi se îndreptă către masa hărţii.

— Unde eram când am recepţionat tranzientul acela?

— Aici, domnule căpitan şi relevmentul era ăsta.

Navigatorul trasă linia cu creionul. Dubinin clătină din cap.

Îi întinse mesajul:

— Uită-te la ăsta.

— Ce presupuneţi că face?

— Va fi aproape de suprafaţă. Deci… vom urca imediat sub strat şi ne vom mişca rapid. Zgomotul de suprafaţă îi va bruia sonarul. Cincisprezece noduri.

— Credeţi că ne urmărea?

— Ţi-a luat destul de mult ca să-ţi dai seama, nu-i aşa?

Dubinin măsură distanţa până la ţintă.

— Foarte mândru, tipul ăsta. Vom vedea. Ştii cum se laudă americanii că fac fotografii de cocă? Acum, tânărul meu locotenent, va fi rândul nostru!

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Narmonov pe primul adjunct al directorului KGB-ului.

— Americanii au fost atacaţi de forte necunoscute, o lovitură foarte puternică şi care a produs pierderi importante de vieţi omeneşti. Este de aşteptat că vor intensifica gradul de pregătire militară. Un aspect pe care-l vor trata cu maximum de responsabilitate este menţinerea ordinei publice, răspunse Golovko pe circuitul telefonic protejat.

— Şi?

— Şi, din nefericire, toate armele lor strategice se întâmplă să fie orientate spre *Rodina.*

— Dar noi nu avem nici un rol în asta, obiectă preşedintele sovietic.

— Aşa e. Vedeţi, astfel de răspunsuri sunt automate. Ele sunt planificate din timp şi aproape că devin mişcări reflexe. Odată atacat, devii extrem de precaut. Contramăsurile sunt planificate din timp, în aşa fel încât să poţi acţiona rapid şi să-ţi foloseşti capacităţile intelectuale pentru a analiza o problemă, fără distrageri suplimentare şi inutile.

Preşedintele sovietic se întoarse spre ministrul apărării:

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Recomand o creştere a stării noastre de alarmă. Exclusiv defensivă, bineînţeles. Indiferent cine a efectuat acest atac, poate la urma urmei să încerce să ne lovească şi pe noi.

— Aprobat, spuse brutal Narmonov. Alarma cea mai ridicată pe timp de pace.

Golovko se încruntă la receptor. Îşi alese extrem de grijuliu cuvintele:

— Pot să fac o sugestie?

— Da, aprobă ministrul apărării.

— Ar fi bine, dacă este posibil, să le spunem forţelor noastre care este motivul acestei alarme. Ar putea reduce şocul ordinului.

— E o complicaţie inutilă, gândi cu voce tare ministrul.

— Americanii nu au făcut asta, insistă Golovko şi aproape sigur a

fost o greşeală. Vă rog, gândiţi-vă la starea mintală a oamenilor trecuţi brusc de la operaţiunile obişnuite din vreme de pace la o stare de alarmă ridicată. Va fi nevoie doar de câteva minute suplimentare. Aceste câteva cuvinte pot fi importante.

— Bună idee, acceptă Narmonov. Procedează aşa, ordonă el ministrului. Curând vom avea veşti de la americani pe hot-line, spuse Narmonov. Ce vor spune?

— E greu de presupus, dar, indiferent ce spun, ar trebui să avem pregătit un răspuns, doar ca să liniştim lucrurile, să fim siguri că ştiu că nu avem nici un amestec.

Narmonov dădu din cap. Era rezonabil.

— Începeţi să lucraţi la răspuns.

Semnalul pe care li se ordonă să-l transmită îi făcu să mormăie pe operatorii sovietici ai agenţiei de comunicaţii defensive. Pentru a uşura transmisia, esenţa semnalului ar fi trebuit să fie conţinută într-un unic grup de cod din cinci litere care putea fi transmis, descifrat şi înţeles instantaneu de toţi receptorii, dar acum nu era posibil. Propoziţiile suplimentare trebuiau să fie reduse pentru a se evita o transmisie prea lungă. Un maior se ocupă de treaba asta, obţinu aprobarea şefului său, un general-maior şi transmise mesajul pe un mai puţin de treizeci de circuite de comunicaţii. Pentru a corespunde serviciilor militare specifice, mesajul mai suferi câteva modificări.

Amiral Lunin era pe noul lui curs doar de cinci minute, când sosi un al doilea semnal ELF. Ofiţerul de comunicaţii alergă de-a dreptul la comandă cu el.

ALARMĂ GENERALĂ NIVELUL DOI. O DETONARE NUCLEARĂ DE ORIGINE NECUNOSCUTĂ A AVUT LOC ÎN STATELE UNITE. FORŢELE STRATEGICE ŞI CONVENŢIONALE AMERICANE AU FOST ALARMATE PENTRU UN POSIBIL RĂZBOI. TOATE FORŢELE NAVALE VOR IEŞI IMEDIAT PE MARE. LUAŢI TOATE MĂSURILE DE PROTECŢIE NECESARE.

— A înnebunit lumea? se miră căpitanul.

Nu primi nici un răspuns.

— Asta-i tot?

— Tot, nici o indicaţie să ridicăm antena.

— Astea nu sunt instrucţiuni adecvate, obiectă Dubinin. Toate măsurile de protecţie necesare? Ce vor să spună cu asta? Protecţia noastră, protecţia patriei – ce mama dracului vor să spună?

— Domnule căpitan, interveni *Starpom-ul,* Alarma Generală de Gradul Doi are propriile ei reguli de acţiune.

— Ştiu asta, îl asigură Dubinin, dar se aplică aici?

— De ce altceva ar fi fost transmis semnalul?

O Alarmă Generală de Gradul Doi era ceva fără precedent pentru forţele militare sovietice. Însemna că regulile de acţiune nu erau cele de război, dar nici cele din timp de pace. Deşi Dubinin, ca oricare comandant sovietic de navă, înţelegea pe deplin care îi erau îndatoririle, implicaţiile ordinului păreau înfricoşătoare. Totuşi, nu era momentul pentru speculaţii. Era ofiţer naval şi primise un ordin. Cel care-l dăduse, indiferent cine era, înţelegea, probabil, situaţia mai bine decât el. Ofiţerul comandant al lui *Amiral Lunin* îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre secundul lui.

— Măreşte viteza la douăzeci şi cinci de noduri. La posturile de luptă.

Se petrecu atât de repede pe cât putură oamenii să se mişte. Biroul FBI din New York, instalat în clădirea serviciilor federale Jacob Javits, la capătul sudic al Manhattanului, îşi trimise oamenii spre nord şi circulaţia lejeră de duminică făcu deplasarea uşoară. Puternicele maşini ale FBI-ului goniră spre diversele sedii ale reţelelor TV, aflate în centrul oraşului. Acelaşi lucru se petrecu în Atlanta, unde agenţii părăsiră clădirea Martin Luther King, îndreptându-se spre cartierul general al CNN. În fiecare caz, nu mai puţin de trei agenţi pătrunseră în sălile de control şi dădură verdictul: Nu se va transmite nimic de la Denver. Angajaţilor reţelelor nici nu le trecu prin cap să se intereseze de motivul interdicţiei; erau prea ocupaţi, încercând să restabilească rapid contactul. Acelaşi lucru se petrecu în Colorado. Agenţii diviziei de teren locale, sub conducerea agentului special adjunct Walter Hoskins, invadară afiliaţii reţelelor şi compania locală de telefoane şi tăiară toate liniile interurbane, trecând peste obiecţiile furioase ale funcţionarilor de la Bell. Dar Hoskins făcu o greşeală. Se datora faptului că nu se uita prea mult la televizor.

KOLD era un post independent, care încerca să devină un superpost. La fel ca TBS, WWOR şi încă alte câteva, avea propria lui legătură prin satelit pentru a acoperi o zonă largă de vizionare. Era un joc financiar îndrăzneţ, încă nerentabil pentru investitorii care conduceau postul cu un buget redus la maximum, dintr-o clădire veche şi aproape lipsită de ferestre din nord-estul oraşului. Staţia utiliza unul din sateliţii canadieni din seria Anik, iar programele sale, care erau mai ales spectacole vechi preluate de la alte reţele, acopereau rezonabil Alaska, Canada şi zonele nordică şi centrală ale Statelor Unite.

Cândva, clădirea KOLD fusese prima staţie de televiziune de reţea din Denver, fiind construită în 1930, după modelul cerut iniţial de Comisia Comunicaţiilor Federale: beton armat monolitic, capabil să supravieţuiască unui bombardament inamic – specificaţiile datau dinaintea armelor nucleare. Singurele ferestre se găseau în birourile

conducerii de pe latura sudică a clădirii. Trecuseră zece minute de la eveniment, când cineva intră pe uşa deschisă a administratorului programului. Se opri brusc, se întoarse şi alergă înapoi în încăperea actualităţilor. După un alt minut, un operator intră în ascensorul de mărfuri care mergea până la acoperiş. Imaginea, transmisă prin cablu în camera de control şi apoi mai departe printr-un transmiţător în banda Ku la satelitul Anik care era neatins, întrerupse reluarea *Aventurilor lui Dobie Gillis,* program prins de telespectatorii din Alaska, Montana, Dakota de Nord, Idaho şi trei provincii canadiene. În Calgary, Alberta, o reporteră de la un ziar local, a cărei pasiune pentru peripeţiile lui Dwayne Hickman era veşnic trează, fu surprinsă de imagine şi de comentariul vorbit şi îşi sună biroul din oraş. Raportul ei, debitat dintr-o suflare, plecă imediat pe cablul Reuter. Curând după aceea, CBC retransmise imaginea în Europa printr-unul din sateliţii lor Anik neafectaţi.

Chiar atunci, doi agenţi de la FBI Denver intrară în clădirea KOLD. Lansară interdicţia în faţa unei echipe de actualităţi care protestă, invocând Primul Amendament al Constituţiei Statelor Unite, argument care avu mai puţină greutate decât oamenii înarmaţi care le deconectară transmiţătorul. Cel puţin, agenţii FBI îşi cerură scuze în timp ce o făceau. Puteau să nu se obosească. Ceea ce fusese, de la început, un obiectiv nesăbuit devenise deja un exerciţiu de inutilitate.

— Ce dracu' se petrece? îşi întrebă Richards personalul.

— Habar n-am, domnule. Nu s-a dat nici un motiv pentru alarmă, răspunse neconvingător ofiţerul cu comunicaţiile.

— Ne lasă cu ochii în soare, nu-i aşa?

Era o întrebare retorică. Grupul de luptă de pe *TR,* în curs de trecere pe lângă Malta, era acum capabil să atingă ţinte în Uniunea Sovietică. Asta cerea că aparatele Intruder A-6E să decoleze, să urce rapid la altitudinea de croazieră şi să-şi umple rezervoarele curând după aceia, dar la acest punct aveau combustibil ca să poată parcurge tot drumul până la ţintele lor din Peninsula Kerci sau din apropierea acesteia. Doar cu un an înainte, portavioanele Marinei Statelor Unite, deşi transportând un număr mărişor de bombe termonucleare, nu făcuseră parte din PUO. Acest acronim, pronunţat „Pu-Oi", însemna „Plan Unic de Operaţiuni Integrate" şi era schema principală pentru distrugerea Uniunii Sovietice. Diminuarea numărului rachetelor strategice – în cazul Statelor Unite, localizate mai ales pe continent – redusese radical numărul focoaselor disponibile şi Statul Major Unificat pentru Planificarea Ţintelor Strategice, care ocupa aceeaşi clădire cu sediul SAC – asemenea planificatorilor de pretutindeni – încerca, pe toate căile, să compenseze deficienţa. Ca rezultat, de câte ori un portavion se găsea la o distanţă adecvată de

ţintele sovietice, PUOI îşi asuma sarcina. Pentru USS *Theodore Roosevelt,* asta însemna că, aproximativ din momentul când nava trecea la est de Malta, nu mai era doar o forţă de luptă convenţională, ci o forţă strategică nucleară. Pentru a îndeplini această misiune, *TR* transporta cincizeci de bombe nucleare gravitaţionale B-61-Mod-8, într-o magazie specială, bine păzită. B-61 avea OPFT – „opţiune de fuziune totală" – care selecta o putere explozivă variind de la zece la cinci sute de kilotone. Bombele aveau trei metri şaizeci în lungime, mai puţin de treizeci de centimetri diametru, cântăreau doar trei sute de kilograme şi aveau o frumoasă formă aerodinamică pentru a reduce rezistenţa aerului. Fiecare A-6E putea transporta două astfel de bombe, toate celelalte puncte de rezistenţă fiind ocupate de rezervoare auxiliare care să-i permită o rază de luptă de peste o mie de mile. Zece dintre bombe erau echivalentul exploziv al unei întregi escadrile de rachete Minuteman. Ţintele desemnate erau navale, pe baza principiului că oamenii ucideau cel mai adesea prieteni sau cel puţin asociaţi mai uşor decât străini. Una dintre misiunile PUOI desemnate era, de exemplu, transformarea şantierului Nikolaev de pe Nipru într-o baltă radioactivă. Şantierul era locul unde fusese construit portavionul sovietic *Kuzneţov.*

Căpitanul avea o problemă suplimentară; comandantul grupului său de luptă, un amiral, profitase de ocazia de a zbura la Napoli pentru o conferinţă cu comandantul Flotei a Şasea a Statelor Unite. Richards era singur.

— Unde-i prietenul nostru? întrebă comandantul lui *Roosevelt.*

— La aproximativ două sute cincizeci de mile în spate, răspunse ofiţerul cu operaţiunile. Aproape.

— Hai să ridicăm în aer avioanele aflate la plus cinci minute, propuse Jackson. O să iau două şi o să patrulez cam pe aici, ca să supraveghez uşa din spate.

Bătu cu degetul pe hartă.

— Procedează cu calm, Rob.

— Nici o problemă, Ernie.

Jackson se apropie de un telefon.

— Cine-i sus? întrebă el camera de aşteptare VF-1. Bine.

Jackson ieşi să-şi pună costumul de zbor şi casca.

— Domnilor, spuse Richards după plecarea lui Jackson, pentru că acum suntem la est de Malta, facem parte din PUOI, deci suntem o unitate strategică şi ni se aplică DEFCON-TWO. Dacă cineva de aici are nevoie de o reîmprospătare a regulilor de angajare DEFCON-TWO, ar fi bine s-o facă urgent. Tot ce poate fi interpretat ca o ameninţare pentru noi poate fi abordat şi distrus pe baza autorităţii mele, în calitate de comandant al grupului de bătălie. Întrebări?

— Domnule, nu ştim ce se petrece, sublinie ofiţerul cu operaţiunile.

— Mda. Vom încerca să gândim mai întâi, dar hai să ne punem la punct piesa. Se întâmplă ceva rău şi suntem la DEFCON-TWO.

Era o noapte senină, frumoasă, pe puntea de zbor. Jackson îl puse la curent pe comandorul Sanchez şi pe ofiţerii respectivi. Şefii echipelor de întreţinere a celor două Tomcat-uri, care aşteptau pe catapultele laterale, conduseră echipajele de zbor la avioane. Jackson şi Walters urcară la bord. Şefii îi ajutară să-şi pună centurile, apoi dispărură jos şi îndepărtară scările. Căpitanul Jackson efectuă comenzile de pornire, urmărind cum instrumentele de bord intrau în parametrii normali. În mod obişnuit, F-14 D era înarmat cu patru rachete Phoenix ghidate prin radar şi patru-Sidewinder cu infraroşii.

— Gata în spate, Shredder? întrebă Jackson.

— Hai să-i dăm drumul, Spade, răspunse Walter.

Robby acceleră la maximum, apoi cuplă forţajul şi semnală ofiţerului de la catapultă că era pregătit. Acesta privi puntea ca să se asigure că era liberă. Ofiţerul transmise un salut avionului.

Jackson clipi din luminile de zbor ca răspuns, coborând mâinile pe manşă şi capul pe spătar. O secundă mai târziu, bagheta luminoasă a ofiţerului de la catapultă atinse puntea. Un subofiţer apăsă pe butonul de lansare şi aburul ţâşni în maşinăria catapultei.

Cu toţi anii petrecuţi în această meserie, reacţiile lui nu păruseră niciodată să fie suficient de rapide. Accelerarea catapultei aproape că-i scoase ochii din orbite. Luminile vagi ale punţii dispărură în spate. Coada avionului se stabiliză şi avionul se ridică în aer. Înainte de a regla forţajul, Jackson se asigură că zburau cu adevărat, apoi retrase trenul de aterizare şi flapsurile şi începu o ascensiune lentă până la altitudinea de zbor. Era doar la trei sute de metri, când, „Bud” Sanchez şi „Lobo” Alexander intrară în formaţie.

— Se duc radarele, comunică Shredder, citind instrumentele.

În câteva secunde, întregul grup de luptă de pe *TR* anulă orice emisiune. Acum, nimeni nu mai putea să-i detecteze după zgomotul lor electronic.

Jackson se instală comod. Indiferent ce era, îşi spuse el, nu putea fi chiar atât de râu, nu-i aşa? Era o noapte senină, frumoasă şi, cu cât urca mai sus, cu atât devenea mai senină, privită prin capacul panoramic al carlingii avionului său de vânătoare. Stelele erau puncte discrete de lumină şi clipitul lor încetă aproape complet când ajunseră la nouă mii de metri. Distingea girofarurile îndepărtate ale unor avioane comerciale şi ţărmurile câtorva ţări. O noapte ca asta, îşi zise el, poate face un poet dintr-un ţăran. Viră spre vest, cu Sanchez lângă aripa lui. În direcţia asta erau câţiva nori, îşi dădu el seama imediat, cerul nu mai era atât de plin de stele.

— OK, hai să luăm rapid o imagine, ordonă Jackson.

Ofiţerul cu intercepţia radar activă sistemele. F-14 D fusese de

curând echipat cu un nou radar produs de Hughes, numit PRI „probabilitate redusă de interceptare”. Deşi folosea mai puţină putere decât sistemul AWG-9 pe care-l înlocuise, PRI combina o rezoluţie mai mare cu o probabilitate mult mai scăzută de interceptare de către receptorul de ameninţare al altui avion. De asemenea, avea o performanţă mult îmbunătăţită în privinţa vizualizării în jos.

— Uite-i, raportă Walters. Frumoasă formaţie circulară.

— Au ceva în aer?

— Nu văd decât un transponder în funcţiune.

— OK, în câteva minute vom fi pe poziţie.

La cinzeci de mile în spatele lor, un Hawkeye E-2C, avion de avertizare timpurie, se desprindea de pe catapulta numărul doi. În spatele lui, două avioane cisternă KA-6 şi alte avioane de vânătoare porneau motoarele. Curând, cisternele vor fi pe poziţia lui Jackson pentru a-i completa rezervoarele cu combustibil, permiţându-i CAG-ului să rămână în aer încă patru ore. E-2C-ul era cel mai important. Urcă în plină forţă, virând spre sud pentru a ocupa o poziţie la cincizeci de mile de nava-mamă. Imediat ce ajunse la şapte mii cinci sute, radarul lui de supraveghere intră în funcţiune şi echipa de trei operatori de la bord începu sa catalogheze contactele. Datele lor erau transmise printr-o legătură digitală înapoi la portavion şi ofiţerului cu armamentul aerian (OAA) al grupului de la bordul crucişătorului Aegis USS *Thomas Gates* al cărui indicativ de apel era „Stetson”.

— Nimic deosebit, domnule căpitan.

— OK, suntem pe poziţie. Ne învârtim şi supraveghem împrejurimile.

Jackson îşi răsuci avionul într-un viraj uşor spre dreapta, cu Sanchez în formaţie strânsă.

Hawkeye-ul îi zări primul. Erau aproape exact sub Jackson şi cele două Tomcat-uri ale lui şi, pentru moment, în afara conurilor radarurilor lor.

— Stetson, aici Falcon-Two, avem patru avioane inamice la joasă altitudine, relevment doi-opt-unu, distanţa o sută de mile.

Referinţa era pentru poziţia lui *TR.*

— IFF?

— Negativ, viteza patru sute, altitudinea două sute, curs unu-trei-cinci.

— Amplifică, ordonă OAA.

— Sunt într-o formaţie de patru nu prea strânsă, Stetson, raportă controlorul de pe Hawkeye. Estimăm că sunt avioane tactice de vânătoare.

— Am prins ceva, îi raportă Sanchez lui Jackson, un moment mai târziu. Jos, par să fie două… nu, patru avioane, se îndreaptă spre sud-

est.

— Ale cui?

— Nu ale noastre.

În Centrul de Informaţii de Luptă al lui *TR* nimeni nu avea deocamdată vreo idee despre ceea ce se petrecea, dar personalul informaţiilor făcea tot ce putea ca să afle. Până acum, aflaseră că majoritatea canalelor de satelit pentru actualităţi păreau să nu emită, deşi toate legăturile militare erau în funcţiune. Un baleiaj ulterior al spectrului satelitar demonstra că o mulţime de circuite video erau, inexplicabil, inactive, la fel ca şi legăturile telefonice prin satelit. Activitatea tipilor de la comunicaţii se concentrase atât de tare pe canalele de înaltă tehnologie, încât fură necesare serviciile unui operator radio clasa a treia pentru a sugera baleiajul benzilor de unde scurte. Primul post pe care îl găsiră fu BBC-ul. Flash-ul de actualităţi fu înregistrat şi transmis în grabă la CIL. Vocea vorbea cu o siguranţă calmă, tipică pentru British Broadcasting Corporation.

„Reuter raportează o detonare nucleară în zona centrală a Statelor Unite. Staţia de televiziune KOLD din Denver, Coloraydo – englezii aveau necazuri cu pronunţia numelor anumitor state americane – a transmis prin satelit o imagine a norului-ciupercă deasupra Denverului, însoţită de un comentariu despre o masivă explozie. Staţia KOLD nu mai emite acum şi încercările de a contacta Denverul prin telefon nu au avut încă succes. Deocamdată, nu au existat nici un fel de comentarii oficiale în privinţa acestui incident.”

— Dumnezeule mare, rosti cineva în numele tuturor.

Căpitanul Richards privi prin cameră la personalul lui.

— Ei bine, acum ştim de ce suntem la DEFCON-TWO. Hai să mai ridicăm nişte vânători. F-18 înaintea noastră, F-14 în urmă. Vreau patru A-6 echipate cu B-61 asupra ţintelor PUOI. Mai vreau o escadrilă de F-18 echipată cu rachete antinavă şi începeţi pregătirea unei Alpha-Strike asupra grupului de luptă de pe *Kuzneţov.*

— Domnule căpitan, se precipită cineva, Falcon raportează patru avioane tactice care se îndreaptă spre noi.

Richards trebui doar să se întoarcă pentru a vedea display-ul tactic principal, un ecran radar cu diametrul de un metru. Cele patru contacte noi apăreau ca nişte V-uri inversate, cu vectori de curs. Punctul de abordare cel mai apropiat era la mai puţin de douăzeci de mile, în intervalul de acţiune al rachetelor aer-sol.

— Pune-l pe Spade să-i identifice imediat pe bandiţii ăştia!

— … apropii şi identifici, fu ordinul din avionul de control Hawkeye.

— Înţeles, confirmă Jackson. Bud, distanţează-te.

— Înţeles.

Comandorul Sanchez împinse uşor manşa la stânga pentru a deschide distanţa între avionul lui şi cel al lui Jackson. Numită „Doiarul răsfirat”, formaţia permitea avioanelor să se susţină reciproc şi să fie imposibil de atacat simultan. În timp ce se separau, ambele avioane se înclinară şi plonjară cu motoarele în plin. În câteva secunde, trecuseră de Mach-One.

— E pe ţeavă, îi spuse Shredder copilotului său. Activez sistemul TV.

Tomcat-ul era construit cu un dispozitiv simplu de identificare. Era o cameră de televiziune cu un obiectiv telescopic care mărea de zece ori şi care lucra la fel de bine pe lumină şi pe întuneric. Locotenentul Walters reuşi să conecteze camera TV la sistemul radar şi, în câteva secunde, avu pe ecran patru puncte care creşteau rapid, pe măsură ce Tomcat-urile le ajungeau din urmă.

— Configuraţie de cârmă dublă.

— Falcon, aici Spade. Informează-l pe Stick că avem contact vizual fără identificare şi ne apropiem.

Maiorul Piotr Arabov nu era mai încordat decât de obicei. Era instructor de zbor şi, în acest moment, făcea o demonstraţie practică în folosul celor trei libieni care-l însoţeau, explicându-le dificultăţile care puteau apărea într-un zbor de noapte, aproape razant la suprafaţa apei. Cu treizeci de minute mai devreme, viraseră deasupra insulei italiene Pantellaria şi se îndreptau acum către Tripoli şi casă. Zborul de noapte în formaţie era dificil pentru cei trei libieni, deşi fiecare avea peste trei sute de ore de zbor de acest fel şi zborul la suprafaţa apei era cel mai periculos dintre toate. Din fericire, aleseseră o noapte potrivită pentru el. Cerul plin de stele le oferea un bun orizont de referinţă. Mai bine să-nveţe în condiţii uşoare şi la această altitudine, îşi spuse Arabov. Un adevărat profil tactic „la o sută de metri şi o viteză mai mare pe o noapte noroasă” puteau reprezenta un pericol excesiv. Nu era mai impresionat de măiestria aeriană a acestor libieni decât fusese la mai multe ocazii Marina Statelor Unite, dar păreau doritori să înveţe şi asta era ceva. În plus, ţara lor bogată în petrol, trăgând învăţămintele din războiul irakienilor, decisese că, dacă tot era necesar să aibă o forţă aeriană, mai bine să aibă una antrenată corespunzător. Asta însemna că Uniunea Sovietică putea vinde mult mai multe aparate MIG-29, în ciuda faptului că vânzările în zona Israelului erau acum sever reduse. Dar asta însemna şi că maiorul Arabov era plătit parţial în valută.

Pilotul instructor privi la stângă şi la dreapta ca să vadă dacă formaţia era… mă rog, nu chiar strânsă, dar suficient. Cu două tancuri de combustibil sub fiecare aripă, avioanele se deplasau greoi. Fiecare rezervor de combustibil avea aripioare stabilizatoare şi semăna, de

fapt, destul de bine cu o bombă.

— Transportă ceva, domnule căpitan. Sunt sigur avioane MIG-29.

— Aşa e.

Jackson verifică şi el ecranul, apoi acţionă radioul.

— Stick, aici Spade, terminat.

— Dă-i drumul.

Circuitul radio digital îi permise lui Jackson să recunoască vocea căpitanului Richards.

— Stick, am identificat avioane inamice. Patru MIG-uri doi-nouă. Par să aibă încărcătură sub aripi. Cursul, viteza şi altitudinea neschimbate.

Urmă o scurtă pauză.

— Ciuruieşte-i pe bandiţi.

Capul lui Jackson se înălţa brusc.

— Repeta, Stick.

— Spade, aici Stick. Ciuruieşte-i pe bandiţi. Confirmă.

Le-a spus, „bandiţi”, îşi zise Jackson. *Şi ştie mai mult decât mine.*

— În regulă, abordez acum. Terminat.

Jackson conectă din nou radioul.

— Bud, urmează-mă.

— Rahat, zise Shredder. Recomand orientarea a două Phoenix, perechea stângă şi perechea dreaptă.

— Fă-o, răspunse Jackson, reglând comutatorul armamentului de la capătul manşei pe poziţia AIM-54.

Locotenentul Walters programă rachetele ca să-şi mascheze radarele până la doar o milă distanţă.

— Gata. Distanţa şaisprezece mii.

Display-ul de deasupra capului lui Jackson prezenta simbologia corectă. Piuitul unui ton în cască îl anunţă că prima rachetă era gata de tragere. Apăsă pe trăgaci o dată, aşteptă o secundă, apoi apăsă din nou.

— Rahat, rosti Michael, „Lobo” Alexander, aflat la o distanţă de o jumătate de milă.

— Tu ştii mai bine, mârâi Sanchez.

— Cerul e curat. Nu văd nimic altceva în jurul nostru.

Jackson închise ochii pentru a-şi feri cât mai mult vederea de jeturile de flăcări albe-gălbui ale rachetelor. Acestea se îndepărtară rapid, cu aproape o milă pe secundă. Jackson le urmări îndreptându-se spre ţintă, în timp ce-şi poziţiona avionul pentru o altă lansare, dacă Phoenix-urile nu funcţionau corespunzător.

Arabov făcu încă o verificare a instrumentelor. Nu era nimic neobişnuit. Receptorii de pericol de pe avionul lui indicau doar radare de căutare aeriană, deşi o citire dispăruse cu câteva minute mai

devreme. Altfel, aceasta era o misiune de antrenament excesiv de rutinieră – avansare în linie dreaptă şi la acelaşi nivel, pe un curs direct spre un punct fix. Receptorii de pericol nu detectaseră radarul LPI, care urmărea de cinci minute zborul formaţiunii sale. Totuşi, erau capabile să detecteze puternicul radar de ghidare al unei rachete Phoenix.

O lumină de avertizare roşie, strălucitoare, se aprinse şi un sunet scrâşnit îi tortură urechile. Arabov coborî privirea pentru a verifica instrumentele. Păreau să funcţioneze, dar asta nu era…

Următoarea lui mişcare fu să-şi întoarcă rapid capul. Avu timp doar să vadă o semilună de lumină galbenă şi o dâră de fum fantomatică, luminată de stele, apoi un fulger.

Phoenix-ul orientat spre perechea din dreapta explodă doar la câţiva metri de avioane. Focoasa de şaizeci de kilograme umplu aerul cu fragmente care se deplasau cu mare viteză, zdrenţuind amândouă MIG-urile. Acelaşi lucru se întâmplă cu perechea din stângă. Aerul se umplu cu un nor incandescent de kerosen în explozie şi bucăţi de avion. Trei piloţi fură ucişi pe loc de explozie. Arabov fu catapultat din avionul lui în dezintegrare de scaunul ejectabil, a cărui paraşută se deschise doar la şaizeci de metri deasupra apei. Deja inconştient, datorită neaşteptatului şoc al ejectării, maiorul rus fu salvat de sistemele speciale. Un guler gonflabil îi susţinu capul deasupra apei, un radio UHF începu să cheme cel mai apropiat elicopter de salvare şi un girofar puternic alb-albastru prinse a fulgera în întuneric. În jurul lui, câteva petice subţiri de combustibil în flăcări şi nimic altceva.

Jackson urmări întregul proces. Probabil că stabilise un record al tuturor timpurilor pentru o singură lansare. Patru avioane dintr-o singură salvă de rachete. Dar nu talentul sau îndemânarea stăteau la baza performanţei. Ca şi în cazul victimei lui irakiene, cei de acum nu ştiuseră că el se afla acolo. Era un asasinat, nu un război.

— Ciuruit patru MIG-uri, comunică el prin radio. Stick, aici Spade, ciuruit patru. Mă întorc pe poziţia CAP, avem nevoie de combustibil.

— Înţeles, Spade, cisternele sunt acum deasupra ta. Recepţionăm că ai ciuruit patru.

— Ah, Spade, ce dracu’ se întâmplă? întrebă locotenentul Walters.

— Aş vrea să ştiu, Shredder.

Am tras cumva primul foc dintr-un război? Şi ce război?

În ciuda lamentărilor anterioare, regimentul de tancuri de gardă era una din cele mai bune unităţi ruseşti pe care le văzuse Keitel. Forţa principală de luptă era formată din tancuri T-80. Cu turelele şi carenele acoperite cu panouri de blindaj împotriva proiectilelor cu reacţie, păreau nişte jucării imense. O impresie falsă, imediat

dezminţită de aspectul periculos al acestor vehicule joase, ale căror tunuri lungi tunuri cu calibrul 125 mm nu lăsau nici o îndoială asupra identităţii şi destinaţiei lor. Presupusa echipă de inspecţie se deplasa în grupuri de trei. Keitel avea misiunea cea mai periculoasă, pentru că era cu comandantul regimentului. Keitel – „colonelul Ivanenko” – îşi verifică ceasul, în timp ce păşea în urma adevăratului colonel.

Doar la două sute de metri mai departe, Gunther Bock şi alţi doi foşti ofiţeri Stasi se apropiară de echipajul unui tanc. Oamenii se îmbarcau în vehiculul lor, când ofiţerii se apropiară.

— Stai! ordonă unul.

— Da, domnule colonel, răspunse sergentul care comanda tancul.

— Coborâţi. Vom inspecta vehiculul.

Comandantul, trăgătorul şi conducătorul se adunară în faţa vehiculului, în timp ce echipajele celelalte se îmbarcau într-ale lor. Bock aşteptă ca tancurile din vecinătate să-şi închidă turelele, apoi scoase automatul cu surdină şi îi împuşcă pe cei trei ruşi. Corpurile fură aruncate sub tanc. Bock ocupă locul trăgătorului şi căută comenzile în privinţa cărora fusese instruit. La nici o mie două sute de metri, parcate în unghi drept faţă de tancul lui, erau peste cincizeci de tancuri americane M1A1 ale căror echipaje se îmbarcau şi ele în vehiculele lor.

— Pornesc motorul, raportă prin interfon conducătorul.

Motorul Diesel se trezi la viaţă, urlând împreună cu toate celelalte. Bock mută selectorul de muniţie pe proiectil perforant cu ampenaj de stabilizare şi apăsă pe butonul de încărcare. Automat, închizătorul tunului principal al tancului se deschise şi proiectilul, apoi încărcătura de tragere, fură introduse şi închizătorul se închise singur. Asta, îşi spuse Bock, fusese destul de uşor. Apoi acţionă sistemul de ochire şi selectă un tanc american. Era uşor de zărit. Parcul de tancuri american era luminat ca orice parcare, astfel încât infractorii să poată fi zăriţi cu uşurinţă. Laserul îi dădu o citire a distanţei şi Bock înălţă tunul la diviziunea corespunzătoare a stadimetrului. Estimă că vântul era zero. Era o noapte calmă. Bock îşi verifică ceasul şi aştepta ca secundarul să ajungă la doisprezece. Apoi apăsă pe butonul de tragere. T-80-ul lui Bock se legănă înapoi, împreună cu alte trei. Două treimi de secundă mai târziu, proiectilul nimeri turela unui tanc american. Rezultatele fură impresionante. Proiectilul lovi compartimentul de muniţii din spatele turelei. Patruzeci de unităţi de muniţie explodară imediat. Panourile de etanşare orientară cea mai mare parte a exploziei în sus, dar uşile protectoare antiincendiu din interiorul vehiculului fuseseră deja aruncate în aer de proiectil şi echipajul fu incinerat în scaunele lui, în vreme ce tancul de două milioane de dolari se transformă într-un vulcan împestriţat cu verde şi maro, împreună cu alte două.

O sută de metri spre nord, comandantul regimentului îngheţă la jumătatea frazei, întorcându-se îngrozit spre sursa de zgomot.

— Ce se întâmplă? reuşi el să strige, înainte ca Keitel să-l împuşte în ceafă.

Bock trăsese deja al doilea proiectil în compartimentul maşinii unui alt tanc şi încărca un al treilea. Şapte M1A1-uri erau în flăcări, înainte ca primul tunar american să încarce un proiectil. Turela uriaşă se răsuci, în timp ce comandanţii de tancuri urlau ordine la conducătorii şi trăgătorii lor. Bock văzu turela în funcţionare şi răsuci tunul spre ea. Proiectilul lui trecu mult la stânga, dar lovi un alt Abrams din spatele primului. Focul american rată şi el, pentru că trăgătorul era emoţionat. Al doilea proiectil fu încărcat imediat şi nimeri un T-80 situat la două tancuri distanţă de al lui Bock. Gunther decise să nu-şi mai bată capul cu americanul acela.

— Suntem atacaţi – deschideţi focul, deschideţi focul! ţipară comandanţii „sovietici” de tancuri în circuitele lor de comandă.

Keitel alergă spre vehiculul de comandă.

— Sunt colonelul Ivanenko. Comandantul vostru este mort.

— Mişcaţi-vă! Terminaţi-i pe ticăloşii ăştia, cât mai avem un regiment!

Ofiţerul cu informaţiile ezită, neavând nici cea mai mică idee de ceea ce se petrecea, capabil doar să audă tirul tunurilor. Dar ordinele veneau de la un colonel. Ridică radioul, trecu pe circuitul de comandă al batalionului şi transmise instrucţiunile.

Urmă momentul de ezitare aşteptat. Cel puţin zece tancuri americane ardeau acum, dar patru răspundeau cu foc. Apoi întreaga linie sovietică deschise focul şi trei dintre tancurile americane active fură aruncate în aer. Cele protejate de rândul din faţă începură să lanseze fum şi să manevreze, mai ales în marşarier, în timp ce tancurile sovietice avansau. Keitel urmări cu admiraţie înaintarea tancurilor sovietice. Şapte rămaseră nemişcate, dintre care patru erau în flăcări. Încă două explodară, înainte de a trece linia unde odată se aflase un zid.

Merita, îşi spuse Keitel, numai pentru clipa aceasta. Indiferent ce avea de gând Gunther, merita să-i vezi pe ruşi şi americani omorându-se între ei.

Amiralul Joshua Painter sosi la cartierul general CINCLANT exact la timp pentru a prinde mesajul de la *Theodore Roosevelt.*

— Cine comandă acolo?

— Comandantul grupului de luptă a zburat la Napoli. Ofiţerul cel mai mare în grad din grup este căpitanul Richards, răspunse ofiţerul de la Informaţiile Flotei. El a spus că patru MIG-uri înarmate se îndreptau spre el şi, pentru că suntem la DEFCON-TWO, le-a atacat.

Reprezentau o potenţială ameninţare la adresa grupului.

— MIG-urile cui?

— Ar putea fi de la grupul de pe *Kuzneţov,* domnule.

— Aşteaptă o clipă… ai spus DEFCON-TWO?

— *TR* este acum la est de Malta, domnule, se aplică PUOI, sublinie ofiţerul de la Operaţiuni Flotă.

— Ştie cineva ce se petrece?

— Eu sunt al dracului de sigur că nu ştiu, răspunse cinstit ofiţerul de la Informaţii Flotă.

— Dă-mi-l pe Richards pe un circuit audio. Care-i statutul Flotei?

— Tot ce este la chei are ordine să se pregătească de drum, domnule. Asta-i automat.

— Dar de ce suntem la DEFCON-THREE aici?

— Nu ne-au spus de ce.

— Splendid.

Painter îşi trase puloverul peste cap şi strigă după cafea.

— *Roosevelt* pe linia doi, domnule, anunţă intercomul.

Painter apăsă pe buton şi puse telefonul pe speaker.

— Aici CINCLANT.

— Aici Richards, domnule.

— Ce se întâmplă?

— Suntem de cincisprezece minute într-o alarmă DEFCON-TWO. O patrulă de MIG-29 se îndrepta spre noi şi am ordonat să fie ciuruiţi.

— De ce?

— Păreau să fie înarmaţi, domnule şi am recepţionat o transmisie radio despre explozie.

Painter îngheţă instantaneu.

— Ce explozie?

— BBC raportează o explozie nucleară în Denver. Staţia locală TV, de la care plecase raportul, nu mai emite acum. Cu genul acesta de informaţii, am dat ordinul de atac. Sunt ofiţerul cel mai mare în grad. Aici este grupul meu de luptă. Dacă nu mai aveţi alte întrebări, am şi alte treburi de făcut.

Painter înţelese că nu trebuia să-l încurce pe om.

— Foloseşte-ţi capul, Ernie. Foloseşte-ţi blestematul ăla de cap.

— Înţeles, domnule. Terminat.

Legătura se întrerupse.

— Explozie nucleară? întrebă ofiţerul de la Informaţii Flotă.

Painter avea un hot-line cu Centrul Naţional de Comandă Militară. Îl activă.

— Aici CINCLANT.

— Căpitanul Rosselli, domnule.

— Am avut o explozie nucleară?

— Da, domnule. În zona Denver, NORAD estimează că pagubele

sunt destul de mari. Asta-i tot ce ştim. Încă nu am comunicat nimănui.

— Ei, uite altceva pentru tine. *Theodore Roosevelt* a interceptat şi doborât patru MIG-29 care se îndreptau spre el. Ţine-mă la curent. Dacă nu mi se dau alte directive, scot tot ce am pe mare.

Bob Fowler era deja la a treia cană de cafea. Se blestema că băuse cele patru beri germane tari, de parc-ar fi fost Archie Bunker şi una dintre temerile lui era că oamenii de aici vor mirosi alcoolul din respiraţia lui. Intelectul îi spunea că procesele gândirii lui puteau fi oarecum afectate de alcoolul absorbit, dar băuse berile în decurs de câteva ore; procesele naturale, plus cafeaua, fie că-l eliminaseră din organism, fie că o vor face curând.

Pentru prima dată, era recunoscător pentru moartea soţiei lui, Marian. Fusese acolo, la marginea patului şi o urmărise pe iubita lui soţie murind. Ştia ce erau durerea şi tragedia şi, oricât de înspăimântătoare era moartea atâtor oameni în Denver, îşi spuse el, trebuia să se detaşeze, s-o dea deoparte, să se concentreze pentru a preveni moartea altora.

Până acum, aprecie Fowler, lucrurile merseseră bine. Luase rapid măsuri pentru a împiedica răspândirea ştirii. Panica la scară naţională era ceva de care nu avea nevoie. Serviciile militare erau la un nivel mai ridicat de alarmă, care fie va preveni, fie va descuraja un atac suplimentar, pentru o perioadă nedefinită de timp.

— OK, spuse el pe linia de conferinţă cu NORAD şi SAC. Să vedem ce ştim până acum.

NORAD răspunse:

— Am avut o detonare nucleară unică, de ordinul sutelor de kilotone. Deocamdată nu există un raport de la locul evenimentului. Forţele noastre trec la o stare de alarmă ridicată. Sateliţii de comunicaţii nu funcţionează…

— De ce? întrebă Elizabeth Elliot cu o voce mai fragilă decât a lui Fowler. Ce-ar fi putut provoca asta?

— Nu ştim. O detonare nucleară în spaţiu ar putea să o facă prin efecte EMP – asta înseamnă impuls electromagnetic. Când un dispozitiv nuclear explodează la mare altitudine, cea mai mare parte din energie este eliberată sub formă de radiaţie electromagnetică. Ruşii ştiu mai multe decât noi despre efectele practice ale exploziilor de acest fel; au mai multe date de la testele lor din Novaia Zemlia din 1960. Dar nu avem dovezi ale unei astfel de explozii şi ar fi trebuit să o remarcăm. Deci, un atac nuclear asupra sateliţilor este foarte improbabil. Următoarea posibilitate este o răbufnire masivă de energie electromagnetică de la o sursă terestră. Ruşii au pompat o mulţime de bani în cercetarea aplicaţiilor microundelor la armament. Au o navă în Pacificul de Est cu o mulţime de antene la bord – *Iuri*

Gagarin. E clasificată ca navă de sprijin pentru evenimente spaţiale şi are patru antene enorme cu amplificare ridicată. Această navă se află actualmente la trei sute de mile în largul coastelor statului Peru, în raza vizuală a sateliţilor răniţi. Ipotetic, nava susţine operaţiuni pentru staţia spaţială *Mir*. În afară de asta, nu avem alte ipoteze. Am un ofiţer care discută cu Hughes Aerospace chiar acum, să vadă ce cred ei.

— OK, încercăm să obţinem benzi ATC de la Stapleton, să vedem dacă bomba putea fi lansată de un avion şi aşteptăm veşti de la echipele de salvare şi de alt gen trimise la locul exploziei. Asta-i tot.

— Avem două escadrile în aer şi altele se pregătesc în timp ce vorbim, continuă CINC-SAC. Toate escadrilele mele de rachete sunt în stare de alarmă. Adjunctul meu este în aer cu Looking Glass Auxiliar West şi un alt Kneecap este pe cale să decoleze înspre dumneavoastră, domnule.

— În Uniunea Sovietică se întâmplă ceva?

— Personalul apărării lor aeriene îşi intensifică nivelul de alarmă, aşa cum am discutat deja, răspunse generalul Borstein. Recepţionăm şi alte activităţi radio, dar încă nimic. Clasificabil. Nu există indicaţii despre un atac asupra Statelor Unite.

— OK.

Preşedintele lăsă să-i scape un oftat. Lucrurile stăteau prost, dar nu scăpaseră de sub control. Nu trebuia decât să liniştească situaţia şi apoi să înainteze…

— Voi deschide linia directă cu Moscova.

— Foarte bine, domnule, răspunse NORAD.

Un subofiţer transmisionist din Marină era la două scaune distanţă de preşedintele Fowler. Terminalul lui de calculator era deja aprins.

— Vreţi să treceţi aici, domnule preşedinte? îi ceru subofiţerul. Nu pot interconecta display-ul meu cu ecranul dumneavoastră.

Fowler îşi împinse de-a-ndărătelea scaunul cu rotile pe cei doi metri şi jumătate până la locul subofiţerului.

— Domnule, chestia asta lucrează aşa: eu bat ceea ce spuneţi dumneavoastră şi este transmis direct prin calculatoarele NMCC la Pentagon – ei doar cifrează – dar, când răspund ruşii, răspunsul vine pe hot-line în rusă, este tradus acolo, apoi trimis aici de la Pentagon. Există o rezervă la Fort Ritchie, în cazul în care ceva merge prost la D.C. Avem o linie terestră şi două legături prin satelit separate. Pot să bat cam la fel de repede cum vorbiţi.

Pe ecusonul cu numele maistrului transmisionist scria *Orontia* şi Fowler fu incapabil să decidă care-i era originea. Avea zece kilograme bune în plus, dar părea relaxat şi competent. Fowler se va mulţumi cu atât. Maistrul Orontia avea şi un pachet de ţigări, aşezat lângă tastatură. Preşedintele fură una, ignorând semnele de interzicere a fumatului atârnate pe fiecare perete. Orontia i-o aprinse cu o brichetă.

— Totul e pregătit, domnule.

Maistrul Pablo Orontia privi cu coada ochiului la Comandantul Suprem. Privirea lui nu trăda faptul că se născuse în Pueblo, Colorado şi avea încă rude acolo. Preşedintele va linişti lucrurile, asta era treaba lui. Treaba lui Orontia, raţionă el, era să facă tot ce putea ca să-l ajute. Orontia îşi servise ţara în două războaie şi multe alte crize, mai ales în calitate de transmisionist al unui amiral, pe portavioane şi acum îşi suprimă sentimentele, aşa cum se antrenase să o facă.

— Dragă domnule preşedinte Narmonov…

Căpitanul Rosselli urmări prima transmisie reală pe hot-line de la sosirea lui la Washington. Mesajul fu introdus într-un IBM-PC/AT şi cifrat, apoi operatorul apăsă pe tasta Enter pentru a-l transmite. De fapt, n-avea ce căuta în sala de cifru, ar fi trebuit să fie la biroul lui, îşi spuse Jim, dar ceea ce se petrecea aici putea fi vital pentru munca pe care o făcea.

CUM ŢI S-A SPUS PROBABIL, O EXPLOZIE IMPORTANTĂ A AVUT LOC ÎN PARTEA CENTRALĂ A ŢĂRII MELE. MI S-A COMUNICAT CĂ A FOST O EXPLOZIE NUCLEARĂ ŞI CĂ PIERDERILE DE VIEŢI OMENEŞTI SUNT DESTUL DE MARI…

…citi preşedintele Narmonov, cu consilierii alături.

— Cam la ce ne aşteptam, comentă el. Trimiteţi răspunsul.

— Iisuse, repede au mai răspuns! observă colonelul din armată care era de serviciu şi începu să traducă.

Un sergent din Infanteria Marină dactilografie versiunea engleză, care fu transmisă automat la Camp David, Fort Ritchie şi Departamentul de Stat. Calculatoarele tipăriră mesajul pe imprimante, de acolo fiind expediat, aproape la fel de repede, prin facsimil la SAC, NORAD şi agenţiile de informaţii.

AUTENTIFICATOR: CONFORM PROGRAMULUI.
RĂSPUNS DE LA MOSCOVA
DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:
AM NOTAT EVENIMENTUL. TE ROG SĂ ACCEPŢI CEA MAI PROFUNDĂ COMPASIUNE DIN PARTEA MEA ŞI A POPORULUI SOVIETIC. CUM ESTE POSIBIL UN ASTFEL DE ACCIDENT?

— Accident? întrebă Fowler.

— A fost al naibii de repede, Robert, observă imediat Elliot. Prea repede. Engleza lui nu-i foarte bună. Mesajul trebuia să fie tradus şi nu te grăbeşti când citeşti aşa ceva. Probabil că răspunsul lor era pregătit din timp… ce semnificaţie are asta? întrebă Liz, vorbind aproape

numai pentru ea, în timp ce Fowler îşi formula următorul mesaj. *Ce se petrece aici? Cine face asta şi de ce...?*

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:

CU REGRET TE INFORMEZ CĂ ACESTA NU A FOST UN ACCIDENT. NU EXISTĂ NICI UN DISPOZITIV NUCLEAR AMERICAN PE O RAZA DE O SUTĂ DE MILE ŞI NICI NU AU EXISTAT ARME ALE STATELOR UNITE ÎN TRANZIT PRIN ZONĂ. A FOST ACTUL DELIBERAT AL UNOR FORŢE, NECUNOSCUTE.

— Ei, asta nu-i o surpriză, mormăi Narmonov.

Se felicită pentru previziunea corectă a primului mesaj din America.

— Trimite următorul răspuns, îi ceru el comunicatorului.

Apoi se adresă consilierilor.

— Fowler este un bărbat arogant, cu slăbiciunile aroganţei, dar nu un prost. Reacţia lui în povestea aceasta va fi foarte emoţională, trebuie să-l liniştim, să-l calmăm. Dacă va reuşi să judece la rece, inteligenţa îi va permite să menţină controlul situaţiei.

— Domnule preşedinte, interveni Golovko, care tocmai sosise la centrul de comanda, cred că asta este o greşeală.

— Cum adică? întrebă Narmonov, surprins într-o oarecare măsură.

— E o greşeală să-ţi adaptezi cuvintele în funcţie de ceea ce crezi despre om, despre caracterul şi starea lui mintală. Sub tensiune, oamenii reacţionează diferit. Interlocutorul de la celălalt capăt al acestei linii telefonice poate să nu fie aceeaşi persoană pe care aţi întâlnit-o la Roma.

Preşedintele Narmonov respinse sugestia.

— Aiurea. Oamenii de genul ăsta nu se schimbă niciodată. Avem destui aici. Am avut de-a face cu oameni ca Fowler toată viaţa mea.

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:

DACĂ ACESTA ESTE ÎNTR-ADEVĂR UN ACT DELIBERAT, ATUNCI ESTE O CRIMA FĂRĂ PRECEDENT ÎN ISTORIA UMANĂ. CE NEBUN AR FACE AŞA CEVA ŞI CU CE SCOP? O ASTFEL DE ACŢIUNE POATE CONDUCE, CU PREA MULTĂ UŞURINŢĂ, LA O CATASTROFĂ GLOBALĂ. TREBUIE SĂ FII CONVINS CĂ UNIUNEA SOVIETICĂ NU ARE NIMIC DE-A FACE CU ACEST ACT INFAM.

— Prea repede, Robert, comentă Elliot. Trebuie să fii convins? Ce încearcă tipul ăsta să spună?

— Elizabeth, citeşti prea mult printre rânduri, o avertiză Fowler.

— Răspunsurile astea sunt *gata pregătite*, Robert! Răspunde prea repede. Le-a pregătit din timp. Asta semnifică ceva.

— De exemplu?

— De exemplu, că noi ar fi trebuit să fim la meci, Robert. Mie mi se pare că mesajele sunt formulate pentru altcineva… cineva ca Durling. Şi dacă bomba ar fi trebuit să te omoare şi pe tine, împreună cu Brent şi Dennis?

— Trebuie să resping asta, ţi-am mai spus! mormăi furios Fowler.

Făcu o pauză şi inspiră adânc. Nu-şi putea permite să fie furios. Trebuia să rămână calm.

— Uite, Elizabeth…

— Nu poţi să respingi asta! Trebuie să consideri această posibilitate, pentru că, dacă a fost planificată, ne poate furniza un sâmbure de explicaţie pentru evenimentul produs.

— Doamna Elliot are dreptate, interveni NORAD pe linia telefonică. Domnule preşedinte, aveţi deplină dreptate să vă detaşaţi de acest eveniment în sens emoţional, dar trebuie să consideraţi toate aspectele posibile ale conceptului operaţional care poate acţiona aici.

— Sunt constrâns să fiu de acord, adăugă CINC-SAC.

— Deci, eu ce fac? întrebă Fowler.

— Domnule preşedinte, spuse NORAD, nici mie nu-mi place acest „trebuie să fii convins”. Ar putea fi o idee bună să-l lăsăm să ştie că suntem pregătiţi să ne apărăm.

— Da, fu de acord generalul Fremont. Oricum, el ştie asta, daca oamenii lui îşi fac treaba cum trebuie.

— Dar dacă vor considera nivelul nostru de alarmă ca pe o ameninţare?

— Nu o vor face, domnule, îl asigură NORAD. Într-un caz ca ăsta, aşa ar proceda oricine. Conducerea lor militară superioară este foarte profesionistă.

Liz Elliot se agitase la această remarcă, observă Fowler.

— OK, îi voi spune că ne-am alertat forţele, dar că nu avem nici un fel de intenţii rele.

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:

NU AVEM MOTIV SĂ SUSPECTĂM O IMPLICARE SOVIETICĂ ÎN ACEST INCIDENT. TOTUŞI, TREBUIE SĂ ACŢIONĂM CU PRUDENŢĂ. AM FOST VICTIMELE UNUI ATAC MÂRŞAV ŞI TREBUIE SĂ ACŢIONĂM PENTRU A NE PROTEJA ÎMPOTRIVA ALTORA. ÎN CONSECINŢĂ, AM PLASAT FORŢELE NOASTRE ARMATE ÎNTR-O ALARMĂ PREVENTIVĂ. ACEASTA ESTE NECESARĂ ŞI PENTRU MENŢINEREA ORDINII PUBLICE ŞI ASISTENŢĂ ÎN OPERAŢIUNILE DE SALVARE. AI ASIGURAREA MEA PERSONALĂ CĂ NU VOM ACŢIONA OFENSIV FĂRĂ UN MOTIV ÎNTEMEIAT.

— Asta-i liniştitor, comentă sec Narmonov. Drăguţ din partea lui să ne anunţe în privinţa alarmei.

— Noi ştim, spuse Golovko şi trebuie să ştie şi el că ştim.

— Nu ştie că suntem la curent cu extinderea alarmei, spuse ministrul apărării. Nu poate şti că le descifrăm codurile. Nivelul de alarmă al forţelor lor este mai mult decât preventiv. Forţele strategice americane nu au fost la această stare de pregătire din 1962.

— Adevărat? întrebă Narmonov.

— Domnule general, din punct de vedere tehnic, nu este adevărat, interveni imperios Golovko. Pentru forţele strategice americane nivelul obişnuit de pregătire este foarte ridicat, chiar atunci când postura militară este Condiţia Defensivă Cinci. Schimbarea la care te referi nu este importantă.

— Aşa este? întrebă Narmonov.

Ministrul apărării ridică din umeri:

— Depinde de felul în care priveşti lucrurile. Forţa lor de rachete terestre este întotdeauna la un nivel de alarmă mai ridicat decât al nostru, datorită cerinţelor mai reduse de întreţinere a rachetelor. Acelaşi lucru este adevărat în privinţa submarinelor lor, care petrec mult mai mult timp în mare decât ale noastre. Diferenţa tehnică poate fi mică, dar cea psihologică nu este. Nivelul crescut de alarmă le spune oamenilor lor că se pregăteşte ceva oribil. Cred că asta este semnificativ.

— Eu nu, ripostă Golovko.

Minunat, oftă Narmonov, *doi dintre cei mai importanţi consilieri ai mei nu pot fi de acord într-o problemă atât de importantă...*

— Trebuie să răspundem, spuse ministrul de externe.

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:

AM REMARCAT STAREA VOASTRĂ DE ALARMĂ CRESCUTĂ. DEOARECE MAJORITATEA ARMELOR VOASTRE SUNT ÎNDREPTATE SPRE UNIUNEA SOVIETICĂ, TREBUIE SĂ LUĂM ŞI NOI PRECAUŢII. SUGEREZ CĂ ESTE VITAL CA NICI UNA DIN ŢĂRILE NOASTRE SĂ NU ACŢIONEZE ÎNTR-UN MOD CARE AR PUTEA PĂREA PROVOCATOR.

— Ăsta-i primul răspuns sincer, ricană Elliot, Prima dată spune „Nu am făcut-o eu”, acum spune că ar fi mai bine să nu-l provocăm. Ce gândeşte cu adevărat?

Ryan examină faxurile tuturor celor şase mesaje. I le întinse lui Goodley.

— Spune-mi ce crezi.

— Vrăjeală curată. Se pare că toată lumea joacă un joc foarte precaut şi asta este ceea ce ar trebui să facă. Noi ne alarmăm forţele ca măsură de precauţie, ei fac la fel. Fowler sugerează că nu avem motive să credem că ei au făcut-o... asta-i bine. Narmonov cere ca fiecare parte să aibă grijă să nu o provoace pe cealaltă... şi asta-i

bine. Deocamdată, totul e-n regulă, gândi cu voce tare Ben Goodley.

— Sunt de acord, spuse ofiţerul şef de gardă.

— Asta înseamnă unanimitate, spuse Jack.

Mulţumesc lui Dumnezeu, *Bob, nu ştiam că ai asemenea stofă.*

Rosselli se întoarse la biroul lui. Lucrurile păreau să fie mai mult sau mai puţin sub control.

— Unde dracu’ ai fost? întrebă Rocky Barnes.

— În camera de hot-line, lucrurile par să fie destul de calme.

— Nu mai sunt, Jim.

Generalul Paul Wilkes aproape că ajunsese. Îi fuseseră necesare douăzeci de minute de la casa lui, pe I-295 şi de acolo pe I-395, o distanţă totală de mai puţin de cinci mile. Plugurile pentru curăţire de-abia atinseseră şoseaua aceasta şi acum era suficient de frig pentru ca zăpada acoperită de sare să se transforme oricum în gheaţă. Mai rău, puţinii şoferi din D.C. Care se aventurau să iasă îşi demonstrau obişnuitul talent de a conduce. Chiar cei cu maşini cu dublă tracţiune acţionau ca şi cum tracţiunea suplimentară îi făcea imuni la legile fizicii. Wilkes tocmai trecuse pe South Capitol Street şi se îndrepta acum la vale, spre ieşirea pe Maine Avenue. La stânga lui, un maniac oarecare într-o Toyota îl depăşi, apoi veni brusc la dreapta pentru breteaua de ieşire spre centrul D.C. Toyota derapă lateral pe un petic de gheaţă, pe care tracţiunea pe roţile din faţă nu reuşi să-l evite. N-avea nici o şansă. Wilkes vira brusc lateral, cu cincisprezece mile pe oră.

— La dracu’, înjură el cu voce tare.

Nu avea timp pentru aşa ceva. Generalul dădu înapoi câţiva metri şi începu să manevreze pentru a ocoli Toyota, chiar înainte ca şoferul să iasă. Nu-şi verifică oglinda. În timp ce schimba benzile, fu lovit în spate de un trailer care mergea cu douăzeci şi cinci de mile pe oră, suficient pentru a proiecta maşina generalului peste parapetul de beton, în faţa unui alt vehicul. Wilkes fu ucis instantaneu.

39
Ecouri

Elizabeth Elliot se holbă la peretele din faţă, în timp ce sorbea din cafea. Era singura explicaţie logică. Primiseră toate avertismentele şi le ignoraseră. Totul se potrivea. Militarii sovietici se angajaseră într-un joc a cărui miză era puterea în stat, iar lichidarea lui Bob Fowler făcea parte din el. *Ar fi trebuit să fim acolo*, îşi spuse ea. *El voia să meargă la meci şi toată lumea se aştepta să o facă*, *pentru că Dennis Bunker era patronul uneia dintre echipe. Aş fi fost şi eu acolo. La ora asta*, *eram moartă. Dacă voiau să-l ucidă pe Bob*, *atunci şi moartea mea intra în planurile lor.*

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:
SUNT SATISFĂCUT CĂ SUNTEM DE ACORD ASUPRA NECESITĂŢII PRECAUŢIEI ŞI RAŢIUNII. ACUM TREBUIE SĂ DISCUT CU CONSILIERII MEI PENTRU A ÎNCERCA SĂ STABILIM CAUZA ACESTUI EVENIMENT ORIBIL ŞI PENTRU A ÎNCEPE OPERAŢIUNILE DE SALVARE. TE VOI ŢINE LA CURENT.

Răspunsul veni aproape imediat:

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:
RĂMÂNEM ÎN EXPECTATIVĂ.

— Asta-i destul de uşor, mormăi preşedintele, privind ecranul.
— Aşa crezi? se miră Elliot.
— Ce vrei să spui?
— Robert, am avut o explozie nucleară într-un loc unde ar fi trebuit să fii şi tu. Ăsta-i numărul unu. Numărul doi: avem rapoarte în privinţa unor arme nucleare care lipsesc. Numărul trei: cum ştim cu adevărat că la celălalt capăt al acestui modem de calculator este Narmonov? întrebă Liz.
— Ce?
— Cele mai bune informaţii pe care le avem sugerează posibilitatea unei lovituri de stat în Rusia, nu-i aşa? Dar noi acţionăm ca şi cum n-ar există asemenea informaţii chiar dacă am avut de-a face cu o posibilă armă nucleară tactică – exact ce credem că lipseşte – care a explodat aici. Nu luăm în considerare toate dimensiunile potenţiale.
Liz Elliot se întoarse spre microfon.
— Domnule general Borstein, cât de dificil este de introdus un dispozitiv nuclear în Statele Unite?

— Cu controalele noastre vamale e un joc de copii, răspunse NORAD. Ce vrei să spui, doamnă Elliot?

— Spun că avem de câtva timp informaţii sigure că Narmonov are necazuri politice – că militarii lui produc tulburări şi că există o dimensiune nucleară. Dacă pun în scenă o lovitură? Duminică seară spre luni dimineaţa e un timp foarte bun, pentru că toată lumea doarme. Noi am presupus, întotdeauna, că elementul nuclear era pentru şantaj intern – dar dacă operaţiunea a fost mai inteligentă? Dacă s-au gândit că ar putea să ne decapiteze guvernul pentru a preveni intervenţia noastră în lovitura lor? OK, bomba explodează, Durling este în Kneecap – exact unde este acum – iar ei îi vorbesc. Intuindu-ne reacţiile şi-au planificat din timp declaraţiile pe hot-line. Noi intrăm automat în alarmă, la fel fac şi ei – înţelegeţi? Nu putem interveni în nici un fel în lovitura de stat.

— Domnule preşedinte, înainte să evaluaţi această posibilitate, cred că aveţi nevoie şi de părerea comunităţii informaţionale, interveni CINC-SAC.

Indicatorul altui telefon se aprinse. Transmisionistul ridică receptorul.

— Pentru dumneavoastră, domnule preşedinte, CNCM.

— Domnule, aici căpitanul Jim Rosselli de la Centrul Naţional de Comandă Militară. Avem două rapoarte de contact între forţe americane şi sovietice. USS *Theodore Roosevelt* raportează că au ciuruit – asta înseamnă că au doborât – o patrulă de patru avioane ruseşti MIG-29.

— Ce? De ce?

— Conform regulilor de război, comandantul unei nave are dreptul să acţioneze pentru a-şi apăra comanda. *Theodore Roosevelt* este acum la DEFCON-TWO şi, pe măsură ce nivelul de alarmă creşte, ai mai multă latitudine în ceea ce poţi face şi când poţi acţiona. A doua informaţie este următoarea: există un raport neconfirmat referitor la un schimb de focuri între tancuri ruseşti şi americane în Berlin. SACEUR spune că mesajul radio s-a oprit... adică a fost întrerupt, domnule. Înainte de asta, un căpitan din US Army a raportat că tancuri sovietice au atacat Brigada Berlin la baza ei din Berlinul de Sud şi că un batalion de tancuri de-al nostru a fost distrus aproape complet. Tancurile au fost atacate chiar în baza lor de către forţele sovietice staţionate vizavi de ele. Aceste două lucruri – rapoartele adică – au fost aproape simultane. Orele raportate difereau doar cu două minute, domnule preşedinte. Încercăm să restabilim contactul cu Berlinul prin intermediul SACEUR din Mons, Belgia.

— Cristoase, păli Fowler. Elizabeth, chestia asta se potriveşte cu scenariul tău?

— Ar putea arăta că ruşii nu glumesc şi că n-au chef să existe

interferenţe în lovitura de stat de acolo.

Cea mai mare parte a forţelor americane scăpaseră din lagăr. Ofiţerul cel mai mare în grad decise imediat să-şi ducă brigada în pădurice a şi pe străzile rezidenţiale din jurul bazei americane. Era un locotenent-colonel, adjunct al comandantului brigăzii. Colonelul care comanda brigada nu era de găsit nicăieri şi secundul îşi analiza acum opţiunile. Brigada avea două batalioane de infanterie mecanizată şi unul de tancuri. Din ultimul scăpaseră numai nouă din cincizeci şi două de tancuri M1A1. Vâlvătaia părea să se fi domolit, dar încă se desluşeau flăcări în lagărul american.

O alarmă DEFCON-THREE venită din senin şi, peste câteva minute, atacul. Peste patruzeci de tancuri şi o sută de oameni pierduţi, împuşcaţi fără avertisment. Bine, va vedea el care era situaţia.

Brigada Berlin se afla aici cu mult înainte de naşterea lui. Colonelul expedie tancurile rămase şi ordonă vehiculelor de luptă Bradley să-şi lanseze în salve rachetele TOW-2.

Tancurile ruseşti invadaseră tabăra şi se opriseră. Nu primiseră ordine ce să facă mai departe. Comandanţii batalioanelor, lăsaţi în urmă de goana nebună a T-80-urilor peste linia de demarcaţie dintre cele două baze, nu-şi puteau controla încă formaţiile, iar comandantul regimentului nu era de găsit nicăieri. Fără ordine, companiile de tancuri se opriră, rămânând nemişcate, căutând ţinte. Comandantul adjunct al regimentului lipsea şi el şi, când comandantul de batalion cel mai vechi în grad realiză că el era cel care urma la comanda regimentului, tancul lui goni spre vehiculul de stat-major. Era uluitor, îşi zise el. Mai întâi, antrenamentul de pregătire, urmat de alarma fulger de la Moscova, iar apoi americanii începuseră să tragă. Habar n-avea ce se petrecea. Luminile erau încă aprinse în cazărmile şi clădirile administrative, notă el uşor surprins. T-80-ul lui era luminat din spate, de parcă era pe un stand de tragere la ţintă.

— Tanc de comandă, ora două, profilat pe cer, se deplasează de la stânga la dreapta, îi spuse un sergent unui caporal.

— Identificat, răspunse trăgătorul prin intercom.

— Foc.

— Înţeles.

Caporalul apăsă pe trăgaci. Capacul de etanşare zbură de pe tubul rachetei şi TOW-2 ţâşni afară, târând după ea cablul subţire de control. Ţinta era cam la două mii cinci sute de metri. Trăgătorul păstră reticulul pe ţintă, ghidând spre ea racheta antitanc. Dură opt secunde şi trăgătorul avu satisfacţia să vadă detonarea exact în centrul turelei.

— La ţintă, confirmă comandantul Bradleyului, indicând o lovitură

directă. Încetaţi focul. Acum, hai să găsim alt ticălos... ora zece, tanc, ocoleşte DX.

Turela se răsuci spre stânga.

— Identificat!

— OK, ce înţelege CIA din asta? întrebă Fowler.

— Domnule preşedinte, repet, nu avem decât informaţii disparate şi fără legătură.

— *Roosevelt* are un grup de luptă de portavioane sovietice la câteva sute de mile în spate şi au avioane MIG-29, interveni amiralul Painter.

— Sunt chiar mai aproape de Libia şi prietenul nostru, Colonelul, are o sută de avioane de acelaşi tip.

— Care zboară peste apă la miezul nopţii? întrebă Painter. Când ai auzit ultima dată că libienii fac aşa ceva – şi la douăzeci şi ceva de mile de unul din grupurile noastre de luptă!

— Ce zici de Berlin? întrebă Liz Elliot.

— Nu ştim.

Ryan se opri şi inspiră adânc.

— Aminteşte-ţi că ştim prea puţin.

— Ryan şi dacă SPINNAKER are dreptate? întrebă Elliot.

— Ce vrei să spui?

— Dacă acolo are loc chiar acum o lovitură militară şi au provocat explozia de aici pentru a ne împiedica să intervenim, pentru a ne decapita?

— Asta-i o nebunie totală, răspunse Ryan. Să rişte un război? De ce să o facă? Ce-am face noi dacă acolo ar fi o lovitură? Am ataca imediat?

— Militarii lor s-ar putea aştepta să o facem, sublinie Elliot.

— Nu sunt de acord. Cred că s-ar putea ca SPINNAKER să ne fi minţit de la început în privinţa asta.

— Inventezi? întrebă Fowler.

Preşedintele începea să creadă că era posibil ca el să fi fost într-adevăr ţinta bombei, iar argumentul teoretic al lui Elizabeth pentru planul rusesc era singurul lucru care avea sens.

— Nu, domnule! izbucni Ryan indignat. Aici eu sunt tartorul, aţi uitat? Militarii sovietici sunt prea deştepţi ca să încerce aşa ceva. Riscul este prea mare.

— Atunci, explică atacul asupra forţelor noastre, spuse Elliot.

— Nu ştim cu certitudine dacă au fost atacuri asupra forţelor noastre.

— Deci, acum crezi că oamenii noştri mint? întrebă Fowler.

— Domnule preşedinte, nu gândiţi suficient de profund. OK, să presupunem că în Uniunea Sovietică este în curs o lovitură de stat –

eu nu accept această ipoteză, dar hai să presupunem că-i aşa. Spuneţi că scopul exploziei bombei aici a fost să ne împiedice să intervenim. Bine. Atunci, de ce să ne atace forţele, dacă vor doar să stăm cu mâinile-n sân?

— Pentru a demonstra că sunt serioşi, ripostă Elliot.

— Asta-i o nebunie! Este echivalent cu a ne spune că ei au provocat explozia de aici. Crezi că s-ar aştepta să nu răspundem la un atac nuclear? întrebă Ryan, apoi îşi dădu singur răspunsul: *Nu are nici un sens.*

— Atunci, vino cu ceva logic, ceru Fowler.

— Domnule preşedinte, suntem în stadiile incipiente ale unei crize. Informaţiile pe care le primim acum sunt împrăştiate şi confuze. Până când nu ştim mai mult, încercarea de a forţa lucrurile este periculoasă.

Faţa lui Fowler se aplecă spre microfon:

— Treaba ta este să-mi spui ce se întâmplă, nu să-mi dai lecţii de administrare a crizelor. Când ai ceva ce-mi poate fi util, caută-mă din nou!

— Ce dracu' cred ei? întrebă Ryan.

— E ceva aici ce nu ştiu? întrebă Goodley.

Tânărul om de ştiinţă părea tot atât de alarmat pe cât se simţea Ryan.

— De ce ai fi diferit de noi, restul? ripostă Jack şi o regretă imediat. Bun venit în administrarea crizelor. Nimeni nu ştie nimic şi totuşi se aşteaptă de la tine să iei decizii bune. Doar că nu este posibil, pur şi simplu nu este.

— Chestia cu portavionul mă sperie, mărturisi omul de la Ştiinţă şi Tehnologie.

— Greşit. Noi am ciuruit patru avioane, doar o mână de oameni, sublinie Ryan. Lupta terestră este altceva. Dacă într-adevăr la Berlin are loc o luptă, asta-i o chestie înfricoşătoare, aproape la fel de rea ca un atac asupra unor instalaţii strategice. Hai să vedem dacă putem prinde SACEUR-ul.

Cele nouă tancuri M1A1 supravieţuitoare goneau spre nord, pe un bulevard din Berlin, împreună cu un pluton de vehicule de luptă Bradley. Luminile de pe stradă erau aprinse, capete se iţeau pe la ferestre şi, pentru puţinii privitori, fu imediat evident că, indiferent ce se întâmplă, nu era un antrenament. Toate tancurile aveau limitatoarele de viteză scoase de pe motoare, iar conducătorii lor ar fi putut fi arestaţi pentru violarea limitei de viteză pe autostrăzile interstatale. La o milă nord de tabără, vehiculele virară spre est. În fruntea formaţiei se afla un plutonier-major care cunoştea Berlinul –

acesta era al treilea stagiu al lui în oraşul cândva divizat – suficient de bine ca să aibă în minte un loc perfect, dacă ruşii nu ajunseseră acolo primii. Era un teren de construcţie. După o aprigă competiţie între diverse proiecte, începuse construcţia unui monument dedicat Zidului Berlinului şi victimelor sale. Memorialul domina campusurile americane şi ruseşti, care trebuiau să fie evacuate în curând şi buldozerele adunaseră o movilă înaltă de pământ ca suport pentru statuie. Dar statuia nu era încă acolo, ci doar o rampă groasă de pământ. Tancurile sovietice se învârteau prin baza lor, aşteptând, probabil, să apară infanteria. Primeau lovituri TOW de la Bradley-uri şi răspundeau cu foc în direcţia pădurilor.

— Cristoase, o să-i omoare pe băieţii de la Bradley-uri, mârâi comandantul unităţii, un căpitan al cărui tanc era ultimul supravieţuitor al companiei lui. OK, găsiţi-vă locurile.

Asta dură un minut. Carenele tancurilor se găseau la adăpost, doar tunurile şi partea superioară a turelei fiind expuse.

— Drept la ţintă! Începeţi tragerea, foc de voie.

Toate cele nouă tancuri traseră simultan. Distanţa era cu puţin mai mare de două mii de metri şi acum elementul surpriză aparţinea altcuiva. Cinci tancuri ruseşti fură zdrobite la prima salvă şi alte şase la a doua, în timp ce tancurile Abrams intrară în cadenţă rapidă de tragere.

Între copaci, împreună cu Bradley-urile, adjunctul comandantului brigăzii urmări zdrobirea capătului nordic al frontului rusesc. „Front” era singurul cuvânt potrivit, îşi zise el. Toţi membrii echipajelor erau veterani şi acum ei aveau superioritatea. Batalionul rus situat cel mai la nord încercă să se reorienteze, dar se părea că unul dintre Bradley-uri îi lovise comandantul şi acolo era confuzie. De ce nu duseseră ruşii atacul până la capăt era o întrebare care plutea prin creierul lui, dar asta era de păstrat pentru raportul de după acţiune. Acum vedea doar că dăduseră rasol şi ăsta era un lucru bun pentru el şi oamenii lui.

— Domnule, am prins Armata a Şaptea.

Un sergent îi întinse microfonul.

— Ce se întâmplă acolo?

— Domnule general, aici locotenent-colonelul Ed Long, am fost atacaţi de regimentul de vizavi. Fără avertisment, au ieşit pur şi simplu din cazărmi ca Jeb Stuart. I-am oprit, dar am pierdut majoritatea tancurilor. Avem nevoie de puţin ajutor.

— Pierderi?

— Am pierdut peste patruzeci de tancuri, opt Bradley şi cel puţin două sute de oameni.

— Opoziţia?

— Un regiment de tancuri. Nimic altceva încă, dar au o mulţime de prieteni, domnule. Mi-ar folosi şi mie câţiva.

— Voi vedea ce pot face.

Generalul Kuropatkin verifică panoul de alarmă. Fiecare sistem radar care nu era în reparaţie funcţiona. Informaţiile de la sateliţi îi spuneau că două baze SAC erau goale. Asta însemna că avioanele lor erau. În aer şi zburau spre Uniunea Sovietică, însoţite de avioanele cisternă KC-135. Mai mult ca sigur, poligoanele lor de rachete erau acum în alarmă totală. Sateliţii ruseşti model Eagle vor da avertismentul de lansare, anunţând că ţara lui mai avea treizeci de minute de trăit. Treizeci de minute, oftă generalul. Treizeci de minute şi, la cumpăna dintre moarte şi viaţă pentru ţara lui, stătea doar raţiunea preşedintelui american.

— Activitatea aeriană se intensifică deasupra Germaniei. Avem câteva avioane americane de vânătoare care vin de la Ramstein şi Bitburg şi se îndreaptă spre est. În total, opt avioane.

— Ce veşti de la avioanele americane de vânătoare Stealth?

— Există o escadrilă – optsprezece aparate – la Ramstein. Se presupune că americanii fac demonstraţii în vederea unei posibile vânzări către aliaţii din NATO.

— În clipa asta, ar putea să fie toate în aer, transportând arme nucleare, remarcă Kuropatkin.

— Corect, pot transporta uşor câte două arme de tip B-61 fiecare. În croazieră la mare altitudine, ar putea fi deasupra Moscovei înainte să aflăm…

— Şi cu sistemele lor de ochire şi-ar putea plasa bombele exact la orice ţintă ar dori… la două ore şi jumătate de la decolare… Dumnezeule!

Modul de penetrare al armei îi permitea să fie plasată suficient de aproape pentru a şterge de pe faţa pământului adăpostul preşedintelui. Kuropatkin ridică receptorul.

— Trebuie să vorbesc cu preşedintele.

— Da, domnule general, ce este? întrebă Narmonov.

— Avem indicaţii de activitate aeriană americană deasupra Berlinului. Mai e şi altceva. Un regiment de Gardă din Berlin raportează că este atacat de trupe americane.

— Asta-i o nebunie.

Şi raportul a venit la mai puţin de când minute după ce prietenul meu Fowler mi-a promis că n-o să facă nimic provocator.

— Spune repede ce ai de spus, am deja destulă treabă aici.

— Domnule preşedinte Narmonov, acum două săptămâni o escadrilă de avioane americane de vânătoare Stealth F-117A a sosit la baza lor aeriană de la Ramstein, aparent pentru un program de demonstraţii în beneficiul aliaţilor din NATO. Americanii pretind că

doresc să le vândă. Fiecare din aceste avioane poate transporta două arme de o jumătate de megatonă.

— Da?

— Eu nu le pot detecta. Pentru aparatura pe care o avem, sunt practic invizibile.

— Ce tot îndrugi?

— Din momentul în care părăsesc bazele, apoi realimentează, ele pot fi deasupra Moscovei în mai puţin de trei ore. Nu am fi avertizaţi mai mult decât a fost Irakul.

— Sunt într-adevăr atât de eficiente?

— Unul din motivele pentru care am lăsat în Irak atâţia oameni a fost ca să observe de aproape de ce sunt capabili americanii. Oamenii noştri nu au văzut niciodată acest avion american pe vreun ecran radar, nici pe echipamentele noastre, nici pe cele franceze pe care le avea Sadam. Da, sunt foarte bune.

— De ce-ar vrea să facă aşa ceva? întrebă Narmonov.

— De ce ne-ar ataca regimentul din Berlin? întrebă ca răspuns ministrul apărării.

— Credeam că locul acesta este impenetrabil pentru orice armă din arsenalul lor.

— Nu împotriva unei bombe nucleare gravitaţionale, expediată la ţintă cu mare precizie. Suntem la numai o sută de metri adâncime aici, îi reaminti ministrul.

În vechea dispută dintre proiectil şi armură, *întotdeauna învinge proiectilul...*

— Să revenim la Berlin, propuse Narmonov. Ştim ce se întâmplă acolo?

— Nu, informaţiile pe care le avem provin doar de la ofiţeri inferiori.

— Pune pe cineva de acolo să afle. Spune-le oamenilor noştri să se retragă, dacă o pot face în siguranţă – şi să acţioneze numai defensiv. Ai vreo obiecţie?

— Nu, aşa este mai prudent.

Centrul Naţional de Informaţii Fotografice, CNIF, este localizat la şantierul Marinei Militare din Washington, într-una din numeroasele clădiri lipsite de ferestre, care adăpostesc activităţi guvernamentale foarte secrete. Pentru moment, avea un total de trei sateliţi fotografici KH-11 şi doi KH-12 „Lacrosse” pentru imaginile radar. La 00:26:46 Ora Zulu, unul dintre sateliţii KH-11 ajunse la distanţă de fotografiere de Denver. Toate camerele lui se focalizară asupra oraşului, mai ales asupra suburbiilor sudice. Imaginile fură retransmise în timp real la Fort Belvoir, Virginia şi de acolo trimise prin cabluri cu fibre optice la CNIF. Acolo, erau înregistrate pe bandă video de cinci centimetri. Analiza începu imediat.

Avionul era un DC-10. Qati şi Ghosn profitară din nou de locuri la clasa întâi, încântaţi şi uluiţi de norocul lor. Vestea se aflase cu doar câteva minute înainte de anunţarea zborului. De îndată ce raportul plecase pe cablul Reuter, ştirea nu mai putuse fi muşamalizată. AP şi UPI o preluaseră imediat, ca şi toate staţiile de televiziune abonate la serviciile de cablu. Deşi derutate că reţelele nu emiseseră încă propriile buletine speciale, staţiile locale afiliate îl transmiseseră oricum. Unicul lucru care îl surprinse pe Qati fu liniştea. Pe măsură ce vestea se răspândea în clădirea terminalului, în urma ei rămâneau nu strigăte şi panică, ci o tăcere stranie, care permitea ascultarea apelurilor de zbor şi a altor zgomote de fond, acoperite de voci, o chestie normală pentru astfel de zone publice. Deci, americanii înfruntau tragedia şi moartea, îşi zise comandantul. Lipsa de pasiune îl surprinse.

În orice caz, rămase curând în urma lui. DC-10-le acceleră pe pistă şi decolă. Câteva minute mai târziu, era deasupra apelor internaţionale, îndreptându-se spre o ţară neutră şi în siguranţă, încă o legătură, se încurajară amândoi bărbaţii, fiecare cufundat în propria tăcere. Încă o legătură şi vor dispărea complet. Cine s-ar fi aşteptat la un asemenea noroc?

— Emisiile infraroşii sunt remarcabile, gândi cu voce tare fotoanalistul.

Era prima lui explozie nucleară.

— Am pagube şi incendii secundare până la o milă de stadion. Din stadion nu se vede mare lucru. Prea mult fum şi interferenţe în infraroşu. La următoarea trecere, dacă avem noroc, ar trebui să avem imagini în lumină vizibilă.

— Ce poţi să ne spui despre numărătoarea victimelor? întrebă Ryan.

— Nu avem date concludente. Fotografiile în lumină vizibilă prezintă mai ales fum, care ascunde totul. Nivelurile infraroşiilor sunt impresionante. O mulţime de incendii în imediata apropiere a stadionului. Maşini, presupun, în care se prăjesc rezervoarele de combustibil.

Jack se întoarse spre ofiţerul superior de la Ştiinţă şi Tehnologie.

— Pe cine avem în secţia foto?

— Pe nimeni, răspunse tipul de la Ştiinţă şi Tehnologie. E weekend, ai uitat? Dacă nu aşteptăm ceva fierbinte, lăsăm CNIF-ul să se ocupe de treaba din weekend.

— Cine-i cel mai bun?

— Andy Davis, dar locuieşte în Manassas. N-o să ajungă niciodată.

— Drace.

Ryan ridică din nou receptorul.

— Trimiteţi-ne cele mai bune zece fotografii pe care le aveţi, solicită el CNIF-ului.

— Le veţi avea în două-trei minute.

— Ce zici de cineva care să evalueze efectele bombei?

— Pot să fac eu asta, răspunse specialistul de la Ştiinţă şi Tehnologie. Am fost în Forţele Aeriene. Am lucrat în informaţii pentru SAC.

— Dă-i drumul.

Între timp, cele nouă tancuri Abrams se răfuiseră cu aproape 30 de T-80-uri ruseşti. Sovieticii se retrăseseră spre sud pentru a se adăposti. Căpitanul care comanda detaşamentul de tancuri îşi trimise Bradley-ul spre est ca să efectueze o recunoaştere. Ca şi la prima lor năvală, oamenii îi priveau, dar acum o făceau mai ales de la ferestre neluminate. Luminile stradale îl îngrijorau pe comandantul unui Bradley, care luă o carabină şi începu să le împuşte, spre oroarea berlinezilor care aveau curajul să privească.

— *Was nun?* întrebă Keitel. Şi acum?

— Acum, plecăm dracului de aici şi dispărem. Ne-am făcut treaba, răspunse Bock, întorcând volanul spre stânga.

O rută de evadare spre nord părea cea mai bună soluţie. Vor abandona automobilul şi camionul, îşi vor schimba hainele şi vor dispărea. S-ar putea chiar să supravieţuiască toţi, îşi zise Bock. N-ar fi ceva? Dar gândul care-l fericea deplin era că o răzbunase pe Petra. Americanii şi ruşii îi aduseseră moartea. Germanii fuseseră doar pionii unor mari jucători, iar marii jucători plăteau acum, îşi spuse Bock, plăteau acum şi vor plăti şi mai mult. La urma urmei, răzbunarea nu era o mâncare chiar atât de rece, nu-i aşa?

— Maşină rusească de stat-major, raportă trăgătorul şi un camion GAZ.

— Tunul cu tragere rapidă.

Comandantul şeniletei nu se grăbi să identifice ţintele care se apropiau.

— Aşteaptă.

— Îmi place la nebunie să ucid ofiţeri.

Trăgătorul centră dispozitivul de ochire al tunului său de 25 mm.

— Pe ţintă, sergent!

Cu toată experienţa lui de terorist, Bock nu era soldat. Confundă forma întunecată, pătrată, aflată la două blocuri distanţă, cu un camion. Planul lui funcţionase. Alarma americană, atât de bine

sincronizată, nu putea însemna altceva decât că şi Qati şi Ghosn îşi făcuseră treaba exact cum îşi închipuise el cu cinci luni mai devreme. Ochii lui se mutară rapid, când zări ceva ce părea a fi fulgerul unui flash şi o dâră de lumină trecu pe deasupra capului său.

— Foc… atacă-i!

Trăgătorul avea selectorul comutat pe tir rapid. Tunul de 25 mm era minunat de precis şi trasoarele îţi permiteau să dirijezi focul exact la ţintă. Prima rafală lungă atinse camionul. În camion, raţiona el, puteau să fie soldaţi înarmaţi. Proiectilele iniţiale pătrunseră în blocul motor, sfărâmându-l în fragmente, apoi, în timp ce vehiculul se năpustea înainte, următoarea rafală mătură cabina şi platforma. Camionul se prăbuşi pe cauciucurile explodate din faţă şi opri scrâşnind, cu jantele săpând dâre adânci în asfalt. Între timp, trăgătorul mutase focul şi trase o rafală scurtă în automobilul de stat-major. Ţinta aceasta îşi pierdu controlul şi se ciocni de un BMW parcat. Doar ca să fie sigur, trăgătorul lovi din nou maşina, apoi camionul. De fapt, cineva ieşise din camion, probabil deja rănit după felul în care se mişca. Alte două proiectile de 25 mm avură grijă de asta.

Comandantul şeniletei se puse imediat în mişcare. Nu zăboveşti acolo unde ai ucis. Două minute mai târziu, găsiră un alt loc de supraveghere. Maşini de poliţie goneau pe străzi cu girofarurile albastre fulgerând. Una din ele se opri la câteva sute de metri de Bradley, dădu înapoi şi se îndepărtă în viteză, după cum văzu comandantul blindatei. Ştiuse întotdeauna că poliţiştii germani erau deştepţi.

La cinci minute după ce Bradley-ul plecase spre un alt bloc, primul berlinez, un medic deosebit de curajos, ieşi pe uşa din faţă a locuinţei lui şi merse până la maşina de stat-major. Cei doi bărbaţi din maşină erau morţi, cu torsurile sfâşiate de proiectile de tun, deşi ambele feţe erau intacte, cu excepţia unor pete de sânge. Camionul arăta şi mai jalnic. Era posibil ca unul dintre oameni să fi supravieţuit câteva minute, dar, când doctorul ajunse acolo, era mult prea târziu. I se păru ciudat că toţi purtau uniforme de ofiţeri ruşi. Fără să ştie ce altceva putea face, chemă poliţia. Abia mai târziu îşi dădu seama cât de greşită fusese interpretarea pe care o dăduse evenimentelor din faţa casei lui.

— Nu glumeau în privinţa semnăturii în infraroşu. Trebuie să fi fost o bombă, nu glumă, observă tipul de la Ştiinţă şi Tehnologie. Totuşi, avariile sunt cam ciudate… hm.

— Cum adică, Ted? întrebă Ryan.

— Adică, avariile ar fi trebuit să fie mai serioase… să avem umbre

şi reflexii.

Îşi ridică privirea.

— Scuză-mă. Undele de şoc nu trec prin lucruri – de exemplu, un deal. Ar fi trebuit să dăm de reflexii şi umbre aici, asta-i tot. Casele de colo n-ar trebui să mai fie acolo.

— Tot n-am înţeles ce vrei să spui, mormăi Ryan.

— În cazuri ca acesta, există întotdeauna anomalii. Când am să înţeleg ce s-a întâmplat, îţi dau de veste, OK? întrebă Ted Avres.

Pentru că nu ştia ce altceva să facă, Walter Hoskins stătea în biroul lui. Fiind cel mai mare în grad, trebuia să răspundă la telefoane. Ca să vadă în ce stare ajunsese stadionul, nu trebuia decât să se întoarcă şi să privească pe ferestrele din spatele lui. Linţoliul de fum era doar la cinci mile de ferestre, din care una era crăpată. O parte a minţii lui se întreba dacă n-ar trebui să trimită o echipă acolo, dar nu avea ordine în acest sens. Îşi răsuci scaunul pentru a privi din nou în direcţia aceea, mirat că fereastra era aproape intactă. La urma urmei, se presupunea că fusese o bombă nucleară, iar distanţa până la locul evenimentului era doar de cinci mile. Acum, norul, încă suficient de întreg ca să-ţi dai seama cum arătase iniţial, era deasupra primelor vârfuri ale Munţilor Stâncoşi, iar în spatele lui, ca un siaj, o altă dâră neagră de la focurile din zona bombei. Distrugerile erau probabil… nu suficiente. Nu erau suficiente? Ce idee nebunească. Neavând altceva de făcut, Hoskins ridică receptorul şi chemă Washingtonul.

— Dă-mi-l pe Murray.

— Mda, Walt.

— Cât eşti de ocupat?

— Nu cine ştie ce. La tine cum e?

— Am închis staţiile TV şi telefoanele. Sper că preşedintele va fi acolo, când va trebui să-i explic chestia asta judecătorului.

— Walt, nu-i momentul…

— Nu de-asta te-am sunat.

— Ei bine, atunci vrei să-mi spui de ce?

— Pot să-l văd de aici, Dan, spuse Hoskins cu o voce aproape visătoare.

— Cât este de rău?

— De fapt, nu văd decât fum. Norul-ciupercă a ajuns deasupra munţilor şi are o culoare portocalie. Apusul… cred că e destul de sus ca să se amestece cu lumina apusului. Văd o mulţime de focuri mici. Luminează fumul din zona stadionului. Dan?

— Da, Walt? răspunse Dan.

Omul părea să fie în stare de şoc, îşi zise Murray.

— E ceva ciudat.

— Ce anume?

— Ferestrele mele nu sunt sparte. Sunt la numai cinci mile de acolo şi numai una din ferestrele mele este crăpată. Ciudat, nu-i aşa?

Hoskins făcu o pauză.

— Am nişte material aici pe care ziceai că-l vrei, fotografii şi alte chestii.

Hoskins răsfoi documentele care îi fuseseră aşezate pe birou.

— Marvin Russell a ales cu siguranţă o zi plină ca să moară. Oricum, am paşapoartele pe care le-ai cerut. Sunt importante?

— Pot să aştepte.

— OK.

Hoskins închise telefonul.

— Walt o cam ia razna, Pat, observă Murray.

— Poţi să-l acuzi? întrebă O'Day.

— Nu.

— Dacă povestea asta se înrăutăţeşte… observă Pat.

— Cât de departe este familia ta?

— Nu suficient de departe.

— Cinci mile, rosti încetişor Murray.

— Ce?

— Walt spunea că biroul lui este doar la cinci mile, poate să vadă stadionul de acolo. Ferestrele lui nu sunt nici măcar sparte.

— Prostii, replică O'Day. Probabil că şi-a pierdut într-adevăr minţile. Cinci mile, asta înseamnă opt mii de metri.

— Ce vrei să spui?

— NORAD spune că bomba era de ordinul a o sută de kilotone. Asta ar sparge geamurile pe o distanţă al dracului de mare. Sunt necesare doar circa două sute cinzeci de grame de suprapresiune pentru a sparge o fereastră.

— De unde ştii?

— Am fost în Marină – la informaţii, ai uitat? Odată a trebuit să evaluez distanţele de avariere ale bombelor tactice ruseşti. O bombă de o sută de kilotone la opt mii de metri nu te-ar scufunda, dar va distruge tot de pe punte, va arde vopseaua, va declanşa mici incendii. Veşti proaste, omule.

— Perdelele, de exemplu?

— Aşa ar trebui, gândi O'Day cu voce tare. Da. Perdelele obişnuite s-ar aprinde, mai ales dacă ar fi de culoare închisă.

— Walt nu poate să-şi fi pierdut chiar într-atât minţile încât să nu bage de seamă un foc în biroul lui.

Murray ridică receptorul care-l lega de Langley.

— Da, ce este, Dan? spuse Jack la microfon.

— Ce cifră ai cu privire la mărimea exploziei?

— După NORAD, o sută cincizeci, poate două sute de kilotone, dimensiunea unei arme tactice mari sau a uneia strategice mici, spuse Ryan. De ce?

De partea cealaltă a mesei ofiţerul de la Ştiinţă şi Tehnologie îşi ridică privirea de pe fotografii.

— Tocmai am vorbit cu asistentul agentului special şef din Denver. Poate să vadă zona stadionului din biroul lui – la cinci mile, Jack. Are doar o fereastră crăpată.

— Rahat, zise tipul de la Ştiinţă şi Tehnologie.

— Ce vrei să spui?

— Cinci mile, asta înseamnă opt mii de metri, sublinie Ted Avres. Doar pulsul termic ar fi trebuit să prăjească locul şi unda de şoc ar sparge un geam armat.

Murray auzi remarca specialistului.

— Mda, cam asta susţine şi unul din tipii de aici. Hei, omul meu de acolo poate să nu fie chiar în apele lui, dar să nu remarce un incendiu în biroul lui?

— N-am primit încă nimic de la oamenii de la faţa locului? îl întrebă Jack pe Avres.

— Nu, echipa ECUN e pe drum, dar imaginile spun multe, Jack.

— Dan, cât de repede poţi trimite pe cineva la stadion? întrebă Ryan.

— Am să mă interesez.

— Hoskins.

— Dan Murray, Walt. Trimite nişte oameni acolo, cât poţi de repede. Tu stai pe loc să coordonezi.

— OK.

Hoskins dădu ordinele necesare, întrebându-se cât de rău îşi putea periclita oamenii. Apoi, cu nimic altceva de făcut, răsfoi dosarul de pe biroul lui. Marvin Russell, îşi zise el, încă un criminal care a murit din prostie. Traficanţi de droguri. Nu se învăţau niciodată?

Roger Durling răsuflă uşurat când Kneecap-ul se desprinse de avionul cisternă. De obicei, avionul 747 transformat plutea cuminte, dar nu când era foarte aproape de un avion cisternă KC-10. Fusese o manevră care-l încântase doar pe fiul lui. La bord, în camera de şedinţe, se găseau un ofiţer din Forţele Aeriene, un căpitan din Marină, un maior din Infanteria Marină şi alţi ofiţeri superiori. Toate datele pe care le primea preşedintele, inclusiv transcrieri ale mesajelor pe hot-line, veneau automat şi la Kneecap.

— Ştii, ceea ce spun ei este OK, dar ar fi frumos de ştiut ce gândeşte fiecare.

— Şi dacă este într-adevăr un atac rusesc? întrebă generalul.

— De ce ar face asta?

— Aţi auzit discuţia dintre preşedinte şi CIA, domnule.

— Da, dar tipul ăsta, Ryan, are dreptate, spuse Durling. Nimic din toată povestea asta nu are sens.

— Cine a zis vreodată că lumea trebuie să aibă sens? Ce zici de contactele din Mediterana şi Berlin?

— Forţe desfăşurate în avangardă. Noi intrăm în alarmă, la fel şi ei, forţele noastre sunt apropiate şi cineva face o gafă. Ştii, ca Gavrilo Prinzip împuşcându-l pe arhiduce. Se întâmplă un accident, apoi lucrurile scapă pur şi simplu de sub control.

— De asta avem hot-line, domnule vicepreşedinte.

— Adevărat, admise Durling. Şi, până acum, pare să funcţioneze.

Primii cinzeci de metri îi parcurseră cu uşurinţă, dar apoi deveni mai greu şi, în curând, imposibil. Callaghan avea în subordine cincizeci de pompieri, care încercau să-şi deschidă drum şi alţi o sută ca forţă de sprijin. După un moment de gândire, ordonase ca fiecare bărbat şi femeie să fie stropit încontinuu cu apă. Dacă nu altceva, raţionase el, cel puţin va spăla depunerea, pulberea radioactivă sau ce dracu' era acolo pe oamenii lui şi o va duce în gurile de canalizare – cele care nu îngheţau înainte. Oamenii din faţă erau acoperiţi de gheaţa care forma un strat translucid pe echipamentul lor.

Problema cea mai delicată erau maşinile. Fuseseră aruncate ca nişte jucării peste tot, zăcând pe partea laterală sau cu fundul în sus, pierzând benzină, care se aduna în băltoace, iar flăcările erau alimentate mai repede decât ardeau. Callaghan ordonă să vină un camion.

Oamenii lui întinseră cabluri până la carcasele maşinilor arse şi camionul le târa una câte una de-acolo, dar era o treabă care lua îngrozitor de mult timp. Va dura o veşnicie să pătrundă pe stadion. Iar acolo erau oameni. Era sigur de chestia asta. Trebuiau să fie. Callaghan rămase pur şi simplu acolo, în afara stropilor de apă, simţindu-se vinovat că-i era mai cald decât oamenilor lui. Se întoarse, când auzi urletul puternic al unui motor Diesel.

— Bună.

Bărbatul care-l salutase purta uniformă de colonel din U.S. Army. Ecusonul cu numele de pe hanoracul lui purta numele de Lyle.

— Aud că ai nevoie de echipament greu.

— Ce ai?

— Am trei tancuri M728, folosite de genişti, care intră chiar în clipa asta. Şi mai am ceva.

— Ce anume?

— O sută de costume MOPP, ştii, echipament de protecţie antichimic. Nu-i perfect, dar e mai bun decât ce poartă oamenii tăi. Şi

mai călduros. De ce nu-ţi retragi oamenii să-i echipezi? Camionul e acolo, arătă colonelul cu degetul.

Callaghan ezită o clipă, dar decise că nu putea respinge oferta. Îşi chemă oamenii şi îi trimise să-şi pună echipamentul militar. Colonelul Lyle îi aruncă un costum.

— Perdeaua de apă e o idee bună, ar trebui să ţină la distanţă pulberea şi alte chestii. Ia zi, ce vrei de la noi?

— Nu poţi să-ţi dai seama de aici, dar acolo încă mai există o parte din clădire. Cred că ar putea fi supravieţuitori. Trebuie să aflu. Ne poţi ajuta să trecem prin maşinile astea?

— Sigur.

Colonelul ridică radioul şi chemă primul vehicul. M728-ul, văzu Callaghan, era un tanc cu o lamă de buldozer în faţă şi cu un vinci în spatele turelei. Avea chiar şi un tun cu ţeavă scurta, cu un aspect ciudat.

— Nu o să fie o treabă prea îngrijită. Te deranjează?

— La dracu' cu ordinea… intră acolo!

— OK.

Lyle ridică microfonul interfonului din partea stângă spate a vehiculului.

— Fă o gaură, ordonă el.

Conducătorul tură motorul chiar în clipa în care reveneau primii pompieri. Se străduia din răsputeri să evite furtunurile de incendiu, dar chiar şi aşa tăie opt linii de şase centimetri şi jumătate. Lama coborî şi tancul izbi cu douăzeci de mile pe oră masa de maşini în flăcări. Făcu o gaură adâncă de nouă metri. Apoi tancul se retrase şi începu să o lărgească.

— Iisuse, rosti Callaghan. Ce ştii în problema radiaţiilor?

— Nu multe. Am discutat cu băieţii de la ECUN, înainte de a veni aici. Trebuie să sosească în orice clipă. Până atunci…

Lyle ridică din umeri.

— Chiar crezi că mai trăieşte cineva acolo?

— O parte din structură este încă acolo. Am văzut-o din elicopter.

— Fără glumă?

— Da, am văzut-o.

— Dar asta-i o nebunie. Tipii de la NORAD spun că era una mare.

— Ce? strigă Callaghan, acoperind zgomotul tancului.

— Bomba, se presupune că a fost una mare. Aici nici n-ar mai trebui să fie o parcare.

— Vrei să spui că a fost una mică?

Callaghan îl privi pe om de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun.

— La dracu', da!

Lyle se opri un moment.

— Dacă acolo sunt oameni…

Alergă în spatele tancului şi înşfăcă receptorul. O clipă mai târziu, M-787-le se oprea.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă există supravieţuitori, i-am putea strivi. I-am spus doar s-o ia mai uşor. La dracu', ai dreptate. Şi eu care credeam că eşti nebun.

— Cum adică? strigă din nou Callaghan, făcându-le semn pompierilor lui să stropească şi tancul.

— Acolo pot să fie supravieţuitori. Bomba asta a fost mult mai mică decât mi-au spus la telefon.

— *Maine*, aici Sea Devil Unu-Trei, chemă Orion P-3C. Suntem cam la patruzeci de minute de poziţia voastră. Care-i problema?

— Avem avarii la elice şi arbore, iar în apropiere e un Akula. Ultima dată se afla la cinci-zero mii metri sud-vest, răspunse Ricks.

— Înţeles. Vom vedea dacă nu putem să-l gonim. Vom raporta când vom ajunge în staţie. Terminat.

— Domnule căpitan, putem face trei noduri, hai să virăm spre nord, să ne depărtăm cât putem, propuse Claggett.

Ricks clătină din cap.

— Nu, vom merge pe bandă.

— Domnule, prietenul nostru de colo a recepţionat probabil tranzientul coliziunii. Va veni încoace. Ne-am pierdut sonarul cel mai bun. Mişcarea inteligentă este să evadăm cum putem mai bine.

— Nu, mişcarea inteligentă este să stăm ascunşi.

— Atunci, lansaţi cel puţin un SMS.

— Ar trebui, domnule, interveni ofiţerul cu armamentul.

— OK, programaţi-l să sune pe poziţia noastră actuală şi daţi-i un curs spre sud.

— Bine.

Lansatorul de torpile numărul trei al lui *Maine* fu încărcat cu un SMS, un Simulator Mobil de Submarin. De fapt o torpilă modificată, SMS-ul conţinea un traductor sonar conectat la un generator de zgomot în loc de focoasă. Va radia zgomotul unui submarin din clasa Ohio şi era proiectat să simuleze unul avariat. Pentru că avariile la arbore erau una dintre puţinele cauze pentru care un Ohio putea face zgomot, opţiunea aceasta era deja programată. Ofiţerul cu armamentul selectă pista de zgomot adecvată şi lansă arma, câteva minute mai târziu. SMS-ul goni în viteză spre sud şi, la o distanţă de două mii de metri, începu să radieze.

Cerul se înseninase deasupra Charlestonului, în Carolina de Sud. Ce căzuse ca zăpadă în Virginia şi Maryland, aici fusese mai ales lapoviţă. Soarele de după-amiază o îndepărtase în mare parte, readucând oraşul la starea lui obişnuită de curăţenie. În timp ce amiralul care

comanda Grupul Şase de Submarine privea de pe nava bază, două din submarinele lui purtătoare de rachete începură să coboare pe Cooper River spre mare în siguranţă. Nu era singurul care le privea. La o sută nouăzeci de mile deasupra capului său, un satelit de recunoaştere sovietic îşi făcu trecerea, continuând spre Norfolk, unde cerul se înseninа de asemenea. Satelitul îşi transmise imaginile la centrul de informaţii sovietic din extremitatea vestică a Cubei. De aici, fură imediat retransmise prin satelitul de comunicaţii. Majoritatea sateliţilor ruseşti foloseau orbite polare de mare altitudine şi nu fuseseră afectaţi de impulsul electromagnetic. Imaginile ajunseră în Moscova în câteva secunde.

— Da? zise ministrul apărării.

— Avem imagini de la trei baze navale americane. Submarinele purtătoare de rachete de la Charleston şi King's Bay ies pe mare.

— Mulţumesc.

Ministrul apărării puse receptorul la loc. Altă ameninţare. O transmise imediat preşedintelui Narmonov.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că acţiunea militară iniţiată de americani nu este exclusiv defensivă. Unele dintre submarinele în chestiune transportă rachete Trident D-5, ale căror lovituri pot fi decisive. Vă amintiţi cât de interesaţi erau americanii să ne oblige să eliminăm SS-18-urile?

— Da şi elimină un mare număr din Minuteman-urile lor, răspunse Narmonov. Şi?

— Nu au nevoie de rachete terestre pentru realizarea unor prime lovituri decisive. O pot face de pe submarine. Noi nu putem. Pentru asta depindem de ICBM-urile cu baze terestre.

— Şi SS-18-urile?

— Îndepărtăm focoasele dintr-unele din ele chiar în timp ce vorbim şi, dacă oamenii noştri reuşesc vreodată să facă blestemata aia de instalaţie de dezactivare să funcţioneze, vom fi în deplin acord cu tratatul – de fapt, suntem şi acum, numai că blestemaţii de americani nu recunosc.

Ministrul apărării făcu o pauză. Narmonov nu înţelegea.

— Cu alte cuvinte, în timp ce noi eliminăm unele din rachetele noastre cele mai precise, americanii încă le au pe ale lor. Suntem într-un dezavantaj strategic.

— Nu am dormit suficient şi gândirea mea nu funcţionează prea bine, mormăi iritat Narmonov. Cu numai un an înainte, ai fost de acord cu tratatul şi acum îmi spui că suntem ameninţaţi de el?

Toţi sunt la fel, îşi zise ministrul apărării. *Nu ascultă niciodată, nu sunt niciodată cu adevărat atenţi. Spune-le ceva de o sută de ori şi, pur şi simplu, nu te aud!*

— Eliminarea atâtor rachete şi focoase schimbă corelaţia forţelor…

— Prostii! Suntem încă egali în toate direcţiile, obiectă preşedintele Narmonov.

— Nu asta-i problema. Factorul important este relaţia dintre numărul de instalaţii de lansare – şi vulnerabilitatea lor relativă – şi numărul de focoase disponibile pentru ambele părţi. Încă putem lovi primii, ca să eliminăm forţele de rachete americane cu baze terestre cu rachetele noastre similare. De-asta erau atât de dispuşi să elimine jumătate din ale lor. Dar majoritatea focoaselor lor de război sunt pe mare şi acum, pentru prima dată, astfel de rachete cu baze marine sunt total adecvate pentru o primă lovitură de dezarmare.

— Kuropatkin, spuse Narmonov, auzi ce spune?

— Da, aud. Ministrul apărării are dreptate. Dimensiunea suplimentară, dacă pot să spun aşa, este că reducerea numărului de instalaţii de lansare a modificat raportul global dintre instalabile de lansare şi focoase. Pentru prima dată, într-o generaţie, este posibilă o primă lovitură cu adevărat decisivă, mai ales dacă americanii sunt capabili să ne decapiteze guvernarea cu această primă lovitură.

— Şi pot face asta cu avioanele de vânătoare Stealth, pe care le au în Germania, încheie ministrul.

— Stai puţin. Îmi spui că Fowler şi-a aruncat în aer propriul oraş ca o scuză pentru a ne ataca? Ce nebunie e asta?

Acum, preşedintele sovietic începea să înţeleagă ce era frica.

Ministrul apărării vorbi încet şi clar:

— Cine a detonat această armă nu are importanţă. Dacă Fowler începe să creadă că noi am făcut-o, are capacitatea să acţioneze împotriva noastră. Tovarăşe preşedinte, trebuie să înţelegeţi: tehnic vorbind, ţara noastră este în pragul anihilării. Mai puţin de treizeci de minute separă rachetele lor cu baze terestre de noi. Douăzeci de minute pentru cele cu baze marine şi cel mult două ore pentru blestematele acelea de bombardiere tactice invizibile, care ar fi mişcarea de deschidere cea mai avantajoasă. Tot ce ne separă de distrugere este starea mintală a preşedintelui Fowler.

— Înţeleg.

Preşedintele sovietic rămase tăcut o jumătate de minut Privi panoul de alarmă de pe peretele din faţă şi, când vorbi, vocea lui reflecta mânia produsă de frică.

— Ce crezi că ar trebui să facem... să-i atacăm pe americani? Nu voi face aşa ceva.

— Bineînţeles că nu, dar ar fi bine să ne plasăm forţele strategicei alarmă totală. Americanii vor remarca asta, îşi vor da seama că un atac de dezarmare nu este posibil şi vom putea linişti această afacere, suficient pentru ca raţiunea să triumfe.

— Golovko?

Primul adjunct al directorului KGB-ului ezită să răspundă.

— Ştim că ei sunt într-o stare de alarmă totală. Dacă facem acelaşi lucru, este posibil să creadă că-i provocăm.

— Dacă nu o facem, ne prezentăm ca nişte ţinte mult mai uşoare.

Ministrul apărării era inuman de calm, poate singurul bărbat din încăpere care se controla pe deplin.

— Ştim că preşedintele american se află sub un stres puternic, că au murit câteva mii dintre cetăţenii lui. Ar putea lovi fără să gândească. Este mult mai puţin probabil să o facă, dacă ştie că suntem în poziţia de a-i răspunde la fel. Nu avem voie să dăm dovadă de slăbiciune într-un moment ca acesta. Slăbiciunea invită întotdeauna la atac.

Narmonov privi în jurul camerei, căutând o părere contrară. Nu observă nici una.

— Procedaţi aşa, îi spuse el ministrului apărării.

— Încă n-am auzit nimic de la Denver, spuse Fowler, frecându-şi ochii.

— N-aş aştepta prea multe, răspunse generalul Borstein.

Postul de comandă al NORAD-ului se afla, literalmente, în interiorul unui munte. Tunelul de intrare avea o serie de uşi antiexplozie din oţel. Structurile interne erau proiectate să supravieţuiască la orice putea fi dirijat asupra lor. Arcuri amortizoare şi saci cu aer comprimat izolau oamenii şi maşinile de podelele de granit. Deasupra erau acoperişuri de oţel pentru a opri orice fragmente de rocă ce puteau fi dislocate de o explozie din apropiere. Borstein nu se aştepta să supravieţuiască unui atac. Un întreg regiment de SS-18 Mod 4 avea ca sarcină distrugerea acestui post şi a altor câteva. În loc de zece sau mai multe vehicule de reintrare, acestea transportau o singură focoasă de douăzeci şi cinci de megatone, a cărui unică misiune militară plauzibilă era transformarea Munţilor Cheyenne în Lacul Cheyenne. Era un gând plăcut. Borstein era de meserie pilot de vânătoare. Începuse pe F-100, fiind poreclit „Hunul” de piloţii lui, avansase de acolo la F-4 Phantom şi comandase o escadrilă de F-15 în Europa. Întotdeauna fusese un tip tactic – manşă şi paloniere, eşarfă şi ochelari: loveşte cauciucurile, aprinde focurile, urcă primul pe scară. Gândul îl făcu pe Borstein să se încrunte. Nici chiar el nu era suficient de în vârstă pentru a-şi aminti zilele acelea. Treaba lui era apărarea aeriană continentală – să împiedice oameni să-i arunce ţara în aer. Eşuase. O bucată din America fusese aruncată în aer împreună cu şeful lui şi el nu ştia de ce, cum, sau cine. Borstein nu era un om obişnuit cu eşecul, iar ceea ce vedea pe harta de pe ecran era tocmai un eşec.

— Domnule general! îl strigă un maior.

— Ce este?

— Recepţionăm mesaje radio şi microunde. Prima ipoteză e că Ivan îşi alarmează regimentele de rachete. Acelaşi lucru în unele baze navale. Trafic fulger emis din Moscova.

— Cristoase!

Borstein ridică din nou receptorul.

— N-au făcut-o niciodată? întrebă Elliot.

— Ciudat, dar adevărat, spuse Borstein. Nici măcar în timpul crizei rachetelor din Cuba ruşii nu şi-au alarmat ICBM-urile.

— Nu cred, pufni Fowler. Niciodată?

— Generalul are dreptate, întări Ryan. Motivul este că sistemul lor telefonic are o tradiţie de proastă funcţionare. Cred că, în sfârşit, l-au pus suficient la punct.

— Ce vrei să spui?

— Domnule preşedinte, Dumnezeu se află în detalii. Dumneavoastră aţi transmis mesajele de alarmă prin voce – aşa procedăm şi la fel fac şi sovieticii. Sistemul telefonic rusesc este deficitar şi tipii nu vor să utilizeze un sistem nesigur pentru ordine de această importanţă. De asta au investit atâţia bani în punerea lui la punct, exact la fel cum noi am investit o mulţime în sistemele de comandă şi control. Acum folosesc cabluri cu fibre optice, aşa cum facem şi noi, plus un întreg set nou de relee cu microunde. Aşa-i recepţionăm, explică Jack. Difuzia repetitorilor cu microunde.

— În vreo doi ani, vor fi în totalitate pe fibre optice şi n-am fi ştiut nimic, adăugă generalul Fremont. Nu-mi place asta.

— Nici mie, îi asigură Ryan, dar şi noi suntem la DEFCON-TWO, nu-i aşa?

— Ei nu ştiu asta. Nu le-am spus, interveni Liz Elliot.

— Numai dacă nu ne citesc poşta. Ţi-am spus că avem rapoarte că ne-au penetrat sistemele de cifrare.

— ANS spune că eşti nebun.

— Poate că sunt, dar ANS a mai greşit şi înainte.

— Care crezi că-i starea mintală a lui Narmonov?

La fel de speriat ca mine? se întrebă Ryan.

— Domnule, nimeni nu poate aprecia asta.

— Şi nici măcar nu ştim dacă într-adevăr el este interlocutorul nostru, insinuă Elliot.

— Liz, resping ipoteza ta, ripostă Jack pe linia de conferinţă. Singura probă pe care te bazezi vine de la agenţia mea şi avem îndoieli în această privinţă. Cristoase, ce rău îmi pare că v-am dat raportul acela, îşi spuse el.

— Ajunge, Ryan, mârâi Fowler ca răspuns. Am nevoie de fapte acum, nu de certuri, OK?

— Domnule, vreau să subliniez că nu avem încă suficiente

informaţii pe care să ne bazăm în a lua o decizie.

— Prostii, pufni colonelul de lângă generalul Fremont.

— Cum adică?

CINC-SAC se întoarse cu spatele la microfon.

— Doamna Elliot are dreptate, domnule. Ceea ce a spus mai devreme e logic.

— Domnule preşedinte, soseşte un mesaj pe hot-line, îi avertiză o voce.

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:

AM PRIMIT CHIAR ACUM UN RAPORT CĂ O UNITATE A ARMATEI STATELOR UNITE DIN BERLIN A ATACAT FĂRĂ AVERTISMENT O UNITATE SOVIETICĂ. SE RAPORTEAZĂ PIERDERI MARI. ROG EXPLICAŢI CE SE PETRECE.

— Drace, comentă Ryan, privind faxul.

— Am nevoie de opinii, ceru Fowler pe linia de conferinţă.

— Cel mai bun lucru este să spunem că nu avem cunoştinţă despre eveniment, afirmă Elliot. Dacă admitem că suntem la curent, trebuie să ne asumăm o oarecare responsabilitate.

— Ăsta este un timp al naibii de nepotrivit pentru a minţi, interveni în forţă Ryan.

Cam sărise peste cal, oftă Jack. *Nu te vor asculta dacă strigi*, *Jack, băiete...*

— Spune-i asta lui Narmonov, ripostă Elliot. Ei ne-au atacat, ai uitat?

— Aşa spun rapoartele, dar.

— Ryan, pretinzi că oamenii noştri au minţit? mârâi Borstein din Munţii Cheyenne.

— Nu, domnule general, dar în astfel de situaţii veştile sunt nesigure şi ştii asta la fel de bine ca şi mine!

— Dacă negăm că suntem la curent, putem amâna luarea unei poziţii de pe care s-ar putea să fim nevoiţi să ne retragem şi evităm, pentru moment, să-i provocăm, insistă consilierul pentru securitatea naţională. De ce ridică acum această problemă? întrebă ea.

— Domnule preşedinte, aţi fost procuror, se încăpăţână Ryan, ştiţi cât de nesigure pot fi relatările martorilor oculari. Nu trebuie să-i suspectăm de rea-credinţă. Sfatul meu este să răspundem cinstit.

Jack se întoarse spre Goodley, care-i făcu semn cu degetul mare în sus.

— Robert, nu avem de-a face cu civili, e vorba de soldaţi profesionişti şi ei ar trebui să fie buni observatori. Narmonov ne acuză de ceva ce nu am făcut, rosti Elliot. Trupele sovietice nu iniţiază operaţiuni de luptă fără ordine. În consecinţă, trebuie să ştie că

acuzaţia lui este falsă. Dacă admitem că suntem la curent, va părea că acceptă adevărul acuzaţiei lui. Nu ştiu ce joc face cel care se află la celălalt capăt al firului, indiferent cine este, dar, dacă spunem pur şi simplu că nu ştim despre ce vorbeşte, câştigăm timp.

— Sunt total împotrivă, ripostă Jack cât putu de calm.

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:

CUM ŞTII, SUNT PREOCUPAT MAI ALES DE EVENIMENTELE DIN INTERIORUL GRANIŢELOR NOASTRE. ÎNCĂ NU AM INFORMAŢII DIN BERLIN. MULŢUMESC PENTRU INTERESUL ARĂTAT. AM ORDONAT CHIAR ACUM OAMENILOR MEI SĂ VERIFICE.

— Opinii?

— Ticălosul minte de îngheaţă apele, spuse ministrul apărării. Sistemul lor de comunicaţii este prea bun ca să fie adevărat…

— Robert, Robert, de ce minţi, când eu ştiu că minţi…? oftă Narmonov cu capul plecat.

Acum preşedintele sovietic era şi el hărţuit de propriile întrebări. În cursul ultimelor două-trei luni, contactele lui cu America deveniseră cam reci. Când cerea credite suplimentare, era respins. Americanii insistau pentru un deplin acord în tratatul de reducere, chiar dacă ştiau care era problema şi chiar dacă-i dăduse, între patru ochi, cuvântul lui Fowler că se va face totul. Ce se schimbase? De ce nu-şi respecta Fowler promisiunile? Ce dracu’ făcea acum?

— E mai mult decât o minciună, observă după un moment ministrul apărării.

— Cum adică?

— A accentuat din nou că interesul lui este salvarea victimelor din zona Denver, dar ştim că şi-a plasat forţele strategice în alarmă totală. De ce nu ne-a spus despre asta?

— Pentru că-i este teamă să nu ne provoace…? întrebă Narmonov.

— Nu, răspunse Kuropatkin din centrul lui de comandă. Sunt obligat să nu fiu de acord. Cu greu am putea ignora unii dintre indicatori. Ei ar trebui să ştie că suntem conştienţi de anumite aspecte ale alarmei lor strategice.

— Dar nu de toate.

Ministrul apărării se întoarse să-l privească pe Narmonov.

— Trebuie să luăm în calcul varianta că s-ar putea ca preşedintele american să nu mai fie în toate minţile.

— Prima oară? întrebă Fowler.

Elizabeth Elliot aprobă.

— Nu ştiu mulţi, Robert, dar este adevărat. Ruşii nu şi-au alarmat niciodată Forţele Strategice de Rachete. Până acum.

— De ce acum? întrebă preşedintele.

— Robert, singurul lucru care ar fi logic ar fi că acolo nu se află Narmonov.

— Dar cum putem fi siguri?

— Nu putem. Nu avem decât această legătură prin calculator. Nu există legătură prin voce, nici legătură vizuală.

— Doamne Dumnezeule.

40
Coliziuni

— Ryan, cum ştim că acolo este într-adevăr Narmonov?

— Domnule preşedinte, cine altcineva poate fi?

— Fir-ar al dracului, Ryan! Tu eşti cel care mi-a adus rapoartele!

— Domnule preşedinte, trebuie să vă liniştiţi, spuse Ryan cu o voce nu deosebit de calmă. Da, eu v-am adus informaţiile astea, dar v-am avertizat că nu sunt confirmate şi, acum câteva minute, v-am spus că am motive să cred că s-ar putea să nu fie deloc adevărate.

— Nu te poţi descurca în propriile date? Tu eşti cel care ne-a avertizat că s-ar putea să lipsească vreo câteva arme nucleare, sublinie Elliot. Ei bine, au apărut – au apărut aici, chiar unde ar fi trebuit să fim noi.

Cristoase, este chiar mai năucită decât el, îşi spuse Helen D'Agustino. Schimbă o privire cu Pete Connor, care era alb ca varul. Lucrurile evoluau prea repede.

— Uite, Liz. Repet mereu că informaţiile noastre sunt prea subţiri. Nu avem suficient pentru a da un verdict sigur.

— Dar de ce au trecut la alarma nucleară?

— Din acelaşi motiv ca şi noi! îi răspunse strigând Ryan. Poate că, dacă ambele părţi ar ceda…

— Ryan, nu-mi spune ce să fac, îl avertiză cu o voce scăzută Fowler. De la tine vreau doar informaţii. Noi luăm hotărârile.

Ryan se întoarse cu spatele la microfon. Pierdea partida, îşi zise Goodley. Acum era palid şi părea bolnav. Directorul adjunct al CIA privi pe fereastră la curte şi la clădirea mare şi goală de dincolo de ea. Inspiră adânc de câteva ori şi se întoarse la loc.

— Domnule preşedinte, continuă Jack, stăpânindu-şi vocea cât putea mai bine, părerea noastră este că preşedintele Narmonov controlează guvernul sovietic. Nu cunoaştem originea exploziei din Denver, dar nu avem în posesia noastră nici o informaţie care să ne determine să credem că a fost o armă sovietică. Părerea noastră este că întreprinderea unei astfel de operaţiuni ar fi o nebunie din partea sovieticilor şi, chiar dacă la control s-ar afla militarii lor – după o lovitură despre care nu avem nici un fel de informaţii – o astfel de eroare de calcul este improbabilă… probabilitatea este atât de mică, încât se apropie de zero, domnule. Aceasta este poziţia CIA.

— Şi Kadişev? întrebă Fowler.

— Avem dovezi care s-au dezvoltat de-abia în cursul zilei de ieri şi astăzi, care sugerează că rapoartele lui pot fi false. Nu putem

confirma una din întâlnirile…

— Una? Nu poţi confirma o întâlnire? întrebă Elliot.

— Mă laşi să vorbesc? mârâi Jack, pierzându-şi din nou stăpânirea. La dracu', Goodley a făcut treaba, nu eu!

Se opri să respire.

— Doctorul Goodley a remarcat o diferenţă substanţială în natura rapoartelor şi a decis să le verifice. Toate rapoartele lui Kadişev erau, ipotetic, rezultatul unor întâlniri între patru ochi cu Narmonov. Într-una din situaţii nu putem armoniza programele celor doi. În cazul acesta, nu putem fi siguri că s-au întâlnit. Dacă nu s-au întâlnit, atunci Kadişev este un mincinos.

— Presupun că ai luat în considerare posibilitatea unei întâlniri secrete? se interesă acid Elliot. Sau crezi că un subiect ca acesta va fi tratat ca o obişnuită problemă de afaceri? Crezi că ar discuta o posibilă lovitură de stat într-o întâlnire de rutină?

— Îţi repet mereu că informaţiile lui nu au fost confirmate, nici de noi, nici de britanici, de nimeni.

— Ryan, te-ai aştepta ca o conspiraţie care să ducă la o lovitură militară să fie condusă, mai ales într-o ţara ca Uniunea Sovietică, într-un secret absolut? întrebă Fowler.

— Desigur.

— Atunci, te-ai aştepta, în mod necesar, să fie confirmată din alte surse? întrebă Fowler, vorbind ca un avocat într-o sală de tribunal.

— Nu, domnule, admise Ryan.

— Atunci, acestea sunt cele mai bune informaţii pe care le avem, nu-i aşa?

— Da, domnule preşedinte.

— Dar nu ai nici informaţii certe care să le contrazică, nu-i aşa?

— Domnule, avem motive…

— Răspunde-mi la întrebare!

Mâna dreaptă a lui Ryan se comprimă într-un pumn încordat. Alb.

— Nu, domnule preşedinte, nimic cert.

— Şi în ultimii câţiva ani el ne-a dat informaţii bune, sigure?

— Da, domnule.

— Deci, pe baza trecutului domnului Kadişev, acestea sunt cele mai bune informaţii disponibile?

— Da, domnule.

— Mulţumesc. Sugerez, domnule Ryan, să încerci să obţii informaţii suplimentare. Când le vei avea, te voi asculta.

Linia se întrerupse. Jack se ridică încet. Picioarele îi erau amorţite din cauza tensiunii momentului. Făcu un pas spre fereastră şi aprinse o ţigară.

— Am eşuat, se adresă el lumii. Cristoase, am eşuat…

— Nu-i vina ta, Jack, îl consolă Goodley.

Jack se răsuci brusc spre el:

— O să arate grozav pe piatra mea de mormânt, nu-i aşa? Nu a fost vina lui că lumea asta împuţită a explodat.

— Ei, hai, Jack, nu-i chiar aşa de rău.

— Aşa crezi? Le-ai auzit vocile?

Portavionul sovietic *Kuzneţov* nu lansa avioanele în acelaşi fel în care o făceau portavioanele americane. Prova navei sovietice semăna cu o trambulină. Primul MIG-29 zvâcni de la punctul de start şi urcă pe rampa înclinată, apoi se lansă în aer. Acest gen de decolare solicita piloţii şi avioanele, dar funcţiona. Urmă un alt avion şi amândouă virară pentru a se îndrepta spre est. De-abia luaseră altitudine, când comandantul patrulei sesiză un bâzâit în căştile lui.

— Sună ca un apel de urgenţă pe frecvenţa de rezervă, îi spuse el coechipierului său. Pare să fie unul de-ai noştri.

— Da, est-sud-est. Ai dreptate, e de-ai noştri. Cine crezi că o fi?

— Habar n-am.

Comandantul patrulei transmise informaţia la *Kuzneţov* şi primi instrucţiuni să investigheze.

— Aici Falcon-Two, raportă Hawkeye-ul. Avem două avioane de pe portavionul rus care se îndreaptă spre voi, se deplasează rapid, relevment trei-unu-cinci şi doi-cinci-zero mile de la Stick.

Căpitanul Richards privi display-ul tactic.

— Spade, aici Stick. Apropie-te şi avertizează-i să se îndepărteze.

— Înţeles, răspunse Jackson.

Tocmai îşi completase rezervoarele cu combustibil. Jackson putea rămâne în aer încă aproximativ trei ore, iar la bordul avionului mai avea şase rachete.

— Să-i avertizăm să se îndepărteze? întrebă locotenentul Walters.

— Shredder, nici eu nu ştiu ce se petrece.

Jackson împinse manşa. Sanchez făcu la fel, îndepărtându-se din nou la o distanţă mai mare.

Cele două perechi de avioane zburară pe un curs reciproc, cu o viteză de apropiere puţin sub o mie de mile pe oră. Patru minute mai târziu, ambele Tomcat-uri îşi activară radarurile. În mod obişnuit, asta i-ar fi alertat pe ruşi că în zonă se aflau vânători americani, un avertisment care i-ar fi făcut să evite perimetrul respectiv. Dar noile radaruri americane erau discrete şi nu fură interceptate.

Se dovedi că asta nu avea importanţă. Câteva secunde mai târziu, ruşii activară propriile sisteme radar.

— Două avioane de vânătoare se apropie de noi!

Comandantul patrulei ruseşti verifică ecranul radar şi se încruntă. Cele două MIG-uri ar fi trebuit să păzească propriul grup de nave. Venise alarma şi avioanele decolaseră. Acum se angajaseră în ceea ce părea a fi o misiune de salvare, iar el nu dorea în mod deosebit să se joace prosteşte cu avioanele americane, mai ales noaptea. Era convins că americanii ştiau că avioanele ruseşti erau prin preajmă. Receptorul lui de pericol detecta emanaţiile avionului lor de avertizare timpurie.

— Vino la dreapta, ordonă el. Coborâm la o mie de metri să căutăm sursa semnalului.

Totuşi, va lăsa radarul în funcţiune pentru a arăta că nu avea chef de glume.

— Evadează spre stânga, sunt în coborâre.

— Bud, treci în faţă, ordonă Jackson.

Sanchez avea mai multe rachete. Robby avea să-i acopere spatele.

— Stick, aici Falcon-Two, cei doi degajează spre sud şi plonjează spre suprafaţă.

Sub ochii lui Richards, vectorii de curs ale celor două avioane care se apropiau începeau să se modifice. De fapt, pentru moment, cursurile lor nu convergeau cu grupul de pe *Roosevelt,* dar vor ajunge destul de aproape.

— Ce urmăresc?

— Ei, tipii nu ştiu unde ne aflăm, nu-i aşa? sublinie ofiţerul cu Operaţiunile. Totuşi, radarele lor funcţionează.

— Crezi că ne caută?

— Aşa presupun.

— Mă rog, acum ştim de unde au venit ceilalţi patru.

Căpitanul Richards ridică microfonul ca să ia legătura cu Jackson şi Sanchez.

— Ciuruiţi-i, sună ordinul.

Robby luă înălţime. Sanchez coborî, ocupând o poziţie în spate şi sub cele două MIG-uri.

— I-am pierdut pe americani.

— Lasă-i! Căutăm un emiţător de salvare, ai uitat?

Comandantul patrulei îşi întinse gâtul.

— Ăla e un girofar? Pe suprafaţă, la ora două…?

— L-am prins.

— Urmează-mă jos!

— Evadez în jos şi la dreapta, anunţă Bud. Plec acum.

Era doar la două mii de metri în urma MIG-urilor. Sanchez selectă o Sidewinder şi-şi alinie avionul pe „tipul din sud”, coechipierul din spate. În timp ce Tomcat-ul continua să se apropie, pilotul lansă

racheta. Sidewinder-ul AIM-9M ţâşni de pe şina de lansare direct în motorul tribord al Migului 29 şi explodă. Imediat, Sanchez lansă o a doua Sidewinder.

— Ciuruit unul.

— Ce dracu'!

Comandantul patrulei prinse fulgerul cu coada ochiului şi se întoarse pentru a vedea avionul coechipierului prăbuşindu-se, urmat de o dâră galbenă. Smuci manşa la stânga, mâna de pe acceleraţie apăsând pe butonul de eliberare a rachetelor de decolare, în timp ce ochii lui scormoneau întunericul în căutarea atacatorului.

A doua rachetă a lui Sanchez rată ţinta, trecând prin dreapta. Nu avea importanţă. Urmărea încă ţinta şi virajul MIG-ului îl aduse exact în bătaia tunului său de 20 mm. O rafală rapidă detaşă o parte din aripa MIG-ului. Pilotul se ejectă exact la timp. Sanchez urmări desfăşurarea paraşutei. Un minut mai târziu, în timp ce se învârtea în cerc, văzu că ambii ruşi păreau să fi supravieţuit. Bud nu avea nimic împotrivă.

— Ciuruit doi. Stick, avem două paraşute în băltoacă... Stai puţin, sunt trei girofaruri acolo, anunţă Jackson.

Dădu poziţia şi un elicopter se ridică aproape instantaneu de pe *Theodore Roosevelt.*

— Spade, chiar aşa de uşor să fie? întrebă Walters.

— Şi eu am crezut că ruşii sunt mai isteţi, admise căpitanul. Parcă-i prima zi a sezonului de vânătoare la raţe.

Zece minute mai târziu, *Kuzneţov* emise un apel radio pentru cele două MIG-uri ale sale şi nu primi nici un răspuns.

Elicopterul Forţelor Aeriene se întoarse de la Rocky Flats. Maiorul Griggs coborî împreună cu cinci oameni, toţi îmbrăcaţi în echipament de protecţie. Doi dintre ei alergară să-l găsească pe comandantul Callaghan, aproape de tancurile M728 ale geniştilor.

— Încă zece minute, dacă avem noroc! strigă colonelul Lyle de pe tancul din frunte.

— Cine comandă aici? întrebă unul din echipa ECUN.

— Tu cine eşti?

— Parsons, şeful echipei.

Laurence Parsons era şeful de serviciu al Echipei de Cercetare pentru Urgenţe Nucleare (ECUN), încă un eşec pentru ziua aceea. Treaba lor era să localizeze dispozitivele nucleare înainte de explozie. Trei astfel de echipe erau permanent de serviciu, una lângă Washington, alta în Nevada şi a treia, recent activată, la Rocky Flats pentru a ajuta la retragerea instalaţiilor de fabricare a armelor de lângă Denver. Desigur, se anticipase că nu vor fi întotdeauna capabili să ajungă acolo la timp. El ţinea un contor de radiaţii în mână şi nu-i

plăcu ce văzu…

— De când sunteţi aici?

— Cam o jumătate de oră, poate patruzeci de minute.

— În zece minute, vreau să plece toată lumea de aici. Încasaţi remi, domnule comandant.

— Cum adică? Maiorul a spus că depunerea este…

— Ceea ce încasaţi este de la activitatea neutronică. E nasol aici, ideea îl făcu pe Callaghan să se chircească de teamă. Viaţa lui era atacată de ceva insesizabil.

— Înăuntru pot fi oameni. Aproape că am ajuns.

— Atunci, fă-o repede!

Parsons şi echipa lui începură să se deplaseze înapoi la elicopter. Aveau treaba lor de făcut. Lângă elicopter, întâlniră un bărbat în haine civile.

— Tu cine naiba eşti? întrebă Parsons.

— FBI! Ce s-a întâmplat aici?

— Ghici.

— Washingtonul are nevoie de informaţii!

— Larry, aici e mai nasol decât la stadion! raportă un alt membru al echipei ECUN.

— E normal, acceptă Parsons. Explozie la sol.

Arătă cu degetul.

— Latura îndepărtată a fost în bătaia vântului. Zona închisă a fost oarecum adăpostită.

— Ce poţi să-mi spui? întrebă agentul FBI.

— Nu cine ştie ce, răspunse Parsons, acoperind zgomotul rotorului în mişcare. Explozie la sol, randament sub douăzeci de kilotone, asta-i tot ce am.

— E periculos aici?

— La dracu', da! O bază… unde, unde?

— Ce zici de spitalul presbiterian Aurora, la două mile în direcţia de unde bate vântul? sugeră unul de la ECUN. Vizavi de supermagazinul Aurora. Acolo, ar trebui să fie bine.

— Ştii unde e? întrebă Parsons.

— Da.

— Atunci, mişcă-te! Ken, spune-le oamenilor să iasă dracului de aici, e cu douăzeci la sută mai fierbinte decât în incintă. Trebuie să luăm probe. Ken, asigură-te că ies din zonă în zece minute – maximum cincisprezece. Târăşte-i afară, dacă trebuie, începe de aici!

— Bine.

Agentul FBI se aplecă, când decolă elicopterul. Membrii echipei ECUN începură să alerge de-a lungul liniei de maşini de pompieri, făcându-le semn acestora să se îndepărteze. Agentul decise să facă la fel. După câteva minute, urcă în maşina lui şi se îndepărtă spre nord-

est.

— Drace, am uitat de neutroni, mormăi maiorul Griggs.

— Mulţumesc mult! ţipă Callaghan, acoperind zgomotul tancului.

— E-n regulă, v-au oprit la o sută. O sută n-o să facă rău nimănui.

Callaghan auzi zgomotul maşinilor care se îndepărtau.

— Şi oamenii dinăuntru?

Comandantul găsi interfonul în spatele tancului.

— Ascultaţi, avem zece minute şi trebuie să plecăm dracului de aici. Daţi-i bătaie!

— Ai dreptate, omule, răspunse comandantul tancului. Mai bine dă-te la o parte. O să număr până la zece.

Callaghan alergă pe partea laterală. Colonelul Lyle sări de pe tanc şi făcu acelaşi lucru. Conducătorul vehiculului dădu înapoi zece metri, forţă motorul la maximum şi eliberă frâna. M728 strivi cinci maşini, aruncându-le la o parte. Tancul se deplasa cu cel mult o milă pe oră, dar nu se opri. Şenilele lui sfâşiară asfaltul, apoi tancul ajunse dincolo.

Uluitor, zona din imediata apropiere a structurii stadionului era neatinsă. Cea mai mare parte din ruinele acoperişului şi a părţii superioare a zidului fuseseră aruncate la sute de metri, dar aici erau doar mici grămezi de cărămizi şi fragmente de beton. Prea mult pentru un vehicul cu roţi, dar suficient de liber ca un om să poată trece pe jos. Pompierii avansară şi stropiră totul cu apă. Asfaltul era încă foarte fierbinte şi apa se transformă în aburi. Callaghan alergă în faţa tancului, făcându-le semn oamenilor lui să se împrăştie la stânga şi la dreapta.

— Ştii cu ce seamănă asta? întrebă un membru al echipei ECUN, în timp ce elicopterul dădea ocol stadionului în ruine.

— Da. Cernobîl. Acolo, aveau şi ei pompieri.

Parsons respinse ideea.

— Mergi sub vânt, îi ceru el pilotului. Andy, ce părere ai?

— Explozie la sol, dar asta nu a fost o armă de o sută de kilotone, Larry, nici măcar de douăzeci şi cinci.

— Care să fie cauză estimării greşite a NORAD-ului?

— Marcarea. Asfaltul, plus toate maşinile în flăcări – e un material perfect – şi chiar este negru, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt surprins că impulsul termic nu a părut mai mare – şi totul în jur e alb din cauza zăpezii şi a gheţii, aşa e? S-au ales cu o megareflexie, plus un contrast uriaş de energie.

— Se leagă, Andy, fu de acord Parsons. Teroriști?

— Pentru moment, aşa cred, Larry. Dar trebuie să obţinem nişte reziduuri ca să fim siguri.

Zgomotele luptei încetaseră. Comandantul Bradleyului auzi focuri

izolate şi presupuse că ruşii se retrăseseră parţial, poate chiar până la cazarma lor. Era logic, tancurile ambelor părţi fuseseră afectate, iar acum era o bătălie pentru infanterişti şi vehiculele lor. Soldaţii pedeştri, ştia el, erau mai isteţi decât tanchiştii. Asta din cauză că purtau o cămaşă în locul a treizeci de centimetri de oţel. Vulnerabilitatea te face să gândeşti. Îşi schimbă din nou poziţia. Era ciudat că manevra încă ţinea, deşi o practicase suficient de des. Vehiculul se apropie de o intersecţie şi un om se îţi cu teamă, aruncând o privire după el.

— Nimic, sergent. Totul e… aşteaptă!

Se mişcă ceva, cam la două mile în jos pe stradă. Soldatul ridică un binoclu.

— Un BDRM! Din cele cu rachete.

OK, îşi zise sergentul, *ăsta trebuie să fie elementul de recunoaştere pentru valul următor.* Misiunea lui era simplă. Recunoaşterea era o sarcină în două etape. Treaba lui era să-l găsească pe inamic şi să-l împiedice să descopere anumite lucruri.

— Încă unul!

— Pregătiţi-vă de acţiune. Traversează la dreapta, ţinta la dreapta, adăugă el pentru trăgător.

— Gata, sergent.

— Dă-i drumul!

Corpul blindat al Bradleyului se legănă înapoi, când un vehicul ţâşni în intersecţie. Trăgătorul roti turela. Parcă era un stand de tir. Două maşini blindate de cercetare. BDRD se îndreptau direct spre ei. Trăgătorul o abordă pe cea din faţă, făcând să explodeze lansatorul de rachete antitanc de deasupra. BDRM-ul coti brusc la stânga şi se ciocni de nişte maşini parcate. Deja trăgătorul deplasa tirul spre al doilea, care zvâcni la dreapta ca să evite, dar strada era prea îngustă pentru asta. Tunul cu tragere rapidă era un compromis frumos între o mitralieră şi un tun. Trăgătorul reuşi să-şi urmărească trasoarele până la ţintă şi avu satisfacţia să o vadă explodând.

— Repede înapoi… acum! ţipă sergentul în intercom.

Un al treilea BDRM se iţea în spatele celor două distruse. Bradley-ul se retrase pe drumul pe care venise. De-abia ajunsese în spatele clădirilor, când o rachetă trecu în goană pe strada pe care o traversase, târând un cablu subţire după ea. Racheta explodă la câteva sute de metri.

— E timpul s-o luăm din loc, întoarce, ordonă comandantul vehiculului, iar apoi activă radioul. Aici Delta Trei. Avem contact cu vehicule de recunoaştere. Două distruse, dar al treilea ne-a zărit. Ne vin alţi prieteni, domnule.

— Domnule general, i-am împins dincolo de linie, pot să fac faţă la

ce-i aici, dar dacă ne mai atacă şi alţii, suntem terminaţi, raportă colonelul Long. Avem nevoie de ajutor!

— OK, veţi avea sprijin aerian în câteva minute. Câteva avioane rapide sunt pe drum.

— Ăsta-i un început, dar am nevoie de mai mult, domnule.

SACEUR se întoarse spre ofiţerul lui cu operaţiunile.

— Ce-i pregătit?

— Al doilea din 11 Blindate, domnule. Ies din cazarmă chiar acum.

— Ce se află între ei şi Berlin?

— Ruşii? Nu prea mulţi. Dacă se mişcă repede…

— Pune-i în mişcare.

SACEUR se întoarse la biroul lui şi ridică telefonul care-l lega de Washington.

— Da, ce este? întrebă Fowler.

— Domnule, se pare că ruşii aduc întăriri în Berlin. Am ordonat Escadronului 2, Regimentul 11 Blindate, să se deplaseze spre Berlin ca întăriri. Am şi avioane care se îndreaptă într-acolo pentru a evalua situaţia.

— Ai vreo idee, ce urmăresc?

— Nici una, domnule, nu are absolut nici un sens, dar încă ne sunt ucişi oameni. Ce vă spun ruşii, domnule preşedinte?

— Întreabă de ce i-am atacat, domnule general.

— Sunt nebuni?

Sau e altceva? se întrebă SACEUR. *Ceva într-adevăr înfricoşător?*

— Domnule general.

Era o voce de femeie, probabil individa aceea, Elliot, îşi zise SACEUR.

— Vreau să fii foarte clar. Eşti sigur că sovieticii au iniţiat atacul?

— Da, doamnă! răspunse înverşunat SACEUR. Comandantul Brigăzii Berlin este probabil mort. Adjunct este locotenent-colonelul Edward Long. Îl cunosc, e bun. Spune că ruşii au deschis focul fără avertisment asupra brigăzii, în timp ce ei răspundeau ordinului de alarmă transmis de la D.C. Ai noştri nu aveau lansatoarele încărcate. Repet, doamnă, ruşii sunt cei care au deschis focul. Acum, am permisia dumneavoastră să trimit întăriri?

— Ce se întâmplă dacă nu o faci? întrebă Fowler.

— În acest caz, domnule preşedinte, aveţi de scris aproximativ cinci mii de scrisori.

— OK, trimite întăririle. Spune Berlinului să nu efectueze acţiuni ofensive. Încercăm să liniştim lucrurile.

— Vă doresc succes, domnule preşedinte, dar în momentul acesta eu trebuie să mă ocup de situaţia de aici.

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:

AM PRIMIT INFORMAŢII DIN EUROPA CĂ UN REGIMENT DE TANCURI SOVIETICE A LANSAT UN ATAC ASUPRA BRIGĂZII BERLIN, FĂRĂ AVERTISMENT. AM VORBIT CU COMANDANTUL NOSTRU ŞI EL CONFIRMĂ CĂ ESTE ADEVĂRAT. CE SE ÎNTÂMPLĂ? DE CE LE-AU ATACAT TRUPELE VOASTRE PE ALE NOASTRE?

— Am auzit ceva de la Berlin? întrebă Narmonov.

Ministrul apărării neagă din cap.

— Nu, elementele de recunoaştere avansate ar trebui să comunice de-abia acum. Comunicaţiile radio sunt vraişte. Radiourile noastre VHF funcţionează prost în oraşe deoarece acţionează numai în linie dreaptă. Ceea ce recepţionăm este fragmentat, mai ales comunicaţiile tactice între comandanţii de subunităţi. Nu am stabilit contactul cu comandantul regimentului. S-ar putea să fie mort. La urma urmei, sublinie ministrul, americanilor le place să doboare mai întâi comandanţii.

— Deci, de fapt, nu ştim ce se petrece?

— Nu, dar sunt sigur că nici un comandant sovietic nu ar deschide focul asupra americanilor fără un motiv întemeiat.

Golovko închise ochii şi înjură în surdină. Acum, ministrul apărării resimţea vizibil tensiunea.

— Serghei Nikolaevici? întrebă Narmonov.

— La KGB nu avem nimic în plus de raportat. Vă puteţi aştepta ca toate bazele terestre de rachete ale americanilor să fie acum în stare de alarmă totală, aşa cum sunt submarinele lor purtătoare de rachete aflate pe mare. Estimăm că submarinele purtătoare de rachete, care se găsesc în porturi, vor ieşi toate în câteva ore.

— Şi submarinele noastre purtătoare de rachete?

— Unul iese din doc chiar acum. Celelalte se pregătesc să o facă. Va fi necesară cea mai mare parte a zilei ca să le scoatem pe toate.

— De ce se mişcă atât de încet? întrebă Narmonov.

— Americanii au două echipaje complete pentru navele lor. Noi avem doar unul. Pur şi simplu, e mai uşor pentru ei să le scoată repede în felul acesta.

— Deci, îmi spui că forţele lor strategice sunt pe deplin pregătite, sau aproape pe deplin şi ale noastre nu sunt.

— Toate rachetele noastre terestre sunt pregătite.

— Domnule preşedinte, răspunsul dumneavoastră către americani…?

— Acum ce spun? întrebă Andrei Ilici.

Un colonel intră în cameră.

— Un raport de la Berlin.

Îl dădu ministrului apărării.

— Americanii sunt în partea estică a oraşului. Primul val de maşini de cercetare a fost prins sub foc. Patru vehicule, ofiţerul comandant a fost ucis într-unul din ele. Am răspuns cu foc şi am distrus două vehicule americane… încă nu avem contact cu regimentul nostru.

Ministrul apărării îl cercetă pe celălalt.

— Portavionul *Kuzneţov* raportează că a lansat o patrulă de două avioane. Detectaseră un semnal radio de salvare şi s-au dus să investigheze. Contactul a fost pierdut. Au un grup de luptă american la o distanţă de patru sute de kilometri şi cer instrucţiuni.

— Ce înseamnă asta?

Ministrul apărării verifică orele pe al doilea mesaj.

— Dacă avioanele noastre nu s-au întors până acum, sunt aproape de epuizarea combustibilului. Trebuie să presupunem că au fost pierdute, din cauze necunoscute, dar vecinătatea portavionului american este neliniştitoare. Ce dracu' fac ăştia?

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:

SUNT SIGUR CĂ NICI UN COMANDANT SOVIETIC NU AR ATACA TRUPE AMERICANE FĂRĂ ORDIN ŞI NU AU EXISTAT ASTFEL DE ORDINE. AM TRIMIS TRUPE SUPLIMENTARE ÎN BERLIN PENTRU A INVESTIGA ŞI ELE AU FOST ATACATE DE FORŢELE VOASTRE ÎN PARTEA ESTICĂ A ORAŞULUI, LA MARE DISTANŢĂ DE TABĂRA VOASTRĂ. CE FACEŢI?

— Despre ce vorbeşte? Ce fac *eu?* Ce dracu' face *el?* mârâi Fowler.

Un indicator luminos se aprinse. Era CIA. Preşedintele apăsă pe buton, adăugând o linie nouă la circuitul lui de conferinţă.

— Asta depinde de cine e „el", îl avertiză Elliot.

— Da, ce este?

— Domnule preşedinte, pur şi simplu avem de-a face cu o confuzie.

— Ryan! Nu vrem analize, vrem informaţii. Ai aşa ceva? ţipă Elizabeth.

— Sovieticii îşi scot navele din porturile Flotei Nordului. Se presupune că un submarin purtător de rachete iese în mare.

— Deci, rachetele lor cu baze terestre sunt în alarmă generală?

— Corect.

— Suplimentează şi forţa de rachete de pe submarine?

— Da, domnule preşedinte.

— Ai şi vreo veste bună?

— Domnule, în acest moment nu mai avem noutăţi şi dumneavoastră…

— Ascultă, Ryan. Pentru ultima dată: de la tine vreau informaţii şi nimic altceva. Tu mi-ai adus materialele lui Kadişev şi acum spui că sunt eronate. De ce ar trebui să te cred acum?

— Când vi le-am dat, v-am spus că nu sunt confirmate!

— Cred că acum s-ar putea să avem o confirmare, sublinie Liz. Domnule general Borstein, dacă sunt pe deplin pregătiţi, exact care este ameninţarea?

— Chestia cea mai rapidă pe care o pot trimite asupra noastră e un ICBM. Consider că un regiment de SS-18 este orientat asupra zonei Washington şi majoritatea celorlalte asupra poligoanelor noastre de rachete din Dakota, plus bazele de submarine de la Charleston, King's Bay, Bangor şi restul. Timpul de avertizare va fi de douăzeci şi cinci de minute.

— Şi noi vom fi ţinte aici? întrebă Liz.

— Este o ipoteză de luat în calcul, doamnă doctor Elliot.

— Deci, ei vor încerca să folosească SS-18 pentru a termina ce au ratat prima dată?

— Dacă asta a fost opera lor, da.

— Domnule general Fremont, la ce distanţă este Kneecap-ul de rezervă?

— Doamnă doctor Elliot, a decolat acum aproximativ zece minute. Va fi la Hagerstown în nouăzeci şi cinci de minute. Au un vânt bun din spate.

CINC-SAC regretă aproape imediat această completare.

— Deci, dacă se gândesc la un atac şi îl lansează în următoarea oră şi jumătate, aici suntem morţi?

— Da.

— Elizabeth, adu-ţi aminte că treaba noastră este să prevenim asta, spuse preşedintele în surdină.

Consilierul pentru securitatea naţională privi spre preşedinte. Faţa ei ar fi putut să fie din sticlă, atât părea de fragilă. Nu aşa trebuiau să se deruleze evenimentele. Era consilierul principal al celui mai puternic om din lume, într-un loc de maximă siguranţă, păzit de servitori credincioşi; dar la mai puţin de treizeci de minute, în momentul în care un rus anonim, fără faţă şi fără nume, va lua o decizie, va fi moartă. Moartă – un pic de cenuşă în vânt, nu mai mult de atât. Toată activitatea ei, toate cărţile, orele de clasă şi seminariile vor sfârşi într-un fulger orbitor, anihilant.

— Robert, nici măcar nu ştim cu cine vorbim, spuse ea cu o voce tremurată.

— Să revenim la mesajul lor, domnule preşedinte, propuse generalul Fremont. „Trupe suplimentare pentru a investiga." Astea par să fie întăriri.

Un pompier începător descoperi primul supravieţuitor, târându-se pe rampa de beton pentru încărcare de la subsol. Era uluitor că scăpase. Mâinile lui aveau arsuri de gradul doi şi târâtul îi îndesase în

răni fragmente de sticlă, beton şi Dumnezeu ştie ce altceva. Pompierul îl ridică – era un poliţist – şi îl transportă la punctul de evacuare. Cele două maşini de pompieri rămase îi stropiră pe amândoi cu apă, apoi li se ordonă să se dezbrace şi fură din nou stropiţi. Ofiţerul de poliţie era semiconştient, dar smulse o foaie de hârtie din clipboardul de care se cramponase tot timpul şi pe tot parcursul călătoriei cu ambulanţa încercă să-i spună ceva pompierului; dar acesta era prea îngheţat, prea obosit şi mult prea speriat ca să-i acorde atenţie. Îşi făcuse treaba, chiar cu riscul de a-şi pierde viaţa. Una peste alta, era prea mult pentru un tânăr de douăzeci şi unu de ani care se holba la podeaua umedă a ambulanţei şi tremura în pătura lui.

Tunelul de la intrare fusese prevăzut cu o traversă orizontală de beton precomprimat. Aceasta fusese sfărâmată de explozie şi o bucată bloca drumul de intrare. Un soldat de pe tanc strecură un cablu de la vinciul montat pe turelă în jurul celui mai mare dintre blocurile rămase. În timp ce el făcea asta, comandantul Callaghan urmărea încontinuu ceasul. În orice caz, acum era prea târziu ca să se oprească, trebuia să ducă treaba până la capăt, chiar dacă îşi găsea moartea făcând-o.

Cablul se întinse, trăgând fragmentul de beton. Miraculos, restul tunelului de intrare nu se prăbuşi. Callaghan înaintă primul prin deschiderea plină de dărâmături, cu colonelul Lyle în spatele lui.

Luminile de urgenţă erau aprinse şi se părea că fiecare furtun de stropire se declanşase. În această parte a stadionului se găsea conducta principală, îşi aminti Callaghan, iar asta explica apa care curgea. Callaghan intră în toaleta bărbaţilor şi descoperi două femei, amândouă aşezate în apă, cu hainele stropite de propria lor vomă.

— Scoateţi-le de aici! le ceru el oamenilor lui. Mergeţi peste tot, verificaţi rapid şi întoarceţi-vă cât puteţi de repede!

Callaghan verifică toate cabinele. Erau neocupate. Încă o privire prin încăpere nu dezvălui nimic altceva. Veniseră atâta drum pentru două femei în toaleta bărbaţilor. Doar două. Comandantul se uită la colonelul Lyle, dar, de fapt, nu era nimic de spus. Amândoi ieşiră pe platformă.

Lui Callaghan îi trebui un moment să-şi dea seama, chiar dacă era exact în faţa ei – o intrare spre nivelul inferior al stadionului. Pe când, cu puţin înainte, priveliştea Ar fi fost aceea a părţii sudice a stadionului şi a acoperişului, acum se vedeau munţii, conturaţi încă în portocaliu de un apus îndepărtat. Deschiderea îl atrase şi, ca în transă, păşi pe rampă.

Era o scenă de iad. Într-un fel sau altul, acest sector se comportase ca un ecran în faţa exploziei. Dar nu scăpase de impulsul termic. Erau poate trei sute de scaune, în bună măsură încă intacte, cu oameni în

ele. Cel puţin, fuseseră odată oameni.

Erau arşi, carbonizaţi asemenea unei fripturi lăsată prea mult pe grătar, mai rău decât oricare victimă a unui incendiu pe care o văzuse în cei aproape treizeci de ani de luptă cu focul. Cel puţin trei sute, încă aşezaţi acolo, privind spre locul unde fusese terenul.

— Hai, domnule comandant, spuse colonelul Lyle, trăgându-l de acolo.

Callaghan se prăbuşi şi Lyle îl văzu vomitând în masca de gaze. Colonelul i-o scoase şi trase de el.

— E timpul să plecăm. Aici s-a terminat totul. Ţi-ai făcut datoria.

Se dovedi că patru persoane erau încă în viaţă. Pompierii îi încărcară pe platforma tancului, care plecă imediat spre punctul de evacuare. Pompierii rămaşi inundară totul cu valuri de apă şi plecară şi ei.

Poate singurul noroc al zilei, îşi spuse Larry Parsons, era stratul de zăpadă. Atenuase avariile termice la clădirile din apropiere. În loc de sute de case în flăcări, erau doar câteva. Mai mult, soarele din după-amiaza zilei precedente fusese suficient de puternic pentru a forma o crustă pe acoperişurile din jurul stadionului. Parsons căută material pe această crustă. El şi oamenii lui foloseau scintilometre. Era aproape incredibil, dar caracteristica esenţială a unui astfel de eveniment era că, deşi o bombă nucleară convertea o mare parte din masa ei în energie, masa totală pierdută în cursul procesului era nesemnificativă. Pe lângă asta, materia era foarte greu de distrus, iar el căuta reziduuri ale dispozitivului. Era o muncă mai uşoară decât s-ar putea crede. Materialul era închis la culoare, perfect vizibil pe o suprafaţă plană albă, fiind şi puternic radioactiv. Avea de ales între şase locuri foarte fierbinţi, la două mile sub vânt de stadion. Parsons îl alese pe cel mai fierbinte. Îmbrăcat în costumul de protecţie căptuşit cu plumb, înainta cu dificultate pe pajiştea acoperită cu zăpadă. Probabil, un cuplu mai în vârstă, îşi zise el. Puştii nici măcar nu apucaseră să ridice un om de zăpadă. Zgomotul ţârâit al contorului se intensifică… acolo.

Reziduul era format dintr-o mulţime de particule, ceva mai mare decât cele de praf, probabil pietriş pulverizat şi material de pavaj din parcare, aprecie Parsons. Dacă era foarte norocos, materialul fusese absorbit prin centrul mingii de foc şi reziduuri ale bombei se fixaseră pe el. *Dacă* avea noroc. Parsons îl adună cu o spatulă şi îl strecură într-o pungă de plastic. Pe aceasta o aruncă coechipierului, care lăsă punga să cadă într-un container de plumb.

— O chestie foarte fierbinte, Larry!

— Ştiu. Stai să mai iau una.

Adună o altă probă şi o ambală şi pe aceasta. Apoi ridică radioul.

— Aici Parsons. Ai ceva?

— Da, trei probe frumoase, Larry. Suficient, cred, pentru o

încercare.

— Ne întâlnim la elicopter.

— Am plecat.

Parsons şi partenerul lui se îndepărtară, ignorând ochii holbaţi care-i urmăreau din spatele ferestrelor. Pentru moment, oamenii aceia nu erau grija lui. Mulţumesc lui Dumnezeu, răsuflă el uşurat, că nu-l agasaseră cu întrebări. Elicopterul stătea în mijlocul unei străzi, cu rotorul încă în mişcare.

— Încotro? întrebă Andy Bowler.

— Mergem la centrul de comandă – la supermagazin. Acolo ar trebui să fie frumos şi rece. Tu duci probele înapoi şi le treci prin spectrometru.

— Ar trebui să vii şi tu.

— Nu pot, refuză Parsons, clătinând din cap. Trebuie să sun la D.C. Asta nu-i totuna cu ce ne-au spus ei. Cineva a făcut o eroare şi trebuie să le-o spun. Trebuie să folosesc o linie terestră.

Camera de conferinţă avea cel puţin patruzeci de linii telefonice, dintre care una era linia directă a lui Ryan. Ciripitul electronic îi atrase atenţia. Jack apăsă pe butonul luminos care pâlpâia şi ridică receptorul.

— Ryan.

— Jack, ce se petrece? îşi întrebă Cathy Ryan soţul.

În vocea ei era nelinişte, dar nu panică.

— Cum adică?

— Staţia locală TV spune că o bombă atomică a explodat la Denver. Jack, e război?

— Cathy, nu pot… nu, scumpo, nu-i nici un război, OK?

— Jack, au prezentat imagini. E ceva ce-ar trebui să ştiu?

— Ştii aproape tot ce ştiu şi eu. Ceva s-a întâmplat. Nu ştim exact ce şi încercăm să aflăm. Preşedintele este la Camp David cu consilierul pentru securitatea naţională şi…

— Elliot?

— Da. Vorbesc cu ruşii chiar în clipa asta. Scumpo, am de lucru.

— Ar trebui să duc copiii undeva?

Lucrul corect şi onorabil, dar şi dramatic, îşi spuse Jack, era să-i ceară soţiei lui să rămână acasă, pentru că trebuiau să împartă riscul cu toţi ceilalţi, dar adevărul era că nu exista nici un loc sigur, pe care el să-l ştie, unde să-i trimită. Ryan privi pe fereastră, întrebându-se ce dracu’ ar fi trebuit să spună.

— Nu.

— Liz Elliot îi dă sfaturi preşedintelui?

— Mda.

— Jack, e o persoană măruntă, slabă de înger. Poate că-i deşteaptă,

dar are un suflet slab.

— Ştiu. Cathy, chiar am de lucru aici.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, fetiţo. Pa.

Jack puse receptorul la loc.

— S-a aflat, anunţă el, sunt şi imagini.

— Jack!

Era ofiţerul şef de gardă.

— AP tocmai a emis un flash: schimb de focuri în Berlin între forţe americane şi sovietice, Reuter raportează explozia de la Denver.

Ryan îl chemă la telefon pe Murray.

— Tu ai serviciile telegrafice?

— Jack, ştiam că asta n-o să meargă.

— Ce vrei să spui?

— Preşedintele ne-a spus să închidem reţelele. Cred că undeva am făcut o eroare.

— Super. Ar fi trebuit să refuzi, Dan.

— Am încercat, OK?

Erau pur şi simplu prea multe redundanţe, prea multe noduri. Doi sateliţi, care deserveau Statele Unite, erau încă sus şi în funcţiune, la fel ca aproape toate sistemele de repetitoare cu microunde care le precedaseră. Sediile centrale din New-York şi Atlanta erau încă blocate, dar activitatea se transferase la filialele regionale. Biroul NBC din Los Angeles, după un telefon clandestin din Rockefeller Center, preluase activitatea acestei reţele. CBS şi ABC realizară acelaşi lucru din Washington şi respectiv Chicago. De asemenea, reporterii furioşi informară publicul că agenţi FBI îi ţineau ostatici pe oamenii de la actualităţi din sediile centrale ale reţelelor, în cel mai criminal abuz de la introducerea Primului Amendament. ABC era indignat că echipa lui fusese ucisă, dar ăsta era un lucru mărunt prin comparaţie cu amploarea poveştii. Proverbiala pisică scăpase din sac şi liniile telefonice cu biroul de presă de la Casa Albă deveniră active. Mulţi reporteri aveau şi numărul direct de la Camp David. Nu exista o declaraţie din partea preşedintelui. Asta făcea lucrurile şi mai rele. Afiliaţii CBS din Omaha, Nebraska, trebuiau doar să plimbe cu maşina pe lângă cartierul general SAC pentru a remarca forţa de pază întărită şi pista de zbor goală. În câteva minute, imaginile acestea vor fi transmise pe scară naţională; dar echipele locale de actualităţi fură cele care făcură cea mai bună treaba, dar în acelaşi timp şi cea mai proastă. În Statele Unite cu greu găseai un oraş care să nu aibă un arsenal al Gărzii Naţionale sau o bază pentru rezervişti. Să ignori forfota care domnea în toate acele unităţi era ca şi cum ai încerca să ascunzi răsăritul soarelui, iar imprimantele serviciilor telegrafice

raportau o activitate febrilă peste tot. Erau necesare doar cele câteva minute de bandă de la KOLD din Denver, transmise acum aproape încontinuu, pentru a explica ceea ce se petrecea şi de ce.

La toate telefoanele de la spitalul presbiterian Aurora se vorbea. Parsons ştia că ar fi putut forţa accesul la unul, dar era mai uşor să traverseze strada până la magazinele aproape pustii de vizavi. Întâlni un agent FBI, îmbrăcat cu o haină albastră „de razie”, care-i proclama identitatea cu litere mari de tipar.

— Tu eşti tipul de la stadion?

Casca lui Parsons se dusese, dar purta încă haina şi pantalonii căptuşiţi.

— Da.

— Am nevoie de un telefon.

— Păstrează-ţi banii.

Stăteau în faţa unui magazin cu haine bărbăteşti. Uşa avea sistem de alarmă, care însă părea unul ieftin. Agentul scoase pistolul de serviciu şi trase cinci gloanţe, sfărâmând geamul.

— După tine, amice.

Parsons alergă la tejghea şi ridică receptorul telefonului, formând numărul şefului său de la cartierul general din Washington. Nu se întâmplă nimic.

— Unde suni?

— D.C.

— Liniile interurbane nu funcţionează.

— Cum adică? Compania telefonică nu ar trebui să fie afectată.

— Noi am făcut-o. Ordin de la Washington, explică agentul.

— Cine-i tâmpitul care a ordonat asta?

— Preşedintele.

— Remarcabil. Trebuie să dau un telefon interurban.

— Aşteaptă.

Agentul luă receptorul şi formă numărul propriului său birou.

— Hoskins.

— Aici Larry Parsons, şeful echipei ECUN. Poţi retransmite ceva la Washington?

— Sigur.

— Bomba a fost o explozie la sol, mai puţin de cincisprezece kilotone. Avem probe de reziduu şi le-am trimis la Rocky Flats pentru spectroscopie. Ştii cum să transmiţi asta?

— Da, pot s-o fac.

— OK.

Parsons puse la loc receptorul.

— Aveţi bucăţi din bombă? întrebă agentul FBI, nevenindu-i să creadă.

— Sună a nebunie, nu-i aşa? Da, am adunat pulbere radioactiv, reziduuri de bombă care se fixează pe particulele de praf.

— Şi ce-i cu ea?

— Putem afla multe din asta. Hai, îl grăbi el pe agent.

Amândoi traversară în fugă strada spre spital. Un agent FBI, decise Parsons, era un prieten pe care merita să-l ai în preajmă.

— Jack, avem ceva de la Denver, a ajuns prin intermediul lui Walt Hoskins. Bomba a fost o explozie la sol, cam cincisprezece kilotone. Băieţii de la ECUN au un reziduu şi îl vor testa.

Ryan luă notiţe.

— Cifra victimelor?

— Nu a spus.

— Cincisprezece kilotone, observă tipul de la Ştiinţă şi Tehnologie. Puţin faţă de estimările din satelit, dar posibil. Totuşi, prea mare pentru un IND.

F-16C-ul nu era chiar ideal pentru această misiune, dar era rapid. Patru avioane plecaseră de la Ramstein cu doar douăzeci de minute mai devreme. Ridicate în aer de alarma iniţială DEFCON-THREE, zburaseră spre est, spre ceea ce numeau încă graniţa internă a Germaniei. Nici măcar nu ajunseseră acolo, când noi ordine îi trimiseră spre extremitatea sudică a Berlinului, să arunce o privire la ceea ce se întâmpla la cazarma Brigăzii Berlin. Li se alăturară patru F-15 de la Bitburg, pentru acoperire de altitudine. Toate cele opt avioane USAF de vânătoare erau echipate numai pentru misiuni aer-aer, cu două rezervoare suplimentare de combustibil, în locul bombelor pe care le cărau aparatele F-16 şi al obişnuitelor celule de combustibil ale Eagle-urilor. De la o altitudine de trei mii de metri, puteau să vadă fulgere şi explozii la sol. Patrula de patru se separă în două echipe de câte două avioane, în timp ce Eagle-urile se învârteau deasupra. Problema, se decise mai târziu, fusese dublă. Mai întâi, piloţii erau pur şi simplu prea surprinşi de turnura evenimentelor pentru a lua în considerare toate posibilităţile; la asta se adăuga faptul că pierderile americane de avioane deasupra Irakului fuseseră atât de mici, încât îi făcuseră pe piloţi să uite că acesta era un loc diferit.

Regimentul de tancuri rusesc avea atât rachete SA-8, cât şi SA-11, plus echipamentul normal de tunuri antiaeriene de 23 mm autopurtate Şilka. Comandantul companiei antiaeriene aşteptase acest moment fără să-şi activeze radarurile, jucând inteligent, aşa cum irakienii eşuaseră lamentabil să o facă. Înainte de a da ordinul, aşteptă până când avioanele americane se aflară sub o mie de metri.

De-abia porniseră receptoarele lor de pericol, când un roi de

rachete se ridică de la marginea estică a taberei ruseşti. Eagle-urile, aflate la altitudine, beneficiară de o şansă mai bună de evadare. F-16-urile Fighting Falcon, coborând chiar în capcana SAM, nu avură aproape nici una. Două dintre ele fură rase în câteva secunde. A doua pereche evită primul val de SAM-uri, dar unul din avioane fu prins în spaţiul de fragmentare al celui de-al doilea val de SA-11, pe care aproape că-l evitase, dar nu în totalitate. Pilotul se ejectă cu succes, dar muri la impactul cu acoperişul unui bloc. Al patrulea F-16 scăpă, ştergând acoperişurile şi gonind apoi spre vest. Două dintre Eagle-uri i se alăturară. Un total de cinci avioane americane se prăbuşiră în oraş. Un singur pilot supravieţui. Avioanele care scăpară transmiseră vestea Comandantului Forţelor Aeriene ale Statelor Unite pentru Europa, la Ramstein. Acesta avea deja douăsprezece F-16 echipându-se cu armament greu. Următorul val avea să fie diferit.

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:

AM TRIMIS CÂTEVA AVIOANE LA BERLIN PENTRU A INVESTIGA SITUAŢIA DE ACOLO. AU FOST DOBORÂTE DE RACHETE SOVIETICE, FĂRĂ AVERTISMENT. DE CE S-A PROCEDAT AŞA?

— Ce înseamnă asta?

— „Doborâte fără avertisment”? Acolo are loc o luptă şi de asta au fost trimise avioanele! Regimentul are trupe antiaeriene, explică ministrul apărării. Au doar rachete cu bătaie scurtă, de joasă altitudine Dacă misiunea americană ar fi fost doar una de observaţie, la o altitudine sigură – zece mii de metri – n-am fi putut nici măcar să-i atingem. Trebuie să fi fost mai jos, încercând probabil să-şi sprijine trupele cu atac aerian. E singurul mod în care le-am fi putut doborî.

— Dar nu avem informaţii?

— Nu, încă nu am stabilit contactul.

— Nu vom răspunde la acest mesaj.

— E o greşeală, spuse Golovko.

— Situaţia este deja destul de periculoasă, spuse supărat Narmonov. Nu ştim ce se petrece acolo. Cum să răspund, când el afirmă că are informaţii pe care eu nu le am?

— Dacă nu răspundeţi, veţi da impresia că acceptaţi incidentul.

— Nu recunoaştem nimic, strigă ministrul apărării. N-am fi putut face asta, dacă ei nu ne-ar fi atacat. Nici nu ştim dacă s-a întâmplat într-adevăr sau nu.

— Atunci, spune-le asta, sugeră Golovko. Poate că, dacă vor înţelege că suntem la fel de derutaţi ca şi ei, vor realiza că…

— Dar nu vor înţelege şi nu vor crede. Deja ne-au acuzat de lansarea acestui atac şi nu vor crede că nu avem nici un control asupra zonei.

Narmonov se retrase la o masă de colţ şi îşi turnă o ceaşcă de ceai, în timp ce consilierii cu informaţiile şi apărarea schimbau… argumente? Era cuvântul potrivit? Preşedintele sovietic privi în tavan. Acest centru de comandă data de pe vremea lui Stalin. În prelungirea unei linii de metrou moscovite, construită de Lazar Kaganovici, evreul antisemit, favorit al lui Stalin şi acolitul lui cel mai de încredere, centrul de comandă era la o sută de metri sub pământ, dar acum oamenii lui îi spuneau că nu era un loc cu adevărat sigur.

Ce gândea Fowler? se întrebă Narmonov. Fără îndoială, omul era zguduit de asasinarea atâtor cetăţeni americani, dar cum putea să creadă că sovieticii erau responsabili? Şi, de fapt, ce se întâmplase? O luptă în Berlin, o posibilă ciocnire între forţe navale în Mediterana, toate fără legătură… sau aveau?

Avea vreo importanţă? Narmonov privi fix un tablou de pe perete şi îşi dădu seama că nu avea importanţă. El şi Fowler făceau parte din rasa acelor politicieni pentru care aparenţele aveau mai multă greutate decât realitatea, iar percepţiile mai multă importanţă decât faptele. Americanii îl minţiseră la Roma într-o problemă banală. Fowler minţea şi acum? Dacă minţea, atunci nici unul din cei zece ani de progres nu avea vreo importanţă, nu-i aşa? Totul fusese în zadar.

— Cum încep războaiele? se întrebă în surdină Narmonov.

În istorie, războaiele de cucerire erau pornite de oameni puternici care doreau să devină şi mai puternici. Dar timpul oamenilor cu ambiţii imperiale trecuse. Ultimul criminal de acest fel murise nu cu prea mult timp în urmă. Toate acestea se schimbaseră în secolul XX. Primul război mondial începuse… cum? Un asasin tuberculos omorâse un bufon atât de neîndrăgit, încât propria familie îi ignorase funeraliile. O notă diplomatică arogantă îl îndemnase pe ţarul Nikolai al II-lea să sară în apărarea poporului pe care nu-l iubea şi apoi totul se desfăşurase conform tipicului. Nikolai avusese ultima ocazie, îşi aminti Narmonov. Ultimul dintre ţari ţinuse în mâna lui şansa de a opri totul, dar nu o făcuse. Dacă ar fi ştiut ce însemna decizia lui în favoarea războiului, poate că ar fi găsit tăria să-l oprească, dar în frica şi slăbiciunea lui semnase ordinul de mobilizare care pusese capăt unei ere şi deschisese o alta. Acel război începuse pentru că oamenii mărunţi, înspăimântaţi, se temeau mai puţin de război decât de dovezile de slăbiciune.

Fowler este un astfel de om, îşi spuse Narmonov. *Mândru, arogant, un bărbat care a minţit într-o problemă măruntă, numai ca să nu am o părere mai proastă despre el. Va fi înfuriat de morţi. Se va teme de alte morţi, dar se va teme, chiar mai mult, că va da dovadă de slăbiciune. Ţara mea este la discreţia unui astfel de om.*

Capcana în care se afla Narmonov era una elegantă. Ironia situaţiei i-ar fi putut trezi un zâmbet crispat, amar, dar, în loc de asta,

preşedintele sovietic aşeza jos ceaşca de ceai, pentru că stomacul lui nu mai accepta lichidul fierbinte, amar. Nici el nu-şi putea permite să arate slăbiciune, nu-i aşa? Asta doar l-ar încuraja pe Fowler la o iraţionalitate şi mai mare. Pe de o parte, Andrei Ilici se întrebă dacă ceea ce credea despre Jonathan Robert Fowler nu i se aplica şi lui însuşi... Dar trebuia să răspundă. A nu face nimic ar fi dezvăluit o slăbiciune, nu-i aşa?

— Nici un răspuns? îl întrebă Fowler pe transmisionistul-şef.

— Nu, domnule, nimic încă.

Ochii lui Orontia erau fixaţi pe ecranul calculatorului.

— Dumnezeule, murmură preşedintele. Toţi acei oameni morţi.

Şi eu aş îi putut fi unul dintre ei, îşi zise Liz Elliot, ideea revenindu-i mereu, ca valurile pe o plajă, inundând-o, retrăgându-se numai pentru a i se strecura din nou în minte. *Cineva a vrut să ne omoare, iar eu sunt o parte din acest „ne". Şi nu ştim cine, sau de ce*...

— Nu putem lăsa lucrurile să meargă mai departe.

Nici măcar nu ştim ce încercăm să oprim. Cine face asta? De ce o face? Liz privi spre ceas şi calculă timpul până la sosirea avionului Kneecap. Ar fi trebuit să plecăm cu primul. *De ce nu ne-am gândit să-l punem să vină la Hagerstown şi să ne ia? Suntem blocaţi aici într-o ţintă perfectă şi, dacă vor să ne ucidă, de data asta o vor face, nu-i aşa?*

— Cum putem să oprim ceea ce se întâmplă? întrebă Liz. Nici măcar nu ne răspunde.

Sea Devil One Three, un avion antisubmarin Orion P-3C de la Staţia Aeriană Navală Kodiak, era scuturat de vânt, la joasă altitudine, cam la o sută cincizeci de metri. Lăsă prima linie de zece geamanduri sonare DIFAR la zece mile sud-vest de poziţia lui *Maine*. În spate, operatorii de sonar erau strâns legaţi în scaunele cu spătare înalte, cei mai mulţi cu o pungă pentru vomat la îndemână, încercând să înţeleagă ceva din ceea ce vedeau pe ecranele lor. Le trebuiră câteva minute pentru ca lucrurile să devină clare.

— Cristoase, asta-i nava mea, mormăi Jim Rosselli.

Formă Bangorul şi îl ceru pe comandorul Mancuso.

— Bart, ce se aude?

— *Maine* a raportat o coliziune, avarii la elice şi la arborele ei. Acum, un P-3 zboară ca sprijin la dreapta lui şi *Omaha* se îndreaptă spre el cu toată viteza. Astea-s veştile bune. Vestea proastă este că *Maine* urmărea un Akula când a avut loc accidentul.

— Ce făcea?

— Harry ne-a convins pe mine şi OP-2-ul, Jim. Acum e prea târziu ca să ne facem griji. Ar trebui să fie OK. Akula era foarte departe. Ai auzit

ce i-a făcut Harry lui *Omaha* anul trecut, nu-i aşa?

— Mda, am crezut că i-a sărit o doagă.

— Uite, ar trebui să fie bine. Chiar în clipa asta îmi dirijez navele, Jim. Dacă n-ai nevoie de mine pentru altceva, sunt cam ocupat.

— Bine.

Rosselli puse la loc receptorul.

— Ce se aude? întrebă Rocky Barnes.

Rosselli îi întinse mesajul.

— Fostul meu submarin e imobilizat în Golful Alaska şi un rus dă târcoale pe-acolo.

— Hei, sunt silenţioase, nu-i aşa? Tu mi-ai spus asta. Ruşii nici măcar nu ştiu unde este.

— Mda.

— Curaj, Jim. Cred că i-am cunoscut pe unii dintre piloţii acelor F-16 care au fost doborâte deasupra Berlinului.

— Unde dracu-i Wilkes? Ar fi trebuit să ajungă până acum, se enervă Rosselli. Are o maşină bună.

— Nimeni nu poate spune, omule. Ce naiba se petrece?

— Nu ştiu, Rocky.

— Primim unul lung, avertiză Orontia. Iată-l:

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:

NU AVEM INFORMAŢII DIN BERLIN ÎN PROBLEMA LA CARE TE REFERI. COMUNICAŢIILE S-AU ÎNTRERUPT, ORDINELE MELE AU PLECAT LA TRUPELE NOASTRE ŞI, DACĂ LE-AU PRIMIT, ELE NU VOR ACŢIONA DECÂT ÎN AUTOAPĂRARE. POATE CĂ S-AU CREZUT ATACAŢI DE AVIOANELE VOASTRE ŞI AU ACŢIONAT CA SĂ SE APERE. ÎN ORICE CAZ, ÎNCERCĂM CHIAR ACUM SĂ RESTABILIM CONTACTUL CU TRUPELE, DAR PRIMA NOASTRĂ ÎNCERCARE DE A LE CONTACTA A FOST STOPATĂ DE TRUPE AMERICANE AFLATE DEPARTE DE BAZA LOR. NE ACUZI CĂ AM DESCHIS FOCUL, DEŞI ŢI-AM SPUS CĂ TRUPELE NOASTRE NU AU ASTFEL DE ORDINE ŞI SINGURA INFORMAŢIE SIGURĂ PE CARE O AVEM AFIRMĂ CĂ FORŢELE VOASTRE SE GĂSEAU DEPARTE, ÎN ZONA NOASTRĂ A ORAŞULUI, CÂND AU LOVIT.

DOMNULE PREŞEDINTE, NU POT ARMONIZA CUVINTELE TALE CU FAPTELE PE CARE LE AVEM. NU FAC ACUZAŢII, DAR NU ŞTIU CE MAI POT SPUNE PENTRU A TE ASIGURA CĂ FORŢELE SOVIETICE NU AU ACŢIONAT ÎN NICI UN FEL ÎMPOTRIVA FORŢELOR AMERICANE.

NE-AI SPUS CĂ ALARMAREA FORŢELOR VOASTRE ESTE EXCLUSIV DEFENSIVĂ, DAR AVEM INDICAŢII CĂ FORŢELE VOASTRE STRATEGICE SE AFLĂ ÎNTR-O STARE DE ALARMĂ FOARTE RIDICATĂ. SPUI CĂ NU AI MOTIVE SĂ CREZI CĂ SUNTEM DE BLAMAT PENTRU ACEASTĂ INFAMIE ŞI TOTUŞI FORŢELE VOASTRE AFLATE ÎN ALERTĂ MAXIMĂ SUNT

DISPUSE ÎMPOTRIVA ŢĂRII MELE. CE VREI SĂ CRED? CERI DOVEZI ALE BUNELOR NOASTRE INTENŢII, DAR ACESTEA PAR SĂ LIPSEASCĂ DIN TOATE ACŢIUNILE VOASTRE.

— Se enervează, observă imediat Liz Elliot. Indiferent cine-i acolo, e zguduit. Bine, încă putem obţine superioritatea aici.

— Bine? întrebă CINC-SAC. Îţi dai seama că persoana asta înspăimântată despre care vorbeşti are o grămadă de rachete îndreptate asupra noastră? Eu nu-l interpretez aşa, doamnă Elliot. Cred că avem de-a face cu un om supărat. Ne-a aruncat întrebările drept în faţă.

— Ce vrei să spui, domnule general?

— Spune că ştie că suntem în alarmă. OK, asta nu-i o surpriză, dar ştie că armele acelea sunt îndreptate spre el. Acum, ne acuză el pe noi că-l ameninţăm cu arme nucleare, domnule preşedinte. Asta are mult mai multă importanţă decât flecuşteţul din Berlin.

— Sunt de acord, interveni generalul Borstein. Încearcă să ne intimideze, domnule. Am întrebat despre câteva avioane pierdute şi ne alegem cu toate astea aruncate înapoi.

Fowler apăsă din nou pe butonul care-i făcea legătura cu CIA.

— Ryan, l-ai primit pe ultimul?

— Da, domnule.

— Ce părere ai de starea mintală a lui Narmonov?

— În clipa asta este puţin furios şi totodată foarte îngrijorat de postura noastră defensivă. Încearcă să găsească o cale pentru a ieşi din asta.

— Eu nu-l interpretez aşa. E zguduit.

— Ei, cine dracu' nu-i? întrebă Jack. Sigur că-i zguduit, la fel ca oricare altul.

— Uite, Ryan, aici n-am pierdut frâiele.

— N-am spus niciodată altfel, Liz, răspunse Jack, nespunând ceea ce gândea cu adevărat. Aceasta este o situaţie gravă, iar el este la fel de îngrijorat ca şi noi. Încearcă să-şi dea seama ce se petrece, la fel ca toată lumea. Problema este că, de fapt, nimeni nu ştie nimic.

— Ei bine, a cui greşeală este asta? Asta-i treaba ta, nu-i aşa? întrebă Fowler ţâfnos.

— Da, domnule preşedinte şi la asta lucrăm. O mulţime de oameni lucrează.

— Robert, crezi că pare să fie Narmonov? L-ai întâlnit, ai petrecut un timp cu el.

— Elizabeth, pur şi simplu nu ştiu.

— Este singurul lucru care are sens…

— Liz, cine spune că ceva din toate astea are sens? întrebă Ryan.

— Arma asta a fost una de mare putere, adevărat, domnule general

Borstein?

— Aşa ne spun instrumentele noastre.

— Cine are bombe de un randament asemănător?

— Noi, ruşii, englezii, francezii. Poate şi chinezii, dar nu suntem siguri; ale lor sunt de dimensiuni mari şi prost finisate. Israelul are focoase de această putere. Asta-i tot. India, Pakistanul, Africa de Sud, probabil că toate au arme cu fisiune, dar nu suficient de mari pentru aşa ceva.

— Ryan, informaţiile sunt corecte? întrebă Elliot.

— Da, sunt.

— Deci, dacă n-a fost Anglia, Franţa sau Israelul, atunci cine a fost?

— La dracu', Liz! Nu ştim. Nu ştim şi ăsta nu-i un roman poliţist cu Sherlock Holmes. Eliminarea celor care nu au făcut-o nu ne spune cine a fost! Nu poţi converti absenţa informaţiilor într-o concluzie.

— CIA îi cunoaşte pe toţi cei care au arme de acest tip? întrebă Fowler.

— Da, domnule, credem că da.

— Cât de sigur eşti?

— Până astăzi, mi-aş fi pariat viaţa pe asta.

— Deci, nici de data asta nu-mi spui adevărul, nu-i aşa? observă rece Fowler.

Jack se ridică de pe scaun.

— Domnule, puteţi fi preşedintele Statelor Unite, dar să nu mă mai acuzaţi niciodată că mint. Tocmai a sunat soţia mea să mă întrebe dacă ar trebui să-i ducă pe copii undeva şi, dacă credeţi că aş fi atât de tâmpit ca să mă ţin de bancuri în astfel de condiţii, dumneavoastră, domnule, sunteţi cel care are nevoie de ajutor!

— Mulţumesc, Ryan, asta-i tot.

Linia se întrerupse.

— Iisuse! gemu ofiţerul de gardă.

Jack privi prin cameră în căutarea unui coş de hârtii. Reuşi să-l găsească exact la timp. Ryan căzu în genunchi şi vomită în el. Se întinse după o cutie de Coca şi îşi clăti gura, scuipând în coş. Nimeni nu vorbi, până când nu se ridică.

— Pur şi simplu, ăştia nu înţeleg, spuse în şoaptă Jack.

Scoase o ţigară şi o aprinse.

— Pur şi simplu nu înţeleg. Vezi tu, e foarte simplu. Există o diferenţă între a nu şti nimic şi a-ţi da seama că nu ştii. Avem o criză şi toţi se întorc la vechile tipare. Preşedintele gândeşte ca un avocat, încercând să fie calm, făcând ce ştie să facă, urmărind dovezi şi încercând să realizeze un caz, interogând martorii, încercând să reducă totul, lăsându-se angrenat într-un joc. Liz este fixată pe faptul că putea fi aruncată în aer, nu poate scăpa de ideea asta.

Ryan ridică din umeri.

— Cred că pot înţelege asta. Am fost şi eu acolo. Ea este un cercetător politic care caută un model teoretic. Asta-i bagă-n cap preşedintelui. Are un model bun, dar bazat pe prostii, nu-i aşa, Ben?

— Ţi-a scăpat ceva, Jack, sublinie Goodley.

Ryan clătină din cap:

— Nu, Ben, pur şi simplu n-am ajuns încă acolo. Pentru că nu-mi pot controla temperamentul ăsta tâmpit, acum nu mă vor mai asculta. Ar fi trebuit să ştiu, am primit avertismentul, dar mi-am lăsat temperamentul să mă conducă din nou. Şi ştii care-i partea hazlie? Dacă n-aş fi fost eu, Fowler ar fi încă în Columbus, Ohio, iar Elliot ar preda pentru tinerele isteţe de la Benington.

Jack se duse din nou la fereastră. Afară era întuneric şi camera luminată o transforma într-o oglindă.

— Despre ce vorbeşti?

— Ăsta, domnilor, e secret. Poate că asta îmi vor pune pe piatra funerară. Aici odihneşte John Patrick Ryan. A încercat să facă bine… şi uite ce a ieşit. Mă întreb dacă măcar Cathy şi puştii vor scăpa…

— Ei, hai, nu-i chiar atât de rău, observă ofiţerul de gardă, dar toţi ceilalţi din încăpere simţiră fiorul.

Jack se întoarse:

— Nu este? Nu vezi încotro se îndreaptă? Nu ascultă pe nimeni. Nu ascultă. Poate că i-ar fi ascultat pe Dennis Bunker sau Brent Talbot, dar amândoi sunt fărâme radioactive, undeva deasupra Colorado-ului. În clipa aceasta, sunt cea mai indicată persoană pentru a da sfaturi şi tocmai am reuşit să fiu azvârlit afară.

41
Câmpia Camlan

Amiral Lunin se deplasa cu o viteză prea mare, total inadecvată pentru un regim de siguranţă. Căpitanul Dubinin ştia, dar ocazii ca aceasta nu apăreau prea des. De fapt, aceasta era prima şi căpitanul se întrebă dacă nu putea fi şi ultima. De ce erau americanii într-o alarmă nucleară în plină desfăşurare – da, bineînţeles, o posibilă explozie nucleară în ţara lor era o problemă gravă, dar să fie atât de nebuni, încât să presupună că sovieticii puteau face aşa ceva?

— Adu-mi o hartă în proiecţie polară, îi ceru el unui maistru.

Dubinin ştia ce avea să vadă, dar nu era vremea potrivită pentru aduceri aminte, ci una pentru realităţi. Un moment mai târziu, metrul pătrat de hârtie groasă se afla pe masă. Dubinin luă un compas şi măsură distanţele de la poziţia estimată a lui *Maine* până la Moscova şi până la terenurile de rachete strategice din partea centrală a ţării lui.

— Da. Nici nu se putea mai clar, nu?

— Ce este, domnule căpitan? întrebă *Starpom*-ul.

— După estimările serviciului nostru de informaţii, USS *Maine* se află în cel mai nordic sector de patrulare al submarinelor purtătoare de rachete care au baza la Bangor. Asta are sens, nu-i aşa?

— Da, domnule căpitan, pe baza puţinului pe care-l ştim despre sistemul lor de patrulare.

— Transportă rachete D-5, douăzeci şi patru, aproximativ opt focoase pe rachetă.

Făcu o pauză. Pe vremuri, era capabil efectueze instantaneu astfel de calcule în minte.

— O sută nouăzeci şi două, domnule căpitan, răspunse secundul în locul lui.

— Corect, mulţumesc. Asta include aproape toate SS-18-urile noastre, mai puţin cele dezactivate prin tratat şi acurateţea D-5-urilor face, probabil, ca aceste o sută nouăzeci şi două de focoase să distrugă aproximativ o sută şaizeci din ţintele care, la rândul lor, reprezintă mai mult de o cincime din totalul focoaselor noastre, în plus fiind şi cele mai precise. Remarcabil, nu-i aşa? întrebă calm Dubinin.

— Crezi, într-adevăr, că sunt chiar atât de buni?

— Americanii şi-au demonstrat calităţile de ochitori de elită în Irak, nu? Eu, unul, nu m-am îndoit niciodată de calitatea armelor lor.

— Domnule căpitan, ştim că rachetele americane D-5 de pe submarine au probabilitatea cea mai mare de folosire în cazul unui prim atac…

— Continuă-ţi ideea.

Starpom-ul privi harta.

— Bineînţeles. Acesta este cel mai aproape.

— Într-adevăr. USS *Maine* este vârful de lance aţintit spre ţara noastră.

Dubinin ciocăni harta cu compasul.

— Dacă americanii lansează un atac, primele rachete vor zbura din acest punct şi, după nouăsprezece minute, vor lovi. Mă întreb dacă tovarăşii noştri din Forţele Strategice de Rachete pot răspunde atât de repede...?

— Dar, domnule căpitan, ce putem să facem? întrebă ezitant secundul.

Dubinin luă harta de pe masă şi o aşeză la loc în sertarul deschis.

— Nimic. Absolut nimic. Nu putem efectua un atac de prevenire fără ordin sau fără o provocare gravă, nu-i aşa? După informaţiile noastre cele mai bune, *Maine* îşi poate lansa rachetele la intervale de cincisprezece secunde, probabil chiar mai puţin. Manualul devine mai puţin important în război, nu-i aşa? Să zicem, patru minute între prima şi ultima. Pentru a evita distrugerea reciprocă a focoaselor, trebuie să execuţi un sistem de lovire în scară, spre nord. Asta nu are importanţă, dacă examinăm fizica evenimentului. Eu am studiat asta când eram la Frunze, ştii. Deoarece rachetele noastre sunt cu combustibil lichid, nu pot fi lansate în timpul atacului. Deşi componentele lor electronice pot suporta afectele electromagnetice, ele sunt, structural, prea fragile ca să tolereze forţele fizice. Deci, dacă nu putem lansa cu încredere înainte de căderea focoaselor inamice, tactica noastră este să aşteptam încetarea atacului şi. Să lansăm câteva minute mai târziu. În ceea ce ne priveşte, dacă el poate lansa în patru minute, asta înseamnă că noi trebuie să fim la mai puţin de şase mii de metri, să auzim primul tranzient de lansare şi să lansăm imediat torpila, ca să avem vreo speranţă de a-l opri să tragă ultima rachetă, nu-i aşa?

— O sarcină dificilă.

Căpitanul clătină din cap.

— O sarcină imposibilă. Singurul lucru care are sens pentru noi este să-l eliminăm înainte ca el să emită ordinul de lansare, dar nu putem face asta fără ordin şi n-am primit nimic în acest sens.

— Şi-atunci, ce facem?

— Nu putem face prea mult.

Dubinin se aplecă peste masa hărţilor.

— Să presupunem că este într-adevăr imobilizat şi că avem o poziţie precis stabilită. Totuşi, trebuie să-l detectăm. Dacă maşina lui este la minimum, va fi aproape imposibil să-l auzim, mai ales dacă este sus, în zona zgomotului de suprafaţă. Dacă devenim activi, ce-l

poate opri să lanseze o torpilă împotriva noastră? Dacă face asta, putem riposta – cu speranţa că vom supravieţui. Arma noastră ar putea chiar să-l lovească, dar s-ar putea şi să-l rateze. Dacă nu trage imediat după ce aude sonarul activ… ne putem apropia suficient ca să-l intimidăm, să-l forţăm să plonjeze. Îl vom pierde din nou, când va trece sub strat… dar dacă-l putem obliga să plonjeze… şi după aceea rămânem deasupra stratului, emiţând cu sonarul activ… poate că-l oprim să urce la adâncimea de lansare a rachetelor.

Dubinin se încruntă.

— Nu-i un plan prea strălucit, nu-i aşa? Dacă unul dintre ei – făcu un gest spre tinerii ofiţeri care conduceau nava – l-ar fi sugerat, i-aş fi vărgat spinarea. Dar nu văd nimic mai bun. Ce părere ai?

— Domnule căpitan, asta ne face deosebit de vulnerabili la atac.

Ideii i s-ar fi potrivit mai bine epitetul de sinucigaşă, îşi spuse *Starpom-ul*, deşi era sigur că Dubinin ştia asta.

— Da, aşa e, dar dacă asta este necesar pentru a-l împiedica pe ticălosul ăsta să ajungă la adâncimea de lansare, este exact ceea ce propun să facem. Nu văd nici o alternativă.

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:

VĂ ROG SĂ ÎNŢELEGEŢI POZIŢIA ÎN CARE NE AFLĂM. ARMA CARE A DISTRUS DENVERUL ERA DE O MĂRIME ŞI UN TIP CARE FAC FOARTE IMPROBABIL CA ACEASTĂ CRIMĂ SĂ FI FOST COMISĂ DE TERORIŞTI. TOTUŞI, NOI NU AM LUAT NICI UN FEL DE MĂSURI DE RĂZBUNARE ÎMPOTRIVA NIMĂNUI. DACĂ ŢARA TA AR FI FOST ATACATĂ ŞI TU ŢI-AI FI ALARMAT FORŢELE STRATEGICE. EXACT LA FEL AM PROCEDAT ŞI NOI CU FORŢELE NOASTRE STRATEGICE ŞI CONVENŢIONALE. DIN MOTIVE TEHNICE, A FOST NECESARĂ INIŢIEREA UNEI ALERTE GLOBALE ÎN LOCUL UNEIA SELECTIVE, DAR NU AM DAT NICI UN ORDIN DE ÎNCEPERE A OPERAŢIUNILOR OFENSIVE. PÂNĂ ACUM, ACŢIUNILE NOASTRE AU FOST EXCLUSIV DEFENSIVE ŞI AU DEMONSTRAT O REŢINERE CONSIDERABILĂ.

NU AVEM DOVEZI CĂ ŢARA TA A INIŢIAT O ACŢIUNE ÎMPOTRIVA PATRIEI NOASTRE, DAR AM FOST INFORMAT CĂ TRUPELE VOASTRE DIN BERLIN LE-AU ATACAT PE ALE NOASTRE, AGRESÂND ŞI AVIOANELE CARE ÎNCERCAU SĂ INSPECTEZE ZONA. DE ASEMENEA, SUNTEM INFORMAŢI CĂ APARATE DE ZBOR SOVIETICE S-AU APROPIAT DE UN GRUP DE PORTAVIOANE AMERICANE ÎN MEDITERANA.

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV, ÎŢI RECOMAND INSISTENT SĂ REŢII TRUPELE. DACĂ PUNEM CAPĂT PROVOCĂRILOR, PUTEM TERMINA ACEASTĂ CRIZĂ, DAR NU LE POT CERE OAMENILOR MEI SĂ NU SE APERE.

— Să reţinem trupele. La dracu’, înjură ministrul apărării. Noi nu am

făcut nimic! Ne acuză că provocăm! Tancurile lui au invadat Berlinul de Est, avioanele lui de bombardament ne-au atacat forţele de acolo şi tocmai a confirmat că avioanele lui de pe portavioane le-au atacat pe ale noastre! Şi acest nebun arogant spune acum că nu trebuie să-l provocăm! Ce se aşteaptă să facem? S-o luăm la fugă oriunde vedem un american?

— Ăsta ar putea fi cel mai prudent lucru pe care-l putem face, opină Golovko.

— Să fugim ca un hoţ de un poliţist? întrebă sarcastic ministrul. Asta ne ceri să facem?

— Sugerez că este o posibilitate care trebuie studiată.

Primul adjunct al şefului KGB-ului îşi susţinea poziţia cu încăpăţânare, îşi spuse Narmonov.

— Partea importantă a acestui mesaj este a doua propoziţie, sublinie ministrul de externe.

Analiza lui era şi mai dură din cauza tonului rece.

— Ei spun că nu cred că acesta a fost un atac terorist. Atunci, cine rămâne ca probabil atacator? Mai departe, se spune că americanii nu au ripostat împotriva nimănui încă. Declaraţia ulterioară, că nu au probe care să sugereze că noi am comis această infamie, este, cred eu, mai degrabă fără valoare când se suprapune primului paragraf.

— Iar o retragere precipitată va face doar şi mai clar pentru el că noi suntem cei care am iniţiat asta, adăugă ministrul apărării.

— Mai clar? întrebă Golovko.

— Trebuie să fiu de acord, spuse Narmonov, privind în sus din fotoliul lui. Trebuie să presupun că Fowler nu e în toate minţile. Acest comunicat nu este bine gândit. Ne acuză foarte explicit.

— Şi natura exploziei? îl întrebă Golovko pe ministrul apărării.

— O armă de această mărime este, într-adevăr, prea mare pentru terorişti. Studiile noastre indică posibilitatea realizării unui dispozitiv de fisiune din prima sau chiar a doua generaţie, dar randamentul maxim pentru un astfel de dispozitiv este cu certitudine mai mic de o sută – probabil chiar mai mic de patruzeci de kilotone. Instrumentele ne spun că acest dispozitiv a avut mult peste o sută. Asta înseamnă o armă cu fisiune din generaţia a treia sau, mai probabil, un dispozitiv cu fuziune cu mai multe trepte. O astfel de realizare nu-i o treabă de amatori.

— Atunci, cine ar fi putut să o facă? întrebă Narmonov.

Golovko privi spre preşedinte.

— Nu am idee. Am descoperit un posibil proiect de bombă al RDG-ului. Aşa cum ştiţi, ei produceau plutoniu, dar avem motive serioase să credem că proiectul nu a intrat cu adevărat în acţiune niciodată. Am examinat proiectele sud-americane în curs. Nici ele nu au obiective de genul ăsta. Israelul are astfel de posibilităţi dar ce motiv

ar avea să o facă? Să-şi atace propriul protector? În cazul în care China ar realiza aşa ceva, mai probabil că ne-ar ataca pe noi. Noi avem pământul şi resursele de care au ei nevoie, iar pentru ei America e mult mai valoroasă ca partener comercial decât ca inamic. Nu, dacă este un proiect al unui stat naţional, înseamnă că doar câteva sunt capabile să o facă, iar problemele securităţii operaţionale sunt practic insurmontabile. Andrei Ilici, dacă aţi fi ordonat KGB-ului să facă asta, probabil că nu am fi putut. Genul de individ necesar pentru o astfel de misiune are nevoie de pregătire, inteligenţă, devotament – acestea nu sunt calităţi pe care le găseşti într-un bolnav psihic; asasinatul pe o asemenea scară, capabil să aducă o astfel de criză, ar cere o personalitate bolnavă. Din motive evidente, KGB-ul nu are astfel de oameni.

— Îmi spui că nu ai informaţii şi că nu poţi găsi o ipoteză plauzibilă care să explice evenimentele din această dimineaţă?

— Acesta este cazul, domnule preşedinte. Aş vrea să pot raporta altceva, dar nu pot.

— Ce fel de sfaturi primeşte Fowler?

— Nu ştiu, admise Golovko. Secretarii Talbot şi Bunker sunt morţi. Amândoi urmăreau meciul de fotbal – de fapt, Bunker, secretarul apărării, era proprietarul unei echipe. Directorul CIA este încă fie în Japonia, fie în drum spre casă.

— Director adjunct este Ryan, corect?

— Aşa este.

— Îl cunosc. Nu-i un nesăbuit.

— Nu, nu este, dar l-au concediat. Fowler nu-l agreează şi am aflat că lui Ryan i s-a cerut să demisioneze. Deci, nu vă pot spune cine îl sfătuieşte pe preşedintele Fowler, cu excepţia lui Elizabeth Elliot, consilierul pentru securitatea naţională, de care ambasadorul nostru nu este deloc impresionat.

— Deci, omul ăsta slab, orgolios, nu are pe nimeni care să-i dea sfaturi bune?

— Nu.

— Asta explică multe.

Narmonov se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Sunt singurul care aş putea să-i dea sfaturi bune, dar el pare convins că eu sunt cel care i-a distrus oraşul. Splendid!

Probabil că Narmonov lansase cea mai penetrantă analiză a serii… dar era greşită.

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:

ÎN PRIMUL RÂND, AM DISCUTAT PROBLEMA CU COMANDANŢII MEI MILITARI ŞI AM FOST ASIGURAT CĂ NICI UNA DIN ARMELE NOASTRE NUCLEARE NU LIPSEŞTE.

ÎN AL DOILEA, NOI DOI NE-AM ÎNTÂLNIT ŞI SPER CĂ ŞTII CĂ EU NU AŞ FI DAT NICIODATĂ UN ASTFEL DE ORDIN CRIMINAL.

ÎN AL TREILEA, TOATE ORDINELE NOASTRE CĂTRE FORŢELE MILITARE AU FOST DE NATURĂ DEFENSIVĂ. NU AM AUTORIZAT NICI UN FEL DE ACŢIUNE OFENSIVĂ.

ÎN AL PATRULEA, M-AM INTERESAT LA SERVICIILE NOASTRE DE INFORMAŢII ŞI REGRET CĂ TREBUIE SĂ TE INFORMEZ CĂ NICI NOI NU AVEM IDEE CINE AR FI PUTUT COMITE ACEST ACT INUMAN. VOM ÎNCERCA SĂ SCHIMBĂM ACEASTĂ SITUAŢIE ŞI TOATE INFORMAŢIILE PE CARE LE VOM OBŢINE ÎŢI VOR FI TRIMISE IMEDIAT.

DOMNULE PREŞEDINTE, NU VOI DA ALTE ORDINE FORŢELOR MELE DECÂT DACĂ SUNT PROVOCAT. ARMATA SOVIETICĂ ESTE ÎNTR-O POSTURĂ DEFENSIVĂ ŞI AŞA VA RĂMÂNE.

— O, Doamne, scrâşni Elliot. Câte minciuni avem aici?

Degetul ei trasă linii pe ecranul calculatorului.

— Unu, ştim că le lipsesc focoasele. Asta-i o minciună. Doi, de ce accentuează faptul că te-ai întâlnit cu el la Roma? De ce şi-ar bate capul să o facă, dacă n-ar crede că bănuim că nu este Narmonov? Cel adevărat n-ar face asta, n-ar trebui să o facă, nu-i aşa? Probabil, tot o minciună. Trei, ştim că *ei* ne-au atacat la Berlin. Asta-i tot o minciună. Patru, aduce pentru prima oară în discuţie KGB-ul. Mă întreb de ce? Şi dacă au de fapt un plan de acoperire… după ce ne intimidează, ne oferă planul lor de acoperire şi trebuie să acceptăm. Cinci, acum ne avertizează să nu-l provocăm. Sunt într-o „postură defensivă”, da? Ce mai postură!

Liz făcu o pauză.

— Robert, astea sunt pur şi simplu baliverne. Încearcă să ne înşele.

— Aşa îl interpretez şi eu. Are cineva comentarii…?

— Declaraţia de neprovocare este tulburătoare, răspunse CINC-SAC.

Generalul Fremont urmărea panoul de alarmă. Avea acum nouăzeci şi şase de bombardiere în aer şi peste o sută de avioane-cisternă. Terenurile de rachete erau pregătite. Sateliţii din Programul de Sprijin al Apărării focalizaseră camerele telescopice Cassegrain pe terenurile sovietice de rachete, în loc să rămână pe supraveghere generală.

— Domnule preşedinte, trebuie să discutăm ceva chiar acum.

— Ce anume, domnule general?

Fremont continuă pe cel mai calm ton profesional:

— Reducerea forţelor respective de rachete strategice de ambele părţi a afectat calculele unui atac nuclear. Înainte, când aveam peste o mie de ICBM-uri, nici noi, nici sovieticii nu ne aşteptam ca o lovitură de dezarmare să fie o posibilitate strategică reală. Pur şi simplu, cerea

prea mult. Îmbunătăţirile în tehnologia rachetelor, plus reducerea numărului de ţinte fixe de mare importanţă, înseamnă că o astfel de lovitură a devenit o posibilitate teoretică. Adăugaţi la asta întârzierile sovietice în dezactivarea rachetelor SS-18 mai vechi, în concordanţă cu tratatul armelor strategice şi avem ceea ce poate foarte bine să fie o postură strategică din partea lor, în care o astfel de lovitură poate fi o opţiune atrăgătoare. Amintiţi-vă că noi am redus stocurile de rachete mai repede decât ei. Acum, eu ştiu că Narmonov v-a asigurat personal că, în patru săptămâni, Uniunea Sovietică va fi în concordanţă deplină cu tratatul, dar, după câte ştim, regimentele acelea de rachete sunt încă active. Dacă informaţiile pe care le aveţi cu privire la ameninţarea lui Narmonov de către militarii lui sunt corecte – ei bine, domnule, situaţia este destul de clară, nu-i aşa?

— Fă-o mai clară, domnule general, ceru Fowler cu o voce atât de scăzută, încât CINC-SAC de-abia îl auzi.

— Domnule şi dacă doamna doctor Elliot are dreptate, dacă ei se aşteptau într-adevăr ca dumneavoastră să fiţi la meci, împreună cu secretarul Bunker. Având în vedere modul de funcţionare al sistemului nostru de comandă şi control, asta ne-ar fi paralizat. Nu spun că ar fi atacat, dar cu siguranţă ar fi fost într-o poziţie favorabilă, negând în acelaşi timp responsabilitatea pentru explozia de la Denver, pentru a... pentru a ne anunţa schimbarea din guvern într-un asemenea mod încât să ne împiedice, prin simplă intimidare, să acţionăm împotriva lor. Asta-i destul de rău. Dar au ratat ţinta, ca să zic aşa, nu? OK, ce gândesc ei acum? Pot să presupună că bănuiţi că ei au făcut acest lucru şi că sunteţi suficient de furios pentru a riposta într-un fel sau altul. Plecând de la ideea asta şi-ar putea spune că cel mai bun mod de a se proteja este să ne dezarmeze rapid. Domnule preşedinte, nu pretind că ei gândesc astfel, ci că ar putea să o facă.

— Şi cum îi oprim să lanseze, domnule general? întrebă Fowler.

— Singurul lucru care îi va împiedica să lanseze este certitudinea că lovitura nu va avea efect. Asta-i adevărat mai ales dacă avem de-a face cu militarii lor. Ei sunt capabili. Sunt inteligenţi. Sunt raţionali. Gândesc înainte de a acţiona, ca toţi soldaţii buni. Dacă ştiu că suntem gata să lansăm la prima indicaţie a unui atac, atunci acel atac devine inutil din punct de vedere militar şi nu va fi iniţiat.

— Ăsta-i un sfat bun, Robert, interveni Elliot.

— Ce crede NORAD? întrebă Fowler.

Preşedintele nu se gândise că-i cerea unui general cu două stele să evalueze opinia unuia cu patru.

— Domnule preşedinte, dacă vrem să readucem situaţia în limite cât de cât raţionale, acesta pare să fie modul în care s-o facem.

— Foarte bine. Domnule general Fremont, ce propui?

— Putem avansa gradul de pregătire a forţelor noastre strategice la DEFCON-ONE. Indicativul codificat pentru asta este SNAPCOUNT. La acest punct, vom fi la gradul maxim de pregătire.

— Asta nu-i va provoca?

— Nu, n-ar trebui. Din două motive. Mai întâi, suntem deja într-o stare ridicată de alarmă; ei ştiu asta şi, deşi evident îngrijoraţi, nu au obiectat în nici un fel. Ăsta-i singurul semn de judecată pe care l-am văzut până acum. În al doilea rând, nu vor şti până când nu le spunem noi că am ridicat indicativul cu o treaptă. Nu suntem obligaţi să le spunem, atâta vreme cât ei nu fac ceva provocator.

Fowler sorbi din cana cu cafea. Cât de curând, va trebui să facă un drum până la baie, îşi dădu el seama.

— Domnule general, am de gând să mai aştept în privinţa asta. Lasă-mă să mă mai gândesc câteva minute.

— Foarte bine, domnule.

Vocea lui Fremont nu dezvălui nici o dezamăgire, dar, la o mie de mile de Camp David, CINC-SAC se întoarse să-i arunce o privire cruntă şefului său de Stat-Major Adjunct (Operaţiuni).

— Ce este? întrebă Parsons.

Pentru moment, nu mai avea nimic de făcut. După ce dăduse telefonul urgent şi decisese să-şi lase coechipierii din echipa ECUN să se ocupe de munca de laborator, hotărâse să-i ajute pe doctori. Adusese instrumente pentru a evalua iradierea pompierilor şi a puţinilor supravieţuitori, ceva la care fizicianul mediu nu se prea pricepea. Situaţia nu era deosebit de îmbucurătoare. Din cele şapte persoane care supravieţuiseră exploziei de la stadion, cinci prezentau deja semne grave de boală radioactivă. Parsons evalua iradierea lor la o valoare între patru sute şi peste o mie de remi. Şase sute era iradierea maximă compatibilă în mod normal cu supravieţuirea, deşi cu un tratament eroic supravieţuiseră şi cazuri cu iradiere mai mare. Dacă cineva putea numi viaţă încă un an sau doi de „supravieţuire”, cu trei sau patru varietăţi de cancer izbucnind în corp. Din fericire, ultimul din cei şapte părea să fi primit cea mai mică doză de radiaţii. Îi era încă frig, deşi avea faţa şi mâinile arse rău, dar nu vomita. Era şi complet surd.

Omul era tânăr, remarcă Parsons. În bagajul de lângă patul lui, în afară de haine, se găseau un pistol şi o insignă de poliţist. Strângea ceva în mână şi, când tânărul îşi ridică privirea, îl văzu pe agentul FBI stând în picioare lângă şeful ECUN.

Ofiţerul Pete Dawkins era într-o stare de şoc profund, aproape inconştient. Tremura, atât pentru că-i era frig şi era ud fleaşcă, cât şi datorită unei terori mai mari decât înfruntase vreodată un om care supravieţuise. Mintea lui se separase în trei sau patru zone care

operau pe căi diferite şi nici una nu era deosebit de sănătoasă sau coerentă. Doar datorită antrenamentului, aceste zone reuşeau să nu se destrame definitiv. În timp ce Parsons plimba un instrument de măsură peste hainele pe care tânărul le purtase doar cu puţin timp înainte, privirea tulbure a lui Dawkins desluşi, stând lângă el, un alt bărbat într-un hanorac de plastic albastru. Pe mâneci şi pe piept era imprimat „FBI”. Tânărul ofiţer se ridică brusc, smulgându-şi acul de perfuzie din venă. Asta determină un doctor şi o asistentă să-l împingă înapoi, dar Dawkins se luptă cu ei cu puterea nebuniei, întinzând mâna spre agent.

Agentul special Bill Clinton era şi el zguduit profund. Numai fanteziile destinului îi salvaseră viaţa. Avusese şi el un bilet la meci, dar fusese obligat să-l dea altui membru al echipei lui. Datorită acestui „ghinion”, care cu doar patru zile mai devreme îl înfuriase pe tânărul agent, viaţa lui fusese cruţată. Ceea ce văzuse la stadion îl năucise. Expunerea la radiaţii – doar patruzeci de remi, după Parsons – îl îngrozea, dar Clinton era poliţist şi luă hârtia din mâna lui Dawkins.

Era, văzu el, o listă cu numere de maşini. Unul era încercuit şi avea mâzgălit lângă el un semn de întrebare.

— Ce înseamnă asta? întrebă Clinton, aplecându-se pe lângă asistenta care încerca să restabilească perfuzia lui Dawkins.

— Dubiţă, bolborosi tânărul, fără să audă, dar ştiind care era întrebarea. A intrat… cerut sergentului să verifice, dar… latura sudică, lângă dubele TV. Dubiţă ABC, mică, doi tipi, eu i-am lăsat să intre. Nu erau pe lista mea. Acolo a fost.

Parsons se aplecă.

— Cum arătau cei doi oameni?

Gesticulă spre hârtie, apoi arătă cu degetul spre el şi Clinton.

— Albi, amândoi cam treizeci de ani, obişnuiţi… ziceau că vin din Omaha… cu un magnetofon. Deşi era ciudat că veneau din Omaha… spus sergentului Yankevich… dus să verifice chiar înainte.

— Uite, interveni un doctor, omul ăsta este într-o stare foarte proastă şi trebuie să…

— Las-o moartă, mârâi Clinton.

— Te-ai uitat în dubiţă? întrebă Parsons.

Dawkins se holbă la el. Parsons înşfăcă o bucată de hârtie şi desenă pe ea o dubiţă, înţepând desenul cu creionul.

Dawkins, aproape pe altă lume, aprobă.

— Cutie mare, un metru, „Sony” tipărit pe ea – ziceau că era un magnetofon. Dubiţă din Omaha… dar…

Arătă spre listă.

Clinton o privi.

— Numere de Colorado!

— Eu am lăsat-o să intre, spuse Dawkins chiar înainte de a-şi pierde

cunoştinţa.

— Cutie de un metru… rosti încetişor Parsons.

— Hai.

Clinton ieşi în fugă din sala de urgenţe. Cel mai apropiat telefon era la biroul administraţiei. La toate patru aparatele se vorbea. Clinton smulse unul din mâna funcţionarului de la recepţie, apăsă pe furcă şi eliberă circuitul.

— Ce faci?

— Gura! comandă agentul. Am nevoie de Hoskins… Walt, aici Clinton, la spital. Am nevoie să bagi în computer un număr de circulaţie. Colorado, E-R-P-cinci-doi-zero. Dubiţă suspectă la stadion. Doi oameni, albi, treizeci şi de ani, aspect comun. Martorul este un poliţist, dar a leşinat.

— OK. Cine-i cu tine?

— Parsons, tipul de la ECUN.

— Vino aici… nu, rămâi acolo, dar ţine circuitul ăsta deschis.

Hoskins trecu linia în aşteptare, apoi formă un alt număr din memorie. Era al Departamentului Vehiculelor cu Motor din Colorado.

— Da, domnule, îi răspunse o voce feminină.

— Edward Robert Paul cinci-doi-zero.

Hoskins privi în jos la biroul lui. De ce-i suna cunoscut?

— Imediat. Gata, e o dubiţă nou-nouţă înregistrată pe numele Robert Friend din Roggen. Ai nevoie de numărul permisului domnului Friend?

— Cristoase, spuse Hoskins.

— Pardon, domnule?

— Poţi verifica alte două numere de permis?

— Sigur.

Hoskins i le citi.

— Primul e un număr incorect… la fel şi al doilea – stai puţin, numerele astea seamănă perfect cu…

— Ştiu. Mulţumesc.

Hoskins puse jos receptorul. *OK, Walt, gândeşte rapid…*

Mai întâi avea nevoie de informaţii suplimentare de la Clinton.

— Murray.

— Dan, aici Walt Hoskins. Am primit chiar acum ceva ce trebuie să ştii.

— Dă-i drumul.

— Prietenul nostru Marvin Russell a parcat o camionetă la stadion. Tipul de la ECUN spune că locul unde a parcat-o este foarte aproape de locul exploziei. A fost cel puţin încă unul… nu, stai… Da. A mai fost un tip cu el şi celălalt conducea probabil maşina închiriată. În dubiţă se găsea o cutie mare. Dubiţa era vopsită ca un vehicul ABC, dar

Russell a fost găsit mort la vreo două mile de acolo. Deci, probabil că a lăsat dubiţa şi a plecat. Dan, se pare că aşa ar fi putut ajunge bomba acolo.

— Ce altceva mai ai, Walt?

— Am fotografii de paşaport şi alte acte de identitate pentru alţi doi oameni.

— Trimite-le prin fax.

— Au plecat.

Hoskins se îndreptă spre camera de comunicaţii. În drum vorbi cu un alt agent.

— Dă de tipii de la omucideri din Denver care lucrează la cazul Russell… Indiferent unde sunt, adu-i la telefon repede de tot.

— Te gândeşti iar la terorism? întrebă Pat O'Day. Credeam că bomba este prea mare pentru asta.

— Russell era suspectat ca terorist şi credem că putea… rahat! exclamă Murray.

— Ce-i, Dan?

— Spune la Arhivă că vreau fotografiile din Atena care sunt în dosarul lui Russell.

Directorul asistent adjunct aşteptă să fie dat telefonul.

— Am avut o solicitare de la greci, unul din ofiţerii lor a fost asasinat şi ne-au trimis nişte fotografii. M-am gândit atunci că ar putea fi Marvin, dar… mai era cineva acolo, într-o maşină, cred. Cred că avem o fotografie din profil…

— Soseşte un fax de la Denver, anunţă o femeie.

— Adu-l încoace, comandă Murray.

— Uite pagina unu.

— Bilet de avion… bilet de corespondenţă. Pat…

O'Day îl luă.

— O să-l verific pe calculator.

— Drace, uită-te la asta!

— O faţă cunoscută?

— Arată ca… Ismael Qati, poate? Pe celălalt nu-l cunosc.

— Mustaţa şi părul nu sunt în regulă, Dan, spuse O'Day, întorcându-se cu spatele la telefon. E şi cam slab. Mai bine sună Arhiva să vedem ce au la zi în privinţa javrei asteia. Nu te grăbi prea tare, omule.

— Ai dreptate.

Murray ridică receptorul.

— Veşti bune, domnule preşedinte, spuse Borstein din creierul Munţilor Cheyenne. Avem un KH-11 care va trece peste Uniunea Sovietică Centrală. Acolo e dimineaţă, puţin înainte de răsăritul soarelui, vreme senină şi vom arunca o privire la unele baze de

rachete. Satelitul este deja programat. CNIF aranjează transmisia în timp real aici şi la bază.

— Dar nu aici, bombăni Fowler.

Camp David nu fusese niciodată echipat pentru asta; o scăpare remarcabilă, îşi zise Fowler. Se transmitea la Kneecap, acolo unde ar fi trebuit să meargă când i se prezentase ocazia.

— Ei, spune-mi ce vezi.

— O voi face, domnule. Transmisia asta ar trebui să ne fie foarte utilă, promise Borstein.

— Soseşte acum, domnule, interveni o voce nouă. Domnule, aici maiorul Costello, informaţii NORAD. N-am fi putut programa asta mult mai bine. Satelitul va trece foarte aproape de patru regimente, de la sud la nord, la Zanghiz Tobe, Aliesk, Uzhur şi Gladkaia. Toate, cu excepţia ultimului, sunt baze SS-18. Gladkaia are SS-11, avioane vechi. Domnule, Aliesk e unul din locurile pe care trebuiau să le dezactiveze, dar nu au făcut-o încă...

Cerul de dimineaţă era senin la Aliesk. Prima licărire începea să lumineze orizontul nord-estic, dar nici unul dintre soldaţii de la Forţele Strategice de Rachete nu se obosi să o admire. Erau cu săptămâni în întârziere şi ordinele lor curente le cereau să corecteze această deficienţă. Că astfel de ordine erau aproape imposibile nu avea importanţă. La fiecare dintre cele patruzeci de silozuri de lansare se găsea câte un camion articulat, greu. Rachetele SS-18 – ruşii le numeau de fapt RS-20, pentru Rachetă Strategică nr. 20 – erau vechi, peste unsprezece ani, ăsta fiind şi motivul pentru care sovieticii fuseseră de acord să le elimine. Puse în mişcare de motoare cu combustibil lichid, combustibilii şi oxidanţii în chestiune erau chimicale corosive, periculoase – dimetil hidrazină asimetrică şi tetraoxid de azot – iar faptul că erau numite lichide „stocabile” era o formulare relativă. Erau mai stabile decât combustibilii criogeni, în măsura în care nu cereau refrigerare, dar erau atât de toxice, încât deveneau aproape instantaneu letale la contact uman, iar reacţiile lor erau extrem de violente. O măsură de siguranţă era introducerea rachetelor în capsule de oţel, care erau încărcate din silozuri ca nişte imense cartuşe de carabină, o inovaţie sovietică în proiectare pentru a proteja de chimicale echipamentele şi instrumentele de mare fineţe din baze. Sovieticii îşi băteau capul cu astfel de sisteme nu pentru a profita de impulsul lor energetic mai ridicat, ci mai degrabă ca rezultat al faptului că întârziaseră în descoperirea unui combustibil solid puternic şi sigur pentru rachetele lor, o situaţie remediată doar de curând cu noile SS-25. Deşi indubitabil mare şi puternică, racheta SS-18 – purtând ameninţătorul nume de cod NATO SATAN – era cumplit de greu de întreţinut, iar echipajele erau încântate să scape de ea. Destui soldaţi din Forţele Strategice de Rachete fuseseră ucişi în

accidente de întreţinere şi antrenament, exact la fel cum americanii pierduseră oameni din cauza rachetelor corespondente Titan-11. Toate cele de la Aliesk erau marcate pentru eliminare, acesta fiind motivul prezenţei oamenilor şi a camioanelor transportoare. Dar, mai întâi, trebuiau îndepărtate focoasele. Americanii puteau supraveghea rachetele în procesul de distrugere, dar focoasele erau păstrate în cel mai strict secret. Sub ochii atenţi ai unui colonel, învelişul vârfului era scos cu o macara mică de pe Racheta Numărul 31, expunând vehiculele de reintrare. Fiecare dintre vehiculele multiple de reintrare, orientabile independent, de formă conică, avea cam patruzeci de centimetri diametru la fund, subţiindu-se ca un ac la 150 centimetri deasupra bazei. De asemenea, fiecare reprezenta un dispozitiv termonuclear în trei stadii de aproximativ o jumătate de megatonă. Soldaţii tratau vehiculele cu tot respectul pe care, evident, îl meritau.

— OK, începem să avem imagine, îl auzi Fowler spunând pe maiorul Costello. Nu-i prea multă activitate… Izolăm doar câteva silozuri, cele pe care le putem vedea mai bine – acolo-i pădure peste tot, domnule preşedinte, dar din cauza unghiului satelitului ştim pe care le putem vedea clar… OK, uite unul, silozul Tobe zero-cinci… nimic neobişnuit… buncărul de comandă este chiar acolo… pot să văd santinele patrulând… Mai multe decât de obicei… Văd cinci-şapte oameni – îi putem vedea foarte bine în infraroşu, acolo e frig, domnule. Nimic altceva. Nimic neobişnuit… bine. Acum urmează Aliesk… Hopa!

— Ce este?

— Ne uităm la patru silozuri, pe patru camere diferite…

— Alea sunt camioane de serviciu, interveni generalul Fremont de la centrul de comandă SAC. Camioane de serviciu la toate patru silozurile. Uşile silozurilor sunt deschise, domnule preşedinte.

— Ce înseamnă asta?

Costello preluă întrebarea:

— Domnule preşedinte, toate acestea sunt 18 Mod 2, unele destul de vechi. Trebuiau să fie dezactivate până acum, dar nu au fost. Avem acum cinci silozuri în câmpul vizual şi la toate sunt camioane de serviciu. Pot vedea două cu oameni în jur, care fac ceva la rachete.

— Ce este un camion de serviciu?

— Sunt camioanele pe care le folosesc pentru a transporta rachetele. Au şi toate sculele care se folosesc pentru a lucra la ele. Există câte un camion pentru fiecare – de fapt, mai mult decât unul. E o semiremorcă mare, cu buncăre de stocare pentru toate sculele şi alte materiale… Jim, se pare că au scos învelitoarea… da! Uite, focoasele sunt luminate şi tipii meşteresc ceva la vehiculele de reintrare. Mă întreb ce?

Fowler aproape că explodă. Era ca şi cum ar fi ascultat un meci de

fotbal la radio şi…

— Ce înseamnă toate astea?

— Nu ştim exact… ajungem la Uzhur, acum. Nu-i prea multă activitate. Uzhur are noua marcă de 18 Mod 5… nu sunt camioane. Şi aici se văd santinele. Domnule preşedinte, aş estima că avem mai mult decât numărul obişnuit de santinele. Urmează Gladkaia… asta va lua câteva minute.

— De ce sunt camioanele acolo? întreba Fowler.

— Tot ce pot spune este că par să lucreze la rachete.

— La dracu'! Ce fac? ţipă Fowler în microfon.

Răspunsul fu foarte diferit de vocea calmă care vorbise cu câteva minute mai devreme.

— Nu am nici o posibilitate să vă dau un răspuns exact.

— Atunci, spune-mi ce ştii!

— Domnule preşedinte, cum v-am spus deja, acestea sunt rachete vechi, necesită multă muncă de întreţinere şi erau programate pentru distrugere, dar în privinţa asta sunt în întârziere. Am observat o pază sporită la toate cele trei regimente SS-18, dar la Aliesk fiecare rachetă pe care am văzut-o avea un camion şi o echipă de întreţinere, iar silozurile erau deschise. Asta-i tot ce putem spune pe baza acestor imagini, domnule.

— Domnule preşedinte, interveni generalul Borstein, maiorul Costello v-a spus tot ce poate.

— Domnule general, mi-ai promis că vom obţine ceva util. Ce am obţinut?

— Activitatea care se desfăşoară la Aliesk poate fi semnificativă.

— Dar nu ştii care este scopul acestei activităţi!

— Nu, domnule, nu ştim, admise Borstein destul de ruşinat.

— Ar putea să pregătească rachetele de lansare?

— Da, domnule, este o posibilitate.

— Dumnezeule.

— Robert, se precipită consilierul pentru securitatea naţională, sunt din ce în ce mai speriată.

— Elizabeth, nu avem timp pentru asta.

Fowler îşi adună gândurile.

— Trebuie să ne păstrăm cumpătul şi să controlăm situaţia. Trebuie. Trebuie să-l convingem pe Narmonov…

— Robert, nu înţelegi! Nu este el! Ăsta-i singurul lucru logic. Nu ştim cu cine avem de-a face!

— Ce putem face?

— Nu ştiu!

— Indiferent cine este, nu vrea un război nuclear. Nimeni nu poate vrea aşa ceva. E prea nebunesc, o asigură preşedintele pe un ton părintesc.

— Eşti sigur? Robert, eşti cu adevărat sigur? Au încercat să ne ucidă!

— Chiar dacă ar fi adevărat, trebuie să facem abstracţie de…

— Dar nu putem. Dacă au fost dispuşi să încerce o dată, vor fi dispuşi să încerce din nou. Nu înţelegi?

Doar la circa un metru în spatele lor, Helen D'Agustino îşi dădu seama că în vara trecută o citise corect pe Liz Elliot. Era tot atât de laşă pe cât de agresivă. În aceste condiţii, pe cine se mai putea baza preşedintele pentru a primi sfaturi? Fowler se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre baie. Pete Connor îl urmări doar până la uşă, deoarece chiar şi preşedinţilor li se permitea să facă această călătorie singuri. „Daga" privi în jos la Liz Elliot. Faţa ei era… cum? se întrebă agenta Serviciului Secret. Era dincolo de teamă. Agentul D'Agustino era la fel de înspăimântată, dar ea nu… asta era incorect, nu-i aşa? Nimeni nu-i cerea sfaturi, nimeni nu-i cerea să explice raţional dezastrul ăsta. Evident, nimic nu avea sens. Pur şi simplu, nu avea. Cel puţin pe ea nu o întreba nimeni, dar asta nu era treaba ei. Era treaba lui Liz Elliot.

— Am aici un contact, anunţă unul dintre operatorii de sonar la bordul lui Sea Devil One-Three. Geamandura trei, relevment doi-unu-cinci… numărătoarea palelor… o singură elice – contact submarin nuclear! Nu-i american, elicea nu este americană.

— L-am prins pe patru, confirmă un alt sonarist. Tipul ăsta îşi mişcă fundul, numărătoarea turaţiilor indică douăzeci, poate douăzeci şi cinci de noduri, relevmentul pe geamandura mea este trei-zero-zero.

— OK, spuse responsabilul cu tactica. Am o poziţie. Poţi să-mi dai derivaţia?

— Relevmentul acum doi-unu-zero! răspunse primul. Tipul se mişcă!

Două minute mai târziu, era clar că respectivul contact se îndrepta direct spre *Maine.*

— Este posibil? întrebă Jim Rosselli.

Mesajul radio plecase de la Kodiak direct la NMCC. Comandantul escadrilei de patrulare nu ştia ce să facă şi ţipa după instrucţiuni. Raportul sosi în forma unui RED ROCKET, cu o copie pentru CINCPAC, care, de asemenea, avea să ceară directive de sus.

— Ce vrei să spui? întrebă Barnes.

— Se îndreaptă direct spre locul unde se află *Maine.* Cum dracu' poate să ştie unde se află?

— Noi cum am aflat?

— Geamandură SLOT, radio – o, nu, tâmpitul ăla n-a făcut manevra de evitare?

— Îl anunţăm pe preşedinte? întrebă colonelul Barnes.

— Cred că da.

Rosselli ridică receptorul.

— Aici preşedintele.

— Domnule, sunt căpitanul Jim Rosselli de la Centrul Naţional de Comandă Militară. Avem un submarin imobilizat în Golful Alaska, USS *Maine,* o navă purtătoare de rachete din clasa Ohio. Are elicea avariată şi nu poate manevra. Un submarin sovietic de atac se îndreaptă direct spre el, e la o distanţă de circa zece mile. Avem un avion ASW P-3C Orion care îl urmăreşte acum pe rus. Cerem instrucţiuni.

— Credeam că nimeni nu ne poate urmări submarinele purtătoare de rachete.

— Nimeni nu poate, dar în acest caz probabil că au folosit radiogoniometre pentru a localiza submarinul, când a emis pentru a cere ajutor. *Maine* este un submarin purtător de rachete, face parte din PUOI şi se găseşte sub Regulile de Angajament DEFCON-TWO. În consecinţă, la fel este şi Orionul care îl sprijină. Domnule, ei vor să ştie ce să facă.

— Cât de important este *Maine?* întrebă Fowler.

Generalul Fremont preluă întrebarea:

— Acest submarin este o parte din PUOI, o parte importantă, peste două sute de focoase, unele foarte precise. Dacă ruşii îl pot elimina, ne rănesc grav.

— Cât de grav?

— Face o gaură al dracului de mare în planul nostru de război. *Maine* este echipat cu rachete D-5 care au rol de contraforţă. Ele ar trebui să atace poligoanele de rachete şi o serie de instalaţii de comandă şi control. Dacă i se întâmplă ceva, vor fi necesare ore întregi pentru a cârpi această gaură din plan.

— Domnule căpitan Rosselli, eşti din Marină, nu e aşa?

— Da, domnule preşedinte… trebuie să vă spun că am fost comandantul echipajului lui *Maine* până acum câteva luni.

— Cât de curând trebuie să luăm o decizie?

— Akula se apropie cu douăzeci şi cinci de noduri; în acest moment se află la aproximativ douăzeci de mii de metri de nava noastră. Tehnic vorbind, acum sunt în raza de acţiune a torpilelor.

— Care sunt opţiunile mele?

— Puteţi să ordonaţi un atac sau să nu ordonaţi un atac, răspunse Rosselli.

— Domnule general Fremont?

— Domnule preşedinte… nu, domnule căpitan Rosselli?

— Da, domnule general?

— Cât eşti de sigur că ruşii se îndreaptă direct spre nava noastră?

— Semnalul este pozitiv în privinţa asta, domnule.

— Domnule preşedinte, cred că trebuie să ne protejăm bunurile. Ruşii nu vor fi încântaţi de un atac asupra uneia dintre navele lor, dar este o navă de atac, nu o unitate strategică. Dacă pretind explicaţii, le putem da. Ceea ce vreau să ştiu este de ce au ordonat navei să se comporte astfel. Trebuie să ştie că asta ne va alarma.

— Domnule căpitan Rosselli, ai autorizaţia mea ca avionul să atace şi să distrugă submarinul.

— Înţeles, domnule.

Rosselli ridică celălalt receptor.

— GRAY BEAR, aici MARBLEHEAD. Autoritatea de Comandă Naţională aprobă, repet, aprobă cererea voastră. Confirmă.

— MARBLEHEAD, aici GREY BEAR, recepţionăm, cererea de angajare este aprobată.

— Afirmativ.

— Înţeles. Terminat.

Orion-ul viră. Chiar şi piloţii simţeau acum efectele vremii. Tehnic vorbind, era încă lumină, dar plafonul coborât şi marea agitată dădeau iluzia că zburau printr-un imens coridor plin de gropi. Asta era vestea proastă. Vestea bună era că acel contact al lor se comporta ca un idiot, gonind foarte repede şi era aproape imposibil de ratat. Comandantul de la tactică dirija avionul pe cursul submarinului Akula. Din coada avionului de pasageri Lockheed Electra transformat ieşea un dispozitiv sensibil numit detector de anomalie magnetică. Acesta înregistra variaţiile câmpului magnetic terestru, cum ar fi cele produse de masa metalică a unui submarin.

— Nebunul, nebunul, nebunul, eliberez fumul! anunţă operatorul sistemului.

Apăsă pe un buton pentru a elibera o baliză fumigenă. În faţă, pilotul viră imediat la stânga pentru a iniţia o altă trecere. O făcu pe aceasta, apoi o a treia, virând de fiecare dată la stânga.

— OK, care-i situaţia acolo în spate? întrebă pilotul.

— Contact solid, submarin cu propulsie nucleară, în mod sigur rus. Propun s-o facem de data asta.

— S-a marcat, observă pilotul.

— Iisuse, murmură copilotul.

— Deschide uşile.

— Se deschid acum. Siguranţele sunt scoase, sistemul de eliberare armat, arma fierbinte.

— OK, am reglat-o, spuse comandantul. Liber pentru lansare.

Era prea uşor. Pilotul alinie avionul pe geamandurile fumigene, care erau aproape perfect în linie. Trecu de prima, apoi de a doua, apoi de a treia…

— Lansare, acum! Torpila lansată!

Pilotul mări puterea şi urcă vreo câteva zeci de metri.

Torpila Mark 50 ASW căzu liberă, frânată de o mică paraşută care fu eliberată automat, când proiectilul lovi apa. Arma nouă şi foarte sofisticată era animată de un sistem de propulsie aproape complet silenţios şi fusese programată să rămână anonimă până când ajungea la adâncimea ţintei de o sută cinzeci de metri.

Era timpul să reducă viteza, îşi spuse Dubinin, încă vreo câteva mii de metri. Pariul lui fusese unul bun. Părea o presupunere pe de-a întregul rezonabilă că submarinul purtător de rachete va sta aproape de suprafaţă. Dacă ghicise corect, atunci, mergând cu viteză exact sub strat – gonea la o sută zece metri – zgomotul de suprafaţă îi va împiedica pe americani să-l audă, iar el putea să conducă mai discret restul căutării. Era pe cale să se felicite singur pentru o decizie tactică bună.

— Sonar de torpilă în prova tribord! ţipă din cabina sonarului locotenentul Rîkov.

— Cârma banda stânga! Toată viteza înainte. Unde este torpila?

Rîkov continuă:

— Unghi de depresiune cincisprezece! Sub noi!

— Ieşire la suprafaţă! Planurile la maximum! Curs nou trei-zero-zero!

Dubinin fugi la sonar.

— Ce dracu'?

Rîkov era palid.

— Nu aud zgomot de elice… doar blestematul ăsta de sonar… caută în altă parte… nu, acum achiziţionează date!

Dubinin se întoarse:

— Contramăsuri… trei… acum!

— Canistrele lansate!

Operatorii contramăsurilor de *pe Amiral Lunin* lansară imediat trei canistre de 15 centimetri cu material generator de gaze. Acestea umplură apa cu bule, creând o ţintă pentru torpilă, dar una imobilă. Torpila Mark 50 simţise deja prezenţa submarinului şi efectua un viraj de apropiere.

— Trecem de o sută de metri, anunţă *Starpom-ul.* Viteza douăzeci şi opt de noduri.

— Stabilizează la cincisprezece, dar să nu-ţi fie teamă că faci gaură.

— Înţeles! Douăzeci şi nouă de noduri.

— Am pierdut-o, curbura sonarului tractat ne-a obturat recepţia.

Mâinile lui Rîkov se înălţară într-un gest de frustrare.

— Atunci, trebuie să avem răbdare, spuse Dubinin.

Nu era o glumă prea grozavă, dar echipa de la sonar îl iubi pentru ea.

— Orion-ul a atacat chiar acum submarinul, domnule, am prins un semnal ultrasonic foarte slab, relevment doi-patru-zero. E una de-a noastră, un Mark 50, domnule.

— Ăsta ar trebui fie suficient, observă Ricks. Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Trecem de cincizeci de metri, stabilizăm, zece grade pe planuri. Viteza treizeci şi unu.

— Contramăsurile nu au avut efect, raportă Rîkov.

Sonarul tractat începuse să se îndrepte şi torpila era încă acolo.

— Nu sunt zgomote de elice?

— Nici unul. Ar trebui să le aud, chiar la viteza asta.

— Trebuie să fie una din cele noi…

— Mark 50? Se presupune că-i un peştişor foarte inteligent.

— Vom vedea. Evgheni, îţi aminteşti acţiunea de suprafaţă? zâmbi Dubinin.

Starpom-ul făcu o treabă superbă, menţinând contactul, dar valurile de nouă metri garantau că submarinul va face gaură – va străpunge suprafaţa – când valurile vor mătura pe deasupra. Torpila era la doar trei sute de metri în urmă, când Akula se stabiliză.

Torpila americană antisubmarin Mark 50 nu era o armă inteligentă, ci una „genială”. Identificase şi ignorase contra-măsurile pe care le ordonase Dubinin cu doar câteva minute înainte şi, folosind un sonar ultrasonic puternic, căuta acum submarinul pentru a-şi duce la capăt misiunea. Dar aici legile fizicii intervenim în favoarea ruşilor. Mulţi cred că sonarul se reflectă pe coca metalică a unei nave, dar nu este adevărat. Mai degrabă sonarul se reflectă pe aerul din interiorul unui submarin sau, mai precis, pe limita dintre apă şi aer, prin care energia acustică nu poate trece. Mark 50 era programată să identifice aceste limite aer-apă. În timp ce torpila gonea după prada ei, începu să vadă imense forme cu aspect de nave întinzându-se până la limita de acţiune a sonarului ei. Acestea erau valurile. Deşi arma fusese programată să ignore o suprafaţă plană şi astfel să evite o problemă numită „captură de suprafaţă” proiectanţii ei nu se gândiseră la problema unei mări agitate, cu valuri mari. Mark 50 selectă cea mai apropiată astfel de formă, goni spre ea… şi ţâşni în aer, ca un somon care sare din apă. Se prăbuşi în valul următor, reachiziţionă aceeaşi formă a unei ţinte imense… şi ţâşni iar… De data asta, torpila lovi sub un uşor unghi. Forţele dinamice o determinară să se întoarcă şi să alerge spre nord în interiorul corpului unui val, sesizând nave uriaşe la stânga şi la dreapta. Se întoarse la stânga, sărind iar în aer, dar de data asta lovi valul următor, suficient de puternic pentru a declanşa detonatorul de contact.

— A fost aproape, şopti Rîkov.

— Nu, nu aproape, poate o mie de metri, dar probabil mai mult.

Căpitanul se aplecă în camera de control.

— Reduceţi viteza la cinci noduri, coborâţi la treizeci de metri.

— L-am lovit?

— Nu ştiu, domnule, răspunse operatorul. A urcat în grabă la suprafaţă şi l-a urmărit, a făcut câteva rondouri…

Sonaristul trasă cu degetul pe ecran.

— Apoi a explodat aici, aproape de locul unde Akula a dispărut în zgomotul de suprafaţă. Nu pot să spun, nu am auzit zgomote de rupere, domnule. Trebuie să consider că am ratat.

— Relevmentul şi distanţa la ţintă? ceru Dubinin.

— Aproximativ nouă mii de metri, relevment zero-cinci-zero, răspunse *Starpom-ul.* Acum care-i planul, domnule căpitan?

— Vom localiza şi vom distruge ţinta, răspunse căpitanul de rangul întâi Valentin Borisovici Dubinin.

— Dar…

— Am fost atacaţi. Ticăloşii ăştia au încercat să ne omoare!

— Asta a fost o armă aeriană, sublinie secundul.

— Nu am auzit nici un avion. Am fost atacaţi. Ne vom apăra.

— Ei, bine?

Inspectorul Pat O’Day lua notiţe cu furie. American Airlines, ca toate companiile de transport importante, îşi păstra pe calculator informaţiile referitoare la bilete. Cu un număr de bilet şi numărul zborului putea da de urma oricui.

— OK, îi spuse el femeii de la capătul firului. Aşteaptă un minut.

O’Day se întoarse.

— Dan, au fost doar şase bilete la clasa întâi pentru zborul acela de la Denver la Dallas-Fort Worth. Avionul era aproape gol, dar nu a decolat încă din cauza gheţii şi zăpezii din Dallas. Avem numele altor doi pasageri de clasa întâi care au schimbat biletele pentru un zbor la Miami. Acum, legătura prin Dallas era pentru Mexico City. Cei doi care au schimbat pentru Miami aveau şi rezervări pe un DC-10 din Miami spre Mexico City. Avionul acela a decolat, e la o oră de zbor de Mexico.

— Să-l întoarcem?

— Spun că nu se poate din cauza combustibilului.

— O oră… Cristoase! şuieră Murray.

O’Day îşi trecu mâna peste faţă. La fel de speriat ca oricare altul din America – mai mult, pentru că toţi cei din centrul de comandă

aveau motive informate să fie înspăimântaţi – inspectorul Patrick Sean O'Day încerca din greu să lase totul deoparte şi să se concentreze asupra faptelor pe care le avea. Erau prea subţiri şi prea circumstanţiale încă pentru a fi considerate dovezi sigure. Văzuse prea multe coincidenţe în cei douăzeci de ani ai lui în cadrul Biroului. Dar văzuse şi cazuri importante, rezolvate pe baza unui material mai subţire ca acesta. Lucrezi cu ce ai, iar ei asta aveau.

— Dan, eu…

O mesageră de la Divizia Evidenţă intră în încăpere. Îi dădu două dosare lui Murray. Directorul asistent adjunct deschise mai întâi dosarul lui Russell, căutând fotografia din Atena. Apoi luă cea mai recentă fotografie a lui Ismael Qati. Le aşeză pe amândouă lângă fotografiile de paşaport de-abia sosite de la Denver.

— Ce crezi, Pat?

— În cea de paşaport tipul arată totuşi cam slab pentru domnul Qati… pometii şi ochii corespund, mustaţa nu. Şi cheleşte, dacă este el…

— Ochii merg?

— Ochii se potrivesc, Dan, nasul… mda, el e. Cine-i celălalt ticălos?

— N-avem nume, doar cadrele astea din Atena. Piele deschisă, păr negru, îngrijit. Tunsoarea se potriveşte, linia părului aceeaşi…

Verifică datele descriptive de pe permis şi paşaport.

— Înălţimea, un tip mărunt, fizicul… se potriveşte, Pat.

— De acord, de acord cam optzeci la sută, omule. Cine-i ataşatul la Mexico City?

— Bernie Montgomery… drace! E în oraş cu Bill.

— Încercăm la Langley?…

— Da.

Murray ridică receptorul telefonului care-l lega de CIA.

— Unde-i Ryan?

— Aici, Dan. Ce se aude?

— Avem ceva. Mai întâi, un tip pe nume Marvin Russell, indian Sioux, membru al Societăţii Războinicilor, a dispărut din vedere anul trecut, undeva în Europa, credem noi. A apărut azi în Denver, cu beregata tăiată. Cu el erau doi oameni, au plecat cu avionul. Pentru unul avem o fotografie, dar fără un nume. Celălalt ar putea fi Ismael Qati.

— Ticălosul ăla! Unde sunt?

— Credem că sunt la bordul unui avion American Airlines de la Miami spre Mexico City, bilete la clasa întâi, cam la o oră de aerogară.

— Şi crezi că există o legătură?

— Un vehicul înregistrat pe numele lui Marvin Russell, alias Robert Friend din Roggen, Colorado, era în parcarea stadionului. Avem acte

de identitate false pentru doi oameni, probabil Qati şi subiectul necunoscut, recuperate de la scena crimei. E suficient pentru o arestare ca suspecţi de crimă.

Da, îşi zise Jack. Dacă situaţia nu ar fi fost atât de oribilă, ar fi pufnit în râs.

— Crimă, nu? Ai de gând să încerci să-i arestezi?

— Dacă n-ai tu o idee mai bună.

Ryan rămase tăcut un moment.

— Poate că am. Stai puţin.

Ridică un receptor şi formă numărul Ambasadei Statelor Unite din Mexico City.

— Aici Ryan, îl caut pe şeful secţiei. Tony? Jack Ryan aici. Clark este încă acolo? Bine, dă-mi-l la telefon.

— Iisuse, Jack, ce dracu' e...

Ryan îl întrerupse:

— Gura, John. Am ceva pentru tine. Doi oameni sosesc la aeroportul de acolo cu un zbor american din Miami, trebuie să ajungă într-o oră. Îţi trimitem fotografiile prin fax în câteva minute. Credem că ar putea fi implicaţi în povestea asta.

— Deci, e o chestie teroristă?

— E cel mai bun lucru pe care-l avem, John. Îi vrem pe cei doi şi îi vrem rapid.

— Ar putea fi o problemă cu copoii locali, Jack, îl avertiză Clark. Nu prea pot să provoc un schimb de focuri aici.

— Ambasadorul este acolo?

— Aşa cred.

— Transferă-mă şi aşteaptă.

— Bine.

— Biroul Ambasadorului, rosti o voce de femeie.

— Aici Cartierul General CIA, am nevoie de ambasador chiar acum.

— Sigur.

Secretara era o tipă cu sânge-rece, îşi zise Ryan.

— Da, ce este?

— Domnule ambasador, sunt Jack Ryan, director adjunct CIA.

— Aceasta este o linie telefonică neasigurată.

— Ştiu asta. Taci şi ascultă. Două persoane sosesc la aeroportul din Mexico City cu un zbor American Airlines din Miami. Trebuie să-i ridicăm şi să-i aducem înapoi, cât se poate de repede.

— Oamenii noştri?

— Nu, credem că sunt terorişti.

— Asta înseamnă arestarea lor, formalităţi cu sistemul legal local şi...

— *Nu avem timp pentru asta!*

— Ryan, nu putem să-i bruscăm pe oamenii ăştia, nu vor accepta.

— Domnule ambasador, vreau să-l suni chiar acum pe preşedintele Mexicului şi să-i spui că avem nevoie de cooperarea lui – e o chestiune de viaţă şi de moarte, OK? Dacă nu acceptă imediat, spune-i că suntem la curent cu planul lui de retragere. Bine? Foloseşte exact aceste cuvinte: *„Suntem la curent cu planul lui de retragere”.*

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că spui exact asta, înţelegi?

— Uite, mie nu-mi plac jocurile şi…

— Domnule ambasador, dacă nu faci exact ce-ţi spun, unul din oamenii mei te va obliga.

— Nu mă poţi ameninţa în felul ăsta.

— Tocmai am făcut-o, amice şi dacă crezi că glumesc, să nu te pună dracu’ să mă pui la încercare!

— Calm, Jack, îl avertiză Ben Goodley.

Ryan îşi mută privirea de la telefon.

— Scuză-mă, aici e o atmosferă foarte încordată. Un dispozitiv nuclear a explodat la Denver şi acesta poate fi cel mai bun fir pe care-l avem. Uite nu am timp de politeţuri. Te rog. Ajută-mă. Te rog.

— Foarte bine.

Ryan lăsă să-i scape un oftat.

— OK. Spune-i, de asemenea, că unul din oamenii noştri, un domn Clark, va fi la biroul de securitate al aeroportului în câteva minute. Domnule ambasador, nu pot accentua suficient cât este de important pentru noi. Te rog s-o faci acum.

— O voi face. Mai bine v-aţi calma acolo, îl sfătui funcţionarul superior al serviciului de externe.

— Încercăm din greu, domnule. Te rog, spune-i secretarei să mă transfere din nou la şeful secţiei. Mulţumesc.

Ryan privi spre Goodley.

— Pocneşte-mă pur şi simplu peste cap, Ben, dacă simţi că e necesare.

— Clark la telefon.

— Trimitem câteva fotografii prin fax, împreună cu numele şi repartiţia locurilor. Te prezinţi la şeful securităţii aeroportului, înainte de a pune mâna pe ei. Mai e avionul acolo?

— Da.

— Când îi prinzi, urcă-i la bord şi adu-i dracului aici.

— OK, Jack. Ne ocupăm noi.

Ryan întrerupse circuitul şi reluă legătura cu Murray.

— Trimiteţi prin fax datele pe care le aveţi la şeful nostru de secţie din Mexico. Am doi ofiţeri de teren pe scenă, Clark şi Chavez.

— Clark? întrebă Murray în timp ce-i dădea informaţiile pentru fax lui Pat O’Day. Cel care…

— Exact.

— Îi doresc succes.

Problema tactică era complexă. Dubinin avea un avion antisubmarin deasupra şi nu-şi putea permite să facă nici o greşeală. Undeva în faţă se găsea un submarin purtător de rachete american pe care intenţiona să-l distrugă. Nava americană comandase avionul pentru a se proteja, raţionă căpitanul. Se trăsese asupra lui cu o armă activă. Asta schimba complet datele problemei. De fapt, ar fi trebuit să ceară instrucţiuni prin radio comandantului flotei, sau cel puţin să-şi anunţe intenţiile, dar, cu un avion deasupra, asta ar fi însemnat sinucidere şi trecuse suficient de aproape de moarte pentru o zi. Atacul asupra lui *Amiral Lunin* nu putea însemna altceva decât că americanii plănuiau un atac asupra ţării lui. Violaseră marota lor internaţională favorită – mările erau libere pentru trecerea tuturor. Îl atacaseră în apele internaţionale, înainte de a fi suficient de aproape pentru a comite un act ostil. Cineva, deci, credea că exista o stare de război. Perfect, îşi zise Dubinin. Aşa să fie.

Sonarul tractat al submarinului cobora bine sub nivelul navei şi personalul sonar se concentra acum cum nu o mai făcuse niciodată.

— Contact, anunţă locotenentul Rîkov. Contact sonar, relevment unu-unu-trei… elice unică… zgomotoasă, pare să fie un submarin avariat.

— Eşti sigur că nu-i un contact de suprafaţă?

— Absolut… traficul de suprafaţă este departe, la sud de ruta aceasta, din cauza furtunilor. Sunetul este sigur caracteristic pentru maşina unui submarin… zgomotos, ca din cauza unei avarii… derivă spre sud… relevment acum unu-unu-cinci.

Valentin Borisovici se întoarse ca să strige în comandă:

— Distanţa estimată la poziţia raportată a ţintei?

— Şapte mii de metri!

— Distanţă mare de tragere… derivă spre sud… viteza?

— Greu de spus… sigur, mai puţin de şase noduri… există o rată a palelor, dar este foarte slabă şi nu o pot citi.

— E posibil să nu putem lansa decât o dată, şopti Dubinin.

Se întoarse în comandă.

— Armamentul! Reglaţi o torpilă pe curs unu-unu-cinci, adâncimea iniţială de căutare şaptezeci de metri, punct de activare… patru mii de metri.

— Foarte bine.

Locotenentul făcu ajustările corespunzătoare pe panoul lui.

— Reglat tubul unu… arma este gata! Uşa exterioară este închisă, domnule căpitan.

Dubinin se întoarse să-şi privească secundul. De obicei, un om foarte sobru – bea extrem de puţin, chiar şi la dineurile oficiale –

Starpom-ul îşi înclină aprobator capul. Căpitanul nu avea nevoie de asta, dar îi fu recunoscător.

— Deschideţi uşa exterioară.

— Uşa exterioară este deschisă.

Ofiţerul cu armamentul înlătură capacul de plastic de pe butonul de tragere.

— Foc. Locotenentul apăsă pe buton.

— Arma e liberă.

— Comanda, sonarul! Tranzient, tranzient, relevment unu-şapte-cinci – *torpila în apă curs unu-nouă-cinci!*

— Toată viteza înainte! îi strigă Ricks timonierului.

— Domnule căpitan! ţipă Claggett. Anulează ordinul!

— Ce?

Tânărul de la cârmă avea nouăsprezece ani şi nu auzise niciodată contramandarea ordinului unui comandant.

— Eu ce fac, domnule?

— Domnule căpitan, dacă forţăm maşina în halul ăsta, pierdem arborele în cel mult cincisprezece secunde!

— La dracu', ai dreptate.

Ricks se coloră în roz sub luminile roşii din comandă.

— Comunică sălii maşinilor, cea mai ridicată viteză nepericuloasă, cârma zece grade dreapta, vino la nord, curs nou zero-zero-zero.

— Cârma zece grade dreapta, înţeles.

Vocea băiatului tremură, când întoarse timona. Frica era la fel de contagioasă ca ciuma.

— Domnule, cârma este la zece grade dreapta, vin la curs nou zero-zero-zero.

Ricks înghiţi în sec şi aprobă:

— Foarte bine.

— Comanda, sonarul, relevmentul la torpilă unu-nouă-zero, torpila circulă de la stânga la dreapta, sonarul ei nu emite încă.

— Mulţumesc, răspunse Claggett.

— Fără coadă o să-i pierdem foarte repede urma.

— Adevărat. Domnule căpitan, ce-ai zice să-l anunţăm pe Orion ce se petrece?

— Bună idee, ridicaţi antena.

— Sea Devil One-Three, aici *Maine.*

— *Maine,* aici One-Three, încă evaluăm torpila pe care am lansat-o şi…

— One-Three, avem o torpilă în apă, unu-opt-zero. L-aţi ratat pe tip. Începeţi o altă patrulare de căutare la sud de noi. Cred că asta ne atacă SMS-ul.

— Înţeles, am plecat.

Comandantul informă Kodiak-ul că o lupta reală era în curs de desfăşurare.

— Domnule preşedinte, spuse Ryan, s-ar putea să avem unele informaţii utile aici.

Jack era aşezat în faţa microfonului, cu palmele pe masă, suficient de umede ca să lase urme pe placa de melamină, văzu Goodley. Cu toate astea, îl invidia pe Ryan pentru capacitatea de a-şi menţine controlul.

— Care ar putea fi alea? întrebă Fowler pe un ton dezagreabil.

Tonul răspunsului îl făcu pe Ryan să-şi plece capul.

— Domnule, FBI-ul ne-a informat că deţine date despre doi, posibil trei, suspecţi terorişti confirmaţi azi la Denver. Se crede că doi dintre ei se află la bordul unui avion care se îndreaptă spre Mexic. Am oameni în zonă şi vom încerca să-i prindem, domnule.

— Aşteaptă un minut, ceru Fowler. Noi ştim că *nu a fost* un act terorist.

— Ryan, aici e generalul Fremont. Cum a apărut această informaţie?

— Nu cunosc toate detaliile, dar ei au informaţii despre un automobil – o dubiţă, cred, care se afla pe locaţie. Au verificat numărul de circulaţie şi proprietarul – proprietarul s-a dovedit a fi mort, de ceilalţi am dat prin biletele de avion şi…

— Opreşte-te! îl întrerupse CINC-SAC pe Ryan. Cum dracu' poate să ştie cineva asta – un supravieţuitor de la locul exploziei? Pentru numele lui Dumnezeu, omule, a fost o armă de o sută de kilotone…

— Domnule general, cea mai bună cifră pe care o avem acum vine de la FBI, este de cincisprezece kilotone şi…

— FBI? mârâi Borstein de la NORAD. Ce dracu' ştiu ei despre asta? Oricum, o armă de cincisprezece kilotone nu ar lăsa supravieţuitori pe o rază de peste o milă. Domnule preşedinte, astea nu pot fi informaţii reale.

— Domnule preşedinte, aici NMCG, auzi Ryan pe acelaşi circuit. Am primit chiar acum un mesaj de la Kodiak. Submarinul acela sovietic îl atacă pe USS *Maine.* Există o torpilă în apă, iar *Maine* încearcă să evadeze.

Jack auzi ceva, nu era sigur ce, prin difuzorul telefonului.

— Domnule, spuse imediat Fremont, aceasta este o evoluţie foarte ameninţătoare.

— Înţeleg asta, domnule general, îl asigură preşedintele, exact atât de tare încât să poată fi auzit. Ordon SNAPCOUNT.

— Ce dracu' înseamnă asta? întrebă în surdină Goodley.

— Domnule preşedinte, asta este o greşeală. Aici avem informaţii

solide. Aţi vrut informaţii de la noi şi acum le avem! spuse rapid Ryan, aproape pierzându-şi din nou sângele rece.

Palmele lui se adunară în pumni. Jack se luptă iarăşi cu el însuşi şi îşi recâştigă controlul.

— Domnule, datele sunt un indicator real.

— Ryan, mie mi se pare că m-ai minţit şi m-ai înşelat toată ziua, spuse Fowler cu o voce care nu mai avea aproape nimic uman.

Circuitul se întrerupse pentru ultima dată.

Semnalul final de alarmă fu transmis simultan pe mai bine de o duzină de circuite. Duplicarea canalelor, funcţia lor cunoscută, laconismul mesajului şi sistemul de cifrare identic le spuseră multe sovieticilor, chiar înainte ca semnalul recepţionat să fie introdus în calculatoarele lor. Când apăru unicul cuvânt, acesta fu reimprimat în centrul de comandă de la Kremlin, doar câteva secunde mai târziu. Golovko scoase mesajul din maşină.

— SNAPCOUNT, spuse el simplu.

— Ce înseamnă asta? întrebă preşedintele Narmonov.

— Un cuvânt de cod.

Buzele lui Golovko se albiră pentru o clipă.

— Este un termen din fotbalul american, cred. Semnifică grupul de numere folosit înainte ca mijlocaşul să ia mingea pentru a începe un joc.

— Nu înţeleg, spuse Narmonov.

— Cândva, americanii aveau cuvântul de cod COCKED PISTOL pentru a desemna pregătirea strategică completă. Semnificaţia este fără echivoc pentru toată lumea, nu?

Directorul adjunct al KGB-ului continuă ca într-un vis:

— Pot doar să trag concluzia că…

— Da.

42
Năpârca şi sabia

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:

ÎŢI TRIMIT PREZENTA DUMITALE SAU SUCCESORULUI DUMITALE, CA AVERTISMENT.

AM PRIMIT CHIAR ACUM UN RAPORT CĂ UN SUBMARIN SOVIETIC ATACĂ ÎN ACEASTĂ CLIPĂ UN SUBMARIN AMERICAN PURTĂTOR DE RACHETE. UN ATAC ASUPRA MIJLOACELOR NOASTRE STRATEGICE NU VA FI TOLERAT ŞI VA FI INTERPRETAT CA PRECURSOR AL UNUI ATAC ÎMPOTRIVA STATELOR UNITE.

TREBUIE SĂ TE AVERTIZEZ CĂ FORŢELE NOASTRE STRATEGICE SUNT ÎN STARE DE PREGĂTIRE MAXIMĂ. SUNTEM PREGĂTIŢI SĂ NE APĂRĂM.

DACĂ EŞTI SERIOS ÎN PRIVINŢA NEVINOVĂŢIEI, ÎŢI RECOMAND INSISTENT ÎNCETAREA TUTUROR ACTELOR AGRESIVE, CÂT ÎNCĂ MAI ESTE TIMP.

— Succesor? Ce dracu’ înseamnă asta?

Narmonov se întoarse o clipă, apoi îl privi pe Golovko.

— Ce se întâmplă aici? Fowler este bolnav? E nebun? Ce se petrece? Ce-i povestea asta cu submarinul?

Când termină de vorbit, gura îi rămase deschisă, ca a unui peşte prins în cârlig. Preşedintele Sovietelor respira acum convulsiv.

— Am primit un raport despre un submarin american purtător de rachete, imobilizat în Pacificul de Est şi am trimis un submarin să investigheze, dar submarinul acela nu era autorizat să atace, răspunse ministrul apărării.

— Există circumstanţe în care oamenii noştri ar putea face asta?

— Nici una. Fără autorizaţia Moscovei, au permisiunea de a acţiona numai în legitimă apărare.

Ministrul apărării privi în altă parte, incapabil să suporte privirea preşedintelui. Nu dorea să continue, dar nu avea altă posibilitate.

— Nu cred că această situaţie mai este controlabilă.

— Domnule preşedinte.

Era un subofiţer din Armată. Îşi deschise diplomatul – „balonul” – şi scoase un dosar. Primul marcaj avea o margine roşie. Fowler deschise dosarul acolo. Pagina conţinea următorul text:

PUOI

OPŢIUNEA DE ATAC MAJOR

SKY FALL

— Ia zi, ce dracu’ este SNAPCOUNT? întrebă Goodley.

— E nivelul cel mai ridicat de alarmă, Ben. Înseamnă că pistolul este armat şi aţintit şi că poţi simţi presiunea pe trăgaci.

— Cum dracu’ am…

— Las-o baltă, Ben. Indiferent cum am ajuns, suntem aici.

Ryan se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Ei, oameni buni, mai bine am începe să gândim repede.

Ofiţerul de serviciu mai mare în grad începu:

— Trebuie să-l facem pe Fowler să înţeleagă…

— Nu poate înţelege, replică tăios Goodley. Nu poate înţelege dacă nu ascultă.

— Secretarii de stat şi al apărării sunt excluşi… amândoi sunt morţi, sublinie Ryan.

— Vicepreşedintele… Kneecap.

— Foarte bine, Ben… avem un buton pentru asta?… Da!

Ryan îl apăsă.

— Kneecap.

— Aici CIA, vorbeşte directorul adjunct Ryan. Trebuie să vorbesc cu vicepreşedintele.

— Aşteptaţi o secundă, domnule.

— Aici Roger Durling. Bună, Ryan.

— Bună ziua, domnule vicepreşedinte. Avem o problemă aici, anunţă Ryan.

— Ce s-a întâmplat? Recepţionăm mesajele de pe hot-line. Până acum douăzeci de minute au fost cam tensionate, dar mă rog. Ce dracu’ s-a întâmplat?

— Domnule, preşedintele este convins că în Uniunea Sovietică a avut loc un puci.

— Ce? Din vina cui?

— A mea, domnule, admise Ryan. Eu sunt idiotul care a transmis informaţiile. Vă rog, să lăsăm asta. Preşedintele nu mă ascultă.

Jack auzi uimit un râs scurt, amar.

— Da, Bob nu mă ascultă nici pe mine prea mult.

— Trebuie să ajungem la el. Acum avem informaţii că s-ar putea să fi fost un incident terorist.

— Ce informaţii sunt astea?

Jack i le prezentă în aproximativ un minut.

— Cam subţire, observă Durling.

— Poate fi subţire, domnule, dar este tot ce avem.

— OK, opreşte-te un minut. Vreau evaluarea ta asupra situaţiei.

— Domnule, ipoteza mea cea mai bună este că preşedintele greşeşte, acolo se află tot Andrei Ilici Narmonov. În Moscova se apropie răsăritul, preşedintele Narmonov suferă din cauza lipsei de

somn, este tot atât de speriat ca şi noi – şi, după ultimul mesaj, se întreabă dacă preşedintele Fowler este sau nu nebun. Asta-i o combinaţie rea. Avem rapoarte despre contacte izolate între forţele sovietice şi americane. Doar bunul Dumnezeu ştie ce se petrece cu adevărat, dar ambele părţi le interpretează ca acte agresive. De fapt, ceea ce se petrece este, pur şi simplu, haos – forţe desfăşurate în avangardă care se ciocnesc, dar ajung la schimburi de focuri din cauza nivelurilor de alarmă de ambele părţi. E un efect în cascadă.

— Sunt de acord cu toate astea. Continuă.

— Cineva trebuie să cedeze şi trebuie să o facă foarte repede. Trebuie să vorbiţi cu preşedintele. Acum nici măcar nu mai vrea să răspundă la apelurile mele telefonice. Talbot şi Bunker au murit amândoi şi nu mai există nimeni altcineva pe care să-l asculte.

— Ce părere ai de Arnie van Damm?

— La dracu'! mârâi Ryan.

Cum de-l uitase pe Arnie?

— Unde este?

— Nu ştiu. Pot să pun Serviciul Secret să-l găsească rapid. Şi Liz?

— Ea este cea care a avut strălucita idee că Narmonov nu e acolo.

— Căţeaua, rosti Durling.

Muncise din greu şi pierduse atât de mult capital politic ca să-l aducă pe Charlie Alden în postul acela.

— OK, voi încerca să ajung la el. Fii pregătit.

— Am înţeles.

— Vă cheamă vicepreşedintele, domnule. Linia şase.

Fowler apăsă pe buton.

— Fii scurt, Roger.

— Bob, trebuie să recapeţi controlul asupra acestei situaţii.

— Ce crezi că încerc să fac?

Durling stătea pe un fotoliu de piele cu spătar înalt. Îşi închise ochii. Tonul răspunsului spunea totul.

— Bob, ai înrăutăţit lucrurile, în loc să le faci mai bune. Trebuie să cedezi chiar acum. Inspiră adânc, plimbă-te prin cameră… gândeşte-te! Nu există nici un motiv ca să presupui că au făcut-o ruşii. Tocmai am vorbit cu CIA şi ei spun…

— Adică, Ryan?

— Da, m-a pus la curent şi…

— Ryan m-a minţit.

— Prostii, Bob.

Durling îşi menţinu vocea egală şi rezonabilă. Vorbi cu vocea lui de medic de ţară.

— Este prea profesionist pentru asta.

— Roger, ştiu că ai intenţii bune, dar nu am timp de psihanaliză.

Avem de-a face cu un posibil atac nuclear pe cale de a fi lansat împotriva noastră. Vestea bună este, presupun, că vei supravieţui, îţi urez succes, Roger. Stai, primim un mesaj pe hot-line.

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:
AICI ANDREI ILICI NARMONOV CARE ÎŢI COMUNICĂ:
UNIUNEA SOVIETICĂ NU A EFECTUAT ACTE DE AGRESIUNE ÎMPOTRIVA STATELOR UNITE. ABSOLUT NICI UNUL. NU SUNTEM INTERESAŢI ÎN A FACE RĂU ŢĂRII TALE. DORIM SĂ FIM LĂSAŢI ÎN PACE ŞI SĂ TRĂIM ÎN PACE.
NU AM AUTORIZAT NICI UN FEL DE ACŢIUNE ÎMPOTRIVA FORŢELOR SAU CETĂŢENILOR AMERICANI ŞI TOTUŞI NE AMENINŢI. DACĂ NE ATACI, VOM FI OBLIGAŢI SĂ ATACĂM ŞI NOI ŞI VOR MURI MILIOANE. VA FI TOTUL UN ACCIDENT?
ALEGEREA ÎŢI APARŢINE. NU POT SĂ TE OPRESC SĂ ACŢIONEZI IRAŢIONAL. SPER CĂ ÎŢI VEI RECÂŞTIGA CONTROLUL. PREA MULTE VIEŢI SUNT ÎN PERICOL PENTRU CA UNUL DIN NOI SĂ ACŢIONEZE IRAŢIONAL.

— Cel puţin, încă mai primim aceste mesaje, remarcă Goodley.
— Da, îmbunătăţesc grozav lucrurile. O să-l facă să izbucnească, anunţă Ryan. Asta o s-o facă într-adevăr. Nu poţi spune unei persoane iraţionale că-şi pierde…
— Ryan, aici Durling.
Ryan aproape că sări la buton.
— Da, domnule vicepreşedinte.
— Nu a… nu a ascultat şi apoi a sosit mesajul cel nou şi a reacţionat destul de rău.
— Domnule, puteţi deschide o legătură cu SAC?
— Nu, mi-e teamă că nu. Sunt într-o teleconferinţă cu NORAD şi Camp David. O parte a problemei, Jack, este că preşedintele ştie că este vulnerabil acolo şi îi este teamă.
— Mda, toată lumea se teme, nu-i aşa?
Pentru moment, se făcu tăcere şi Ryan se întrebă dacă Durling se simţea vinovat pentru că se afla într-un loc de relativă siguranţă.

La Rocky Flats probele de reziduuri fură încărcate într-un spectrometru de raze gamma. Dură mai mult decât se aşteptau, din cauza unei probleme minore de echipament. Operatorii se aşezară în spatele unui ecran de protecţie şi folosiră mănuşi de cauciuc căptuşite şi cleşti lungi de un metru pentru a scoate probele din containerul de plumb, apoi aşteptară ca tehnicianul să activeze sistemul.
— OK, este gata.
Aparatul avea două display-uri, unul pe un tub cu raze catodice, cu

o imprimantă pe hârtie, ca rezervă. Măsura energia fotoelectronilor generaţi de radiaţia gamma din interiorul instrumentului. Starea energetică precisă a acestor electroni identifica atât elementul, cât şi izotopul sursei. Acestea apăreau ca linii sau vârfuri pe display-ul grafic. Intensitatea relativă a diverselor linii de energie – prezentată ca înălţime a vârfurilor – determina proporţiile. O măsurătoare mai precisă ar fi cerut introducerea probelor într-un mic reactor pentru reactivare, dar, pentru moment, sistemul acesta era destul de bun.

Tehnicianul comută pe canalul beta.

— Oho, uită-te la linia tritiului! Cât ziceai că a fost randamentul chestiei ăsteia?

— Sub cincisprezece.

— Ei, are o grămadă de tritiu… uită-te la asta!

Tehnicianul, care urma să-şi ia masteratul, făcu o însemnare în carnetul lui şi comută din nou pe canalul gamma.

— OK… plutoniu, avem ceva 239, 240; neptuniu, americiu, gadoliniu, prometiu, uraniu – ceva U-235, ceva 238… Mda… a fost ceva sofisticat, băieţi.

— Fâs, spuse unul dintre cei de la ECUN, citind numerele. Ne uităm la resturile unui fâs. Ăsta nu a fost IND. Tot tritiul ăsta… Cristoase, asta trebuia să fie o bombă cu două stagii, e prea mult pentru o armă cu fisiune amplificată – e o împuţită de bombă cu hidrogen.

Tehnicianul ajustă cadranele pentru acordul fin al displayului.

— Uită-te la amestecul 239/240…

— Adu cartea!

Aşezat pe raftul de pe peretele opus spectrometrului se afla un dosar de vinil roşu, gros de opt centimetri.

— Savannah River, spuse tehnicianul. Întotdeauna au avut probleme cu gadoliniul. Hanford procedează altfel… ei par să genereze întotdeauna prea mult prometiu.

— Eşti nebun?

— Crede-mă, spuse tehnicianul. Teza mea este despre problemele de contaminare în fabricile de producere a plutoniului. Iată cifrele!

Le citi. Un asistent deschise dosarul la index, apoi dădu înapoi o pagină.

— E aproape! Aproape! Spune din nou gadoliniul!

— Zero virgulă zero cinci opt înmulţit cu zece la minus 7, plus sau minus zero virgulă zero-zero doi.

— Sfântă Fecioară!

Omul făcu să circule cartea.

— Savannah River… Nu este posibil.

— O mie nouă sute şaizeci şi opt. A fost un an bun. E materialul nostru. E împuţitul nostru de plutoniu.

ECUN-erul şef îşi îndepărtă clipind neîncrederea.

— OK, lasă-mă să sun la D. C.

— Nu poţi, spuse tehnicianul. Convorbirile interurbane sunt întrerupte.

— Unde-i Larry?

— La Aurora Presbiterian, lucrează cu tipii de la FBI. Am pus numărul pe o etichetă deasupra telefonului din colţ. Cred că e în contact cu D.C prin ei.

— Murray.

— Hoskins – tocmai am primit veşti din Rocky Flats. Dan, pare o nebunie: echipa ECUN afirmă că arma folosea plutoniu american. I-am cerut să confirme şi mi-a spus că şi el ceruse acelaşi lucru. Plutoniul provine din Fabrica DOE de la Savannah River, a fost produs în februarie 1968, la reactorul K. Tipul de la ECUN afirmă că băieţii de acolo pot să ne spună chiar şi din ce parte a reactorului K... mie mi se par prostii, dar el este expertul.

— Walt, cum dracu' o să fac pe cineva să creadă asta?

— Dan, ţi-am reprodus exact părerea expertului.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Liniile telefonice nu funcţionează, ai uitat? Pot să-l aduc aici, în câteva minute.

— Fă-o cât mai repede.

— Da, Dan?

— Jack, echipa ECUN a raportat chiar acum oficiului nostru din Denver. Materialul din bombă era american.

— Ce?

— Asculta, Jack, toţi au spus asta, OK? Echipa ECUN a luat probe de depuneri şi le-a analizat. Ei susţin că uraniul – nu, plutoniul – venea de la Savannah River, din 1968. Am cerut ca şeful echipei ECUN să vină la divizia de teren din Denver. Liniile interurbane nu funcţionează, dar am să-l conectez prin sistemul nostru şi vei putea vorbi direct cu el.

Ryan privi spre ofiţerul de la Ştiinţă şi Tehnologie.

— Spune-mi ce părere ai.

— Savannah River a avut probleme acolo, circa 450 de kilograme de MUF.

— Terorişti, spuse Ryan cu convingere.

— Începe să aibă sens, se declară de acord cel de la Ştiinţă şi Tehnologie.

— O, Dumnezeule şi nu vrea să mă asculte! Mă rog, rămâne Durling.

— E greu de crezut, spuse vicepreşedintele.

— Domnule, sunt date sigure, verificate de echipa ECUN la Rocky

Flats, date sigure, ştiinţifice. Poate să pară o nebunie, dar e un fapt obiectiv.

Sper, o, *Doamne*, *sper.* Durling putea să-l audă pe Ryan gândind.

— Domnule, în mod sigur nu a fost o armă rusească, ăsta-i lucrul important. Suntem siguri că nu a fost o armă sovietică. Spuneţi-i chiar acum preşedintelui!

— O voi face.

Durling îi făcu semn cu capul sergentului de comunicaţii din Forţele Aeriene.

— Da, Roger, spuse preşedintele.

— Domnule, am primit chiar acum nişte informaţii importante.

— Ce mai este?

Preşedintele părea obosit de moarte.

— Au ajuns la mine de la CIA, dar ei le-au primit de la FBI. Echipa ECUN a identificat materialul ca nefiind în mod sigur rusesc. Ei cred că materialul bombei este american.

— Asta-i o nebunie! protestă Borstein. Nu ne lipsesc arme. Noi avem de grijă de chestiile astea!

— Roger, ai primit asta de la Ryan, nu-i aşa?

— Da, Bob.

Durling auzi pe circuit un oftat adânc.

— Mulţumesc.

Mâna vicepreşedintelui tremura, când ridică celălalt receptor.

— Nu m-a crezut.

— Trebuie să vă creadă, domnule, este adevărat!

— Nu mai am nici o idee. Aveai dreptate, Jack, acum nu mai ascultă pe nimeni.

— Un nou mesaj pe hot-line, domnule.

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV, citi Jack:

MĂ ACUZI DE NAŢIONALITATE, AVEM DOUĂ SUTE DE MII DE MORŢI, UN ATAC ASUPRA FORŢELOR NOASTRE DIN BERLIN, ATACURI ASUPRA MARINEI NOASTRE, ATÂT ÎN MEDITERANA, CÂT ŞI ÎN PACIFIC.

— E gata s-o facă! La dracu’! Avem informaţiile de care are nevoie ca să stopeze povestea asta şi…

— Nu mai am nici o idee, oftă Durling la telefon. Mesajele astea blestemate pe hot-line înrăutăţesc lucrurile în loc să le îmbunătăţească şi…

— Asta pare să fie problema cheie, nu-i aşa?

Ryan îşi ridică privirea.

— Ben, te pricepi să conduci prin zăpadă?

— Da, dar…

— Haide!

Ryan ieşi în fugă din cameră. Prinseră un ascensor la primul etaj şi Jack intră alergând în camera pazei.

— Cheile de la maşină!

— Poftiţi, domnule!

Un tânăr foarte înspăimântat i le aruncă. Forţa de pază a CIA îşi ţinea maşinile chiar lângă parcarea VIP-urilor.

— Unde mergem? întrebă Goodley, deschizând portiera şoferului.

— Pentagon, intrarea dinspre râu… şi repede.

— Ce-a fost asta?

Torpila ocolise ceva, dar nu explodase şi, până la urmă, i se termină combustibilul.

— Nu a fost suficientă masă pentru a declanşa detonatorul magnetic – prea mică pentru o lovitură directă… a fost, probabil… o ţintă falsă, spuse Dubinin. Unde-i intercepţia originală?

Un marinar i-o dădu.

— Propulsorul defectat de coliziune, lua-l-ar dracu’! Urmărim o navă cu probleme la motor, nu cu o elice avariată.

Căpitanul izbi cu pumnul masa hărţilor, suficient de puternic pentru a se răni.

— Vino la nord, intră pe sonar activ!

— La dracu’, timona, sonarul, avem un sonar activ de joasă frecvenţă, relevment unu-nouă-zero.

— Pregătiţi armamentul!

— Domnule, dacă acţionăm motorul exterior, vom câştiga două sau trei noduri, interveni Claggett.

— Prea zgomotos! se răsti ca răspuns Ricks.

— Suntem în zona de zgomot de suprafaţă. Undele de înaltă frecvenţă de la motorul exterior nu vor conta prea mult aici. Sonarul lui activ e de joasă frecvenţă şi chestia asta, în mod activ de lucru, poate să ne detecteze indiferent dacă facem zgomot sau nu. Acum avem nevoie de distanţă, domnule. Dacă ajunge prea aproape, Orion-ul nu poate să ne sprijine.

— Trebuie să-l eliminăm.

— N-aş zice, domnule. Ni s-a ordonat SNAPCOUNT; dacă trebuie să tragem, asta are prioritate. Lansarea unei unităţi în apă ne va spune exact unde să căutăm. Domnule căpitan, avem nevoie de distanţă ca să rămânem în afara razei sonarului său activ şi nu putem risca lansarea unei torpile.

— Nu! Ofiţer cu armamentul, pregăteşte-o!

— Înţeles, domnule.

— Comunicaţiile, spuneţi Orionului să ne dea o mână de ajutor.

— Ăsta-i ultimul, domnule colonel.

— Ei, a fost destul de repede, spuse comandantul de regiment.

— Băieţii fac multă practică, observă maiorul care stătea în picioare lângă el, în timp ce al zecelea şi ultimul vehicul de reintrare era ridicat din SS-18 la Aliesk. Ai grijă, sergent!

Gheaţa fu de vină. Câteva minute mai devreme, un pic de zăpadă pătrunsese în interiorul capsulei rachetei. Târşâitul cizmelor o strivise şi o topise, dar temperatura sub zero o reîngheţase, transformând-o într-o peliculă subţire ca o coală de hârtie, invizibilă. Sergentul era pe cale să coboare de pe pasarela pliantă, când alunecă, iar cheia fixă îi zbură din mână şi ricoşa din balustradă, răsucindu-se pentru un moment ca bagheta dirijorului unei fanfare. Sergentul încercă să o prindă, fără să reuşească şi cheia căzu.

— *Fugiţi!* ţipă colonelul.

Sergentul nu avea nevoie de încurajare. Caporalul de pe macara îndepărtă focoasa şi sări din vehicul. Toţi o luară la goană.

Cheia reuşi să cadă aproape până jos, dar se lovi de o armătură interioară şi fu proiectată lateral, perforând în două locuri carcasa primei trepte. Carcasa exterioară a rachetei proteja rezervoarele şi atât combustibilul, cât şi oxidantul fură eliberate. Cele două chimicale formară mici norişori – doar câteva grame se scurseseră – dar produsele erau hipergolice. Se aprinseră la contact. Asta se petrecu la două minute după ce cheia începuse să cadă.

Explozia fu una puternică. Îl trânti pe colonel la peste două sute de metri de siloz. Colonelul se rostogoli instinctiv în spatele unui pin gros, chiar când unda de suprapresiune trecu peste el. O clipă mai târziu, privi silozul lovit de un stâlp de foc. Oamenii lui scăpaseră toţi – un miracol, îşi spuse el. Următorul lui gând reflectă umorul care însoţeşte, atât de des, o scăpare de la moarte. *Ei, o rachetă mai puţin cu care să ne bată americanii la cap!*

Satelitul Programului de Sprijin al Apărării avea deja senzorii focalizaţi asupra poligonului de rachete al ruşilor. Floarea de foc era inconfundabilă. Sunetul fu retransmis la Alice Springs în Australia şi de acolo înapoi, la un satelit de comunicaţii USAF, care îl retransmise în America de Nord. Totul dură doar ceva mai mult de jumătate de secundă.

— Posibilă lansare… posibilă lansare la Aliesk!

În clipa aceea, totul se schimbă pentru generalul-maior Joe Borstein. Ochii lui se concentrară asupra displayului în timp real şi primul lui gând fu că inevitabilul se produsese, în ciuda a orice, cu toate schimbările, cu tot progresul, cu toate tratatele, într-un fel sau altul, se întâmplase, iar el va rămâne aici să vadă cum se producea

totul, până când un SS-18 cu numele lui pe ea va ateriza pe Munţii Cheyenne. Asta nu era lansarea bombelor asupra podului Paul Doumer sau hăituiala avioanelor de vânătoare deasupra Germaniei. Acesta era sfârşitul vieţii.

Vocea lui era răguşită şi lugubră.

— Văd doar una… unde este racheta?

— Nu-i nici o rachetă, anunţă o femeie căpitan. Floarea este prea mare, pare mai degrabă o explozie. Nici o rachetă, nici o rachetă. Aceasta nu este o lansare, repet, aceasta nu este o lansare.

Borstein văzu că mâinile lui tremurau. Nu i se întâmplase asta nici atunci când fusese doborât, nici atunci când se prăbuşise la Edwards, nici când pilotase avioane în condiţii meteorologice extrem de proaste. Privi în jur la oamenii lui şi văzu pe feţele lor acelaşi lucru pe care tocmai îl simţise în golul stomacului. Până acum, totul fusese, într-un fel, ca urmărirea unui film înspăimântător, dar acum nu mai era film. Ridică telefonul care-l lega de SAC şi comută telefonul pe linia „telefonului auriu” la Camp David.

— Pete, ai recepţionat asta?

— Sigur că da, Joe.

— Ar fi bine să liniştim lucrurile, Pete. Preşedintele îşi pierde capul.

CINC-SAC tăcu preţ de o clipă, înainte de a răspunde:

— Aproape că mi l-am pierdut şi eu, dar l-am recuperat.

— Mda, înţeleg, Pete.

— Ce dracu’ a fost asta?

Borstein apăsă din nou pe butonul de emisie.

— Domnule preşedinte, aceasta a fost o explozie, credem noi, pe poligonul de rachete de la Aliesk. Am tras o sperietură bună aici pentru o clipă, dar nu există nici o rachetă în aer – repet, domnule preşedinte, nu există rachete în zbor. A fost în mod sigur o alarmă falsă.

— Ce înseamnă asta?

— Domnule, nu ştiu. Poate că efectuau întreţinerea rachetelor şi au avut un accident. S-a mai întâmplat, noi am avut aceeaşi problemă cu Titan-11.

— Generalul Borstein are dreptate, confirmă solemn CINC-SAC. De-asta am scăpat de Titan-11… domnule preşedinte?

— Da, domnule general?

— Recomand să încercăm să liniştim lucrurile.

— Şi cum facem asta? vru să ştie Fowler. Dacă a fost în legătură cu activitatea lor de alarmă?

Drumul la vale pe George Washington Parkway fu lipsit de evenimente. Deşi şoseaua era acoperită de zăpadă, Goodley menţinuse o viteză constantă de şaizeci şi cinci de kilometri pe oră şi

nu pierduse nici măcar o dată controlul, ocolind maşinile abandonate ca un pilot de curse la Daytona. Trase la Pentagon, la intrarea River/Mall. Paznicul civil era acum dublat de un soldat a cărui carabină M-16 era fără îndoială încărcată.

— CIA, anunţă Goodley.

— Aşteaptă, îi somă paznicul.

Ryan îşi scoase ecusonul.

— Pune-l în fantă. Cred că e valabil aici.

Goodley procedă cum i se spusese. Ecusonul special al lui Ryan avea codul potrivit pentru acest dispozitiv de securitate. Poarta se ridică şi bariera care bloca şoseaua coborî, deschizând drumul. Soldatul dădu din cap. Dacă permisul funcţionase, totul trebuia să fie în regulă, nu-i aşa?

— Drept până la primul grup de uşi.

— Parchez maşina?

— Las-o! Vii înăuntru cu mine.

Paza interioară de la intrare era şi ea întărită. Jack încercă să treacă prin detectorul de metale, dar fu oprit de mărunţişul din buzunare pe care îl aruncă furios pe podea.

— CNCM?

— Veniţi cu mine, domnule.

Intrarea la Centrul Naţional de Comandă Militară era barată de un perete din sticlă rezistentă la gloanţe, în spatele căruia se afla o femeie sergent de culoare, cu un revolver.

— CIA, trebuie să intru.

Ryan îşi ţinu ecusonul lipit de tamponul negru şi din nou acesta funcţionă.

— Cine sunteţi, domnule? întrebă un subofiţer din Marină.

— Directorul adjunct al CIA. Mă duci imediat la cine conduce aici.

— Urmaţi-mă, domnule. Persoana pe care trebuie să o vedeţi este căpitanul Rosselli.

— Căpitan? Nici un ofiţer mai mare în grad?

— Generalul Wilkes n-a apărut, domnule. Nu ştim unde dracu’ este.

Bărbatul coti pe o uşă. Ryan văzu un căpitan din Marină şi un locotenent-colonel din Forţele Aeriene, un panou de alarmă şi un grup de telefoane cu mai multe linii.

— Tu eşti Rosselli?

— Aşa este – şi tu?

— Jack Ryan, director adjunct CIA.

— N-ai ales un loc potrivit pentru vizită, amice, rosti colonelul Barnes.

— S-a schimbat ceva?

— Tocmai am avut ceva ce seamănă cu lansarea unei rachete în Rusia…

— Iisuse!

— N-a urcat nici o rachetă, poate că e o explozie în tunel. Ai ceva ce-ar trebui să ştim?

— Am nevoie de o legătură cu centrul de comandă FBI şi trebuie să vorbesc cu voi amândoi.

— Asta-i o nebunie, spuse Rosselli, două minute mai târziu.

— Poate că da.

Ryan ridică receptorul.

— Dan, aici Jack.

— Unde dracu' eşti, Jack? Am sunat la Langley.

— La Pentagon. Ai ceva în legătură cu bomba?

— Fii gata, am o legătură cu doctorul Larry Parsons. El este şeful ECUN. Ai legătura cu el.

— OK, aici Ryan, directorul adjunct al CIA. Vorbeşte-mi.

— Bomba a fost confecţionată cu plutoniu american. Asta-i sigur. Au reverificat probele de patru ori. Fabrica Savannah River, februarie 1968, reactorul K.

— Eşti sigur? întrebă Jack, dorind din toată inima ca răspunsul să fie afirmativ.

— Absolut. Deşi pare o nebunie, era materialul nostru.

— Altceva?

— Murray îmi spune că ai avut probleme cu estimarea randamentului. Eu am fost acolo, OK? Acesta a fost un dispozitiv mic, sub cincisprezece – asta înseamnă unu-cinci kilotone randament. Există supravieţuitori de pe scena tragediei – nu mulţi, dar i-am văzut. Nu sunt sigur ce a dat peste cap estimarea iniţială, dar am fost acolo şi îţi spun că a fost una mică. De asemenea, se pare că a fost un fâs. Acum, încercăm să stabilim mai multe în legătură cu asta – dar aici este partea importantă, OK? Materialul bombei era în mod sigur de origine americană. Sută la sută.

Rosselli se aplecă pentru a se asigura că linia telefonică cu cartierul general al FBI-ului era una sigură.

— Aşteaptă o clipă. Domnule, aici căpitanul Jim Rosselli, U.S. Navy. Am un masterat în fizică atomică. Doar ca să fim siguri că auzim corect, vreau să-mi dai proporţia 239/240, bine?

— Imediat... Da, 239 era nouă opt virgulă nouă trei; 240 este zero virgulă patru cinci. Vrei şi elementele din urmă?

— Nu, asta-i suficient. Mulţumesc, domnule.

Rosselli îşi ridică privirea şi rosti cu voce scăzută:

— Fie că spune adevărul, fie că e un mincinos deştept.

— Domnule căpitan, mă bucur că eşti de acord. Am nevoie să faci ceva.

— Ce anume?

— Trebuie să intru pe hot-line.

— Nu pot să permit asta.

— Domnule căpitan, ai urmărit mesajele?

— Nu, Rocky şi cu mine nu am avut timp. Avem trei bătălii separate în curs şi…

— Hai să aruncăm o privire.

Ryan nu mai fusese acolo, o ciudăţenie pe care nu şi-o putea explica. Copiile imprimate ale mesajelor erau păstrate pe un clipboard. În încăpere erau şase oameni şi toţi arătau cenuşii.

— Cristoase, Ernie… observă Rosselli.

— Ceva în ultimul timp? întrebă Ryan.

— Nimic, de când preşedintele a trimis un mesaj acum douăzeci de minute.

— Mergea bine, când am fost aici, chiar după… o, Dumnezeule… murmură Rosselli, când ajunse la fundul teancului de mesaje.

— Preşedintele şi-a pierdut capul, spuse Jack. Refuză să accepte informaţii de la mine şi refuză să-l asculte pe vicepreşedintele Durling. Acum, asta-i o chestie simplă, nu? Îl cunosc pe preşedintele Narmonov. El mă cunoaşte pe mine. Cu ceea ce ne-a dat FBI-ul şi ce-ai auzit puţin mai devreme, domnule căpitan, cred că aş putea să reuşesc să fac ceva. Dacă nu…

— Domnule, nu este posibil, protestă Rosselli.

— De ce? întrebă Jack.

Deşi inima îi bătea nebuneşte, se obligă să-şi controleze respiraţia. Trebuia să fie calm, înainte de toate.

— Esenţial în privinţa acestei legături este că doar doi oameni sunt… — unul dintre ei, acum poate amândoi, nu acţionează în deplinătatea facultăţilor sale. Uite în ce situaţie ne aflăm. Nu te pot obliga să faci asta. Îţi cer să gândeşti. Adineauri ţi-ai folosit capul. Foloseşte-l din nou, spuse calm Ryan.

— Ne vor închide pentru aşa ceva, mormăi supervizorul legăturii.

— Trebuie să fii în viaţă ca să fi închis, replică Jack. În clipa asta, suntem la SNAPCOUNT. Ştiţi cât de serioasă este situaţia. Domnule căpitan Rosselli, eşti ofiţerul cel mai mare în grad prezent şi vei face apelul.

— Voi vedea tot ce introduci în maşină, înainte de a fi transmis.

— În regulă. Pot să bat chiar eu la maşină.

— Da. Tu dactilografiezi şi va fi reîncărcat şi cifrat înainte de a fi transmis.

Un sergent din Infanteria Marină îi făcu loc. Ryan se aşeză şi îşi aprinse o ţigară, ignorând semnul care interzicea fumatul.

ANDREI ILICI, bătu încet Ryan. AICI ESTE JACK RYAN. ÎNCĂ ÎŢI MAI FACI SINGUR FOCUL ÎN CABANĂ?

— OK?

Rosselli îi făcu semn cu capul subofiţerului aşezat lângă Ryan.

— Transmite.

— Ce este asta? întrebă ministrul apărării.

Patru oameni se agitau la terminal. Un maior din Armata Sovietică traduse.

— Ceva nu-i în regulă, spuse ofiţerul cu comunicaţiile. Acesta este…

— Transmite: *Îţi aminteşti cine ţi-a bandajat genunchiul?*

— Ce?

— Transmite! spuse Narmonov.

Aşteptară două minute.

ANATOLI, PAZNICUL TĂU PERSONAL, M-A AJUTAT, DAR PANTALONUL MEU ERA FERFENIŢĂ.

— E Ryan.

— Asigură-te, spuse Golovko.

Translatorul privi ecranul.

— Spune: *Şi prietenul nostru e bine?*

Ryan bătu: A AVUT O ÎNMORMÂNTARE ONORABILĂ LA CAMP DAVID.

— Ce dracu'? întrebă Rosselli.

— Nu există douăzeci de oameni în lume care ştiu asta. Se asigură că sunt chiar eu, răspunse Jack.

Degetele lui erau aşezate pe clape.

— Pare o tâmpenie.

— OK, e o tâmpenie, dar dăunează cu ceva? întrebă Ryan.

— Transmite.

— Ce dracu' e asta? urlă Fowler. Cine face chestia asta?

— Avem un mesaj de la preşedinte. Ne ordonă să…

— Ignoră-l, spuse rece Jack.

— La dracu', nu pot!

— Domnule căpitan, preşedintele şi-a pierdut controlul. Dacă-i permiţi să mă întrerupă, familia ta, familia mea, o mulţime de oameni vor muri. Jurământul tău este făcut în faţa Constituţiei, nu a preşedintelui. Acum, uită-te din nou pe mesajele alea şi spune-mi că nu am dreptate!

— De la Moscova, interveni translatorul.

Ryan, ce se întâmplă?

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:

AM FOST VICTIMELE UNUI ACT TERORIST. AICI A FOST O MARE ZĂPĂCEALĂ, DAR ACUM AVEM DOVEZI ÎN PRIVINŢA ORIGINII ARMEI.

SUNTEM SIGURI CĂ ARMA NU A FOST SOVIETICĂ. REPET, SUNTEM SIGURI CĂ ARMA NU A FOST SOVIETICĂ.

ÎNCERCĂM ACUM SĂ-I PRINDEM PE TERORIŞTI. S-AR PUTEA SĂ-I

AVEM ÎN URMĂTOARELE CÂTEVA MINUTE.

— Transmite: *De ce ne-a acuzat preşedintele tău de asta*? urmă o altă pauză de două minute.

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:
AICI AM FOST VICTIMELE UNEI MARI CONFUZII. AVEAM UNELE RAPOARTE DESPRE TULBURĂRI POLITICE ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ. ACESTE RAPOARTE ERAU FALSE, DAR NE-AU ZĂPĂCIT FOARTE TARE. ÎN PLUS, CELELALTE INCIDENTE AU AVUT EFECTE INCENDIARE DE AMBELE PĂRŢI.

— E adevărat.

— Pete, trimite oameni acolo cât poţi de repede şi arestează-l.
Connor nu putea spune nu, în ciuda privirii pe care o primi de la Helen D'Agustino. Sună la cartierul general al Serviciului Secret şi transmise mesajul.

— Întreabă: Ce... ce *sugerezi?*

TE ROG SĂ AI ÎNCREDERE ÎN NOI ŞI SĂ NE PERMIŢI SĂ AVEM ÎNCREDERE ÎN TINE. AMÂNDOI TREBUIE SĂ EVITĂM AŞA CEVA. SUGEREZ CA ŞI VOI ŞI NOI SĂ REDUCEM NIVELUL DE ALARMĂ AL FORŢELOR STRATEGICE ŞI SĂ ORDONĂM TUTUROR TRUPELOR FIE SĂ-ŞI MENŢINĂ POZIŢIILE, FIE SĂ SE RETRAGĂ DIN FAŢA ORICĂREI UNITĂŢI SOVIETICE SAU AMERICANE AFLATĂ ÎN IMEDIATĂ APROPIERE ŞI, DACĂ ESTE POSIBIL, TOATE SCHIMBURILE DE FOCURI SĂ FIE OPRITE IMEDIAT.
— Ei, bine? întrebă Ryan.
— Transmite.

— Poate să fie un truc? întrebă ministrul apărării. Poate să nu fie un truc?
— Golovko?
— Cred că este Ryan şi cred că este sincer... dar poate să-şi convingă preşedintele?
Preşedintele Narmonov se îndepărtă o clipă, gândindu-se la istorie. Gândindu-se la Nikolai al II-lea.
— Dacă ne reţinem trupele...?
— Atunci, ei pot să ne lovească şi capacitatea noastră de a riposta este înjumătăţită!
— Este suficientă o jumătate? întrebă Narmonov, întrezărind o portiţă de scăpare, aplecându-se spre ea, rugându-se ca deschiderea

să fie reală. Jumătate este suficient pentru a-i distruge?

Ministrul apărării dădu din cap.

— Sigur, avem mai mult decât dublul necesarului pentru a-i distruge. E vorbă de supradotare.

— Domnule, răspunsul sovietic spune aşa:

Ryan,

La ordinul meu, transmis în timp ce citeşti mesajul, forţele strategice sovietice vor rămâne pe poziţii. Vom menţine pentru moment alarma defensivă; dar vom aduce forţele ofensive la un nivel de alarmă mai redus, care este, totuşi, mai ridicat decât standardele de pe timp de pace. Dacă faceţi la fel, propun o retragere mutuală în mai multe faze în următoarele cinci ore.

Capul lui Jack căzu pe claviatură, bătând chiar câteva caractere pe ecran.

— Pot să beau un pahar cu apă? Mi-e gâtul cam uscat.

— Domnule preşedinte? interveni Fremont.

— Da, domnule general.

— Indiferent cum s-a întâmplat asta, cred că a fost o idee bună.

Bob Fowler vru să azvârle cana de cafea de perete, dar se abţinu. Nu avea importanţă, nu-i aşa? Avea, dar nu în acest sens.

— Ce recomanzi?

— Doar ca să fim siguri, aşteptăm până când avem dovezi că îşi menţin poziţiile. Când le vom avea, putem să ne retragem şi noi. Pentru început – chiar acum – putem revoca SNAPCOUNT, fără o degradare reală a gradului nostru de pregătire.

— Domnule general Borstein?

— Sunt de acord, spuse vocea de la NORAD.

— Se aprobă.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. Ne vom ocupa imediat.

Generalul Peter Fremont, Forţele Aeriene ale Statelor Unite, Comandant Suprem al Comandamentului Aerian Strategic, se întoarse spre Comandantul Adjunct (Operaţiuni) al Statului său Major.

— Continuaţi starea de alarmă, poziţionaţi avioanele, dar ţineţi-le la sol. Hai să dezarmăm rachetele alea.

— Contact… relevment trei-cinci-doi… distanţa şapte mii şase sute de metri.

Aşteptaseră mai multe minute pentru asta.

— Pregătiţi-o. Fără cabluri, punct de activare la patru mii de metri de la ieşire.

Dubinin îşi ridică privirea. Nu ştia de ce avionul de deasupra nu

executase deja un alt atac.

— Gata! anunţă, o clipă mai târziu, ofiţerul cu armamentul.

— Foc! ordonă Dubinin.

— Domnule căpitan, soseşte un mesaj prin ELF, spuse la interfon ofiţerul cu comunicaţiile.

— Ăsta-i mesajul care anunţă sfârşitul lumii, oftă căpitanul. Ei, noi ne-am tras muniţia, nu-i aşa?

Ar fi fost frumos să poată gândi că acţiunea lor va salva vieţi, dar nu era cazul. Le va oferi forţelor sovietice posibilitatea să ucidă mai mulţi americani, ceea ce nu era chiar acelaşi lucru. Tot ce era legat de armele nucleare era râu, nu-i aşa?

— Plonjăm?

Dubinin neagă din cap.

— Nu, par să aibă mai multe necazuri cu turbulenţa de suprafaţă decât mă aşteptam. De fapt, am putea fi mai în siguranţă aici. Vino dreapta la zero-nouă-zero. Suspendaţi sonarul activ. Măriţi viteza la zece noduri.

Un alt apel la interfon:

— Avem mesajul… un grup de cinci: „Încetaţi toate ostilităţile”.

— Adâncime de antenă, repede!

Poliţia mexicană se dovedi a fi extrem de cooperantă şi spaniola literară a lui Clark şi Chavez nu dăună foarte mult. Patru detectivi în civil de la Poliţia Federală aşteptară pe hol împreună cu ofiţerii CIA, în timp ce alţi patru ofiţeri în uniformă, cu arme automate uşoare, ocupară poziţii discrete în apropiere.

— Nu avem oameni suficienţi ca să procedăm cum trebuie, se îngrijoră federalul mai mare în grad.

— Mai bine s-o facem în afara avionului, propuse Clark.

— *Muy bien*, *Senor.* Crezi că pot fi înarmaţi?

— De fapt, nu, nu cred. Armele pot fi periculoase când călătoreşti.

— Are vreo legătură cu… Denver?

Clark se întoarse şi dădu din cap.

— Aşa credem.

— Va fi interesant să vedem cum arată nişte astfel de oameni.

Desigur, detectivul se referea la contactul direct. Văzuse fotografiile.

DC-10 trase la poartă şi opri cele trei motoare. Reactorul se deplasă câţiva metri, unindu-se cu uşa din faţă.

— Călătoresc la clasa întâi, spuse inutil John.

— *Şi.* Linia aeriană afirmă că sunt cincisprezece pasageri la clasa întâi şi li s-a transmis să-i reţină pe ceilalţi. Vei vedea,Senor Clark, ne cunoaştem meseria.

— Nu am nici o îndoială. Iartă-mă dacă am dat impresia asta,

Teniente.

— Sunteţi de la CIA, nu?

— Nu-mi este permis să vă spun.

— Atunci, bineînţeles că sunteţi. Ce veţi face cu ei?

— Vom discuta, spuse simplu Clark.

Omul de serviciu de la poartă deschise uşa spre pistă. Doi ofiţeri ai Poliţiei Federale îşi ocupară locurile la stânga şi la dreapta uşii, cu hainele descheiate. Clark se rugă să nu se tragă. Oamenii începură să iasă şi, din zona de aşteptare, se strigau obişnuitele urări de bun venit.

— Asta e, rosti încetişor Clark.

Locotenentul de poliţie îşi îndreptă cravata pentru a le semnala oamenilor de la uşă. Sarcina le fu uşurată de ultimii doi pasageri de clasa întâi care ieşiră. Qati arăta bolnav şi palid, observă Clark. Poate că fusese un zbor rău. Păşi peste bariera de frânghie. Chavez făcu acelaşi lucru, zâmbind şi strigând la un pasager care îi privi cu o uimire făţişă.

— Ernesto! spuse John, alergând spre el.

— Mi-e teamă că nu sunt…

Clark trecu chiar pe lângă omul din Miami. Obosit de zborul din America, relaxat de gândul că scăpaseră, Ghosn reacţionă cu întârziere. Când începu să se mişte, fu placat din spate. Alt poliţist îi plasă pistolul în ceafă şi i se puseră cătuşele.

— Ei, fir-aş al dracului! se miră Chavez. Tu eşti tipul cu cărţile! Ne-am mai întâlnit, iubiţel.

— Qati, i se adresă John celuilalt.

Fuseseră deja percheziţionaţi. Nici unul nu era înarmat.

— Doream să te întâlnesc de ani de zile.

Clark le luă biletele. Poliţia urma să recupereze bagajele. Tot ea îi scoase foarte repede afară. Pasagerii cu afaceri şi turiştii nu vor şti că se petrecuse ceva neobişnuit până când, după câteva minute, li se va povesti de către membrii familiilor care aşteptau.

— Bine lucrat, domnule locotenent, îi zâmbi John ofiţerului principal.

— Cum am spus, ne cunoaştem meseria.

— Poţi pune pe cineva să telefoneze la ambasadă şi să le spună că i-am prins pe amândoi vii?

— Desigur.

Cei opt oameni aşteptară în încăperea mică, în timp ce bagajele erau recuperate. În ele se puteau găsi probe şi nu era chiar atâta grabă. Locotenentul de poliţie mexican le examină feţele cu atenţie, dar nu văzu nimic altceva decât ce văzuse pe feţele a o sută de asasini. Era vag dezamăgit, chiar dacă era un copoi suficient de bun ca să ştie că existau şi alte surprize. Bagajul fu percheziţionat, dar în afară de câteva medicamente pe reţetă – acestea fură verificate şi

determinate ca nefiind narcotice – nu exista în ele nimic neobişnuit. Poliţia împrumută o dubiţă de la aeroport pentru drumul până la Gulfstream.

— Sper că v-a făcut plăcere sejurul în Mexic, spuse la despărţire locotenentul.

— Ce naiba se petrece? întrebă femeia pilot.

Deşi în haine civile, era maior în Forţele Aeriene.

— Să-ţi explic, spuse Clark. Voi, cercetaşii aerului, veţi pilota avionul la Andrews. Domnul Chavez şi cu mine îi vom intervieva pe aceşti doi domni în spate. Nu veţi vedea, nu veţi auzi, nu veţi gândi nimic despre ceea ce se petrece în spate.

— Ce…

— Asta a fost doar o idee, doamnă maior. Nu vreau să ai nici o legătură cu asta. Trebuie să explic din nou?

— Nu, domnule.

— Atunci, hai să plecăm dracului de aici.

Pilotul şi copilotul se duseră în faţă. Cei doi tehnicieni de comunicaţii se aşezară la consolele lor şi traseră draperia între ei şi cabina principală.

Clark se întoarse şi îi văzu pe cei doi musafiri schimbând priviri. Asta nu era bine. Îi scoase cravata lui Qati şi i-o înfăşură în jurul ochilor. Chavez făcu acelaşi lucru cu celălalt. Apoi le puseră căluşuri şi Clark merse în faţă să caute nişte antifoane. În sfârşit, îi aşezară pe cei doi în scaune atât de depărtate cât permitea cabina avionului. John permise avionului să decoleze, înainte de a mai face altceva. Realitatea era că dispreţuia tortura, dar acum avea nevoie de informaţii şi era pregătit să facă orice ca să le obţină.

— Torpilă în apă!

— Cristoase, este exact în pupa noastră!

Ricks se întoarse.

— Toată viteza posibilă, vino stânga la doi-şapte-zero! Secundule, ocupă-te de lansarea de răspuns!

— Înţeles! Foc, ordonă Claggett. Unu-opt-zero, punct de activare trei mii, adâncimea iniţială de căutare două sute.

— Gata!

— Egalaţi şi lansaţi!

— Torpila trei lansată, domnule.

Era o tactică standard. Torpila lansată pe un curs reciproc îl va obliga cel puţin pe celălalt să taie cablurile de control care-l legau de arma lui. Ricks era deja în cabina sonarului.

— Am ratat tranzientul de lansare, domnule şi n-am prins nici peştele imediat. Zgomot de suprafaţă…

— Îl luăm la adânc? îl întrebă Ricks pe Claggett.

— Acest zgomot de suprafaţă poate fi cel mai bun prieten al nostru.
— OK, Dutch… ai avut dreptate mai devreme, ar fi trebuit să lansez motorul exterior.
— Mesaj ELF, domnule – SNAPCOUNT este anulat.
— Anulat? întrebă Ricks, nevenindu-i să creadă.
— Anulat, da, domnule.
— Ei, asta-i o veste bună, răsuflă uşurat Claggett.

— Şi acum? se întrebă ofiţerul de la tactică.
Mesajul din mâna lui nu avea nici un sens.
— În sfârşit, l-am prins pe ticălos.
— Vezi-ţi de urmărire.
— Domnule, a tras asupra lui *Maine.*
— Ştiu, dar nu pot.
— Asta-i o nebunie.
— Sigur că este, fu de acord ofiţerul de la tactică.

— Viteza?
— Şase noduri, domnule – manevra zice că rulmenţii arborelui elicei sunt într-o stare destul de proastă.
— Dacă mai încercăm… se încruntă Ricks.
Claggett îl completă:
— … toată şandramaua se duce naibii. Cred că e timpul pentru unele contramăsuri.
— Fă-o.
— Camera de cinci, lansaţi bulele.
Claggett se întoarse spre Ricks.
— Nu mergem suficient de repede pentru ca o schimbare de drum să fie foarte utilă.
— Cred că şansele sunt egale.
— Ar putea fi mai rău. De ce dracu’ crezi c-au anulat SNAPCOUNT? întrebă secundul, privind ecranul sonarului.
— Secundule, cred că pericolul de război a trecut… Nu ne-am descurcat prea bine, nu-i aşa?
— Asta-i bună, cine putea să ştie?
Ricks se întoarse:
— Mulţumesc, secundule.
— Torpila este acum activă, în mod de emisie şi ascultare, relevment unu-şase-zero.

— Torpilă americană Mark 48, relevment trei-patru-cinci, tocmai a devenit activă.
— Toată viteza înainte, menţineţi cursul, ordonă Dubinin.
— Contramăsuri? întrebă *Starpom-ul.*

Căpitanul clătină din cap.

— Nu, nu – suntem la limita distanţei… şi asta n-ar face decât să-i dea un motiv să se întoarcă încoace. Condiţiile de suprafaţă vor ajuta. Nu suntem proiectaţi pentru acţiuni de luptă pe vreme proastă, sublinie Dubinin. Solicită instrumentele.

— Domnule căpitan, am semnalul de la satelit – e un mesaj către toate forţele: „Dezangajaţi şi retrageţi-vă din faţa oricăror forţe ostile, atacaţi numai pentru autoapărare”.

— Voi fi deferit Curţii Marţiale, observă calm Valentin Borisovici Dubinin.

— N-ai procedat greşit, ai reacţionat corect la fiecare…

— Mulţumesc. Sper că vei depune mărturie în acest sens.

— Modificare în semnal – modificare de aspect, torpila a virat spre vest, îndepărtându-se de noi, comunică locotenentul Rîkov. Primul viraj programat a fost, probabil, la dreapta.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu a fost la stânga. Cred că am supravieţuit. Acum, dacă şi arma noastră ar rata…

— Domnule, continuă să se apropie. Torpila este probabil în achiziţie – acum emite semnale.

— Mai puţin de două mii de metri, anunţă Ricks.

— Da, fu de acord Claggett.

— Mai încearcă nişte contramăsuri – la dracu’, aplică-le încontinuu.

Situaţia tactică se înrăutăţea. *Maine* nu se deplasa suficient de repede ca să poată lua un curs de evitare eficace. Contramăsurile umplură marea cu bule şi, în timp ce acestea puteau să atragă torpila rusească într-un viraj – singura lor speranţă reală – tristul adevăr era că, pe măsură ce penetra bulele, sonarul torpilei ruseşti îl va descoperi din nou pe *Maine.* Era posibil ca un set continuu de astfel de ţinte false să satureze dispozitivul de căutare. În acest moment, era cel mai bun lucru pe care îl puteau încerca.

— Hai să-l menţinem aproape de suprafaţă, adăugă Ricks.

Claggett îl privi şi dădu înţelegător din cap.

— Nu merge, domnule… Am pierdut ţinta la pupa, acum e ecranată.

— Navă la suprafaţă! strigă Ricks.

— Captură de suprafaţă?

— Ei bine, secundule, nu mai am nici o idee.

— Să venim la stânga, paralel cu valurile?

— OK, fă-o.

Claggett intră în camera de control.

— Ridicaţi periscopul!

Aruncă o privire rapidă şi controlă cursul submarinului.

— Vino la dreapta, la curs nou zero-cinci-cinci!

USS *Maine* ieşi la suprafaţă pentru ultima dată, într-o mare cu valuri de zece metri şi un întuneric aproape total. Coca lui circulară se legănă în valurile care se rostogoleau şi submarinul viră cu încetineală.

Contramăsurile erau o greşeală. Deşi torpila rusească emitea, era mai ales o urmăritoare de siaj. Dispozitivul ei de căutare identifică bulele, iar şirul de contramăsuri constitui o urmă aproape perfectă care încetă brusc. Când *Maine* ieşi la suprafaţă, submarinul părăsi curentul de bule. Din nou, factorii implicaţi fură tehnici. Turbulenţa de suprafaţă zăpăci programul de urmărire a siajului şi torpila îşi începu căutarea circulară programată, imediat sub suprafaţă. La al treilea circuit, descoperi un ecou neobişnuit de puternic în mijlocul formelor vagi de deasupra capului ei. Torpila viră pentru apropiere, activându-şi sistemul de detonare cu influenţă magnetică. Arma rusească era mai puţin sofisticată decât torpila americană Mark 50. Nu putea urca mai sus de douăzeci de metri adâncime şi, din cauza asta, nu fu atrasă spre suprafaţă. Câmpul magnetic activ pe care îl genera se răspândi ca o invizibilă plasă de păianjen şi, când această reţea fu perturbată de prezenţa unei mase metalice…

Focoasa de o mie de kilograme explodă la cincisprezece metri de pupa deja infirmă a lui *Maine.* Nava de război de douăzeci de mii de tone se zgudui ca şi cum ar fi fost ciocnită în plin.

Instantaneu, răsună o alarmă:

— *Inundaţie, inundaţie*, *inundaţie în sala maşinilor!*

Ricks ridică telefonul:

— Cât este de rău?

— Evacuaţi pe toată lumea, domnule.

— Abandonaţi nava! Desfăşuraţi echipamentul de supravieţuire! Emiteţi mesajul: avarie, mă scufund, daţi poziţia noastră!

— Domnule căpitan Rosselli, soseşte un mesaj fulger.

Ryan îşi ridică privirea. Băuse paharul cu apă, urmat de ceva mai rece şi acidulat. Indiferent care era mesajul, ofiţerul naval putea să se descurce.

— Sunteţi domnul Ryan? întrebă un bărbat în costum.

Alţi doi se aflau în spatele lui.

— Domnul doctor Ryan, da.

— Serviciul Secret, domnule, preşedintele ne-a ordonat să venim aici şi să vă arestăm.

Jack izbucni în râs.

— Pentru ce?

Agentul se arătă jenat.

— Nu ne-a spus, domnule.

— Nu sunt poliţist, dar tatăl meu a fost. Nu cred că mă puteţi aresta

fără motiv. Ştii, legea. Constituţia. „Păstrează, protejează şi apără.”

Agentul fu imediat într-un impas. Avea ordine de la o persoană căreia trebuia să i se supună, dar era prea profesionist pentru a încălca legea.

— Domnule, preşedintele a spus…

— Hai să-ţi spun cum facem. Eu o să stau chiar aici şi tu poţi să vorbeşti cu preşedintele la telefonul acela şi să afli cum trebuie să procedezi. Nu plec nicăieri.

Jack îşi aprinse încă-o ţigară şi ridică un alt receptor.

— Alo?

— Hei, fetiţo.

— Jack! Ce se petrece?

— E în regulă. A fost un pic cam urât, dar situaţia e sub control acum, Cathy. Mi-e teamă că voi rămâne aici pentru un timp, dar e în regulă, Cathy, zău.

— Sigur?

— Tu gândeşte-te numai la noul bebeluş şi la nimic altceva.

— Am întârziat, Jack. Numai o zi, dar…

— Bine.

Ryan se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi fericit.

— Vrei să fie fată, nu?

— Da.

— Atunci, cred că şi eu vreau la fel. Scumpo, încă sunt ocupat aici, dar nu-ţi face griji. Trebuie să te las. Pa.

Puse la loc receptorul.

— Mă bucur că mi-am amintit să fac asta.

— Domnule, preşedintele vrea să vă vorbească.

Şeful agenţilor îi întinse receptorul lui Ryan.

Ce te face să crezi că eu vreau să vorbesc cu el? aproape că întrebă Jack. Dar ar fi fost ceva neprofesionist. Luă receptorul.

— Aici Ryan, domnule.

— Spune-mi ce ştii, ceru tăios Fowler.

— Domnule preşedinte, dacă-mi daţi vreo cincisprezece minute, pot să fac o treabă mai bună. Dan Murray de la FBI ştie la fel de mult ca mine, iar eu trebuie să iau legătura cu doi ofiţeri. E bine aşa, domnule?

— Foarte bine.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

Ryan înapoie receptorul şi făcu un apel la Centrul Operaţional CIA.

— Aici Ryan. Clark a făcut treaba?

— Domnule, este un circuit nesigur.

— Nu-mi pasă. Răspunde la întrebare.

— Da, domnule, acum sunt în zbor spre casă. Nu avem o legătură de comunicaţii cu avionul. Aparţine Forţelor Aeriene.

— Care-i tipul cel mai bun pentru evaluarea exploziei?

— Aşteptaţi.

Ofiţerul comandant al gărzii transmise întrebarea omului de la Ştiinţă şi Tehnologie.

— El spune că doctorul Lowell de la Lawrence Livermore.

— Puneţi-l în mişcare. Baza aeriană cea mai apropiată este probabil Travis. Faceţi-i rost de ceva rapid.

Ryan întrerupse legătura şi se întoarse spre ofiţerul mai mare în grad de la hot-line.

— Un VC-20 a decolat de curând din Mexico City îndreptându-se spre Andrews. Am doi ofiţeri şi doi... două alte persoane la bord. Trebuie să stabilesc o legătură de comunicaţii cu avionul. Pune pe cineva să o facă, te rog.

— Nu o putem face aici, domnule, dar se poate din sala de şedinţe de vizavi.

Ryan se ridică.

— Veniţi cu mine? îi întrebă el pe agenţii Serviciului Secret.

Cu greu putea exista un moment mai amar, îşi zise Qati, dar o clipă mai târziu îşi dădu seama că nu era adevărat. Înfrunta moartea de un an şi moartea, indiferent de motiv, era totuşi moarte. Dacă ar fi scăpat... dar nu scăpase.

— OK, hai să discutăm.

— Nu înţeleg, spuse Qati în arabă.

— Am necazuri cu accentul ăsta, replică Clark. Am învăţat limba de la un saudit. Te rog, vorbeşte rar.

Qati îşi permise pentru moment să fie şocat de utilizarea limbii lui materne. Decise să răspundă în engleză, pentru a-şi arăta propria inteligenţă.

— Nu-ţi voi spune nimic.

— O vei face cu siguranţă.

Qati ştia că trebuia să reziste cât putea de mult. Merita preţul.

43
Răzbunarea lui Moedred

Dubinin nu avea altă variantă. Imediat ce fu sigur că torpila americană era distrusă, ridică antena de satelit şi emise raportul. Orion-ul american lăsă să cadă geamanduri în jurul lui, dar nu atacă, confirmându-i impresia că ceea ce comisese era altceva decât un asasinat. De îndată ce semnalul fu recepţionat, vira şi se îndreptă în direcţia exploziei. Un marinar nu putea face nimic altceva.

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:
CU REGRET, TE INFORMEZ CĂ UN SUBMARIN SOVIETIC, DUPĂ CE A FOST ATACAT, A CONTRAATACAT UN SUBMARIN AMERICAN, POSIBIL AVARIINDU-L. S-AR PĂREA CĂ ACEST ATAC A AVUT LOC CU PUŢIN ÎNAINTE SĂ TRANSMIT ORDINUL DE DEZANGAJARE. NU MĂ SCUZ PENTRU ACEASTĂ GREŞEALĂ. INCIDENTUL VA FI INVESTIGAT ŞI, DACĂ FAPTELE O JUSTIFICĂ, CĂPITANUL SUBMARINULUI NOSTRU VA FI SEVER PEDEPSIT.

— Ei, bine?
— Domnule preşedinte, mă gândesc să confirmăm, să-i mulţumim preşedintelui sovietic şi să nu facem caz de chestia asta, răspunse Jack.
— Sunt de acord. Mulţumesc.
Linia se întrerupse din nou.
— Asta a fost nava mea, mârâi Rosselli.
— Da, oftă Ryan. Îmi pare rău. Am fost îmbarcat pe submarine, cu Bart Mancuso, fiindcă veni vorba. Îl cunoşti?
— E comandantul escadrei de la Bangor.
Ryan se întoarse:
— Da? N-am ştiut. Îmi pare rău, domnule căpitan, dar ce altceva putem face?
— Ştiu, spuse cu voce scăzută Rosselli. Dacă au noroc, poate reuşesc să scoată echipajul.

Jackson aproape că nu mai avea combustibil şi era gata să se întoarcă. *Theodore Roosevelt* reperase un Alfa Strike şi era pregătit de decolare, când sosiră noile ordine. Grupul de luptă mări imediat viteza pentru a deschide distanţa între formaţiile americană şi rusă. Lui Jackson nu i se părea că fuge. Hawkeye-ul transmise un avertisment că navele ruseşti virau spre vest – poate în vânt, pentru a lansa aparatele de zbor. Dar, deşi patru avioane de vânătoare erau în aer,

ele dădură ocol grupului de luptă care îşi continuă drumul spre vest. Radarele lor de căutare erau înălţate, dar radarele de dirijare a rachetelor fuseseră coborâte. Asta, ştia el, era un semn îmbucurător.

Şi aşa, îşi spuse Robby, *ia sfârşit al doilea război al meu*, *dacă asta o fi fost...* îşi băgă Tomcat-ul în viraj, cu Sanchez lângă aripa lui. Alte patru F-14 vor patrula aici, doar ca să supravegheze lucrurile pentru următoarele câteva ore.

Jackson agăţă cablul de frânare exact la timp ca să vadă un elicopter de salvare aterizând în faţă. Până coborî el din avion, trei oameni se aflau în spitalul navei. Coborî sub punte să vadă cine erau şi ce se petrecuse. Câteva minute mai târziu, ştia că nu va picta alte steguleţe victorioase pe aparatul lui. Nu pentru aşa ceva.

Berlinul se linişti mult mai repede decât îşi imaginase oricine. Coloana de întăriri a Regimentului 11 Blindate parcursese doar treizeci de kilometri când sosi ordinul de oprire şi ieşi de pe autostradă să aştepte. În interiorul Berlinului, brigada americană află prima şi se retrase în porţiunea vestică a zonei. Ruşii tatonară în faţă cu infanteria debarcată pentru a vedea ce se întâmpla, dar, neprimind alte ordine de reînnoire a atacului, rămaseră tensionaţi pe loc. Curând, zona fu inundată de maşini de poliţie, spre marea uimire a soldaţilor. La douăzeci de minute după ce americanii începuseră să se mişte, erau restabilite comunicaţiile cu Moscova şi ruşii se retraseră mai departe, pe poziţiile lor defensive. Fură găsite cadavrele câtorva soldaţi – cauzele morţii păreau inexplicabile – inclusiv cele ale comandantului regimentului şi ofiţerului său adjunct, plus trei echipaje de tanc, toţi ucişi cu foc de arme mici. Dar cea mai importantă descoperire fu făcută de un poliţist din Berlin, care examină primul camionul şi maşina de stat-major sfâşiate de proiectilele tunului de 25 mm al unui Bradley. Poliţistul solicită imediat asistenţă, care fu trimisă de îndată. Două dintre feţe îi păreau familiare poliţistului, deşi nu-şi putea aminti de ce.

— Jack.

— Bună, Arnie, stai jos.

— Ce s-a întâmplat, Jack?

Ryan clătină din cap. Starea lui mintală era una de ameţeală. Raţiunea îi spunea că şaizeci de mii de oameni muriseră; cu toate acestea, uşurarea la ideea că stopase ceva de o sută de ori mai rău îl lăsase într-o stare de uşoară zăpăceală.

— Încă nu sunt cu adevărat sigur, Arnie. Partea importantă o cunoşti.

— Preşedintele e dat rău peste cap.

— Ar fi trebuit să-l auzi acum vreo două ore. A pierdut, Arnie.

— Aşa rău?

Jack dădu din cap:

— Aşa rău. Poate că oricine ar fi pierdut, poate că pur şi simplu nu poţi să te aştepţi ca un tip să facă faţă la această situaţie, dar... dar asta-i treaba lui, omule.

— Ştii, odată mi-a spus că le este recunoscător lui Reagan şi celorlalţi pentru schimbări, pentru faptul că aşa ceva nu mai este posibil cu adevărat.

— Ascultă, omule, atâta vreme cât blestemăţiile astea există, este posibil.

— Susţii dezarmarea? întrebă van Damm.

Ryan îşi ridică iar privirea. Ameţeala îi dispăruse acum.

— Mi-am pierdut de mult iluziile. Vreau să spun că, dacă este posibil, mai bine v-aţi gândi dracului la asta. El nu a făcut-o. Nici măcar nu s-a uitat la jocurile strategice pe care le efectuăm. Era atât de sigur că nu se va întâmpla niciodată. Ei bine, s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Cum s-a descurcat Liz?

— Nu mă întreba. Şeful avea nevoie de sfaturi bune şi nu a primit nici unul de la ea.

— Şi tu?

— Pe mine nu m-a ascultat şi cred că în parte este vina mea.

— Hei, a trecut.

Jack dădu din nou din cap.

— Mda.

— Ryan, un telefon pentru tine.

Jack ridică receptorul.

— Aici Ryan. Da, OK. Ia-o mai încet.

Ascultă mai multe minute, luând notiţe.

— Mulţumesc, John.

— Despre ce a fost vorba?

— O confesiune. Elicopterul e gata?

— Pe platformă. În partea cealaltă, spuse unul din oamenii de la Serviciul Secret.

Elicopterul era un VH-60. Ryan se urcă la bord împreună cu van Damm şi trei agenţi şi îşi puse centura. Elicopterul decolă imediat. Cerul se înseninа. Vântul era încă destul de intens, dar spre vest se puteau vedea stele.

— Unde-i vicepreşedintele? întrebă van Damm.

— Kneecap, răspunse un agent. Mai stă acolo încă şase ore, până suntem siguri că a trecut totul definitiv.

Jack nici măcar nu auzi. Îşi pusese antifoanele şi profită de ocazie ca să se relaxeze, lăsându-şi privirea să rătăcească în voie. Văzu că elicopterul avea chiar şi un bar. Ce mod plăcut de a călători.

— Voiau să declanşeze un război nuclear? întrebă Chavez.

— Aşa au spus.

Clark îşi spălă mâinile. Nu era chiar atât de rău. Îi rupsese doar patru degete lui Qati. Cu adevărat important era modul în care acţionai asupra oaselor fracturate. Ghosn – acum îi ştia numele – rezistase ceva mai mult, dar amândouă poveştile erau aproape identice.

— Am auzit şi eu, omule, dar…

— Da. Ambiţioşi şi ticăloşi, nu-i aşa?

Clark puse nişte cuburi de gheaţa într-o pungă şi se duse s-o aşeze pe mâna lui Qati. Acum avea informaţiile şi nu era un sadic. Înţelept, îşi zise el, era să-i arunce din avion aici şi acum, dar nici asta nu era treaba lui. Amândoi teroriştii erau încătuşaţi de scaune. Clark ocupă un scaun în spate, de unde să poată fi ochii pe amândoi. Bagajul lor era tot acolo. Decise să scotocească prin el, acum că avea timp.

— Bună ziua, Ryan, spuse preşedintele din fotoliul lui. Bună, Arnie.

— Proastă zi, Bob, îl consolă van Damm.

— Foarte.

Omul îmbătrânise. Părea un clişeu, dar era adevărat. Pielea îi era pământie, iar ochii în fundul unor găvane tivite cu negru. Deşi de obicei Fowler era pedant în privinţa aspectului fizic, acum părul îi era răvăşit.

— Ryan, i-aţi prins?

— Da, domnule, doi din ofiţerii noştri de teren au pus mâna pe ei în Mexico City. Numele lor sunt Ismael Qati şi Ibrahim Ghosn. Ştiţi cine este Qati. Pe tipul ăsta îl urmărim de mult timp. A avut un rol în bombardarea Beirutului, două incidente cu avioane, o mulţime de alte lucruri, mai ales în legătură cu Israelul. Ghosn e unul din oamenii lui, evident, inginer de profesie. Au reuşit, cumva, să fabrice arma.

— Cu al cui sprijin financiar? întrebă preşedintele.

— Noi… omul nostru… a fost obligat să forţeze nota pentru a afla. Asta-i o violare tehnică…

Ochii lui Fowler reveniră la viaţă.

— Îi iert! Continuă.

— Domnule, ei spun că operaţiunea a fost suportată financiar de ayatolahul Mahmoud Haji Daryaei.

— Iran.

Nu era o întrebare, era o declaraţie. Ochii lui Fowler deveniră mai animaţi.

— Da. Cum ştiţi, Iranul nu-i chiar încântat de modul în care s-au desfăşurat acţiunile noastre în Golf şi… conform relatării oamenilor noştri, asta au declarat: era un plan în două părţi. Partea întâi o

reprezenta bomba de la Denver. Partea a doua era un incident în Berlin. Aveau un alt tip care lucra pentru ei, Gunther Bock, fost membru în Facţiunea Armata Roşie. Soţia lui a fost arestată anul trecut de germani şi, mai târziu, s-a spânzurat. Obiectivul, domnule preşedinte, era să ne târască pe noi şi pe ruşi într-un război nuclear – sau, cel puţin, să strice relaţiile noastre în aşa hal, încât situaţia din Golf să revină la haos. Asta ar fi servit intereselor iraniene – sau cel puţin aşa gândeşte Daryaei.

— Cum au obţinut arma?

— Ei spun că este israeliană – era israeliană, se corectă Ryan. Evident, s-a pierdut în 1973. Va trebui să verificăm cu israelienii, dar pare logic. Plutoniul provenea de la Savannah River şi este, probabil, o parte din marea cantitate de material dispărută acum câţiva ani. Am suspectat de mult că prima generaţie de bombe atomice israeliene a fost fabricată cu material obţinut de aici.

Fowler se ridică.

— Îmi spui că împuţitul ăsta de *mullah* a făcut asta… şi că uciderea a o sută de mii de americani nu era de ajuns? *Voia să declanşeze şi un război nuclear?*

— Astea sunt informaţiile, domnule.

— Unde se află?

— Fiindcă veni vorba, domnule preşedinte, avem destul de multe informaţii despre el. Aşa cum ştiţi, a sprijinit mai multe grupuri de teroriști. A fost cea mai zgomotoasă voce islamică împotriva Tratatului de la Vatican, dar a pierdut mult din prestigiu când acesta a început să funcţioneze şi chestia asta nu l-a înveselit prea tare. Daryaei trăieşte în Qum, în Iran. Facţiunea lui politică pierde din putere şi deja s-a încercat un atentat la viaţa lui.

— Povestea lor este plauzibilă?

— Da, domnule preşedinte, este.

— Îl crezi în stare de aşa ceva pe Daryaei?

— Oficial, domnule, aş fi obligat să spun că este. Da.

— Trăieşte în Qum?

— Exact. E un oraş cu o istorie religioasă, foarte important pentru latura şiită a Islamului. Nu ştiu ce populaţie are, sigur peste o sută de mii.

— Unde locuieşte în Qum?

— Asta-i problema. Se deplasează mult. Anul trecut aproape că a fost ucis şi a învăţat din asta. Nu doarme în acelaşi loc de două ori, aşa am înţeles. Stă în aceeaşi zonă a oraşului, dar nu pot să vă dau o locaţie cu o eroare mai mică de o milă sau două.

— Aşa procedează?

— Aşa se pare, domnule preşedinte. Astea sunt datele noastre cele mai bune.

— Dar nu-l puteţi localiza cu o precizie mai mare de o milă?

— Nu, domnule.

Fowler se gândi câteva secunde înainte de a vorbi, dar, când o făcu, sângele lui Ryan îngheţă.

— Suficient de precis.

DOMNULE PREŞEDINTE NARMONOV:

AM CAPTURAT TERORIŞTII ŞI AM DETERMINAT AMPLOAREA OPERAŢIUNII...

— Este posibil?

— Da, aşa aş zice, răspunse Golovko. Daryaei este un fanatic, îi detestă pe americani.

— Barbarii ăştia au încercat să ne momească să...

— Lasă-i pe ei să se ocupe, îl sfătui Golovko. Ei au suferit pierderile cele mai grele.

— Ştii *ce* vor dori să facă?

— Da, tovarăşe preşedinte, aşa cum ştiţi şi dumneavoastră.

DOMNULE PREŞEDINTE FOWLER:

PÂNĂ LA EXAMINAREA PROBELOR, VOI ACCEPTA ULTIMA TA COMUNICARE. NOI NE SPĂLĂM PE MÂINI. INDIFERENT CE ACŢIUNE CONSIDERI NECESARĂ, NOI NU VOM OBIECTA, NICI ACUM, NICI ÎN VIITOR. NEBUNII ACEŞTIA ERAU DISPUŞI SĂ NE DISTRUGĂ PE AMÂNDOI. SĂ-I IA DRACUL.

— Cristoase, Andriuşa, murmură Ryan.

Asta-i o declaraţie clară! Fără un cuvânt, preşedintele citi mesajul de pe ecran.

Ryan avusese impresia că Narmonov îşi menţinuse sub control emoţiile, dar acum părea exact pe dos. Fowler stătea nemişcat ca o stâncă în fotoliu, supraveghind camera cu ochi calmi.

— Lumea va învăţa o lecţie, spuse Fowler. Mă voi asigura că nimeni nu va mai face aşa ceva.

O alta linie telefonică declanşă un apel.

— Domnule preşedinte, FBI-ul.

— Da?

— Domnule preşedinte, sunt Murray, tocmai am primit un mesaj urgent de la *Bundeskriminalamt* – asta înseamnă Poliţia Criminală Federală Germană – că au găsit corpul unui anume Gunther Bock în Berlinul de Est, îmbrăcat în uniforma unui colonel din armata rusă. Mai erau încă nouă îmbrăcaţi la fel, dintre care unul se crede că este un fost colonel în Stasi. Datele pe care le-am obţinut de la Qati şi celălalt sunt confirmate în privinţa asta, domnule.

— Murray, vreau o opinie. Ai încredere în confesiuni?

— Domnule, în general vorbind, când îi arestăm, tipii ăştia cântă ca nişte canari. Nu e Mafia, nu există nici o *omerta.*

— Mulţumesc, domnule Murray.

Fowler îşi ridică privirea spre Ryan.

— Ei, bine?

— Se pare că am obţinut un material bun de la ei.

— Deci, suntem şi noi de acord o dată.

Fowler apăsă pe butonul care-i făcea legătura cu SAC.

— Domnule general Fremont?

— Da, domnule preşedinte.

— Cât de repede putem reorienta o rachetă? Vreau să atac un oraş din Iran.

— Ce?

— Îl voi lăsa pe directorul adjunct Ryan să-ţi explice.

— Ticăloşii ăia.

Fremont vorbi pentru toţi cei din încăpere.

— Da, domnule general şi intenţionez să-l distrug pe omul care a făcut asta şi să-l distrug într-un mod care să trimită un mesaj pe care să nu-l uite nimeni vreodată. Conducătorul Iranului a comis un act de război împotriva Statelor Unite ale Americii. Intenţionez să răspund proporţional cu actul lui. Vreau o rachetă orientată asupra Qumului. Cât va dura?

— Cel puţin zece minute, domnule, daţi-mi voie să verific personalul operaţional.

CINC-SAC apăsă pe comutatorul microfonului său.

— Cristoase.

— Pete, spuse adjunctul şefului de Stat Major (Operaţiuni), omul are dreptate. Nenorocitul aproape că ne-a ucis pe toţi – pe noi şi pe ruşi. Pentru profit, pentru profit politic!

— Nu-mi place.

— Trebuie să reorientezi racheta. Sugerez un Minuteman-III, de la Minot. Cele trei vehicule de reintrare vor netezi locul. Am nevoie de zece minute.

Fremont aprobă în tăcere.

— Domnule preşedinte, puteţi aştepta.

— Nu, nu voi aştepta. Ryan, ştii ce-au făcut, ştii de ce au făcut-o. A fost un act de război.

— Un act de terorism, domnule.

— Terorismul sponsorizat de stat este război – propria ta declaraţie de acum şase ani o spune!

Jack nu ştiuse că Fowler o citise şi căderea în groapa săpată chiar de el veni ca o surpriză.

— Ei bine, da, domnule, am spus asta, dar…

— *Sfântul* ăsta a încercat să ucidă… a ucis mii de americani şi a încercat să ne determine pe noi şi pe ruşi să ucidem încă două sute de milioane! Aproape că a reuşit.

— Da, domnule şi asta-i adevărat, dar…

Fowler îl întrerupse cu o mână ridicată şi continuă să vorbească, având vocea placidă a unui bărbat a cărui hotărâre era luată.

— A fost un act de război. Voi răspunde la fel. Eu sunt preşedintele. Eu sunt Comandantul Suprem. Eu sunt cel care evaluează şi acţionează, având în vedere siguranţa Statelor Unite. Eu decid ce fac militarii acestei ţări. Omul acesta a măcelărit mii de cetăţeni de-ai noştri şi a folosit o armă nucleară. Am decis că voi răspunde la fel. Conform Constituţiei, este dreptul şi datoria mea.

— Domnule preşedinte, interveni van Damm. Poporul american…

Furia lui Fowler ieşi la iveală, dar numai pentru scurt timp.

— Poporul american îmi va cere să acţionez! Dar ăsta nu este singurul motiv. Trebuie să acţionez. Trebuie să răspund… doar ca să fiu sigur că nu se va mai întâmpla iar!

— Vă rog să vă gândiţi, domnule.

— Arnold, am făcut-o.

Ryan se uită la Pete Connors şi Helen D'Agustino. Amândoi îşi ascundeau sentimentele cu o artă desăvârşită. Restul camerei era de acord cu intenţia lui Fowler şi Jack ştia deja că *nu* putea să-l contrazică pe preşedinte. Se uită la ceas şi se întrebă ce va urma.

— Domnule preşedinte, aici generalul Fremont.

— Sunt aici, domnule general.

— Am reorientat o rachetă Minuteman-III din Dakota de Nord pentru ţinta specificată. Eu… v-aţi gândit ce înseamnă asta?

— Domnule general, sunt Comandantul tău Suprem. Racheta este gata de lansare?

— Secvenţa de lansare va dura un minut, din momentul în care daţi ordinul.

— Ordinul este dat.

— Nu este chiar atât de simplu. Am nevoie de o verificare a identităţii. Aţi fost pus la curent cu procedura, domnule.

Fowler îşi scoase portofelul şi extrase din el o legitimaţie de plastic, destul de asemănătoare cu o carte de credit. Pe ea se găseau zece grupuri diferite de opt cifre. Numai Fowler ştia pe care trebuia să-l citească.

— Trei-trei-şase-zero-patru-doi-zero-nouă.

— Confirm codul de identificare. Apoi, domnule preşedinte, trebuie confirmat ordinul.

— Ce?

— Se aplică regula celor doi oameni. În cazul unui atac deschis pot să fiu eu al doilea, dar, pentru că nu este cazul, cineva de pe lista mea

trebuie să confirme ordinul.

— Îl am chiar aici pe şeful meu de stat-major.

— Răspunsul e negativ; regula este că, pentru a fi pe listă, trebuie să fii un oficial ales sau unul aprobat de Congres – adică de Senat – cum ar fi un secretar de cabinet.

— Eu sunt pe listă, interveni Jack.

— Sunteţi domnul doctor Ryan, director-adjunct al CIA?

— Da, domnule general.

— Domnule director adjunct Ryan, aici este CINC-SAC, rosti Fremont cu o voce care o imita ciudat pe cea robotică folosită pentru emiterea ordinelor SAC. Domnule, am primit un ordin de lansare nucleară. Trebuie să confirmaţi ordinul, dar mai întâi trebuie să vă verific identitatea. Puteţi să vă citiţi codul de identificare?

Jack îşi scoase legitimaţia proprie şi citi grupul de cod. Ryan îl auzi pe Fremont sau unul din oamenii lui răsfoind paginile unei cărţi.

— Domnule, confirm identitatea dumneavoastră ca John Patrick Ryan, director adjunct CIA.

Jack se uită la Fowler. Dacă n-o făcea el, preşedintele va aduce, pur şi simplu, pe altcineva. Era simplu, nu-i aşa? Şi greşea Fowler… greşea cu adevărat?

— E responsabilitatea mea, Jack, spuse Fowler, stând alături de Ryan, cu o mână pe umărul lui. Tu doar confirmi ordinul.

— Domnule Ryan, aici CINC-SAC, repet, domnule, am un ordin de lansare nucleară din partea preşedintelui şi cer confirmarea.

Ryan se uită la preşedinte, apoi se aplecă deasupra microfonului. Se luptă să găsească suflul necesar pentru a vorbi:

— CINC-SAC, aici John Patrick Ryan. Sunt directorul adjunct al CIA.

Jack făcu o pauză, apoi continuă repede:

— Domnule, nu confirm acest ordin. Repet, domnule general, acesta nu este un ordin de lansare valabil. Confirmaţi imediat.

— Domnule, recepţionez o infirmare a ordinului.

— Corect, spuse Jack, vocea lui devenind mai puternică. Domnule general, este datoria mea să te informez că, după părerea mea, preşedintele nu este, repet, nu este, în deplinătatea facultăţilor sale. Insist să luaţi asta în considerare, dacă se încearcă un nou ordin de lansare.

Jack îşi sprijini mâinile pe birou, inspiră adânc şi se îndreptă brusc. Fowler reacţionă cu întârziere, dar când o făcu îşi apropie faţa de faţa lui Ryan:

— Ryan, îţi ordon să…

Emoţiile lui Ryan explodară pentru ultima dată.

— Să fac ce? Să ucid o sută de mii de oameni… şi de ce?

— Ceea ce au încercat ei să facă…

— Ceea ce tu aproape că i-ai lăsat dracului să facă!

Ryan îşi înfipse un deget în pieptul preşedintelui.

— Tu eşti cel care a dat rasol! Tu eşti cel care ne-a adus pe marginea prăpastiei – şi acum adevăratul motiv pentru care vrei să măcelăreşti un oraş întreg este că eşti furios pentru că mândria ta a fost rănită şi vrei să-ţi iei revanşa. Vrei să le arăţi că nimeni nu te poate manevra… pe tine! Ăsta-i motivul, nu-i aşa? *NU-I AŞA?*

Fowler se albi. Ryan îşi coborî vocea.

— Ai nevoie de un motiv mai bun decât ăsta pentru a omorî oameni. Eu ştiu. Eu a trebuit să fac asta. Am omorât oameni. Îl vrei ucis pe omul ăsta, putem să o facem, dar nu te voi ajuta să ucizi alţi o sută de mii doar ca să-l elimini pe cel pe care îl vrei.

Ryan se retrase. Lăsă să cadă legitimaţia pe birou şi ieşi din cameră.

— Iisuse, şopti Chuck Timmons.

Auziseră întreg schimbul de cuvinte prin microfonul pentru hot-line. Toţi cei din cartierul general SAC auziseră.

— Mda, spuse Fremont. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu. Dar, mai întâi, dezactivează racheta aia!

Comandantul Suprem al Comandamentului Strategic Aerian simţea nevoia să se gândească o clipă. Nu-şi putea aminti dacă la ora aceea Congresul se afla în sesiune sau nu, dar asta nu avea importanţă. Îi ordonă ofiţerului său cu comunicaţiile să-i facă legătura cu preşedinţii şi membrii sus-puşi ai minorităţii din comitetele serviciilor militare ale Senatului şi Camerei. Când toţi patru se vor afla pe circuit, vor organiza împreună o conferinţă cu vicepreşedintele, care se afla încă la bordul lui Kneecap.

— Jack?

Ryan se întoarse.

— Mda, Arnie?

— De ce?

— De asta există regula celor doi oameni. În oraşul acela sunt o sută de mii de oameni – probabil mai mulţi, nu pot să-mi amintesc cât este de mare.

Jack privi spre cerul rece, senin.

— Nu vreau să-i am pe conştiinţă. Dacă este necesar ca Daryaei să moară, există alte căi. Şi ticălosul ăla va fi la fel de mort.

— Cred că ai avut dreptate. Vreau să ştii asta.

Jack se întoarse:

— Mulţumesc. Apropo, unde-i Liz?

— Înapoi la cabană, sub calmante. N-a prea fost de ispravă, nu-i aşa?

— Arnie, astăzi nimeni nu a făcut-o. Am avut, mai ales, noroc. Poţi

să-i spui preşedintelui că demisionez începând de… vineri, cred. O zi la fel de bună ca oricare alta. Altcineva va trebui să decidă în privinţa înlocuirii.

Şeful personalului prezidenţial rămase tăcut o clipă, apoi aduse lucrurile înapoi la problema principală:

— Ştii ce-ai pornit, nu?

— O criză constituţională, Arnie?

Jack aruncă mucul în zăpadă.

— Pentru mine nu-i prima, Arnie, nu-i prima. Trebuie să iau elicopterul ca să mă întorc la Andrews.

— O să am eu grijă.

Tocmai trecuseră în teritoriul american, când lui Clark îi veni o idee. În bagajele lui Qati se aflau medicamentele acelea. Unul era Prednison şi celălalt era Compazin. Prednisonul era un steroid… folosit adeseori pentru diminuarea efectelor adverse ale… Se ridică de la locul lui şi îl privi pe Qati. Deşi încă legat la ochi, omul arăta diferit de fotografiile lui cele mai recente pe care le văzuse, mai slab, părul lui… Arabul are cancer, îşi spuse Clark. Ce semnifica asta? Trecu la radio şi transmise informaţia mai departe.

Gulfstream-ul sosi cu o întârziere de câteva minute. Ryan era treaz pe canapeaua din holul VIP-urilor, pe latura sudică a Bazei Andrews. Murray era lângă el, încă treaz. Se aflau acolo trei vehicule FBI. Clark, Chavez, Qati şi Ghosn fură încărcaţi în ele şi convoiul de maşini cu dublă tracţiune se îndreptă spre D.C.

— Ce o să facem cu ei? întrebă Murray.

— Am o idee, dar mai întâi avem de rezolvat o mică problemă.

— Ce anume?

— Ai o cameră de interogare în Clădirea Hoover?

— Nu, la Buzzard’s Point, Biroul de Teren Washington, răspunse Murray. Tipul tău le-a citit Amendamentul Miranda?

— Da, i-am pus să o facă, chiar înainte de a începe să-i ia la întrebări.

Ryan se întoarse, când auzi un zgomot puternic. Kneecap ateriza pe aceeaşi pistă Zero-Unu pe care o părăsise cu vreo zece ore în urmă. Probabil că închiseseră sistemul strategic mai repede decât se aşteptau, îşi zise Ryan.

Amiral Lunin ieşi la suprafaţă printre rachetele de semnalizare şi geamandurile fumigene lansate de P-3. Se aflau mult prea departe pentru un avion de salvare, cel puţin în aceste condiţii meteorologice.

Valurile erau la fel de mari, lumina destul de proastă, dar nava lui Dubinin era singura din zonă şi el făcu tot posibilul ca să înceapă

operaţiunile de salvare.

Camera de interogare avea trei metri pe trei, cu o masă ieftină şi cinci scaune la fel de ieftine. Nu exista o oglindă cu două căi. Trucul ăsta fusese folosit prea mult. În schimb, două cabluri cu fibre optice ieşeau din cameră, unul dintr-un întrerupător şi celălalt din ceea ce părea să fie o gaură de cui în tocul uşii şi pătrundeau în camera de luat vederi.

Amândoi teroriştii stăteau jos, arătând abătuţi. Degetele fracturate pe care le etalau amândoi ofensau etica profesională a FBI-ului, dar Murray decise să treacă peste asta. Clark şi Chavez ieşiră să caute cafea.

— Cum vedeţi, le spuse Ryan, aţi ratat. Washingtonul este încă aici.

— Şi Denverul? întrebă Ghosn. Sunt la curent cu Denverul.

— Da, acolo aţi reuşit să faceţi ceva, dar părţile vinovate au plătit deja.

— Ce vrei să spui? întrebă Qati.

— Vreau să spun că la ora asta Qum nu mai există. Prietenul vostru Daryaei îşi explică acum ticăloşiile lui Allah.

Pur şi simplu, erau prea obosiţi, îşi zise Ryan. Oboseala era cel mai rău inamic al oamenilor, chiar mai rău decât durerea surdă din mâna lui. Qati nu arătă nici un pic de oroare. Următoarea lui eroare fu şi mai gravă.

— V-aţi făcut un inamic din întreg Islamul. Tot ce aţi făcut pentru realizarea păcii în regiune va fi egal cu zero!

— Ăsta v-a fost obiectivul? întrebă Ryan cu o considerabilă surpriză, profitând de cele două ore de somn pe care le avusese. Asta voiaţi să faceţi? Dumnezeule!

— Dumnezeul tău? scuipă Qati.

— Şi Marvin Russell? întrebă Murray.

— L-am ucis. Era doar un necredincios, răspunse Qati.

Murray îl privi pe Ghosn.

— Este adevărat? Nu a fost în tabăra voastră?

— A fost cu noi câteva luni, da. Ajutorul prostului ne era indispensabil.

— Şi l-aţi asasinat.

— Da, împreuna cu alte două sute de mii.

— Spune-mi, vorbi Jack, nu există în Coran un verset care sună cam aşa: „Dacă un om intră în cortul tău şi-ţi mănâncă sarea, chiar dacă este un necredincios, tu îl vei proteja”?

— Citezi prost... şi ce-ţi pasă ţie de Coran?

— S-ar putea să fii surprins.

44
Boarea înserării

Următorul apel telefonic al lui Ryan îi fu adresat lui Arnie van Damm. Explică ce aflase.

— Dumnezeule! Erau gata să...

— Mda şi aproape că le-a reuşit, spuse răguşit Ryan. Inteligenţi, nu-i aşa?

— Îi voi comunica şi lui.

— Trebuie să raportez asta, Arnie. Trebuie să-i spun vicepreşedintelui.

— Înţeleg.

— Încă un lucru.

— Ce anume?

Cererea lui Ryan fusese aprobată, în bună măsură, numai pentru că nimeni nu avea o altă idee. După ce li se trataseră mâinile, cei doi terorişti fuseseră trimişi la culcare la FBI, în celule separate.

— Ce părere ai, Dan?

— Ei... Cristoase, Jack, cum să am cuvinte pentru aşa ceva?

— Omul are cancer, spuse Clark. Se gândise că, dacă tot trebuie să moară, de ce să se ducă singur? Un ticălos tenace, fir-ar să fie.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Murray.

— Nu avem un statut federal al pedepsei cu moartea, nu-i aşa?

— Nu şi fiindcă veni vorba, nici Colorado nu are.

Lui Murray îi trebui un moment ca să înţeleagă încotro bătea Ryan.

Golovko avu destulă bătaie de cap încercând să-l găsească pe Ryan la telefon. Raportul doctorului Moiseev, rătăcit printre alte lucruri pe biroul lui, îl consternase, dar, după ce află planurile lui Jack, îi fii uşor să stabilească o întâlnire.

Poate că singura veste bună a săptămânii era salvarea. *Amiral Lunin* intră în portul Kodiak în zori. Legat la chei, îşi descărcă oaspeţii. Din echipajul de o sută cincizeci şi şapte al lui *Maine*, cam o sută reuşiseră să părăsească nava înainte ca submarinul să fie înghiţit de mare. Dubinin şi echipajul lui salvaseră optzeci şi unu dintre ei şi recuperaseră unsprezece cadavre, dintre care unul era al căpitanului Harry Ricks. Profesioniştii priveau asta ca pe o incredibilă performanţă marinărească, deşi agenţiile de ştiri nu reuşiseră să publice povestea decât după întoarcerea în mare a submarinului sovietic. Printre primii care telefonară acasă se afla sublocotenentul Ken Shaw.

Doctorul Woodrow Lowell de la Laboratorul Lawrence Livermore, un tip bărbos, cu înfăţişarea unui urs, căruia prietenii îi spuneau Roşcatul din cauza părului său, li se alătură La plecarea de la Andrews. Petrecuse şase ore în Denver, revăzând pagubele.

— Am o întrebare, i se adresă Jack. Cum se face că estimările de randament au fost atât de eronate? Aproape că ne-au făcut să credem că e opera ruşilor.

— Parcarea a fost de vină, răspunse Lowell. Era făcută din macadam, un amestec de pietriş şi asfalt. Energia bombei a eliberat diverse hidrocarburi complexe din stratul superior al caldarâmului şi le-a aprins – ca o bombă explozivă combustibil-aer de mare putere. Vaporii de apă de acolo – proveniţi din zăpada care s-a topit – au produs o altă reacţie, care a eliberat şi mai multă energie. Rezultatul a fost un front de foc cu diametrul dublu faţă de-al mingii de foc nucleare. Adaugă la asta faptul că stratul de zăpadă a reflectat o mare parte din energie şi obţii o creştere uriaşă a energiei aparent eliberate. Ar fi înşelat pe oricine. Ulterior, asfaltul a avut şi un alt efect. A radiat foarte rapid căldura reziduală. Pe scurt, semnătura energetică a fost mult mai mare decât o justifica randamentul propriu-zis. Acum, vrei şi veştile cu adevărat proaste? întrebă Lowell.

— OK.

— Bomba a fost un fâs.

— Cum adică?

— Adică, explozia ar fi trebuit să fie mult mai puternică şi nu ştim de ce nu a fost. Reziduul bombei era plin de tritiu. Randamentul proiectat era de cel puţin zece ori mai mare decât cel real.

— Vrei să spui că...?

— Mda, dacă chestia ar fi funcţionat...

— Am fost norocoşi, nu-i aşa?

— Dacă vrei să-i spui noroc, da.

Într-un fel sau altul, Jack reuşi să doarmă cea mai mare parte a zborului.

Avionul ateriză în dimineaţa următoare la Beersheba. Personal militar israelian întâmpină aeronava şi îi conduse pe toţi la Ierusalim. Presa aflase ceva despre întâlnire, dar nu suficient pentru a fi o belea, în nici un caz nu pe o bază sigură a Forţelor Aeriene Israeliene. Asta se va întâmpla mai târziu. Prinţul Ali bin Sheik aştepta la ieşirea din salonul VIP-urilor.

— Alteţa voastră.

Jack îşi înclină capul.

— Mulţumesc că aţi venit.

— Cum aş fi putut să nu o fac?

Ali îi înmână un ziar. Jack citi titlul.

— N-am crezut că va rămâne secret prea mult timp.

— Atunci, este adevărat?

— Da, domnule.

— Şi tu l-ai oprit?

— Oprit? Pur şi simplu n-aş fi... e o minciună, Ali. Cred c-am avut noroc... nu, nu-i adevărat. Nu am ştiut asta până mai târziu. Pur şi simplu, nu am putut să-mi dau acordul, asta-i tot. Alteţa Voastră, asta nu are importanţă acum. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le fac. Mă vei ajuta?

— Cu orice, prietene.

— Ivan Emmetovici, rosti Golovko. Şi lui Ali: Alteţa Voastră Regală.

— Serghei Nikolaevici. Avi.

Rusul se apropie, cu Avi Ben Jakob lângă el.

— Jack, interveni John Clark, nu vreţi să găsiţi un loc mai bun? Un proiectil de mortier ar da gata o mulţime de spioni de elită, ştiţi?

— Veni cu mine, propuse Avi, apoi îi conduse înăuntru.

Golovko îi puse la curent cu datele pe care le avea.

— Nu pot să merg la Damasc, spuse Avi.

— Nu ne-ai spus niciodată că aţi pierdut o bombă atomică, îi reproşă Ryan.

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun. Presa nu este încă la curent cu asta, dar va fi într-o zi sau două. Avi, nu ne-ai spus niciodată că aţi pierdut ceva! Ştii ce-ar fi însemnat asta pentru noi?

— Am presupus că s-a sfărâmat. Am încercat să o căutăm, dar...

— Geologia, interveni doctorul Lowell. Înălţimile Golan sunt vulcanice, multă rocă bazaltică, ce asigură un fond de radioactivitate ridicat şi asta înseamnă că un loc fierbinte e greu de identificat, dar... ar fi trebuit să ne spuneţi. La Livermore avem câteva trucuri pe care le-am fi putut folosi, chestii despre care nu ştiu prea mulţi oameni.

— Îmi pare rău, dar aşa a fost, mormăi generalul Ben Jakob. Tu zbori la Damasc?

Folosiră pentru asta avionul prinţului Ali, un Boeing 727 personal, al cărui echipaj de zbor, află Jack, era format exclusiv din foşti piloţi ai escadrilei prezidenţiale. Era plăcut să călătoreşti la clasa întâi. Misiunea era confidenţială şi sirienii cooperau. Reprezentanţi ai ambasadelor Statelor Unite, Sovietelor şi Arabiei Saudite participară la o scurtă întrunire la Ministerul sirian al Afacerilor Externe, apoi plecară la spital.

Fusese un om puternic, Jack putea să-şi dea seama, dar emaciat, ca o bucată de carne moartă, în putrefacţie. În ciuda tubului de oxigen din nas, pielea îi era aproape albastră. Toţi vizitatorii trebuiau să poarte echipament de protecţie şi Ryan avu grijă să păstreze distanţa. Ali asigură interogarea.

— Ştii de ce sunt aici?

Omul dădu din cap.

— Dat fiind că speri să-l vezi pe Allah, îmi vei spune ce ştii.

Coloana blindată a Regimentului 10 Blindate goni din Negev până la graniţa Libanului. Deasupra lor se afla o întreagă escadrilă de F-16 şi o alta de Tomcat-uri de pe USS *Theodore Roosevelt.* Armata siriană era şi ea în desfăşurare de luptă, deşi forţa ei aeriană stătea deoparte. Orientul Mijlociu îşi primise lecţia în privinţa puterii aeriene americane. Desfăşurarea de forţe era masivă şi neechivocă. Vestea se răspândise: nimeni nu le va sta în cale. Vehiculele pătrunseră adânc în ţara mică, maltratată, ajungând până la urmă pe o şosea dintr-o vale. Locul fusese marcat pe hartă de un muribund doritor să-şi salveze ce mai rămăsese din sufletul lui şi doar o oră de muncă fu necesară pentru determinarea locaţiei exacte. Geniştii găsiră intrarea şi căutară capcane, apoi le făcură semn celorlalţi să intre.

— Dumnezeule Atotputernic, murmură doctorul Lowell, măturând cu o lanternă camera întunecată.

Alţi genişti cercetară încăperea, căutând cabluri pe maşini şi verificând atent fiecare sertar al fiecărei mese, înainte ca celorlalţi să li se permită să treacă mai departe de uşă. Apoi Lowell trecu la treabă. Exista un set de planuri pe care le luă afară ca să le citească la lumină.

— Ştiţi, spuse el după cincisprezece minute de tăcere totală, niciodată nu mi-am dat seama cu adevărat cât este de uşor. Aveam iluzia că trebuie să fii…

Se opri.

— Iluzie, ăsta-i cu vântul potrivit.

— Ce tot spui?

— Ar fi trebuit să fie un dispozitiv de cinci sute de kilotone.

— Dacă ar fi funcţionat cum trebuie, am fi fost siguri că vinovaţi sunt ruşii, spuse Jack. Nimeni n-ar fi putut să împiedice războiul. Acum, nu am mai fi aici.

— Da, cred că trebuie să ne ajustăm într-o oarecare măsură estimările de ameninţare.

— Domnule doctor, credem că am găsit ceva, raportă un ofiţer.

Doctorul Lowell intră, iar apoi ieşi ca să-şi pună echipamentul de protecţie.

— Atât de marş? întrebă Golovko, uitându-se la planuri.

— Isteţi oameni. Ştii cât de greu mi-a fost să-l conving pe preşedinte că… scuză-mă. Nu am făcut-o, nu-i aşa? Dacă asta ar fi fost una mare, aş fi crezut ce spunea raportul.

— Care raport? întrebă Golovko.

— Putem face o mică afacere?

— Dacă doreşti.
— Aveţi pe cineva pe care-l vrem noi, spuse Jack.
— Lialin?
— Da.
— Şi-a trădat ţara. Va suporta consecinţele.
— Serghei, în primul rând că nu ne-a dat nimic din ce-am fi putut folosi împotriva voastră. Asta a fost condiţia lui. Am primit doar ce obţinea THISTLE, reţeaua lui japoneză. În al doilea rând, dacă nu era el, acum puteam să nu fim aici. Daţi-i drumul.
— Ce oferi în schimb?
— Avem un agent care ne-a spus că Narmonov este şantajat de militarii voştri. Aceştia îl ameninţau că vor folosi arme nucleare tactice. De asta am bănuit că arma ar putea fi a voastră.
— Dar este o minciună!
— A fost foarte convingător, îl asigură Ryan. Aproape că l-am crezut şi eu. Preşedintele şi Liz Elliot l-au crezut şi de asta au mers lucrurile atât de prost pentru noi. L-aş spânzura bucuros pe ticălosul ăsta, dar ar însemna să nu respect o înţelegere… ţi-aduci aminte conversaţia din biroul meu, Serghei? Dacă vrei numele ăsta, trebuie să plăteşti.
— Omul ăsta va fi împuşcat, promise Golovko.
— Nu, nu poţi.
— Cum adică?
— Noi am rupt legătura cu el şi tot ce-am spus e că ne-a minţit. Dacă ne-a dat un material fals, asta nici măcar în ţara ta nu constituie spionaj, nu-i aşa? E mai bine să nu-l ucideţi. Vei pricepe, dacă putem ajunge la o înţelegere.
Primul adjunct al şefului KGB-ului se gândi o clipă.
— Poţi să-l ai pe Lialin… în trei zile. Ai cuvântul meu, Jack.
— Omul nostru are numele de cod SPINNAKER. Oleg Kirilovici.
— Kadişev? *Kadişev!*
— Cred că eşti dezamăgit, nu? Ar trebui să priveşti lucrurile de pe poziţia mea.
— E adevărat… fără jocuri acum, Ryan?
— În privinţa asta, ai cuvântul meu de onoare. Nu m-ar deranja să-l văd împuşcat, dar este un politician şi în cazul acesta nu a comis de fapt un act de spionaj, nu-i aşa? Fă ceva creator cu el. Fă-l hingher undeva, sugeră Jack.
Golovko dădu din cap.
— Se va face.
— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Serghei. Păcat de Lialin.
— Ce vrei să spui?
— Materialele pe care ni le dădea – amândurora – sunt prea valoroase ca să se piardă…
— Afaceri de genul ăsta nu facem, Ryan, dar îţi admir simţul

umorului.

Chiar atunci doctorul Lowell ieşi din structură, transportând un container de plumb.

— Ce-i înăuntru?

— Cred că nişte plutoniu. Vrei să te uiţi mai de aproape? Ai putea să sfârşeşti ca prietenul nostru din Damasc.

Lowell dădu containerul unui soldat şi îi ceru comandantului geniştilor:

— Scoateţi tot afară, împachetaţi şi expediaţi. Asiguraţi-vă că scoateţi totul.

— Da, domnule, încuviinţă colonelul. Şi eşantionul.

Patru ore mai târziu, erau la Dimona, laboratorul israelian de „cercetări" nucleare, unde se găsea un alt spectrometru de raze gamma. În timp ce tehnicienii efectuau testul, Lowell revăzu planurile, clătinând din cap. Pentru Ryan, desenele arătau ca diagrama unui microprocesor de calculator sau ceva la fel de ininteligibil.

— E mare, grosolană. Ale noastre au mai puţin de un sfert din mărimea ei. Dar ştiţi cât ne-a luat să realizăm ceva de mărimea şi randamentul ăsta?

Lowell îşi ridică privirea.

— Zece ani. Ei au făcut-o într-o peşteră, în cinci luni. Ce părere ai de progres, domnule Ryan?

— Nu am ştiut. Ne-am închipuit întotdeauna că un dispozitiv terorist… dar ce a mers prost?

— Probabil ceva în legătură cu tritiul. În anii cincizeci, am avut şi noi două chixuri, cazuri de contaminare cu heliu. Nu ştiu prea mulţi despre asta. Asta-i cea mai bună ipoteză a mea. Proiectul mai trebuie examinat – îl vom modela pe calculator – dar, la o examinare superficială, pare destul de competent.

Lowell luă coala ieşită din imprimanta spectrometrului de la tehnicianul israelian. Clătină din cap şi continuă pe un ton visător:

— Savannah River, reactorul K, 1968… a fost un an foarte bun.

— El este? Eşti sigur?

— Da, el este. Israelienii mi-au spus ce tip de armă au pierdut, masa plutoniului – cu excepţia resturilor, totul este aici. Asta e, asta-i tot, spuse el.

— Până data viitoare.

Permanent interesat de respectarea şi aplicarea legii, directorul asistent adjunct Daniel E. Murray observă cu interes procedura. Destul de ciudat că foloseau preoţi în loc de avocaţi, dar al dracului să fie dacă nu avea efect. Procesul dură doar o zi. Fu scrupulos de corect şi admirabil de rapid. Sentinţa nu-l deranjă deloc pe Murray.

Zburară la Riad la bordul avionului Prinţului Ali, lăsând transportorul USAF la Beersheba. În administrarea sentinţei nu avea să existe nici o grabă. Trebuia să fie timp pentru rugăciune şi reconciliere şi nimeni nu voia să trateze acest caz altfel decât pe unul obişnuit. De asemenea, le lăsa oamenilor timp să reflecteze şi, în cazul lui Ryan, să aibă încă o surpriză. Prinţul Ali îl aduse în apartamentul lui Ryan.

— Sunt Mahmoud Haji Daryaei, se prezentă omul, fără să fie nevoie.

Jack îi cunoştea destul de bine faţa din dosarul CIA. De asemenea, ştia că ultima dată când Daryaei vorbise cu un american, conducătorul Iranului era Mohamed Reza Pahlavi.

— Ce pot să fac pentru tine? întrebă Ryan.

Ali asigura traducerea pentru amândoi.

— Este adevărat? Doresc să ştiu dacă ceea ce mi s-a spus este adevărat.

— Da, domnule, este adevărat.

— De ce te-aş crede?

Omul se apropia de şaptezeci de ani şi avea o faţă adânc ridată şi ochi negri, mânioşi.

— Atunci, de ce-mi pui întrebarea?

— Nu-mi place insolenţa ta.

— Iar mie nu-mi plac atacurile împotriva cetăţenilor americani, răspunse Ryan.

— Nu am nimic de-a face cu asta, ştii bine.

— Da, ştiu. Îmi răspunzi la o întrebare? Dacă ţi-ar fi cerut ajutorul, li l-ai fi acordat?

— Nu, răspunse Daryaei.

— De ce te-aş crede?

— Măcelărirea atâtor oameni, chiar necredincioşi, este o crimă în faţa lui Dumnezeu.

— În plus, adăugă Ryan, ştii cum am reacţiona noi într-un asemenea caz.

— Mă acuzi că aş fi capabil să fac aşa ceva?

— Tu ne acuzi în mod regulat de astfel de lucruri. Dar în cazul ăsta, te-ai înşelat.

— Mă urăşti.

— Nu te iubesc, admise Jack prompt. Eşti inamicul ţării mele. I-ai sprijinit pe cei care îmi omoară compatrioţii. Moartea unor oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată ţi-a făcut plăcere.

— Şi totuşi, ai refuzat să-i permiţi preşedintelui tău să mă ucidă.

— E incorect. Am refuzat să-i permit preşedintelui meu să distrugă oraşul.

— De ce?

— Dacă te consideri într-adevăr un om al lui Dumnezeu, cum poţi să pui o astfel de întrebare?

— Eşti un necredincios.

— Eroare. Cred, exact cum faci şi tu, dar într-un alt mod. Suntem chiar atât de diferiţi? Prinţul Ali nu crede că e aşa. Pacea între noi te sperie chiar atât de mult? Sau te temi mai mult de recunoştinţă decât de ură? În orice caz, ai întrebat de ce şi îţi voi răspunde. Mi s-a cerut să particip la moartea unor oameni nevinovaţi. Nu aş putea trăi cu aşa ceva pe conştiinţă. Asta e tot. Chiar şi morţile celor pe care ar trebui, poate, să-i consider necredincioşi. E chiar atât de greu să înţelegi?

Prinţul Ali spuse ceva, dar nu se obosi să traducă, poate un citat din Coran. Suna stilizat şi poetic. Indiferent ce era, Daryaei dădu din cap şi i se adresă pentru ultima dată lui Ryan.

— Mă voi gândi la asta. La revedere.

Durling se aşeză pe scaun pentru prima oară. Arnold van Damm stătea în partea opusă a camerei.

— Te-ai descurcat bine.

— Am fi putut face altceva?

— Presupun că nu. Rămâne pentru azi?

— Aşa este.

— Ryan se ocupă de asta? întrebă Durling, examinând colile rezumatului.

— Da, e cel mai bun lucru de făcut.

— Vreau să-l văd când se întoarce.

— Nu ştiai? Şi-a dat demisia. Începând de azi e liber, spuse van Damm.

— Ce dracu’ spui?

— E liber, repetă Arnie.

Durling îl ameninţă cu degetul.

— Înainte să pleci, să-i spui că vreau să-l văd la mine în birou.

— Da, domnule preşedinte.

Execuţiile fură programate duminică la amiază, la şase zile după explozia bombei. Mulţimea se adună, iar Ghosn şi Qati fură duşi în piaţă. Li se dădu timp să se roage. Pentru Jack, era o premieră să fie spectator la aşa ceva. Murray stătea nemişcat, cu faţa împietrită. Clark şi Chavez, împreună cu un grup din personalul de pază, erau ocupaţi mai ales cu supravegherea mulţimii.

— Pare atât de lipsit de importanţă, spuse Ryan când evenimentul începu să se desfăşoare.

— Nu este. Lumea va învăţa din asta, afirmă solemn prinţul Ali. Mulţi vor învăţa. Ceea ce se întâmplă acum reprezintă dreptatea. Asta este lecţia.

— Ce mai lecţie!

Ryan se întoarse să-şi privească însoţitorii de pe acoperişul clădirii. Avusese timp să reflecteze şi tot ce vedea era… ce? Nu ştia. El îşi făcuse treaba, dar ce însemnau toate astea? Moartea a şaizeci de mii de oameni care nu ar fi trebuit să moară punea capăt războaielor care n-ar fi trebuit să existe niciodată?

— Aşa se face istoria, Ali?

— Toţi oamenii mor, Jack. *Insh'Allah,* niciodată de acum încolo în număr atât de mare. Tu ai oprit-o, ai prevenit ceva şi mai rău. Ceea ce ai făcut tu, prietene… binecuvântarea Domnului să fie cu tine.

— Eu aş fi confirmat ordinul de lansare, spuse Avi cu o voce jenată de propria lui francheţe. Şi apoi? Mi-aş fi zburat creierii, poate. Cine poate s-o spună? De un lucru sunt sigur: n-aş fi avut curajul să spun nu.

— Nici eu, interveni Golovko.

Ryan nu spuse nimic şi-şi mută din nou privirile la piaţă. O ratase pe prima, dar era bine şi aşa.

Chiar dacă Qati ştia ce urma să se întâmple, nu avea importanţă. Aşa cum se petrecea cu atâtea lucruri în viaţă, totul era controlat de reflexe. Un soldat îl împunse în coastă cu o sabie, suficient ca să străpungă pielea. Instantaneu, spatele lui Qati se arcui, gâtul i se întinse într-o tresărire involuntară. Căpitanul forţelor speciale saudite îşi pusese deja sabia în mişcare. Probabil că exersase, realiză Jack un moment mai târziu, deoarece capul fu îndepărtat de corp cu o singură lovitură, executată cu aceeaşi aparentă lipsă de efort, ca mişcarea unui maestru de balet. Capul lui Qati ateriză la un metru, apoi corpul se prăbuşi, cu sângele ţâşnind din vasele tăiate. Putea vedea braţele şi picioarele încordându-se în legături, dar şi astea erau doar reflexe. Sângele era pompat într-un ritm susţinut, în timp ce inima lui Qati continua să lucreze, luptând ca să păstreze o viaţă deja dispărută. Până la urmă se opri şi ea şi tot ce rămase din Qati fură două bucăţi separate şi o pată întunecată pe pământ. Căpitanul saudit îşi şterse sabia pe ceea ce părea să fie o bucată de mătase, o introduse în teaca aurită şi se îndepărtă pe o cărare făcută de mulţime pentru el.

Mulţimea nu exulta. De fapt, nu se auzea nici un zgomot. Poate o inspiraţie colectivă, câteva rugăciuni murmurate de cei mai credincioşi dintre cei prezenţi; pentru ale cui suflete erau oferite rugăciunile, numai ei şi Dumnezeul lor puteau spune. Imediat, cei din rândul din faţă începură să plece. Câţiva din mijlocul mulţimii, care nu reuşiseră să vadă, se apropiară de linia de demarcaţie, dar rămaseră acolo doar pentru o clipă înainte de a-şi vedea de treburile lor. După intervalul prescris, părţile corpurilor vor fi adunate şi va avea loc o înmormântare decentă, în concordanţă cu religia pe care fiecare din ei o sfidase.

Jack nu ştia ce emoţie ar fi trebuit să simtă. Văzuse suficientă moarte. Atâta lucru ştia şi el. Dar morţile acestea nu-i atinseseră deloc inima şi acum îşi punea întrebări şi se îngrijora un pic din cauza asta.

— M-ai întrebat cum se face istoria, Jack, spuse Ali. Tocmai ai văzut cum se face.

— Ce vrei să spui?

— N-ai nevoie de explicaţiile noastre, spuse Golovko.

Bărbaţii care au declanşat un război sau au încercat să o facă, executaţi ca nişte criminali în piaţă, îşi zise Jack. *Nu-i un precedent rău.*

— Poate că ai dreptate, poate că îi va face pe oameni să se gândească de două ori înainte de a încerca iar.

— În toate ţările noastre, spuse Ali, sabia este simbolul justiţiei… un anacronism poate, dintr-o vreme când bărbaţii acţionau bărbăteşte. Dar o sabie este încă utilă.

— Cu siguranţă, este precisă, observă Golovko.

— Deci, Jack, ai părăsit total serviciul guvernamental? întrebă după o clipă Ali.

Ryan se întoarse cu spatele la scenă, la fel cum făcuseră toţi ceilalţi.

— Da, Alteţa Voastră.

— Şi legile acelea „etice” prosteşti nu se mai aplică. Bine.

Ali se întoarse. Ofiţerul din Forţele Speciale apăru ca prin farmec. Salutul pe care i-l acordă Prinţului Ali era de genul care l-ar fi impresionat pe Kipling. Apoi veni sabia. Teaca era din aur filigranat, încrustat cu pietre preţioase. Mânerul era din aur şi fildeş şi puteai vedea locurile unde fusese uzat de generaţii de mâini puternice. Evident, arma unui rege.

— Aceasta are trei sute de ani, spuse Ali, întorcându-se spre Ryan. A fost purtată în pace şi război de strămoşii mei. Are chiar şi un nume – boarea înserării, e cea mai bună traducere în engleză pe care o pot face. Bineînţeles, înseamnă mai mult de atât. Dorim s-o primeşti, domnule Ryan, ca pe un memento al celor care au murit… şi al celor care, datorită ţie, nu au murit. A ucis de multe ori. Maiestatea Sa crede că a ucis suficient.

Ryan luă iataganul din mâna prinţului. Teaca de aur era zgâriată şi roasă de generaţii de furtuni de nisip şi bătălii, dar Ryan văzu că reflexia sa nu era chiar atât de distorsionată cum s-ar fi aşteptat el. Lama, remarcă el, scoţând-o parţial din teacă, era strălucitoare ca oglinda, încă vălurită de ciocanul fierarului din Damasc care modelase oţelul în forma lui finală, înspăimântătoare şi eficace. Ce dihotomie, îşi zise Ryan, zâmbind fără să ştie, ceva atât de frumos putea avea o destinaţie atât de teribilă. Ce ironie! Şi totuşi…

Va păstra sabia, o va atârna într-un loc demn de ea, o va privi din

când în când pentru a-şi aduce aminte ce făcuseră amândoi. Şi poate că…

— A ucis suficient?

Ryan împinse sabia la loc în teaca ei şi o lăsă să-i cadă lângă şold.

— Da, Alteţa Voastră, cred că toţi am făcut-o.

Postfaţă

Acum, că povestea a fost spusă, câteva lucruri trebuiesc clarificate. Tot materialul legat de tehnologia armamentului din acest roman este disponibil în mai multe cărţi. Din motive sper evidente pentru cititor, anumite detalii tehnice au fost modificate, sacrificând plauzibilitatea în interesul obscurităţii. Am făcut aceasta pentru a-mi salva conştiinţa, nu cu speranţa rezonabilă că ar avea cât de cât importantă.

Proiectul Manhattan al celui de-al doilea război mondial încă reprezintă cea mai remarcabilă reuniune de talent ştiinţific din istoria omenirii, niciodată egalată şi, poate, nicicând depăşită. Proiectul extrem de costisitor a deschis un nou domeniu ştiinţific şi a produs numeroase descoperiri suplimentare. Teoria modernă a calculatoarelor, de exemplu, s-a dezvoltat în bună măsură din cercetările legate de producerea bombei, iar primele calculatoare uriaşe au fost folosite mai ales la proiectarea bombei.

La început, am fost mirat, apoi uluit, pe măsură ce cercetările mele dezvăluiau cât de uşor ar putea fi realizat astăzi un astfel de proiect. În general, se ştie că secretele nucleare nu sunt atât de sigure cum ne-ar plăcea nouă – de fapt, situaţia este mai rea decât apreciază chiar persoanele bine informate. Ceea ce în 1940 cerea miliarde de dolari este mult mai puţin costisitor astăzi. Un calculator personal modern are mai multă putere de calcul şi este mult mai sigur decât primul Eniac, iar „hidrocodurile”, care permit calculatorului să testeze şi să valideze proiectul unei arme, sunt reproduse cu uşurinţă. Splendidele maşini-unelte folosite pentru a fabrica piesele componente pot fi obţinute printr-o simplă cerere. Când am cerut explicit specificaţiile pentru maşinile folosite la Oak Ridge şi în alte părţi, au sosit a doua zi prin Federal Express. O serie de articole foarte specializate, proiectate anume pentru confecţionarea bombelor, pot fi găsite acum în difuzoarele stereo. Esenţialul este că un individ suficient de avut poate, într-o perioadă de cinci până la zece ani, să producă un dispozitiv termonuclear în mai multe trepte. Ştiinţa este în totalitate de domeniul public şi permite puţine secrete.

Transportul la destinaţie al unui astfel de dispozitiv este o joacă de copii. Aş putea să-mi bazez această afirmaţie pe „conversaţiile amănunţite” cu diverse poliţii şi agenţii de securitate, dar o persoană n-are nevoie de prea mult timp ca să spună „Glumeşti?”. Am auzit acest lucru de mai multe ori. Probabil că nici o ţară – sigur, nici o democraţie liberală – nu-şi poate asigura graniţele împotriva unei astfel de ameninţări.

Deci, aceasta este problema. Care ar putea fi soluţia? Pentru început, controalele internaţionale asupra traficului de materiale şi tehnologie nucleară ar trebui să devină ceva mai mult decât batjocura care sunt actualmente. Armele nucleare nu pot fi deinventate, iar eu cred că energia nucleară este o alternativă sigură şi ambiental benignă faţă de utilizarea combustibililor fosili, dar orice unealtă trebuie folosită cu discernământ, iar această unealtă admite abuzuri prea înspăimântătoare ca să le putem ignora.

— Peregrine Cliff, februarie 1991

Cuprins

22 Repercusiuni.....6
23 Opinii.....17
24 Revelaţia.....31
25 Rezoluţia.....46
26 Integrarea.....67
27 Fuziunea datelor.....81
28 Obligaţii contractuale.....96
29 Răscruci.....111
30 Salonul estic.....130
31 Dansatorii.....152
32 Închiderea.....172
33 Treceri.....192
34 Plasamentul.....209
35 Trei scuturături.....243
36 Efectele armelor.....249
37 Efecte umane.....268
38 Primele contacte.....294
39 Ecouri.....322
40 Coliziuni.....348
41 Câmpia Camlan.....376
42 Năpârca şi sabia.....406
43 Răzbunarea lui Moedred.....433
44 Boarea înserării.....447
Postfaţă.....459
Cuprins.....461

„Îți trebuie curajul lui Clancy pentru a face din cel mai mai puternic om al planetei un personaj de carte cu slăbiciuni, vicii și... amantă."

Chattanooga Press

Fiecare război lasă urme adînci în conștiința luptătorilor și crestează cicatrice în sufletele martorilor nevinovați. Și după fiecare rămîne ceva ce reclamă răzbunare. Pentru arabii păgubiți de conflictul din Golf, varianta ideală ar fi reizbucnirea Războiului Rece prin învrăjbirea foștilor lui protagoniști de la Washington și Moscova. Iar dacă asta ar presupune asasinarea președintelui american în exercițiu cu ocazia Super Bowl-ului... cu atît mai bine. Infidelii care iau în derîdere Coranul și Jihadul nu vor fi niciodată prea puțini.

ISBN 973-98761-7-x

9789739876179

Editura RAO